

A. E. Singsam

கணபதி துணை.

கப்பிரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதியாகிய

காஞ்சீபுரம்

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கந்தபுராணம்

அசுரகாண்டம்

மாரீர்க்கண்டேயப்படல

மூலமும்,

யாழ்ப்பாணத்துச் சாவகச்சேரி

உபாத்தியாயர்

ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றிய விரிவுரையும்.

இவை

லித்தியாபிமானச்சேல்வராகிய

கோழம்பு, புறேக்கர்

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ. வே. சங்கரப்பிள்ளை அவர்கள்

பெரும்பொருளுதவியால்

யாழ்ப்பாணம்

“நாவலர்” அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

வித்,

இதன்விலை ரூபா-கவ.

கிலை ரூ. வைகாசி மீ.

1908

உரையாசிரியர் குரவர்கள் மூவருளொருவராகிய
யாழ்ப்பாணத்து ஆவரங்கால்

உபாத்தியாயர்

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ. சி. வைத்தியலிங்கமவர்கள்

இயற்றியது

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

சிவம்பூத்த காந்தமெனுங் காதைதன்னுண் மார்க்கண்டச் சிறுவன்காதை
பவம்பூத்த நெறிகெடுக்குங் காலனைவெல் முறைகாட்டும் பத்திவாய்ந்த
தவம்பூத்த வழிகொடுக்கு மதற்கிணைபொன்றில்லையென்று தரணியோர்க்காய்
நவம்பூத்த வுரையெழுதிச் தானெழுதாவெழுத்த சனிநாட்டியிட்டான்.

சங்கரவேள் பண்டியற்று மிகுதவத்தின் பயனாகத்தரணி தன்னி
லங்குரித்தோன் சிவனடியை யதுதினமுமறவாத வன்பு பூண்டோன்
பொங்குதமிழ் நூல் பலவுமையமறக் கற்றுணர்ந்து பொருவின் ஞானந்
தங்குபொன்னம் பலப்பின்னையெனுகியற்பேர் சரித்திரநற் றலைமையோனே

யாழ்ப்பாணத்து நீர்வேலி

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ, சங். சிவப்பிரகாசபண்டிதரவர்கள்

இயற்றியது

வேண்பா.

மன்னம் புகழ்க்காந்த மார்க்கண்டே யப்படலம்
பொன்னம் பலப்புலவர் புத்துரையை—மின்னும்பார்
மெச்சினனி யுச்சிகொள மெய்யருளைச் செய்குவர்வேற்
கைச்சிவகு மாரசண்முகர்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம்

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ. அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள்

இயற்றியது

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பத்தியொடு படிப்பவர்க்குங் கேட்பவர்க்கு மிம்மையொடு பரமா னந்த
முத்திதருங் கந்தபுரா ணத்தினிடை மார்க்கண்ட முனிவர் கோமான்
உத்தமமாங் காதைசொலும் படலத்தி னுறுங்கவிக ளொருங்கு நாடி
வித்தகமா மிலக்கணத்தி னருவிதியு மேற்கோளும் விளங்கக் காட்டி.

பாவலர்கள் கொண்டாடக் கற்பவர்கள் கற்றெளிதிற் பயன்கள் சேர
மேவரிய மூதுரைபோன் றுயர்வுபெற வுரையொன்று விளங்கச்செய்தான்

யாவனென்றிற் கூறுதும்யாழ்ப்பாணமுற்றுங் குணதிகையினிலக்கு நின்று
சாவகநற் சேரிவரு சங்கரவேடவமுயன்று தந்த பாலன், [பூண்டோன்
நன்னெறியிற் செலுங்குணத்தோ னாவலர்க்கும் பாவலர்க்கு நண்பு
தொன்னெறிசேரி லக்கணமு மிலக்கிபமு மாணவர்க்குச் சொல்லு மாசான்
பன்னெறிசேர் கவியியற்றும் பண்புடையோன் சிவசமய பத்தி யுள்ளோன்
புன்னெறிக ணிராகரிக்குஞ் செயற்பொன்னம் பலவனெனும் புலவன்
[மாதோ.

மஹாவித்துவான்

சேனாதிராய முதலியாரவர்கள்

வழித்தோன்றலும்

யாழ்ப்பாணத்துக்கந் திரோடைவாசருமாகிப்

தென்கேவை

ம.நா.ஸ்ரீ. ச. கந்தையபிள்ளையாவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரிய விடுத்தம்.

பூமேவுந் தமிழ்நாட்டிற் புலவரெலாம் பெரிதுவந்து புகழ்த்து போற்றத்
தேமேவும் வடமொழியிற் காந்தபுராணக்கட லுட் சிறப்புற்றோக்கும்
நாமேவுஞ் சுடர்வடிவேற் கரப்பெருமான் நிருக்கையை நயப்பான் மிக்க
பாமேவுஞ் செந்தமிழிற் கச்சிப்ப வுத்தியர்கோன் பகர்தா னன்றே.

அன்னபெருங் காப்பியத்துட் சிவனடியை யருச்சினசெய் தன்ப னாகித்
துன்னிப கூற் றினைக்கடந்த மார்க்கண்ட முனிவர்செயல் சொல்லுங் காந்த
மன்னியுறு படலமதற் குரையொன்று விருத்திகலம் வாய்ப்பச் செய்தான்
நன்னர்வனம் பலநிறைத்து பொலிந்துளசா வச்ச்சேரி நகரவாசன்

உலகுபுகழாறுமு * நாவலற்கு நன்மருகா யுயர்ந்தோர் கொள்ளும்
புலமைநிறை தருபொன்னம் பலப்பிள்ளை முதலாய புலவர் தம்பாற்
பலவகைய விலக்கணமு மிலக்கியமு மரபினொடு பயின்ற நீரன்
நிலவுலவுஞ் சடைமுடியோ னின்மலஞ்சே ரடியிணைக-ணினை யு நீரன்.

மன்னுபுகழ்ச் சங்கரவேளருந்தவத்தில் வருந்தநயன் வாய்மை நன்றி
உன்னுபொறை யொடுமான முதலாய பெருங் குணங்க ளுற்ற சீவன்
தன்னினைய சிவசமய நெறிவளர்த்து மாணவர்க்குந் தக்க நூல்கள்
பன்னுபொன்னம் பலநாமன் பலர்க்குமுப யோகமுறும் பண்பு தேர்ந்தே.

யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலி

கே. விந்தகிள்ளையென வழங்கும்

ம.நா.ந.ஸ்ரீ. வ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள்

இயற்றியது

கட்டளைக் கலித்துறை.

சுருப்பெனத் தேனெனச் செத்தமிழ் வாணியிற் கச்சியப்பப்
பெருங்கவி ஞன்புரி கந்த புராணப் பிரிவினுட்கீர்
தருத்தரு மத்தையல் பண்புஞ் சிவனடி சார்ந்தபத்தி
விரும்பிய மார்க்கண்ட னுப்ததுந் தண்டகன் வீர்த்துமே.

ஆதிய பல்லற் புதசரி தங்க ளடக்கியினி
தோதிய மார்க்கண்ட நற்பட லத்தை யுணரவல்ல
போதிய விற்பத்தி யில்லாருந் தேரப் புதியவுரை
தீதியல் பற்றிட மேற்கோள் பலவுடன் செய்சுவனே.

பூவகச் சேரிந் திரைவணி தக்கும் பொலிவுடனே
காவகச் சேரிள மாவும் பலாவும் கனியுதிர்க்குஞ்
சாவகச் சேரியிற் சங்கரப் பிள்ளை சுவத்துதித்து
காவகச் சேரினி தாத்தமிழ் தேர நயத்தும்காண்டே.

பத்துவில் வாசன் வயித்திய லிங்க மகாநிபுணன்
கத்தலி லாவுரை யாசிரி யப்பெயர் நண்ணியசீர்
வத்திடு மட்டுவில் வேற்பிள்ளை யாரு மதித்தநல்லைச்
செத்தமிழ்ச் சிந்துபொன் னம்பல வித்வ சிரோமணியே.

என்னுயிம் மூவ ரிடத்தினுங் கற்றறிந் தெய்திய ஆர்
தன்ன தெனத்தருஞ் சாவகச் சேரியிற் சைவமுறை
மன்னுங் களகத்து மூவைந்து வற்சரம் வண்டமிழைப்
பன்னுந் தலைவையு பாத்திபா யத்தொழில் பாங்கினுய்த்தே.

தென்னிந் தியாவிற் சிலவாண் டிருத்து சிவபெருமான்
மன்னுந் தலைகள் வழிபட்டுப் பத்தி வளர்முனத்தோன்
பொன்னம் பலப்பெயர் விற்பனன் செய்தனன் போற்றுமுரை
வன்னம் பதிக்கு முபகாரி நாமமும் வந்திடமே.

நேசை வேண்பா.

நீரார் கொழும்பு நிதிநகரி நிற்புறேக்கர்
சீரார் தமிழ்மானச் செல்வனும்—பேரார் நற்
சங்கரப் பிள்ளை தருமுபகா ரப்பொரு ளால்
இங் கச்சி லிட்டா னிது.

யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கோட்டம்

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது

வெண்பா.

மன்னுமார்க் கண்டேய மாபடல மாய்த்துரைசெய்
தின்னமுத மென்ன வினிதளித்தான்—பன்னு மழிற்
பொன்னம் பலவன் பொருந்து பலகலையுந்
துன்னும் புலவனெனச் சொல்.

சைவோதயபானுப் பத்திரரீதிபரும்
யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவருளொருவரும்
சுத்தாத்துவித சுத்தாந்தசரபமுமாகிய
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ. சு. சரவணமுத்துப்புலவரவர்கள்

இயற்றியது

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பரந்துதிரி யுளத்தையரண் பகத்தே மாறாப்
பரிவினொடு சேர்த்திவிடா திருப்போர் தேசு
கரந்துவரு மறலிவலி கடப்பர் றென்று
காட்டிடுமார்க் கண்டகதை பொருவில் காந்த
விரிந்தபுரா ணத்துளெடுத் துரைசெய் தான்சீர்
விளங்கிடுசா வகச்சேரி வாழு மேலோன்
தெரிந்தபல கலையறிவு கொண்டே யாய்ந்து
தெளிந்தபொன்னம் பலப்பிள்ளைத் தகைமை யோனே.

உரைப்பாயிரம்.

—:0:—

“தவஞ்செய்வார் தங்கருஞ்செய்வார் மற்றல்லா ரவஞ்செய்வாராசை யுட்பட்டு” என்ற தேவரவாக்கின்படி நாமெல்லாந் தவந்தானே யின்றியமையாததொன்றென்பதை நன்குணர்ந்து, அறித்தியமான வுடம்பின்பொருட்டுச் செய்யும் வீண்செயல்களிலே முழுதும் பொழுதுபோக்காமல், நித்தியமான வுயிரின்பொருட்டுச் செய்யுந் தவத்தையே கைக்கொண்டனுட்டிக்கவேண்டுமென்பதனையும், அதற்குமிடப்படலானது நினைவுகூரச் செய்வதற்கோரேதுவாக வுள்ளதென்பதனையும், “கூற்றன், மார்க்கண்டன் மாக்கைதபன்னினர் முன்னமும் படர்தற்கஞ்சுமால்” யமன் மார்க்கண்டேயர் புராணத்தைப் படிப்பவர்களது முன்னிலையிற்றானும் போவதற்குப் பயங்கரமடைவானென விப்படலத்திற் கூறியவண்ணம், பொருணடைப் பயிற்சியில்லாதோரும் வாசித்திதனுண்மையை யுணர்ந்தியமவேதனையிற் றப்பி யுமிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதனையும், ஒவ்வொருவர் வீட்டினு மொவ்வொரு தினத்தினுந் தப்பாமல் வாசித்துவரின் அதனால் பலவகைத்தாய தீமைகணிங்கிப் பெருநன்மைகள் விளையுமென்பதனையுங் கருதி நாம் இப்படலத்திற்கு இவ்வுரை யை யெழுதித்தந்தாம்.

“குணநாடிக் குற்றமுநாடியவற்றுண் —மிகைநாடி மிக்ககொளல்” எனவும், “குற்றங்களைந்து குணமனைந்தொழுக்கல்—கற்றவர்கடனெனக் கழறி நுழல்கே” எனவும் வருமானரோர்வாக்குப்போல அறிவாற்றல்படைத்த கல்விமான்களான தக்கோர்கள் குற்றமாகவுள்ளவற்றையுங் குணமாகக்கொண்டு பாமாட்டிக்கொள்வர்.

கா. ச. பொ.

உரையாசிரியர் குரவவணக்கம்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

நவ்விபபோ தன்வயித்தியலிங்கநகரில் குரவ
னவ்விபமற்றருநா றருவேற்பிள்ளையாசிரியன்
செவ்விபபொன் னம்பலப்பிள்ளை திவ்விசிரோமணியித்
திவ்விபமுலருமோவா துநாளுமென் சிந்தையரே.

மார்க்கண்டேயப்படலம்.

வடமேரு பருவதச்சாரலிற் றவம்புரிந்துகொண்டிருந்த காசிபமுனிவ ரிடத்தில், காலநேமியென்னும் பழைய வவுணன்மகளான மாயவளென வழங்குஞ் சுரசையென்பவள் சென்று, தெய்வேந்திரன்முதலான தேவர்கள் யாவரையுமேவல்கொண்டு சகலவுலகங்களையு மேகசக்கரத்தின்கீழ் வைத்தா சாளத்தக்க பராக்கிரமசாலிகளான புத்திரரைப் பெறவேண்டுமென்றுநுதி முனிவரைக் காமத்தால் வருந்தச்செய்து தன்வசப்படுத்தி பொருராத்திரி யிலவருடன் கலவிசெய்தனன். அவ்வேளையில் முதற்சாமத்திலே சூரபன் மனும், இரண்டாஞ்சாமத்திலே சிங்கமுகாசரனும், மூன்றாஞ்சாமத்திலே தாரகாசரனும், நான்காஞ்சாமத்திலே யசமுகியுமாகநான்குபிள்ளைகளுற்பவித் தார்கள். அங்ஙனமுற்பவித்த சூரபன்மன் முதலான பிள்ளைகள் காசிப முனிவரை நமஸ்காஞ்செய்து, பிதாவே! நாங்கள் செய்யத்தக்கது யாதோ வென்று வினாவாநிற்ப, முனிவர்பெருமான் புதல்வர்களைநோக்கி பிள்ளை யாள்! நீங்கள் செய்யத்தக்கது தவமேயாகும், மற்றவெல்லாமவமேயாகும், உடம்பைவருத்தித் தவம்புரிவோர் உலகம்முழுதும் தம்மைவியக்க மேலாகிய, பேரின்பத்தைப் பெற்றிருப்பார்களென்றிங்ஙனமுபதேசித்து அதற்குச்சா ன்ருன திருட்டாந்தமாகவெடுத்துக் காட்டினமையேயிப்படலமாகும்.

இப்படலத்தில், இறந்தபெண்ணையுயிர்பெற்றெழுச்செய்து யானையா கப்பிறந்திருந்த தருமத்தனென்னும் வைசியனைத்தேவனுக்கிச் சொர்க்கம்பு கச்செய்த குச்சகமுனிவரின் தபோமகிமையும் பிரமவிட்டுணுக்காளாற் புகழப் பட்டுமேன்மைத் தன்மையைப்பெற்ற கவுச்சகமுனிவரின் தபோமகிமையும், சீவன்முத்திரிநிலையையடைந்த மார்க்கண்டேயரென்னும் புதல்வரைப்பெற்ற மிருகண்டுமுனிவரின் தபோமகிமையும், யமனைவென்று இறக்கச்செய்து பதி னூறுவயசின் மரணமென்ற ஊழ்வினையைக்கடந்து என்றும் பதினூறுவயசா கவிருக்கும் அமரத்துவத்தைப்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரின் தபோமகி மையுமெடுத்துக் காட்டியுபதேசித்தமையும்மைந்திருக்கின்றன

பரமபதி துணை.

கந்தபுரணம்.

அசுரகாண்டம்.

மார்க்கண்டேயப்படலம்.

நச்சகவிர்தமன்னநங்கையர்நாட்டவைவோ
றைச்சகமயக்கல்செய்யாத்தடுப்பருந்தவக்தின்மிக்கா
னிச்சகம்புகழுகின்றவிருபிறப்பாளர்கோமான்
குச்சகனென்னும்பேரோன்கொடிமதிர்கடகம்வாழ்வோன்.

(இதன்பொருள்) நங்கையர்—பெண்களது, நஞ்சு அகம் அமிர்தம் அன்
ன—நஞ்சை அகத்தே கொண்ட அமிர்தத்தையொத்த, நாட்டம்வைவோல்
தைத்து—கண்களாகிய கூரியவேற்படை தைத்து, அகம்மயக்கல்செய்யா—
தமதுமனத்தையகக்குதலைச்செய்து, தடுப்பு அரும் தவத்திலுமிக்கான்—தடு
ப்பதற்கருமையான தவவொழுக்கத்தில் சிறந்தவரும், இச்சகம்புகழுகின்ற
இருபிறப்பாளர்கோமான்—இந்த உலகத்தவர்கள் துதிக்கின்ற அந்தணர்க
ளுக்குத் தலைவரும், குச்சகன் என்னும் பேரோன்—குச்சகனென்னும் பெ
யரையுடையவரும், கொடிமதில்கடகம்வாழ்வோன்—கொடிகள் கட்டப்பட்
டமதில்கள் சூழ்ந்த கடகமென்னும் பட்டினத்திலிருப்பவருமாகிய (ஒருவரு
ளர்) என்றவாறு.

முடிக்குஞ் சொல்வருவிக்கப்பட்டது. கருவிழிநஞ்சையும் சுற்றிலுமுள்
ளவெள்விழி அமிர்தத்தையொத்திருத்தலின், நஞ்சகவிர்தமன்னநாட்ட
மென்றார். நைடதத்தில், “அமிழ்தினின் விளர்த்துள் நஞ்சினிற்க
குடி” என்றதும், சிரதாமணியில், “கருமணியம்பாலகத்துப் பதித்தன்னப
டிபுவாய்” என்றதும் இதுபற்றியென்க. பொதுநோக்காற்றன்பத்தையும் பு
ணர்ச்சினோக்கா லின்பத்தையும் செய்தலின் நஞ்சையும் அமிர்தத்தையு முவ

மித்தாரெனினுமொக்கும், இப் பொருளாதலை, “இருநோக்கிவருண்கணுள்ள தொருநோக்கு—நோய்நோக்கொன்றநோய் மருந்து” என்னுந் திருக்குறளானும், “பிணியுமதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழ மின்னும்—பணியும் புரைய ருங்கிற் பெருந்தோளிபடைக்கண்களே.” என்னும் திருக்கோவையாரானு முணர்க. இனி நச்சகமெனநின்றாக்குவைத்து, ஆடவரைவிரும்புகின்ற உள் ளமெனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். இவ்வறத்தின்வழிநின்று புத்திரப்பேற் றின்பொருட்டுத் தன்மனைவியைச் சேர்வதன்றி இச்சைவயத்தராய் நெறிக டந்து பாஸ்திரீகமனஞ்சேய்யாத பெருந்தவமுடையரென்பார், நங்கையர் நாட்டவைவேல் தைத் தகமயக்கல் செய்யாத் தடுப்பருந் தவத்தின்மிக்கான் என்றார்.

அடிநோக்கி, நஞ்சு, என்னும் மென்றொடர்க் குற்றுகரம், நச்சு, என வன்றொடராயும், தைத்து, என்பது தைச்சு எனப் போலியாயும் நின்றன. சகம்—ஆகுபெயர். ஆடவர்மாற்பிறறைக்குறு கண்ணாகலின். நாட்டவேல்வ னப்பட்டது. செய்யா, என்னும் ஆகாரவீற்றுடன்பாட்டெச்சம், தடி, என்ப தனோடுமுடிந்தது. செய்யாத, என ஈறுகெட்டபெயரெச்சமாகித் தவத்தோ டுமுடிப்பினுமாம். இருபிறப்பாளர்—துவிசத்துவமுடையவர். குதஸன்—என் னும் வடமொழி தமிழில் குச்சகனெனத்திரிந்தது. நிறத்தையுவுமித்தமையின் பண்புவமையணியும், தொழிலையுவுமித்தமையின் தொழிலுவமையணி யும், நஞ்சையகத்துக்கொண்ட அமிர்தெனவுவுமித்தமையின் இல்பொருளு வமையணியும், நாட்டவேல் என்றமையின் உருவகவணியும், பற்றிவந்த சங் கீரணவணி. இதுமுதற் பதினைந்துசெய்யுட்கள் ஈரையான்வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தங்கள். (க)

அவற்கொருபுதல்வனுண்டாலருமறைபயின் நாவான்
கவுச்சகனென்னும்பேரோன்கரையொருசிறிதுங்காணப்
பவக்கடல்கடக்குமாற்றற்பராபரமுதல்வற்போற்றித்
தவத்தினையிழைப்பவாங்கோர் தண்புனற்றடாகஞ்சாரந்தான்.

(இ—ள்) அவற்கு ஒரு புதல்வன் உண்டு—அக்குச்சகமுனிவருக்கு ஒரு புத்திரருளர், கவுச்சகன் என்னும்பேரோன்—கவுச்சகரென்னும்நாமதேயத் தையுடையவர், அருமறை பயின்ற நாவான்—(அவர்) கற்றற் கருமையான வேதங்களைப்பழகிய நாவையுடையவராய், ஒருசிறிதும் கரைகாண பவம் கடல் கடக்கும் ஆறு—ஒருசற்றும் கரைதெரியாத பிறவிக்கடலை நீந்துப்பொ ருட்டு, பராபரமுதல்வன் போற்றி தவத்தினை இழைப்ப—முன்னுள்ளபொ ருளுக்கெல்லாம் முன்னுள்ளபொருளாகிய சிவபெருமானை வணங்கித் தவஞ் செய். நினைந்து, ஆங்கு ஓர் தண்புனல்தடாகம் சார்ந்தான்—அவ்விடத்து ள்ள ஒரு குளிர்த்த நீரையுடைய தடாகத்தையடைந்தார். (எ—று)

ஆல் இரண்டினைச். ஆற்றுவென்பதினாலே ஏதுப்பொருட் டாக்கினு மமையும். நகரம் இரட்டித்தல். பெயரெச்சத்திற்கெட்டது. நாவான், முற் றெச்சம். பராபரன் என்பதற்குச் சுத்தமாயாதீதன் என்பினுமாம். பக்ருவப் படுத்துணையும் வினைக்கீடாக எண்பத்துநான்குநூற்றியோனியேதங்கடோ ழும் மாறிமாறிப்பிறக்கும் பிறப்பாகலின், பிறவியைக்கரைகாணுத் கடலென் றும், முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருவடிநீளையடைந்தார்க் கன்றி யேனையோர்க்கு அக்கடலை நீத்தல் கூடாதாகலின், பவக்கடல்கடக் குமாறு பராபரமுதல்வற்போற்றித் தவத்தினையிழைப்பவென்றும் கூறினார். இதனை, “பிறவிப்பெருங்கடலீர்துவர் நீந்தா—ரிறைவனடிசேராதார்.” என் னுத் திருக்குறளானுமறிக்க. கடக்குமாறுபோற்றி இழைப்ப சார்ந்தானென் றியையும். குதல்சுணைமகனென்னுப்பொருளுடைய கௌத்துகன், வட மொழித் தத்திதாந்தப்பெயர். தமிழில் கவுச்சகன் எனத்திரிந்தது. இதனை “குச்சகனளிந்தருள் கௌச்சகனென்னுப்பே, நுற்றிடு புகழ்ச்சுத னருந்த வயியற்றற்குன்னி” என்னுங்கந்தபுராணச் சுருக்கத்தானுமுணர்க. கவுச் சுகனென்பதும் பாடம். பவக்கடல் என்றமையின் உருவகவணி. (உ)

அத்தலையொருசாரெய்தியானிந்தீன்குற்றி

யெத்தெனவசைதலின்யியுயிர்ப்பொரீஇயுலகமெல்லாம்

பித்தெனவுன்னிமாயார்பேரின்பவளக்கர்முழ்கி

நித்தலையெழுத்துமன்னுனிலைமையுரினேந்துநோற்றான்,

(இ-ள்.) அத்தலை ஒருசார் எய்தி—அத்தடாகத்தி னொருபக்கத்தைய டைந்து, உலகம் எல்லாம் பித்து என உன்னி—பிரபஞ்சம் முழுதும் மாயா காரிபென்று நினைந்து, ஆன் இனம் தீன்குற்றி ஒத்து என அசைதல் இன்றி—பசுவின்வகன்தீண்டிகின்ற ஆவுரோஞ்சிக்குற்றியைநிகர்த்து அசை வில்லாமல், உயிர்ப்புலா—சுவாசத்தையடக்கி, மாயா பேர் இன்ப அளக் கர்முழ்கி—அழியாத பேரின்பமாகியசமுத்திரத்திற் படிந்து, நித்தன் னீ எ ழுத்தும்—நித்தியமாகிய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையும், அன்னான் நிலையையும் நினைந்துநோற்றான்—அப்பெருமானின் திருவுருவை யும் குணங்களையுஞ் சித்தித்துத் தவஞ்செய்தனர். (எ-று)

ஆனினம் தீன்குற்றி—நீர்க்கரையில் பசுக்கள் சொறியுரோஞ்சுமாறு காட்டப்படுவகுற்றி. குற்றி—குறுகியது. ஒருவியென்பது ஓரீ இளை அள பெடுத்தது. ஒருவி—நீங்கி. உலகமெல்லாம் பித்தெனவுன்னியென்பதற்கு, உலகத்தோரையெல்லாம் பயித்தியகாரனெனக்கருதி யென்றுரைப்பினும் பொருந்தும். இப்பொருளுக்கு, உலகம் பித்து ஆருபெயர்கள். இதனை, “த வஞ்செய்வார் தங்கருமஞ்செய்வார் மற்றல்லா—வஞ்செய்வாராயுட்பட்டு”

என்னுந் திருக்குறளானுமுணர்க, பேரின்பம் கடவுளை இடையறாது சிந்தித்து வழிபடுதலாலுண்டாகுமின்பம். மாயா-ஈறுகெட்டது. (க)

ஒவியமவுனமுற்றாங்குணவொடுமுறக்கநீங்கித்
தாவறநோற்கும்வேலைதடமரைகடமையாதி
மேவியவிலங்கு,தத்தமெய்யகண்மேயர்வீம
போவதுகருதியன் னுன்புர,த்கிடையுரை,ததுப்போமால்.

(இ-ள்.) ஆங்கு—அவ்விடத்து, ஒவியமவுனம் உற்று—(உலகப்பற்று) ஒழிந்தமௌனசாதன நிலையப்பொருத்தி, உணர்வு ஓடும் உறக்கம் நீங்கி—உணவருந்துதலோடு நித்திரைசெய்தலையுந் தவிர்த்து, தா அற நோற்கும் வேலை—குற்றந்தீர்த்தவஞ்செய்யும்பொழுது, தடமரைகடமை ஆதிமேவிய விலங்குயாவும்—பெரியமரையும் காட்டுப்பசுவும் முதலாக (அத்தடாகத்த நீர்குடிக்க) வந்தமிருகங்களெல்லாம், தத்தம்மெய்யகண்மேயம்போவதுகருதி—தங்கள் தங்கள் ஷேகத்தின் கண்ணுள்ள தினவு நீங்குவதை நினைந்து, அன் னுன்புரத்திடை உரைத்து போம்—அக்கவுச்சகமுனிவனுடைய உடம்பின் கண் உரோஞ்சிக்கொண்டுபோகும். (எ-று.)

ஆல் அசை, தட உரிச்சொல், மெய்ய குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். ஓத ல் ஒழிதல். ஒவியம் ஆங்கு, மவுனம் உற்று, எனப்பிரிந்து சித்திரப்போல மௌனம் பொருந்தியெனவும், சித்திரந்தானே மௌனமுற்றற்போல என வும்,கண்மேயம் யாவும் போவதுகருதி எனக்கொண்டு தினவுமுழுதும் நீக்கக் கருதியெனவும் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். மௌனம், ஐம்புலன் களையடக்கி அசைவற இருந்து சிவத்தியானம் பண்ணல். கண்டேயும், தின வு, சொறியென்பன ஒருபொருட்கிளவிகள். (ச)

இப்பரிசியன்றபோழ்தும்யாவதுமுணரானுகி

யொப்பறநோற்கும்வேலையொல்லையிலதனைநாடி

முப்புரஞ்சிகையமேனண்முனிந்தவீனருளிதென்னாச் .

செப்பினனிமையோர்குமுச்சேணிடைத்திருமால்சேர்தான்.

(இ-ள்.) இப்பரிசு இயன்ற போழ்தும்—(மிருகங்கள் சொறியுறோஞ்சு தலாகிய) இத்தன்மையானது (நெடுநாளாக) நடைபெற்றுக்கொண்டுவந்த பொழுதும், யாவதும் உணரான் ஆகி—(கவுச்சகமுனிவர்) அஃதொன் றையுமறியாதவராய், ஒப்பு அற நோற்கும்வேலை—சமானமின்றித் தவஞ் செய்யுங்காலத்தில், திருமால் அதனை நாடி—மகாவிஷ்ணுமூர்த்தி அத்தவத் தைக்கண்டு, முப்புரம்சிகையமேல்நான் முனிந்தவன் அருள் இது என்ன செப்பினன்—திரிபுரங்களழியும்படி முன்னாளிற் கோபித்த சிவபெருமானு

டைய திருவருட்செய்கை யிதுவாகுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, இயை யோர் சூழ சேணிடை ஒல்லையில் சேர்த்தான்—சேவர்கள் தமதுபக்கத்திற் சூழ்த்துவர ஆகாயமார்க்கத்திற் சீர்கிரமாகவந்தருளினார்.

ஒல்லையில் நாடியென்பினுடாம். சிவபெருமானது திருவீருளில்லாவி டத்தித் துணைப்பெருந்தவம்புரிதல் கூடாமையின், முப்புரஞ்சிதையமேனாண் முனித்தவனருளிடென்னாச் செப்பினன் என்றார். திரிபுரதகனம் வெளிப் படை, அரசனோடோக்கி குறையிரத்தபிரசையின் குறைபாட்டை, அவன் கீழ்திகாரிகள் சென்று வினாவித் தீர்க்குமாறுபோல, விஷ்ணுமூர்த்தி சிவசத்தியாகைபாலும், காத்தற்றொழிற்குரிபராகைபாலும், சிவபிரானே நோக்கித் தவம்புரிந்த கவுச்சகமுனிவருக் கருள்புரியுபாறு வந்தாரென்க. (ரு)

அற்புதமெய்திமைந்தனருந்தவம்புகழ்த்துமுன்போ
பெற்படுமவன் தன்மேனிபெழின் மலர்க்கரத்தானீவி
வெற்பனமுனிவனின்மேர்மிருக்கண்பேனென்னாச்
சொற்பயினுமஞ்சாத் தவெழுந்துகைகொழுதுகின்றான்.

(இ-ள்.) மைந்தன்முன்போய்—(அங்ஙனம்வந்த விஷ்ணுமூர்த்தி) முனி குமாராகிய கவுச்சகரது முன்பாகப்போய், அற்புதம் எய்தி அரும் தவம் புக ழ்த்து—ஆச்சரியப்பட்டு அருமையானதவத்தை நன்குமதித்து, அவன் தன் எல்படுமேனரி எழில் மலர் கரத்தால் நீவி—அவருடைய ஒளிபொருந்திய தேகத்தை (தமது) அழகியதாமரைமலர்போன்ற கையினால் தடவி, வெற்பு அனமுனிவ—மலைபோன்றமுனிவனே, நின்பேர் மிருககண்பேயன் என்றோ —'மிருகங்கள் கண்பேய்த்தையுரோஞ்சிய காரணத்தால்) உனதுபெயர் மிரு ககண்பேயனென்றுசொல்லி, சொல்பயில் நாமம் சாத்த—புகழ்மைந்த பெய ரையிட, எழுந்துகைகொழுது நின்றான்—(அம்முனிவர்(உடனே) எழுந்து வணக்கஞ்செய்து நின்றனர். (எ-று)

அன்ன-அனவென இடைகுறைந்தது. அருத்தவமாகலின், அற்புதம் எய்தியென்றும், புகழ்த்து என்றும், தவத்தாற் றாழ்ந்துபற்றொளியேறிய மே னியாகலின், எல்படுமேனியென்றும், மழை, பனி, காற்று, வெய்யிலா கிய இவற்றூற் சலியாமையும், பெருமையுமுடையராகலின், வெற்பனமு னிவ என்றும், தவங்காரணமாகவந்த நாமமாகலின், சொல்பயில் நாமம் என் றும் கூறினார். சொல் புகழ். கைகொழுதல் வணக்கம். (சு)

தொழுதெழுமுனியைநோக்கித் தாமதிச்சென்னியோன்றன்
முழுதுறுகருணைநின்பான்முற்றுமுன்னஞ்செய்த
பழுதவைவீங்கென்னாப்பரிவுசெய்தருளிவானோர்
குழுவடனுண்ணூர் திகொம்மெனமறைந்துபோனான்.

(இ-ள்.) தொழுது எழும் முனியை—வணக்கஞ்செய்தெழுந்த கவுச்சக முனிவரை, உவண ஊர்தினோக்கி—கருடவாகனரான விஷ்ணுமூர்த்திபா ித்து, தாமதிசென்னியோன்தன்—சுத்தமான சந்திரகலையைச்சூடிய சிவ பெருமானது, உறு கருணை முழுதும் நிற்பால் முற்றுது—மிகுந்ததிருவ ருட்பிரசாதம் முழுதும் உன்னிடத்துண்டாகக் கடவது, முன்னம்செய்த பழுது நீங்க என்னு—(நீ) பூருவசென்மத்திற்கெய்த பாவங்களெல்லாம் நீங் கிப்போக்கடவது என்று சொல்லி, பரிவுசெய்து அருளி—கிருபைபாலித் தருளி, வாறோர் குழுவுடன் கொம்மென மறைந்துபோனான்—தேவர்குழாத் தோடு விரைவில் மறைந்து போயினார். (எ-று)

அவை—பகுதிப்பொருள்விகுதி. நீங்க—அகரவீற்று வியங்கோள். சிவபி ரானது 'கிருமுடியிலிருக்கும் ஞானரூபமானமதியென்பது போதர, தாமதி யென்றார். சுவர்ணன், என்னும் வடமொழி உவணன் எனத் திரிந்தது. பொன்னிறமானவன், என்பது பொருள். கொம்மென—விரைவுக்குறிப்பு. மறைந்துபோதல்—அந்தர்த்தானமாதல். (எ)

போனபின்முனிவர்மேலோன்புரமெரிபடுத்தமுக்கண்
வானவனருளினுலேவல்விரைந்தேகித்தாலாத
யானவன்முன்னரெய்தியடிமுறைவணங்கவன்னான்
ருணுளமகிழ்துகண்டாங்கெடுத்தனன்றமுவிக்கொண்டான்

(இ-ள்) போனபின்—(விஷ்ணுமூர்த்தியங்கு நின்றும்) போனபின்பு, முனிவர்மேலோன்—முனிவர்களிற்கிறந்தவரான மிருககண்யேயர், புரம் எரி படுத்த முக்கண் வானவன் அருளினால்—மூப்புரங்களில் அக்கினியிட்ட மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானது திருவருளினால், வல்விரைந்து ஏகி—மிகவிரைந்துசென்று, தாதை ஆனவன் முன்னர் எய்தி—தமதுதந் தையான குச்சகமுனிவரின் முன்னிலையையடைந்து, முறை அடிவணங்க— முறையானே பாதங்களை நமஸ்கரிக்க, அவ்னான்—அந்தக் குச்சகமுனிவர், கண்டு உளம் மகிழ்ந்து எடுத்தனன் தழுவிக்கொண்டான்—(புத்திரனைப் பார்த்து மனமகிழ்ச்சியடைந்து எடுத்தனைத்துக்கொண்டனர். (எ-று)

ஏ, தான், ஆங்கு, அசைகள், வல் விரைவுப்பொருளுணர்த்து மோரி டைச்சொல். வல்விரைந்து, ஒருபொருட் பன்மொழி. எடுத்தனன், முற் றெச்சம். முக்கண்—சூரியன்வலக்கண்ணும், சந்திரன் இடக்கண்ணும், அக் கினி நெற்றிக்கண்ணுமாகிய மூன்றுகண். (அ)

தவத்திடையுற்றதன்மைமொழிகெனத்தனயன்றானு
முவப்புறுதாதகேட்பவுள்ளவாறுரைத்தலோடு

நிவப்புறுமுலகைமிக்குநிள்குலத்தீவர்க்குணின்போ
லெவர்க்குளதினையநோன்மையாதுநிற்கரியதென்றே.

(இ—ன்) தவத்திடை உற்ற தன்மை மொழிக என—(அவ்வாறு அணைத்
துக்கொண்ட குச்சுமுனிவர்) மகனே நீ புரிந்ததவத்தின் கண் சம்பவித்தத
ன்மைகளைச் சொல்லுகவேன்று வினாவ, தனயன் தானும்—புத்திரரானமி
ருககண்டேயரும், உவப்பு உறு தாதை கேட்ப—(தம்மீது) மகிழ்ச்சிகொள்ளு
கின்ற தந்தையானவர் கேட்கும்பொருட்டு, உள்ள ஆறு உரைத்தலோடும்—
(நடந்தசெயல்களையெல்லாம்) உள்ளபடி சொல்லுதலும், நிவப்பு உறும் உவ
கைமிக்கு— அப்புதல்வன்மேல், மேலும் மேலும்) பொங்கியெழுதலைப்பொ
ருந்திய மகிழ்ச்சியதிகரித்து, நின்குலத்தவர்க்குள்—(மகனே) உனது மர
பிலுள்ளவர்களுக்குள், நின்போல் இனையனோன்மை எவர்க்கு உனது—உ
னக்குப்போல இத்தன்மையான தவப்பேறு மற்றருக்குண்டு, (ஒருவருக்கு
மில்லையென்றபடி) நிற்கு அரியது ஒன்றுபாது—(இங்குள்ள செயற்கரிய
காரியத்தைச் செய்துமுடித்த) உனக்கு (இனிமேல்) அருமையான ஒன்று
என்னை, (ஒன்றுமில்லையென்றபடி) (எ—று)

ஏ, ஈற்றசை. மொழிதென, ஈறுதொகுத்தல். யாவது என்னுமெதிர்
மறைவினா வினைக்குறிப்பு யாது என இடைக்குறைந்து நின்றது. நினக்கு
என்பது, அகாச்சாரியை தொக்கு, நிற்கு என நின்றது. வியப்புச்சுவை
யென்னுமணி. இது முதன்முன்று செய்யுட்கள் குளகம். (க)

பாருளார்விசம்பின்பாலார்பயனுந் துறக்கமென்னு
முருளாரல்லவேனையுலகுறுமுனிவர்தம்மி
லாருளாரினை யொப்பாரையநீபுரிந்தனோன்மை
காருளார்கண்டத்தெந்தையன்றி மற்றெவரே காண்பார்.

(இ—ன்) பார் உளார்—பூயியிலுள்ளவர்களும், விசம்பின்பாலார்—ஆ
காயத்திலுள்ளவர்களும், பயன் நூகர் துறக்கம் என்னும் ஊர் உளார்—புண்
ணியப்பயனையனுபவிக்கின்ற சுவர்க்கமென்னுமூரிலுள்ளவர்களும், அல்லா
—இவைகளையல்லாத, என உலகு உறும் முனிவர் தம்மில்—(பாதலம்முத
லான) மற்றையவுலகங்கடோறு யிருப்பவருமாகிய முனிவர்களுக்குள், நின்
னை ஒப்பார் ஆர் உளார்—உன்னை நிகர்த்தவர் யாவருளார், (ஒருவருமில்லென்
றபடி) ஐய—மகனே, நீ புரிந்த நோன்மை—நீ செய்ததவத்தை, கார் உள்
ஆர் கண்டத்து எந்தை அன்றி—நஞ்சு உள்ளே பொருந்திய திருக்கண்
டத்தையுடைய எம்பிதாவான சிவபிரானொருவரேயல்லாமல், மற்று எவரே
காண்பார்—வேறுயாவர்தான் காணத்தக்கவர் (ஆருமில்லை யென்றபடி.)

அல்லா—சுறுகெட்டது. கார்—ஆகுபெயர். ஏகாரம் தேற்றம். ஆர் எவர் என்பன எதிர்மறைக்கண்வந்தன. ஐய, “உவப்பினு முயர்வினும்” என்ற விதிபற்றிவந்தமரபு வருவமைதி. பூவுலக முதலான வுலகங்கடோறு மிருந் தீட்டிய புண்ணியப்பயனை அதுபவிக்குமிடம் துறக்கமாகையின், பீயனுக் துறக்கமென்றார். நஞ்சுண்டது வெளிப்படடை. தாமுந் தங்குலத்தாருஞ் செய்யாத அருந் தவஞ்செய்து திருமாலைப் பிரக்திபகூத்திற்குந் தி அவராற் கொடுக்கப்பட்ட நாமத்தையும், வரப்பேற்றையும் பெற்ற புத்திரானாகலின் இங்ஙனம் விதந்து கூறினாரென்க. (ய)

எனப்பலபுகழ்தலோடுமிவன் வழிமரபுதன்னின்
மளப்படுமொருசேய்பின்னான்மறலியைக்கடக்குந்கூற்றால்
வினோப்பகையியல்புநீக்குள்ளிமலனதருளால்லேரோர்
நினைப்பதுவரலுந்தாகைநெடுமுகற்சுரைக்கலுற்றான்.

(இ—ள்). எனப்பலபுகழ்தலோடு—(குச்சகமுனிவர்) என்றுபலவாறு கொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையில், இவன்வழிமரபுதன்னில்—இந்த மிருக கண்யேரது பிற் சந்ததியில் உள்ள, மனம்படும் ஒருசேய்—மனம் ஒருவழி ப்படும் ஒருபுத்திரர், பின் நான்—பிற்காலத்தில், வினோப்பகை இயல்பு நீக் கும் விமலன் அது அருளால்—தீவினோபாகிய பகையைநீக்குகின்ற சிவபிரா னது திருவருளினால், மறலியைக்கடக்கும் கூற்றால்—இயமனை வெல்லு முழிருந்தமையால், வேறு ஓர் நினைப்பு வரலும்—பிறிதொரு எண்ணம் தம க்குத் தோன்றுதலும், தாகை நெடுமுகற்கு உரைக்கல் உற்றான்—தந்தையா ன அக்குச்சகமுனிவர் பெருமைபொருந்திய மிருககண்யேரென்னும் புத்தி ராருக்குச் சொல்வாராயினர். (எ—று)

ஆல், ஈரிடத்துமேதுப்பொருட்டு. கடத்தற்கு அருளும், நினைத்தற் குக்கூற்றும் ஏதுவாயின. நினைத்தற்குக் கூற்றேதுவாகிலை, “விதியேம திடாய்விடும்” என்னும் நன்னெறியானுமறிக. அது பகுதிப்பொருள்வி குதி. கூற்று—ஊழ், வழி—பின். வழிமரபு என்பதற்கு, வழிப்பட்ட சந்ததி யென்பினுமாம். விமலன்—மீலமில்லாதவன். மறவி—கொடுமையுடையவன்.

(கக)

கிளத்துவதுனக்கொன்றுண்டாற்கேள்மதியையமேனா

எளப்பருமறைகளாதியறைந்தனயாவரோனும்

தளத்தகுபரிசுமன்றாற்சால்புடையந்சுணாள்

கொளப்படுகடனேயாகுநாற்பெருங்கூற்றதன்றே.

(இ—ள்) ஐய—மகனே, உனக்கு கிளத்துவது ஒன்று உண்டு—(நான்) உனக்குச் சொல்லுவதான செயல் ஒன்று உளது, கேள்—(அதனைக்) கேட்

பாய். மேல்நாள்—முன்னாள்நாளில். அளப்பு அரும் மறைகள் ஆகி அறைந் தன்—அளவையெய்தற் கருமையான வேதங்கள்முதலான சாத்திரங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன, யாவரேனும் தளதகுபரிசும் அன்று—எத்துணைப் பெரியர் சிறியர்க்கென்றாலும் விலக்கத்தக்க தன்மையை யுடையதும்ல்ல, சால்பு உடை அந்தணைர் கொளப்படுகடனே ஆகும்—பெருமையையுடைய பிராமணர்கள் கைக்கொள்ளத்தக்க முறைமையேயாகும், நால் பெரும் கூற் து—அஃது நான்கு பெரும் பகுப்பையுடையது. (எ-று)

ஆவ், இரண்டும், அன்றும், ஏயும், அசைகள். மதி, முன்னிலையசை. கிளத்துவது, வினையாலணையும் பெயர். தளத்தகு, கொளப்படு—என்பன. இடைக்குறை, ஏகாரத் தேற்றம். நீளம், அகலம், ஆழந்தெரியாத் கடல் போலும் பொருளையுடையது வேதமாகலின், அளப்பரும்மறைகளெனப்பட்டது. “பொருட்பெருங்கடலாம் வேதம் புடைதொறு மலைப்ப” என மேற்கூறியிருத்தலானுமுணர்க. மனைவியோடுகூடி யறம்புரிய தூல்கூறுதலின், மறைகளாகியறைந்தன, என்றும், அது எல்லாருக்குமொப்ப முடிந்ததொன்றாகலின், யாவரேனும் தளத்தகுபரிசுமன்று, என்றும், ஏனைவருணத் தாரையும் தீமைதீர்த்து முத்திரெறியிற் புகுத்தும் சடங்குகளை யில்லறம் பூண்ட அந்தணரே யியற்றவேண்டுதலின், அவர்க்கேயது சிறப்புடைத்தென்பது போதாத் தேற்றேகாரங் கொடுத்து அந்தணைர்கொளப்படு கடனே யாகும், என்றங் கூறினார். அந்தணைர்—அழகிய தண்ணளியை ஆழ்பவர். ஆகி, என்றது ஆகமம், புராணம் முதலியவற்றை. (கஉ)

உனற்கரும்பிரமந்தன்னிலொழுதலில்லறத்தினிற்றல்
வனத்திடைச்சேறல்பின்னர்மாதவத்துறவில்வாழ்த
லெனப்படுமவற்றினுதியியற்றியினையின்றுகாறு
நினக்கதுபுகல்வதென்னோநீயவையறியியன்றே.

(இ-ள்) உனற்கு அரும் பிரமம் தன்னில் ஒழுதல்—சிறிப்பதற்கருமையான சிறப்பமைந்த பிரமசரியத்தில் ஒழுதல். (பிரமசரியம்) இல் அறத்தில் நிற்கல்—இல்லறத்தில் ஒழுதல், (கிருகஸ்தாச்சிரமம்) வனத்து இடை சேறல்—வானப்பிரத்தத்தில் ஒழுதல், (வானப்பிரஸ்தாச்சிரமம்) பின்னர்—பின்பு. மாதவம் துறவில் வாழ்தல்—மகாதவத்திற்குரிய துறவறத்தில் ஒழுதல், (சந்நியாசம்) எனப்படும் அவற்றில்—என்றுசொல்லப்படும இந்த நான்கு நிலைகளுள், இன்று காறும் ஆகி இயற்றினை—இன்றையவரைக்கும் முதலிலுள்ள பிரமசரியத்தை அறுட்டித்தாய், நினக்கு அது புகல்வது என்னோ—நான் உனக்கு அதனைக்குறித்து சொல்லவேண்டுமெ

து என்னே, (ஒன்றுமில்லையென்றபடி) நீ அவை அறிதி அன்றே—நீ அக் நிலைகளை அறிவாயல்லவா. (எ—ள்)

அன்றே. தேற்றம். ஓகாரமெதிர்மறை. உனற்கு—இடைக்குறை. அன்று, ஏ, அசையென்பினுமாம். சகல நூல்களையுங் கற்று விதிவிலக்குக ளையுணர்ந்த கலைஞானி நீயென்பார், நான் சொல்லவேண்டுவதில்லையென் பது போதர, நினக்கதுபுகல்வதென்றோ நீயவைபறிதி, என்றார்.

பிரமசரியம்—பாலியவயது தொடுத்துக் கன்னிகாகல்யாணகாலம்வரையும், அல்லது மரணுந்தம்வரையும் விரத நியமித்துத் துறவு பூணல்.

கிருகஸ்தாச்சிரமம்—பிரமசரியத்தைக் கழித்தபின்பு விதிப்படி யொரு கன்னிகையைக் கல்யாணஞ் செய்து அவளுடன் விருந்தினரை யுபசரித் தல் முதலான பலதருமங்களைச் செய்தல், விரதங்களையுதட்டித்துக்கொண்டு கிருகத்தில்வாழ்தல்.

வாநப்பிரஸ்தாச்சிரமம்—இல்லை விட்டு மனைவிபோடாயினுந் தனித்தா யினும் வனத்திற்சென்று பொறிகளைபடக்கிச் சிவபூசை அக்கினிகாரியம் குருபூசையென்னு மிவைகளைச் செய்துகொண்டிருத்தல்.

சந்நியாசம்—வனத்திலே தனித்து மரத்தினிழலே தானிருக்குமிடமா கக்கொண்டு மாணுக்கர்களைத்தேடி அவர்களுக்கு நூல்களைக்கற்பிப்பதும் தண்டுகமண்டலந்தரிப்பதுமின்றி, மணல் முதலிய கூடினிகலிங்கத்தையே பூசைபண்ணிக்கொண்டு, பாணியே பாத்திரமாக இரந்து புசித்து, வே ரொருவியாபாரமுமின்றி மௌனியாயிருத்தல். (கரு)

பின்னவையிரண்டும்பின்னர்ப்பேணுதல்பேசலொண்ணு முன்னதுமியற்றலாலேமுற்றியதிடையின்வைத்துச் [யோ சொன்னதோர்கடனிருளுந் துதொடங்கியவேண்டுந் து யன்னதனிலைமைதன்னையாற்றினைகோடியென்றான்.

(இ—ள்) பின்னவை. இரண்டும்—இங்கான்கு நிலைகளுள்) பிற்காலம் ப்பட்ட (வாநப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும்) அவைகளிரண்டும், பின் னர்பேணுதல்—பிற்காலத்தில் கைக்கொள்ளுதற்குரியவை, பேச ஒண்ணு முன்னதும்—சொல்லுதற்கு அருமையான (சிறப்பமைந்த) பிரமசரியமும், இயற்றலாலே முற்றியது—(இதுவரையும் நீ, அதுட்டித்தலினாலே நிறை வேற்றிற்று, இடையில்வைத்து சொன்னது ஓர்கடன்—(இவைகட்டு) இ டையில் இரண்டாவதாக வைத்துச் சொல்லப்பட்டதாகிய ஒப்பில்லாத கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை, இஞானுதொடங்கியவேண்டும்—இந்தநாளில் (நீ) அதுட்டிக்கத்தொடங்கவேண்டும், துயோய்—பரிசுத்தத்தையுடையமகனே,

அன்னதன்நிலைமைதன்னை ஆற்றினை கோடி என்றான்—அந்தக் கிரகஸ்தாச் சிரமத்துக்குரிய விவாகத்தை செய்துகொள்ளக்கடவாயென்று (குச்சகமுனிவர்) கூறினார். (எ-று)

பேணுதல், ஈண்டுவினைமுற்று. ஒண்ணு—ஈறுகெட்டது. ஏகாரம், தேற்றம். தொடங்கிய—செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டெதிர்காலவினையெச்சம் (தொடங்க) கோடி. எவ்வொருமைவினைமுற்றும். கொள், பகுதி. ஆற்றினை—முற்றெச்சம். அன்ன—சுட்டுமரு, சுட்டினால், நிலைமை, கிருகஸ்தாச் சிரமத்தை யுணர்த்திற்று. எவர்க்கும் அங்கீகரித்துத் தீர்க்கக் கடவதொரு கடன்போறவின், விவாகத்தை, கடன், என்றார். (கச)

முனிவரனினையாங்கண்மொழிதலுமிதனைக்கேளா
வினியதோருறுதிசொற்றொருந்தையாரெனக்கீண்டெனளு
மனமுறமுறுவல்செய்துமதலைமொருவற்றீது *
வினையறுதவத்தினீரீம்விளம்புதன்மரபோவென்றான்.

(இ-ள்) முனிவரன் ஆங்கண் இதுனைமொழிதலும்—முனிசிரேட்டரான குச்சகர் அவ்விடத்து இந்த வார்த்தையைச்சொல்லுதலும், இதுனைகளா—மிருககணியார் இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு, எந்தையார்—எமது தந்தையார். எமக்கு ஈண்டு இனியது ஓர் உறுதிசொற்றார் என்னு—எனக்கு இவ்விடத்து இன்பத்தையுடையவொரு உறுதியானவார்த்தையைச் சொன்னாரென்று, மனம் உற முறுவல் செய்து—(வருத்தமாய் உள்ளே மிகச்சிறித்துக்கொண்டு. மதலை ஆட ஒருவற்கு—பிதாவைநோக்கி) புத்திரரான ஒருவருக்கு,ஈது—இந்தவார்த்தையை, வினை அறு தவத்தினீரும் விளம்புதல் மரபோ என்றான்—தீவினையீர்த்தற்கேதுவான தவத்தையுடையீரான தேவரீரும்,சொல்லுதல்முறைமையோ? என்று (பரிந்து) சொன்னார். (எ-று)

••

ஆங்கண், ஈண்டு, ஈது—என்னுஞ்சுட்டுக்கணீண்டன—என்னை, “தூக்கிற் சுட்டு நீரும்.” என்பது விதியாகவின். ஆங்கண், ஈண்டு—என்பவற்றிற்கு—அப்பொழுது, இப்பொழுது, எனப் பொருள்கூறிலும் பொருந்தும். ஓகாரம்—எதிர்மறையில் வந்த வினா. உறுதி—ஆகுபெயர். இனியதோருறுதி சொற்றார், என்பது இலக்கணை. சொற்றார், எந்தையார், என்பதன்கண் ஆர்விருதிகளுயர்த்தற்கண் வந்தன. அத்து, இன், சாரியைகள். உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. தவத்தினீர், வினையாலணையும்பெயர். மதலையாமொருவற்கு, தன்மையிற்படர்க்கைவழுவி “ஒரிடம் பிறவிடம் தழுவலுமுள்” என்னும் விதியானமைதியாயிற்று.

நித்தியமானவீடு பேற்றிற்குரிய ஒன்றைச்சொல்லாது, அநித்தியமான பிரபஞ்சத்தனையைப் பூணச்சொன்னமையின், புகழ்ச்சிபோலிகழ்ச்சிடாக, இனியதோருறுதிசொற்றூர், என்றும், இவரதறிவின்மை யிருந்தபடியென் னையென்பது தோன்ற உள்ளே சிரித்தமையின் மனமுற முறுவல்செய்து, என்றும், சீரமானிய மாந்தரைப்போலாகாது தீவினையொழியச்செய்த பெ ருந்தவத்தையுடைய வுமக்கிது தகாதென்பார், வினையறுதவத்தினீரும் வி ளம்புதல் மரபோ, என்றுங்கூறினார்.

மனமுறமுறுவல்செய்து, இது புன்னகையாகிய உள்நகை. (கடு)

வேறு.

பேதைப்படுக்கும்பிறவிக்கடனீந்து

மோதித்திறத்தையுணர்ந்துடையோதாவிறு

காதற்புதல்வன் கவுச்சகடுஎன்போன்றனது

தாடைக்கினை யபரிசு தனைச்சாற்றுக்கின்றான்.

(இ-ள்) காதல் புதல்வன் கவுச்சகடு என்பான்—(பிதாவினிடத்தில்) அன்புள்ளபுத்திரரானகவுச்சகடு என்று விதந்துசொல்லப்படுபவர், பேதைப டுக்கும்—அறியாமையிலகப்படுத்தும், பிறவி கடல் நீந்தும்—சுநமாகிய ச முத்திரத்தைக்கடக்கும், (தெப்பமான) ஒதி திறத்தை உணர்ந்துடையான் —சிவஞானத்தின்தன்மையை அறிந்துள்ளவர், ஆதலினால்—ஆதலால், த னது தாடைக்கு—தமதுதந்தையாராகிய குச்சகமுனிவருக்கு, இனையபரிசு தனை சாற்றுக்கின்றான்—இப் பெற்றித்தானவார்த்தையைச் சொல்லுகின்ற னார். (எ-று)

ஒதி-ஞானம். பிறவியைக்கடலென்றும், அதனையொழித்தலை நீந்து தலென்றுங் கூறினதற்கேற்ப. ஒதியைத்தெப்பமென்றுருவகஞ் செய்யாமை யின் இஃது ஏகதேசவுருவகம். பிறவிக்கடல் என்றமையின் உருவகவணி. இதுமுதற் பதினான்கு செய்யுட்கள். நாதீரும், காச்சீரும் மாச்சீரும் விள ச்சீரும் விரவி அளவடிநான்கு கொண்ட தரவுகொச்சகக்கலிப்பாக்கள். கலி விருத்தம் என்பாரு முளர். (கக)

முன்னுளபாசமுயக்கறுக்கவேண்டியநான்
பின்னுமொருபாசம்பிணிக்கப்படுவேனேற்
றன்னிகரிலீசன்றனை யெவ்வாறெய்துவன்யா
னின்னலெனுமாயிடைப்பட்டுவைவேனே.

(இ-ள்) முன்னர் உளபாசம் முயக்கு அறுக்கவேண்டியநான்—ஆகியில் (என்னுடன்) சகசமாகவுள்ள கன்மமலத்தின் கட்டையறுத்துக்கொள்ளவே

ண்டியவனாகிய நான், பின்னும் ஒருபாசம் பிணிக்கப்படுவேன் ஏல்—(அத் துடன்) பின்னரும் பிரபஞ்சமென்னுமொரு பாசத்தினால் கட்டப்படுவே னாயில், யான்—நான், தன்னிகர் இல் ஈசன் தனை எ ஐறு எய்துவன்—தயு க்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும்ல்லாத சிவபெருமானை பெய்விதமாகச் சென்ற டைவேன். இன்னல் எனும் ஆழி இடைபட்டு உலைவேனே—துன்பமென் கின்ற கடலினிடத்தகப்பட்டு (ஒருபோதும் மீட்சியில்லாமல்) வருந்துவே னல்லவா. (எ-று)

ஈற்றேகாரம்—தேற்றம். பிணிக்கப்படுவேனெல், என்பது, எய்துவன், உலைவேன், என்னுமிரண்டனோடுமியையும். பாசம்—முன்னையது, கன்மம லம். பின்னையது, பிரபஞ்சம், அது, விவாகம். முயக்கு—கட்டு. முன்னர் —முற்பிறப்பு. ஈசன்—ஐசுவரியமுடையவன். பிறவிக்கு வித்துக் கண்மமலமா கலின் முன்னருளபாசமென்றார், கன்மமலத்தை. கிடைத்தற்கரியமானு டசரீரங் கிடைத்தபொழுது அதனைத்துணையாகக்கொண்டு மூலமலத்தைக் கெடுப்பதற்கேதுவான துறவறத்தைப் பூணுதலே அறிஞர்க்குக் கடனென் பார், “முன்னருளபாசமுயக்கறுக்க வேண்டியநான்,” என்றும், இல்லற மானது, முழுதுமூலகவியாபாரமாகிய மாயையிலகப்படுத்தி மீளவும் வி லையையீட்டுதற் கேதுவாக இருப்பதென்பார், கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை, “பி ன்னுமொருபாசம் பிணிக்கப்படுவேனெல்,” என்று வெறுத்துங் கூறினர். (௧௭)

மொய்யானதில்லாமுடவனொருவன் தனது
கையானவைபிரண்டுங்கந்தாத்தவழ்தருவா
னையாவதற்குமரும்பிணியொன்றெய்தியக்கா
லுய்யானையானுமுவன்போற்றளர்வேனோ.

(இ-ள்) ஐயா—பிதாவே! தனதுகை ஆனவை இரண்டும் கந்து ஆ தவ ழ்தருவான்—தன்னுடையகைகளிரண்டையும் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு த வழ்த்துகெல்லுகின்றவனான, மொய் ஆனது இல்லா முடவன் ஒருவன்— (கிஞ்சித்தும்) வலிமையில் லாதமுடவனாகியவொருவன், அதற்கும்—அக் கைகளுக்கும், அரும்பிணி ஒன்று எய்தியக்கால்—(தீர்த்தற்கு) அருமையா னனோயொன்று சம்பவித்தால், உய்யானே—உயிர்வாழமாட்டானல்லவோ. யானும் உவன்போல் தளர்வேனோ—நானும் (கல்யாணம்) செய்துகொண்டு, அந்தமுடவனைப்போல வருத்தமுறுவேனோ. (எ-று)

ஈற்றேகாரம்—எதிர்மறை. ஏகாரம்—தேற்றம், இல்லா—ஈறுகெட்ட எ திர்மறைக் குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். ஆ—ஈறுகெட்டது, தருவான்—முற் றெச்சம், ஆனது, ஆனவை—எழுவாயின் சொல்லுருபுகள் எய்தியக்கால்

—எதிர்கால வினையெச்சம், ‘அதற்கும்—என்றது—சாதியொருமை, உவன்—அவனென்னும் சுட்டுபொருளில்வந்தது. மோனைநோக்கி அவனென்னொது உவனென்றார் போலும், கந்து—தூண். அஃதீண்டுப்பற்றுக்கோடென்னும் பொருடந்தது.

முடவனுக்கு, நடந்துபோதற்குக் கால்களில்லாதவாறுபோல, முத்தி நெறியிற்செல்லுதற்குச் சத்திரிபாத மில்லாத யான், அவன் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டிதவழுக்கைகளுக்கும் நோய்வந்தாலுய்யமாட்டாதவாறுபோல, தவ்வொழுக்கிற் சிறிது முயலும்பொழுது அதற்கிடையூறான கல்யாணத்தைச்செய்து கொள்வெனாயின் யானெருவாற்றானு முய்யமாட்டேனென்று, முடவனை யுவமைமுகமாகவைத் துணர்த்தினொரென்பதாம். மொய்—சதுரப் பாட்டையும், முடவன்—தம்பையும், கை—சுவத்தையும், பிணி—கல்யாணத் தையும், குறிப்பினும் காட்டினின்றன.

இச்செய்யுள் விரியுவமாலங்காரம். (கஅ)

மொய்யுற்றிடவேமுயலுந் கவத்திளந் றிப்
பொய்யுற்றில்லொழுக்கம் பூண்டு வினை போக்குவது
மெய்யுற்றிடு அகனை மிக்கபுனலிருக்கச்
செய்யற்சின் னீரிடத்துத் தீர்க்குஞ்செயலன்றே.

(இ—ள்) மொய் உற்றிட முயலும் தவத்தின் அன்றி—மேன்மைபொருந்தச்செய்யுந் தவத்தினுல்லாமல், பொய் உற்ற இல்லொழுக்கம் பூண்டு வினைபோக்குவது—பொய்யின்மைபொருந்திய இல்லாச்சிரமத்தைக் கைக்கொண்டு (அதுவாயிலாக கண்மத்தைத்தீர்ப்பது, (எதுபோலுமெனின்) மெய் உற்றிடுதுகளை—தேகத்திற்பொருந்தியிருக்குமழுக்கை, மிக்கபுனல் இருக்க—மிகுதியானநீரிருக்கவும் (அந்நீரினால் கழுவாமல்) செய்யுல்—சில்நீரிடத்து தீர்க்கும் செயல் அன்றே—சேற்றோடுகலந்த அற்பநீரில் கழுவுந் தன்மை போலாகுமல்லவா. (எ—று)

அன்றே—தேற்றம். எ—அசை. இன்—ஐந்தனுருபு, ஏதுப்பொருட்டு. மொய்—ஞானவலியுமாம், பொய்யுற்ற இல்லொழுக்கம் என்பது—பொய்யன் புக்கிடமான இல்லொழுக்கம், நிலையடையுள்ள இல்லொழுக்கம், என்னும் பொருள்களுக் கிடமாய் நின்றது. செய்யல்—சேறு. சில்—சிறிது. “விராவு சில்லுணு மிசைந்தனர்:” என மேற்கூறுமாற்றினுமறிக.

நிறைந்த நீரிருப்ப குறைந்த சேற்றுநீரினழுக்கைத் தீர்க்கப்புகி னஃது மேலுமழுக்கைக் கொடுத்தல்போல, வினையை யிலேசானே தீர்த்துக் கோடற்கான துறவறமிருக்க வதனையொழித்து இல்லறத்தைப்பூணுகி லஃது மேலும் வினையைத்தானே யீட்டுமென்றொரென்பதாம்.

துறவறத்தினுயர்வு தோன்ற மொய்யுற்றிட முயலுந் தவமென்றும்,
இல்லறத்தினிழிவுதோன்ற பொய்யுற்ற இல்லொழுக்கமென்று மடைகொ
டுத்தார். (கக)

மண்ணுலகிலுள்ளவரம்பில்பெரும்பவத்தைப்
பெண்ணுருவமாகப்பிரமன்படைத்தனன
லண்ணலஃதுணர்தியன்னவரைச்சிந்தைதனி
லெண்ணவரும்பாவமெழுமையினிநீங்குவதே.

(இ-ள்) அண்ணல்—பெருமையிற்சிறக்க தக்காயே! பிரமன்—பிரம
தேவன், மண்ணுலகில் உள்ளவர்ப்பு இல் பெரும் பவத்தை—பூவுலகின்க
ணுள்ள எல்லையில்லாத பெரும்பாவங்களே, பெண் உருவம் ஆகப்படைத்தன
ன்—(திரட்டி பெண்முகவமாகச் சிருட்டித்தான், அஃது உணர்தி—அத
னை நீர் அறிந்துகொள்வீராக, அன்னவரை— பாவருபமான) அந்தப்பெண்
களை, சிந்தைதனில் எண்ணவரும் பாவம் எழுமையினும் நீங்குவதே—(பரி
சித்தவின்மாதிரிமன்று மீனதின்கட் சித்திக்கவருகின்ற பாவமானது எழு
பிறப்பினுந் திருத்தன்மையையுடையதா, என்று

ஆல்-அசை. ஓகாரம்-எதிர்மறை. அண்ணல்-இயல்பின்வந்த முன்
னிலேவிளி. பெரும்பாவங்களையே பெண்ணுருவமாகப் படைத்தானென்ப
தை, “சீறும் வினையது பெண்ணுருவாகித் திரண்டுருண்டு-கூறு முலையு
மறைச்சியுமாகித் கொடுமையினுந்-பீறுமலமு முதிர்முஞ் சாயும் பெருங்கு
ழிவிட்டேறுங்கரை கண்டிலே னிறைவாகச்சி பேசும்பனே.” என்பத
னானும், பெண்களைச் சித்திக்கவரும் பாவம் எழுமையுந் தொடருமென்பதை,
“பெண்ணென்றுரைக்கிற் பிறப்பேழுமாதய, ரெண்ணென்றல்லோர்
சொலெண்ணலையே.” என்பதனானுமறிக்க. (உ௦)

ஆதரவுகொண்டேயுலமந்தவைம்புலமாம்
பூதவகையீர்க்கப்புலம்புற்றபுன்மையினேன்
மாதரெணுக்கணமும்வந்தெனனைப்பற்றியக்கா
லேதுசெய்கேனந்தோவெனக்கோவிதுவருமே.

(இ-ள்) ஆதரவுகொண்டு அலமந்த—ஆசைகொண்டு சுழலுகின்ற, ஐம்
புலம் ஆம் பூதவகை ஈர்க்க—ஐம்புலன்களாகிய பூதகணங்களிழுத்தலால்,
புலம்பு உற்ற புன்மையினேன்—வருத்தமடைகின்ற இழிவையுடையவனா
கிய நான், மாதர் எனும் கணமும் வந்து என்னை பற்றியக்கால்—மகளிரோ
ன்னும் பேய்களும் வந்து என்னைப் பிடித்துக்கொண்டால், ஏதுசெய்கேன்

—என்னசெய்வேன், அந்தோ—ஐயோ! இது எனக்கோவரும்—இந்த வ ருத்தமானது எனக்கோ வருவது. (எ-று)

நற்றேகாரமும், கொண்டே யென்பதன் கணேகாரமும்—அசைகள். ஓ காரம்—இரக்கம். ஏதுப்பொருட்டாலுருபு, விரிக்கப்பட்டது. செய்கேன்- என்பதிற் ககரஇடைநிலை யெதிர்காலமுணர்த்திற்று. அந்தோ—இரக்கத்தி ல்வருமோர் துளுவச்சொல். புலம்—போலி. மாதர்—விருப்பம், ஆகுபெயர். கணம்—பேய். மீம்புலன்களாவன—சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம். மாத ர்கள் பேயேயாமென்பதை, “பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப்பிசாசம் பிடித் திட்டென்னைக்—கண்ணால் வெருட்டி முலையான்மயக்கிக் கடிதடமாம்—புண் ணைவ் குழியிடைத் தள்ளியென்போதப பொருள்பறிக்க—வெண்ணை துணை மற் தேளிறைவா கச்சியேகம்பனே,” என்பதனுணுமறிக. பேயுந்தன்னாற் றீண்டப்பட்டுள்ளாரை யவர் வசமழித்துத் தன்வசமாக்கிப் பிறிதொன்றனை யுஞ் செய்யவொட்டாது அகோராத்திரம மலைக்குமாறு போல, மாதரும் தம்மைவிரும்பினாரை யவர்வசமழித்துப் பேரின்பத்திற்குரிய வொன்றனை யுஞ் செய்யவொட்டாது முழுதுந் தன்வசமாக்கிச் சிறநின்பத்தின்கட் புகு த்துகின்றமையின், “மாதரெனும், கணமும்” வந்தென்னைப் பற்றியக்கா ல், என்றார். இச்செய்யுள் அவலச்சுவையென்னுமணி. (உக)

பண்ணும்பாரிற் பருவரலின் மூழ்குவிக்கும்
பின்னாணிரயப்பெரும்பிலத்தினாடுக்கு
மெந்நாளிலாண்டகையோர்க்கின்பம்பயந்திடுமோ
மின்னார்கடம்மைவிழைவுற்றவேட்கையதே.

(இ-ள்) மின்னார்கள்தம்மை விழைவுற்ற வேட்கை அது—மாதர்களை விரும்பிய விருப்பமானது, ஆண்டகையோர்க்கு—ஆடவர்களுக்கு, பாரில் பல் நாளும் பருவரலில் மூழ்குவிக்கும்— இம்மையில்) பூவுலகிற் பலகாளு ம் வருத்தத்திலமுந்துவிக்கும், (ஆகையினாலும்) பின் நாள் நிரயம் பெரும் பிலத்தின் ஊடு உய்க்கும்—(மறுமையாகிய) பிற்காலத்தில் நரகமாகிய பெ ரியபிலத்துவாரத்தின் கட்செலுத்தும், (ஆகையினாலும்) எநாளில் இன்பம் பயந்திடுமோ—(நாமறிய) எந்தக்காலத்தி லின்பத்தைக் கொடுக்குமோ, (எந் தக்காலத்துந் துன்பத்தையேகொடுக்குமென்றபடி.) (எ-று)

நற்றேகாரம்—அசை. ஓகாரம்—எதிர்மறை. நிரயப்பெரும்பிலம்—இரு பெயரொட்டு. வேட்கை—என்பதில், கை தொழிற்பெயர்விகுதி, பண்ணா டம்—என்பதனும்கை மூற்றும்மை. பார்—பார்க்கப்படுவது. அல்லது, பருமை யையுடையது.

பெண்களின்மேற்கொள்ளுங் காமவிரூப்பமானது, இருமையுங் கேட்டை வினாவிக்குமென்பது கருத்து. இதனை, “அம்மிதுணையாக வாறிழிந்தவாறெக்குங், கொம்மைமுலைபகர்வார் கொண்டாட்ட—மிம்மை, மறுமை, க்குநன்றன்று மாநிதியம்போக்கி, வெறுமைக்குவித்தாய்விமெம்.” என்னு மவ்வவாக்கானுமறிக. (௨௨)

துன்பதுகரும்வினையின்றொடர்ச்சியினோ
ரீன்பதுகர்வார்போலேந்திழையாட்கட்டபட்டார்
தன்பன்மிகநடுங்களுளிதசையில்லா
வென்புகறித்திட்டாவிருஞ்சுவையும்பெற்றிடுமோ.

(இ—ள்) ஞாளி—நாயானது, தன்பல்மிகநடுங்க—தனதுபற்கள் மிகவுமசைவெடுக்கும்படி, தசை இல்லா என்பு கறித்திட்டால்—(சிறிதுமீ) தசைப்பற்றில்லாத வெற்றெலும்பைக்கடித்தால், இரும் சுவையும் பெற்றிடுமோ—மிக்கரசத்தையும் பெறுமா, (அதுபோல) துன்பம் துகரும் வினையின்தொடர்ச்சியினோ—துன்பத்தையனுபவிக்கவேண்டிய தீவினையின் சம்பந்தத்தையுடையவர்கள், இன்பம் துகர்வார்போல்—இன்பத்தையதுபவிப்பவரைப்போன்று, (பொய்மையான ஏந்து இழையார் கண்பட்டார்—ஏந்திய ஆபரணங்களையுடைய பெண்கள்வசத்திலகப்பட்டார்கள். (ஏ—று)

ஓகாரம்—ஏதிர்மறை. சதை—தசையென எழுத்து நிலை மாறிற்று, இலக்கணப்போலி. சுவையும்—என்பதன் கணும்மை—உயர்வுசிறப்பு. ஏந்திழையார் கண்பட்டார்—என்பதற்கு பெண்களது கண்ணாகியவலையிலகப்பட்டார் எனப்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். இல்லா—ஈறுகெட்டது.

இன்பத்தையதுபவிக்கும் நல்வினைப்பயனுடையோர் மணஞ்செய்ய விரும்பார் என்பார், “துன்ப துகரும் வினையின்றொடர்ச்சியினோர்.” என்றும், இன்பத்தைத்தருவதுபோலக் காட்டித் துன்பத்தைத் தரும் பொய்மையின் பமே மாதரிடத்ததுபவிக்கும் சிற்றின்பம், என்பார், “இன்பதுகர்வார்போலேந்திழையார் கட்டபட்டார்,” என்றும் அதனாற்பெருங்கேடு விளையும்ன்றி நன்மைவிரையாது என்பார், திருட்டாந்தமாக, “தன்பன்மிகநடுங்க ஞாளிதசையில்லா வென்புகறித்திட்டா விருஞ்சுவையும் பெற்றிடுமோ,” என்றுங்கூறினார்.

மாதர்களதின்பத்திலகப்பட்டோரும் நாயும் சமமாகுமென்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவமையணி, வேற்றுப்பொருள் வைப்பென்பாருமுளர். (௨௩)

முஞ்சுவைவேற்கணரீவைவர்தம்பேராசை
நெஞ்சுகுகினைருவர்நீங்குநிலைமத்தோ

வெஞ்சல்புரியாதுயிரைபெந்நாளுமீர்ந்திமொ
னஞ்சமினிதம்மலோர்நாளுநலியாதே.

(இ-ள்) அஞ்சனம் வைவேல் கண் அரிவையர் தம்பேராசை—மையெழுதியகூரியவேல்போலுங் கண்களையுடைய பெண்களின் மேற்கொள்ளும் பேராசையானது, ஒருவர்நெஞ்சுபுகின்—ஒருவர் மனதிற் குடிக்கொள்ளுமாயின், நீங்கும் நிலைமைத்தோ—(மீளவவர்மனதைவிட்டு) போருந்தன்மையையுடையதோ, எஞ்சல்புரியாது உயிரை எந்நாளும் ஈர்ந்திடும்—குறைந்துபோகாமல் வரவர அதிகரித்து) பிராணனை எந்தக்காலமும் மரிந்துகொண்டேயிருக்கும், நஞ்சம் இனிது ஓர் நாளும் நலியாது—(ஆகலி னதைக்காட்டினும்) நஞ்சு நன்மையையுடையது. (அதுபோல) ஒவ்வொருநாளும் வருத்தாது. (உண்டவுடன் கொன்றுவிடுமென்றபடி) (எ-று)

சுற்றேகாரம், ஆல், அம்ம—அசைகள். ஓகாரம்—எதிர்மறை. நஞ்சு—நஞ்சமெனப்போலியாயிற்று. மாதர்மேல்வைக்கும் பேராசை நித்தியமும் வைத்துவருத்துலானும், நஞ்சு ஒருநாளாவதுவருத்தாது உண்டவுடன்கொல்லுதலானும், நஞ்சினுந் காமங் கொடிதென்றொரென்பதாம். வேற்றுப் பொருள் வைப்பென்னுமணி. (உச)

கள்ளுற்றகூந்தற்கனங்குழைநல்லார்கருத்திற்
கொள்ளப்படுமெண்குணிக்குந்தகைமையதோ
தள்ளற்கரிதாகித்தம்மொடுபன்னாட்பழகி
யுள்ளுற்றதேவுமுணர்த்தற்கரிதன்றோ.

(இ-ள்) கள் உற்ற கூந்தல்—மலர்த்தேனமைந்த கூந்தலையும், கனங்குழை—கனத்தகாதணியையுமுடைய, நல்லார்கருத்தில் கொள்ளப்படும் எண்—பெண்கள்மனதில் நினைக்கப்படுகின்ற எண்ணமானது, குணிக்கும் தகைமையதோ—(இத்தன்மையதென்று எவராலும்) அறியுந்தன்மையையுடையதா, தள்ளற்கு அரிது ஆகி—நீக்குதற்கு அருமையாய், தம்மொடுபல் நாள்பழகி—அவர்களோடு பலநாளும் பழகிக்கொண்டு, உன் உற்ற தேவும்—மனத்திற் (கூட) விருக்குங் கடவுளும், உணர்த்தற்கு அரிது அன்றோ—(அவ்வெண்ணத்தை) அறிந்துகொள்ளுதற்கருமையாகுமல்லவா. (எ-று)

ஓகாரம்—எதிர்மறை. அன்றோ—தேற்றம். உம்மை—உயர்வு சிறப்பு குழை—காதணி, குண்டலம். தே—கடவுள். தம்—என்றது மாதரை.

பெண்களெண்ணமொருவழிப்படாது அடிக்கடி பலபேதமாக மாறுபடுதலின், “நல்லார்கருத்திற் கொள்ளப்படு மெண்குணிக்குந்தகைமையதோ.” என்றும், எண்ணெய்போல, சீவான்மையோடு சிவான்மையும் நீக்க

யின்றிப் பண்டுதொட்டுக் கூடப்பயிறவின், “தன்னற்கரிதாதித் தம்மொடு பன்னாட்பழகி யுள்ளுற்ற.” என்றும், எல்லாமறியு மக்கடவு ளறியாததொ ன்றில்லையாயினும், அப்பெண்களதெண்ணத்தி னுழமும், வஞ்சனையும் மிகப் பெரிதென்பது போதர, “தேவுமுணர்தற் கரிதன்றோ” என வயர்வு கிறப்பும்மை கொடுத்துங்கூறினார். மகளிர்கள் மனத்தெண்ணுமெண்ணமொ ருவருமறிதல் கூடாதென்பதை, “அத்திமலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமு ன், கத்துபுன்னமீன்பதமும் கண்டாலும்—பித்தரே, காணாதெரியற் கட வுளருங் காண்பரோ, மாணாவிழியார் மனம்.” என்னும் நீதிவெண்பாவா னும், “மடக்கொடிநஞ்சமும் வானினீளமுங், கடற்குளினுழமுங் கண் டதில்லையால்.” என்னுமிராமாயணச்செய்யுளானு முணர்க. (உடு)

ஒதலுமொன்றாவுளமொன்றாச்செய்கையொன்றப்
பேதைநிலைமைபிடித்துப்பெரும்பவஞ்செய்
மாதர்வலைப்பட்டுமயக்குற்றாரல்லரோ
சாதல்பிறப்பிற்றமொறுகின்றாரே.

(இ—ள்) ஒதலும் ஒன்று ஆ—சொல்லுவதொன்றாகவும், உளம் ஒன்று ஆ—மனம்தேவொன்றாகவும், செய்கை ஒன்று ஆ—செய்வது மற்றொன்றாகவும், பேதை நிலைமைபிடித்து பெரும் பவம்செய்—அறிபாமைத் தன்மையைக் கைக்கொண்டு பெரும்பாவங்களைச் செய்கின்ற, மாதர்வலை பட்டு—பெண்களது ஆசையாகிய வலைக்குள்ளாகி, மயக்கு உற்றார் அல்லரோ—மனமயக்கமடைந்தவர்களல்லவா, சாதல் பிறப்பில் தமொறுகின்றார்—மரண சநங்கனி லிலைந்துகொண் டிருக்கின்றார்கள். (எ—று)

ஏகாரம்—இரக்கம், அல்லரோ—தேற்றம். ஆக—என்னும் வினையெச்சங் கள் ஈறுகெட்டு நின்றன. சாதல் பிறப்பு—உம்மைத்தொகை. செய்மாதர்—மூக்காலவினைத்தொகை. மாதராயசயிற் பட்டென்னாது, மாதர்வலைப்பட்டென்றார், அகப்பட்டோரைத் தப்பவிடாதென்பது போதர.

நினைப்பதொன்றும், பேசுவதொன்றும், செய்வதொன்றும் ஆகத்திரி கரணங்களாலும் வேருனபெண்களினாசையிலகப்பட்டவர்கள், ஒருபோதும் வீடுபெற்றையடையாமல் எக்காலமும் பிறந்திறந்துகொண்டே திரிவொன் பதுகருத்து. எப்போதும் பிறந்திறப்பொன்பதை, “நாட்பட்டகமலம்ன் னவிதயமேவுதலுந்தேனதுன்மார்க்ககாரிமார்க்கன், வாட்பட்டகாயமிந்தக் காயமென்றேவன்கூற்றமுயிர்பிடிக்கவருமநீதி.” என்னுந்தாயுமானார் திரு வாக்காலும், “ஈட்டுறும் பிறவியும் வினைகன்யாவையுந், சாட்டிய திணைய தோர்க்கமமாதலில், வாட்டயில் புத்தியான் மற்றந்நோயினை, கீட்டின்சல் வரோ கீடுசேர்ந்துளார்.” என இதிற்பின்னர்க்குறுமாற்றுமுணர்க. (உசு)

ஆனாலிலிருந்தகற்பிணையுடைய
மாணரிலரோ வெனவேவகுப்பிரேற்
கோணுன தங்கள் கொழுநனியல்வழுவாத்
தேனார்மொழியாருமுண்டிலிந்தாமே.

(இ-ள்) ஆனல்-ஆயின், உலகில்-உலகத்தில், 'அரும் கற்பிணை உடைய மாணர் இலரோ—(காப்பதற்கு) அருமையான கற்புநெறியுடைய பெண்களில்லையோ, எனவகுப்பிரேல்—என்றுகேட்பீராயின், தங்கள்கோன் ஆன கொழுநன் இயல்வழுவா—தங்கள் தலைவனாகிய நாயகனது சொல்லிற்றவற்றை, தேன் ஆர் மொழியாரும் சிலர் உண்டு—தேன்போலும் மதுரமான சொற்களை வசனிக்கும் பெண்களும் சிலருளர். (எ-று)

ஏகாரங்கள், தாம்-அசைகள். தாமே-என்பதுதேற்றமுமாம். ஓகாரம்-வினா. வழுவா-ஈறுகெட்டபெயரெச்சம். ஆர்-உவம உருபு. மாணர்-மான் போலும்நோக்குடையவர். சிலர், என்றார் பலர் இல்லையென்பது போதர. "குலமகட்டுத்தெய்வம் கொழுநனே" என்னு மானரோர்வாக்கின்படி, "கோணுனதங்கள் கொழுநன்." என்றார், இதனை, "தெய்வந்தொழா அன்கொழுநற்றொழுதெழுவான்" என்னுந் தேவர்வாக்கானுமுணர்க. "கொழுநனியல்வழுவா" என்பதற்கு நாயகனதுகுறிப்பில் வழுவாத, எனப்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும், இதனை. "கொண்டானகுறிப்பறிவான் பெண்டாட்டி" என்பதனுணரிக. வகுப்பிரேல், உண்டிலிந்தாமே, எனத் தாமே சல்லாபமாகக் கூறினாரென்க. சல்லாபம்-வினாவும் விடையும். (உஎ)

உற்றவுலவையிடையோர்புலிங்கமூட்டியக்காரற்
கற்றைவிடுசுடர்மீக்கான்றுகனன்மிக்குப்
பற்றுதல்செல்லாதபலவினும்போய்ப்பற்றிடுமொ
லற்றெனலாமீங்கோரரிவைமுயங்காதரமே.

(இ-ள்) உலவை உற்ற இடை—காற்றுவீசிக்கொண்டிருக்கின்ற இடத்தில், ஓர் புலிங்கம் மூட்டியக்கால்—ஒரு அக்கினிப் பொறியை மூட்டினால், கற்றைவிடுசுடர் மீகான்று—கூட்டமாக விடுகின்றசுவாஸைகளை மேலாகக் கக்கி, கனல்மிக்கு—அக்கினியதிசுப்பட்டு, பற்றுதல் செல்லாத பலவினும்—பற்றக்கூடாத பல பொருள்களினும், போய்ப்பற்றிடும்—சென்று பற்றிக்கொள்ளும், ஈங்குஓர் அரிவை முயங்கு ஆதரம்—இவ்வுலகத்தில் ஒருபெண்ணைத் தழுவுகின்ற (காம) ஆசையும், அற்றுஎனல் ஆம்—அத்தன்மைபோலாகுமென்று சொல்லாம். (எ-று)

ஏ, ஆல்-அசைகள். ஆல்-தேற்றமுமாம். கால்-வினையெச்சவிகுதி. விசேடர் முக்கால் வினைத்தொகை. பல-ஆகுபெயர். அரிவை-பருவங்குறியாது பெண்களைக்குறித்தது. உலவை-என்பதற்குக் காய்ந்தமரம் எனப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். ஊட்டியெனப் பதம் பகுத்து முற்றுமோனையாக்கினுமாம். காற்றில் மூட்டிய வோரக்கினிப் போறி சுவாவித்து விரிந்து, தக்கது தகாதது என்று பாராமல் எல்லாவற்றையு மொருங்கு தகித்து விடுதல்போல, ஒரேயொரு பெண்ணைத் தழுவுகின்ற காமாக்கினியும், குணம், குலம், ஒழுக்கம், கீல்வி, செல்வம் முதலான வெல்லாவற்றையுந் தகித்து, கொலை, களவு, கள்ளு, முதலான எல்லாப் பாவங்களுக்கு மேதுவாகி மறுமையில் நரகத்தையும் சேர்க்குமென்ற ருரென்பது கருத்து, இதனை, “அணங்குநோ யெவர்க்குஞ் செய்யு மனங்களு லலைப்புண்டாவி-யுணங்கினு ருள்ளஞ்செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா-குணங்குல மொழுக்க்குஞ்நற் கொலைபழி பாவம் பாரா-விணங்குமின்னு யிர்க்குமாங்கே யிறுதிவர் துறுவ தெண்ணு.” எனவும், “காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணோடாத-காமமே களவுக்கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சங்-காமமே கள்ளுண்டற்குங் காரண மாதலாலே-காமமே நரகபூமி காணியாக் கொடுப்ப தென்றான்.” எனவும் வருந் திருவினையாடற் புராணச் செய்யுட்களானும், “நண்ணிப்பி வேங்கதவி நாசமுறுங் காலத்துக்-கொண்ட கருவளிக்குந் கொள்கைபோ-லொண்டொடி-போதற் தனங்கல்வி போன்றவருங் காலமயல்-மாதர் மேல் வைப்பர் மனம்.” என்னுமவ்வைவாக்கானு முணர்க.

(உஅ)

சந்திரற்குநேருவமைசாலுந்திருமுகத்துப்
பைந்தொடிகைநல்லார்பலரும்புடைகுழக்
குந்தமொத்தநாட்டத்துக்கோதமனூர்பன்னியினு
விந்திரற்குநீங்காவிடர்ப்பழியொன்றெய்தியதே.

(இ-ள்) சந்திரற்கு நேர் உவமை சாலும் திருமுகத்து—சந்திரனுக்கு ஒப்பான வுவமையமைந்த அழகிய முகத்தையும், பைந்தொடிகை—பசும் பொன்னுற் செய்த வுனையல் தரித்த கைகளையுமுடைய, நல்லார் பலர் புடைகுழவும்—அழகான பெண்கள் பற்பலர் பாங்கரிற் சூழ்ந்திருக்கவும், குந்தம் ஒத்த நாட்டத்து கோதமனூர் பன்னியினால்—வேற்படைபோன்ற கண்களையுடையனான கௌதமவிருஷியின் மனைவியாகிய அகலிகையென்பவனால், இந்திரற்கும்—தெய்வேந்திரனுக்கும், நீங்கா இடர் பழி ஒன்று எய்தியது—ஏ—(ஒருகாலத்தும்) நீராத் தன்பத்தோடு கூடிய பழி யொன்று சம்பவித்ததல்லவா.

(எ-று)

ஏகாரம்—தேற்றம். அசையுமாம். ஆல்—ஏதுப்பொருட்டு. இந்திரற்கும்—என்பதன்கணும்மையுயர்வு சிறப்பு. கோதமனார்—என்பதன்கணார்—உயர்த்தற்கண் ணந்தது. மைவிகுதியோடு நடுநின்ற சுகரவுயிர் மெய்யுங்கெட்டு முதலக ர மைகாரமாக விகாரப்பட்ட பசுமையென்னும் பண்புபெயர். ஆகுபெ யர். பலரும்—என்பதனும் மையிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. தொடி—வட்டம். நல்லார்—அழகுடையவர். சந்திரனுக்கொப்பான வுவமையமைந்த திருமுக மென்றார், சந்திரனுக்கு மிவர் முகத்திற்கும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லை யென்பதும், குந்த மொத்த நாட்டமென்றார், இந்திரனை யீடழிக்குங் கண் ணென்பதும், கோதமனாரென் றுயர்த்தி யார்விகுதி கொடுத்தார், தப்பா த சாபவாக்குடைய ரென்பதும் போதர.

கட்டிழகுடைய ரென்பார், “சந்திரற்கு நேருவமை சாருந் திருமுகத்துப் பைந்தொடிகை நல்லார்,” என்றும் இந்திராணி, அரம்பை, மேனகை, ஊர் வசி, முதற்பல மாதரென்பார், “பலரும்” என்றும், காமதுகர்ச்சியின் பொருட்டவாவிக்கொண் டருகிலிருந்தன ரென்பார், “புடைசூழ” என் றும், அதுவும் பற்றாதென்றகலிகையிடத் தத்தராத்திரியிற் சென்று, கௌ தம விருவியாற் சபிக்கப்பட்டு இன்றைக்கும் மாறாத யோனிக்குறிகளைத் தேகமெங்குமுனனென்பார், “கோதமனார் பன்னியின னீங்காவிடர்ப்பழி யொன் றிர்திரற்கு மெய்தியது,” என்றுங் கூறினார். மேலைச் செய்யுளுக் கிஃது தாரணமாயிற்று.

தெய்வேந்திரனகலிகையோடு கள்ளப் புணர்ச்சி செய்து கொண்டிருக் கையில், முன்னமே பொழுது விடிந்ததென்று பூப்பறிக்கச் சென்றிருந் த கௌதமமுனிவர், பொழுது விடியாமையால் மீளவுந் தம தில்லத்திற்கு வர, அது கண்ட இந்திரன் பூஞையுருக்கொண்டு பலகணியிற் பாய. மு னிவர், ஞானநோக்காவ வனிர்திரனென்று கண்டு ஒரு யோனிக் காசை யுற்றமையாலுனது தேகமெங்கும் யோனியாகக் கடவதென்று சபித்து விட்டனர், பின்பு தெய்வேந்திரன் தவம்புரிந்து சிவபெருமானது திரு வருளினால், எண்ணில்லாதவைகளை யாயிரமாகவும், பிறர் கண்களுக்குக் கண்களாகவுந் தனது கண்களுக்கு யோனிகளாகவும் பெற்றுக்கொண்டனன். இத்தனை இராமாயணம் அகலிகை சாபந் தீர்த்த படலத்திற் காண்க.

லேறு.

கூன்முகத்திங்கனெற்றிக்கோதையர்குழுவக்கெல்லார்
தான்முதலிறைவிபாகத்தன்கைபாற்சமைக்கப்பட்ட

மான்முகநோக்கிமுன்னோர் மலரயன்மையலெய்தி
நான்முகனானென்பநாமுணரா ததன்றே.

(இ-ள்) கூன்முகம் திங்கள் நெற்றி—வளைந்தமுகமுள்ளதான பிறைச் சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய, கோதையாருமுவுக் கெல்லாம்—பெண்கள் கூட்டத்துக்கெல்லாம், தான் முதல் இறைவி ஆக--(அழகிற் கு) அவன் தானே முதற்றலைவி யாகும்பொருட்டு, தன்கையால்சமைக்கப்பட்ட—தனதுகையினாற் சிருட்டிக்கப்பட்ட, மான்முகம் நோக்கிமுன்—மானதுபார்வை போலும் பார்வையையுடைய திலோத்தமையி னிடத்து, ஓர் மலர் அயன்மையல் எய்தி—ஒருபதுமாசனனாகிய பிரமன் ஆசை கொண்டு, நான்முகன் ஆனான் என்ப—நான்கு முகங்களை யுடையவ னாயினென்று (அறிந்தோர்) சொல்லுவர், நாம் உணராதது அன்று—(அது) நாங்களறியாததொன்றல்ல.

(எ-று)

சகாரம்—ஈற்றகை, கூன்முகம்—என்பதின்முகம், முன். வடிவ மென்பாருமுளர், மான்முகம். என்பதின் முகம் ஆகுபெயர், முன்-ஏழனுருபு. “கற்றார்முன் தோன்றா கழிவிரக்கம்” என்றதிற்போல, மையல். போலி—ஓர் மலரயனென்றது, பல மலரயருண்மையின். அயன்—அழியாதவன், நீருமறிவீரென்பார், நானென்றொருமையாற் கூறுது நாமென்ப பன்மையாற் கூறினார்.

அகலிகையா விர்திரனாயிரங் கண்களைப்பெற்றது போல, பிரமாவும் சரஸ்வதி, காயத்திரி சாவித்திரி முதலிய பெண்களிருந்தும், திலோத்தமையால் நான்கு முகங்களைப் பெற்றாரென் றிதுவு மதற்கோருநாரணங் காட்டியவாறும்,

இதுமுதற் பதினான்கு செய்யுட்கள் ஈரசையான்வந்த அறுசீர்க்கழி நெடிவடியாசிரிய விருத்தங்கள்.

பிரதால் வெல்லக் கூடா த்மிக்க பராக்கிரமசாலிகளும், ஒருவயிற்றுப் பிறந்தவருமாகிய சுந்தன், உபசுந்தன் என்னு மிரண்டசுரர்களை மயக்கியவர்க்குட் பகைமையுண்டாக்குமாறு, பிரமதேவர் தன்னிடத் தடைக்கலம் புருந்த தேவர்கள் முன்னிலையில் பேரழகுடையளாக வோர் பெண்ணைப் படைத்து திலோத்தமையென்று பெயருமிட்டுநீ யவ்வுசுரர் மாட்டுச் செல்லக் கடவைபென் றனுப்பும் போது, அவன் பிரதக்ஷிணஞ் செய்கையில், அவருள்ளீட்டிற் தவளழகைப் பார்க்கவேண்டுமென்னு மாசையால், திரும்பித் திரும்பி நோக்குகிற தேவர் நருவரென்று, கீழ்த்திசையை நோக்கிப் படைத்துக்கொண் டிருந்த அவர், அவன் தெற்கே வரும்போது ஒருமுக

மும், மேற்கேவரும்போது ஒருமுகமும், வடக்கே வரும்போது ஒருமுக முமாக நான்கு முதங்களையுண்டாக்கினரென்பது சரித்திரம். இதனை இந்நூலில், “வெள்ளைக்கமலத்தியை மெய்யுறவுந்-தெள்ளுற்றணிசெய்த திலோத்தமைபால்-உள்ளப்புணர் வற்றிடவும் முனைநான்” எனவும், “கிளியின் மேற் செலுங்கேள் கிளரோதிமம்.” எனவும் கூறியிருத்தலானும், சிந்தாமணியில், “பெரும்பெயர்ப் பிரமனென்னும் பீடினுற் பெரிய நீரா-னரும்பிய முலையினுளக் கணிமுக நான்கு தோன்ற-விரும்பியாங்கவளை யெய்தான் விண்ணக மீழந்ததன்றித்-திருந்தினுற் கின்று காறுஞ் சிறு சொல்லாய் நின்றதன்றே.” எனக் கூறியிருத்தலானு முணர்க. (௩௦)

மற்றுளமுனிவர்தேவர்மாயமாங்காமந்தல்லு

ஹற்றிடுசெயற்கையெல்லாமுரைப்பினுமுலப்பின்றாமா

ஹற்றெலாநிற்கயானவ்வாயிழைமடந்தைகூட்டம்

பெற்றிடுமொழுக்கந்தனைப்பேணலன்பிறப்புநீப்பேன்.

(இ-ள்) மற்று உள முனிவர் தேவர்—(இந்த இந்திரனும் பிரமனுமன்றி) மற்றுமுள்ள விருஷிகளும் தேவர்களும், மாயம் ஆம் காமம் தன்னால்—மாயமாகும் காமத்தினால், உற்றிடு செயற்கை எல்லாம்—அடைந்த செய்கைகள் முழுதும், உரைப்பினும் உலப்பு இன்று ஆம்—சொல்லுகினும் முடிவு போகாததாகும், அற்று எலாம் நிற்க—அத்தன்மைகளெல்லாயிருக்க, யான்—தேவரீரது காதற்புதல்வனாகிய) நான், அ ஆம் இழைமடந்தைகூட்டம் பெற்றிடும்—அந்தத் திருத்தமான வாபரணங்களைத் தரித்த மாதர்கள் சேர்க்கையைப் பொருந்தும், ஒழுக்கம் தன்னை பேணலன்—இவ்வறவொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளமாட்டேன், பிறப்பு நீப்பேன்—(துறவறவொழுக்கத்தின்கணின்மேனது) பிறவியைத் தீர்ப்பேன். (எ-று.)

ஆல்-அசை. அற்று-தொகுதியொருமை. அற்றெலாம்-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். “ஒருமையிற் பன்மையு மேரீரிடம் பிறவிடந் தழுவலுமுள்” என்பதிலக்கணமாகலின், “மாயமாங்காமம்,” என்றார் இஃபத்ததைச்செய்வதுபோற் காட்டித் துன்பத்தைச் செய்வதென்பது போதர. கண்ணுவன், விசுவாமித்திரன், காசிபன் முதலான முனிவர்களும், திருமால், சூரியன், சந்திரன் முதலான தேவர்களும், மாதரோடு கூடியிடப்பட்ட வின்னோரன்ன பல்வுளவென்பார், “முனிவர் தேவர் மாயமாங்காமந்தன்னு ஹற்றிடு செயற்கையெல்லா முரைப்பினு முலப்பின்றும்,” என்றும், அவைகளைக் கூறுவதிற் பயனினில்லவென்பார், “அற்றெலாநிற்க” என்றும் கூறினார், (௩௧)

பூண்டகுவிஸ்கதற்மிண்டோட்புரந்தரன்முதலோர்சீரும்
வேண்டலனில்வாழ்வென்னும்வெஞ்சிறையகத்தும்வீழேன்
மாண்டகுபுலத்தின்மாயுமயக்கொரிஇத்தவமென்றோது
மீண்டியவெறுக்கைமேவியின்பமுற்றிருப்பனென்றான்.

(இ-ள்) பூண்டகும விலக்கல் திண்தோள்—நான்) ஆபரணங்களை
யணியச்சும் மலைபோன்ற திண்மையான புயங்கலையுடைய, புரந்தரன்
முதலோர்சீரும்வேண்டலன்—தெய்வேந்திரன் முதலான தேவர்களுடை
ய (சுவாக்கபதச் செல்வம்முதலிய) செல்வங்களையும் விரும்பேன், இவ்வாழ்
வுஎன்னும் வெவ்சிறைஅகத்தும் வீழேன்—இல்லறவாழ்க்கையென்கின்ற
கொடிய மறியலினிடத்து மகப்படமாட்டேன், மாண்டகுபுலத்தில்—மாட்
சுமையினால் மேம்பட்ட ஐம்புலன்களால், மாயுமயக்கு ஓரிது—அழிநின்
ற அஞ்ஞானத்தை நீங்கி, தவம் என்று ஒதும் ஈண்டிய வெறுக்கை எய்தி
—தவமென்று சொல்லப்படும் நிரம்பிய செல்வத்தை யடைந்து, இன்பம்
உற்று இருப்பன் என்றான்—அதன்காரியமாகிய மோகம் இன்பத்தைப்
பெற்றிருப்பேனென்று (தானைக்கூற்றுக்குடன்படாது மிருககண்மையர் ம
றுத்துக் கூறினார். (எ-று)

ஒருவியென்பது—ஓர் இயென அளபெடுத்தது. வெறுக்கை—(ஞானி
களால், வெறுக்கப்படுவது. புரந்தரன்—பகைவருடம்பைப் பிழப்பவன், பகை
வர் நகரங்களையழிப்பவன்.

மனிதரின்பத்தினும் தேவரின்பமும் தேவரின்பத்தினும் தெய்வேந்
திரனரின்பம் மேம்பட்டதாகலானும், அதுவும், பொன்விலங்குபோற் பிற
விக்வேதுவாக நின்றலானும், “புரந்தரன்முதலோர் வாழ்வும் வேண்டலன்”
என்று, இவ்வாழ்க்கை, தன்னிடத்தகப்பட்டவரை யப்புறமகல விடா
து மறியல்போலகப்படுத்துங் கொள்கையையுடைமையால் “இவ்வாழ்
வென்னும் வெவ்சிறையகத்தும் வீழேன்” என்றுங் கூறினார். அருட்செல்
வத்தைசுயுடைபோர்கள் இரந்திரச்செல்வம் முதலான பொருட்செல்வங்க
ளைக் கிஞ்சித்தும் விரும்பா ரென்பதை, “கொள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன்
வாழ்வு குடிக்கடினு—நள்ளே னினதடி யாரோடல் லானர கம்புகினு—மென்
னேன் நிருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிறைவா—வுள்ளேன் பிறதெய்வமூன்
னையல்லாதெங்க ளுத்தயனே.” என்னுந் திருவாதவூரடிகள் திருவாக்கா
னும், “கோலநீடிய நிதிபதிவாழ்க்கையுங் குறியேன்—மேலையீந்திர னரசி
னைக் கனவினும்வெல்கேன்—மாலயன்பெறு பதத்தையும் பொருளெனமதி
யேன்—சாலரின்பதத் தன்மையேவேண்டெவன் றமியேன்.” என இரத்தா
லின்மேற் கூறுமாற்றானு முணர்க. (கஉ)

இவைபலவுரைத்தலோடுமிருந்தகுச்சகன்றானிற் தக்
குலையமதிக்குமாற்றல்கூறுமில்லொழுக்கந்தன்னை
நவையென விகழாநின்றானை மறைத்துணிவுங்கொள்ளான்
றவமயல்பூண்டானென்றாத்துயர்கொடுசாற்றலுற்றான்.

(இ-ள்) இவைபல உரைத்தலோடும்—மிருககண்யமுனிவர், இவை
கள் பலவற்றைச் சொல்லுதலும், இருந்தகுச்சகன்—செவிகொடுத்துக்
கொண்டிருந்த குச்சகமுனிவர், இந்த குலையம் மதிக்கும் ஆற்றல் கூ
றும் இல் ஒழுக்கம் தன்னை—இந்தப் பூவுலகத்தவர்கள் நன்குமதிக்கும்பொ
ருட்டினால் விதந்து சொல்லுகின்ற இல்லறவொழுக்கத்தை, நவை என
இகழாநின்றான்—குற்றமுடையதென்று நிந்திக்கின்றான், நால்மறை துணி
வும் கொள்ளான்—(இவன்) நான்குவேதங்களின் முடிபான பொருளையு
மங்கீகரிக்கமாட்டான், தவம்மயல் பூண்டான் என்று—தவத்திலே யாசை
கொண்டிருக்கின்றான் என்றெண்ணி, துயர்கொடுசாற்றல் உற்றான்—(தன
துசந்தியற்றுப்போகப்போகின்றதேயென்று) வருத்தங்கொண்டு சொல்லு
கின்றனர். (எ-று)

தான்—அசை. குலையம்—ஆகுபெயர். ஆநின்று—நிகழ்கால இடைநிலை.
துணிவு—நிச்சயப்படுத்தும்பொருள், சித்தாந்தம். மயல்—ஆசை. நான்குவே
தங்களாவன—இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம். மறை—மறைவாக உள்
ளது.

இல்லறமானது, உலகத்திற்கின்றியமையாத் துணையாகி மதிப்பையுங்
கொடுத்தலால், “குலையம் மதிக்குமாற்றற் கூறுமில்லொழுக்கம்” என்
றும், பிரமசரியத்தை யறுட்டித்ததன்மேல் கிருகஸ்தாச்சிரமத்தைய றுட்டித்
ததன்மேற் றறவுபூணவேண்வது வேதநூற்கொள்கையாதலால், “நான்
மறைத்துணிவுக்கொள்ளான்,” என்றுங் கூறினார். (கூ) னின்

புலத்தியன்போலுமேலோய்பொருளின் மங்கலஞ்சேர்பொன்
கலத்தியல்வதுவைபூண்டோர்கன்னியைக்கலத்தல்செய்து
குலத்தியன் மரபினோம்பக்குமரரைப்பயந்தேயன்றோ
சலத்தியறவத்தையாற்றிநண்ணருங்கதியிற்சேரல்.

(இ-ள்) புலத்தியன்போலும் மேலாய்—(அறிவு தவம் முதலியவற்
றால்) புலத்தியமுனியை யொக்கும் மேன்மையுள்ள மகனே! பொருவு இல்
மங்கலம்சேர்—ஒப்பில்லாத மங்கலஞ்சேர்ந்த, பொன்கலத்து இயல்—இலக்கு
மியாகப்பாவித்தியற்றப்படும் திருமங்கலியத்தா லியைந்த, வதுவை பூண்டு
கல்யாணத்தைச்செய்து, ஓர்கன்னியை கலத்தல் செய்து—ஒரு கன்னிகை

யைத் தழுவி, குலத்து இயல் மரபு ஒம்ப—(தனது) குலத்துக்குரிய முறைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு, குமாரரை பயந்தே யன்றோ—புத்திரரைப் பெற்று வைத்துவிட்டே யல்லவா, நலத்து இயல் தவத்தை ஆற்றி—நன்மையாற் றகுதிவாய்ந்த தவத்தைச் செய்து, நண்ண அரும் கதியில் சேரல்—அடைதற்கருமையான மோகத்தைச் சேர்தல். (௭-று)

ஏகாரமும், ஒகாரமுட்—தேற்றம். பொன்னின்—என்பதன்க ணின்னும், மரபின் என்பதன்கணின் னுப்—சாரியை. நண்ணரும்—ஈறுதொகுத்தல். பொன் இலக்குமி. கலம்—திருமங்கலியம், கன்னி—மணமாகாத பெண்.

புலத்தியமுனிவர், இளமையிலே வைராக்கியம் பூண்டு மேருமலைச் சாரலில் நெடுங்காலந் தவம்புரிந்தவராதலானும், திருணபிந்து என்னும் ராசமுனிவரின் வேண்டுகோளி லவர் புதல்வியை மணஞ்செய்து புத்திரனைப் பெற்று வைத்துவிட்டு மீளவுச் தவஞ்செய்யப் போனவராதலானும், அங்ஙனமே நீயுஞ் செய்யக் கடவையென்பதைக் குறிப்பிப்பார், மிருககண்பேருக்குப் புலத்தியமுனிவரை யுமையாக வைத்து விளித்தார்.

“பொருவின் மங்கலஞ்சேர் பொன்னின் கலத்தியல் வதுவை” என்பதற்கு, ஒப்பில்லாத மங்கலம்பொருந்திய பொன்றாற்செய்த திருமங்கலியத் தானாய் வதுவை, எனப் பொருள் கூறுவாருமுனர். இலக்குமி, எப்பொழுதுஞ் சுமங்கலியாகலின், “பொருவின் மங்கலஞ்சேர் பொன்” என்ற டை கொடுத்தார், இதனை, “மலர்மென் பாவை, முழுதுள திருவுமென்று முடிவின்மங்கலமுமெய்த, விழுமிதி னேற்றுப் பெற்ற வியன்றிருவா ளார் கண்டான்,” என இந்நூலிற் கூறியிருத்தலானும், இலக்குமிதானே திருமங்கலிய மாகுமென்பதை, “மானணிநோக்கி நல்லார் மங்கலக் கழுத்துக்கெல்லாந்—தானணியாய்போது தனக்கணியாது மாடோ,” என்னுமிரா மாயணச் செய்யுளானுமுணர்க. (௭௫)

மன்பதையுலகமேபோன் மா லுறாமயங்குகாம
ளின் ஸ்ரீ நுகர் தற்கேயோ விசைத்தன னிறந்தமேலோர்
துன்பமுநியங்ஞ்சேர்வுந் துடைத்திடுந் தொன்மைநோக்கி
யன்புறுபுதல்வர்க்காகவரிவையைக்கோடி யையா.

(இ—ன்) ஐயா—மகனே! உலகம்மன்பதை ஏ போல்—உலகத்தின்க ணுள்ள (சாமானிய) மாந்தர் கூட்டம்போல, நீ—நீயும், மால் உறா—ஆசையுற்று, மயங்கு காம இன்பம் நுகர்தற்கு ஏ ஒ—மயங்குதற்குரிய காம விற்பத்தை யறுபுவித்தற்காகவேயோ, இசைத்தனன்—(உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யச்) சொன்னேன். (அதற்கன்று வேறெதற்காக வென்றபடி)

இறந்த மேலோர்—இறந்துபோன (எங்கள்) முன்னோர்களுடைய, நிரயம் சேர்வும் துன்பமும்—நரகத்திற் சேருதலையும் (மற்றுமுள்ள) வருத்தங்களையும், துடைத்திடும் தொன்மையோக்கி—சிரார்த்தம்முதலிய வாயிலாக நீக்கிவிடும் பழைய நான் விதிபைப்பார்த்து, உறு அன்பு புதல்வர்க்கு ஆக அரிவையைக் கோடி—மிக்க அன்புள்ள புதல்வரைப் பெறுதற்காக ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளக்கடவை. (எ-று)

உலகமே யென்பதன்க ணேகாரம்—தேற்றம். நுகர்தற்கே பென்பதன் கணேகாரம்—தேற்றத்தோடிழிவு சிறப்பு. ஓகாரம். எதிர்மறை. உறு—ஆகாரவீற்றுடன்பாட்டு வினையெச்சர். தொன்மை—ஆகுபெயர். அரிவை—கன்னிகையையுணர்த்திநின்றது. இடு, துணிவுபொருளுணர்த்திற்று.

உலகத்தாரைப்போல இச்சையின் பொருட்டன்று, இறந்த முன்னோர்களின் நரகயாதனையையும், மற்றுமெக்கதியிற் துன்பங்களையும், சிரார்த்தம், தருப்பணம் முதலிய வாயிலாகத் தீர்க்கும் புத்திரரிறன்பொருட்டுக் கல்யாணஞ் செய்யென்றாரென்பது கருத்து. புத்திரர்தாமே பிதர்களுக்கு துன்பதைத்தீர்த்து இன்பத்தைக் கொடுப்பது ரென்பதை, தப்பொருளென்ப தம்மக் களவர்பொருட்டந்தம் வினையால் வரும்,” எனவும் “பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லையறிவறித்த—மக்கட்பேறல்ல பிற.” எனவும், “எப்பிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காபு—அன்புடை மக்கட் பெறின.” எனவும் வருந் திருக்குறளுரைகளானும், “பொறியிலாக் கொடியெற்கென்றே புதல்வனையளித்தா னெந்தை, யறநெறி திறம்புகின்றேற் கருமக விருக்குங் கொல்லோ, மறுகுபுன் னரகினின்று மற்றினி யெடுபபா ரிபாரென், நறுதுயர்க் கடலின் வீழ்ந்து கரைபெறா துழல்கின் றானே.” என்னுங் காசிகாண்டச் செய்யுளானுமுணர்க. (௩௫)

சித்திரமிலகுசெவ்வாய்ச்சீறடிச்சிறுவர்தமமைப்
புத்திரரென்னுஞ்சொற் குப்பொருணிலையயர்த்திபோலா
மித்தகவதனை நாடியில்லறம் பூண்டுநின்ற
ஊத்தமநெறியேயாகுந்தவத்தினதொழுக்குமஃதே. '

(இ-ள்) செவ்வாய்—சிவந்த வாயையும், சீறு அடி—சிறிய கால்களையுமுடைய, சித்திரம் இலகு சிறுவர்தமமை—சித்திரப் பாவைபோல விளங்கும் பிள்ளைகளை, புத்திரர் என்னும் சொற்கு—புத்திரரென்று வழங்கப்பட்டு வருகின்ற சொல்லுக்குள்ள, பொருள் நிலை அயர்த்திபோல் ஆம்—பொருளினுண்மை நிலையை மறந்துவிட்டாய் போலும், இதகவு அதனைநாடி—இந்தப்பெயரின் பொருளாகிய வதனையுற்று நோக்கி, இல்லறம் பூண்டு நின்றல்—இல்லறவொழுக்கத்தைக் கைக்கொண் டொழுதுதல், உத்தமம்

நெறியே ஆகும்—உத்தமமான மார்க்கமேயாகும், தவத்தினது ஒழுக்கும் அஃது ஏ—தவத்துக்குரிய மார்க்கமும் அத்தன்னையாம். (எ-று)

ஏகாங்கன்—தேற்றம். போல்—ஒப்பில் போலி. ஆம்—ஆகை. சிறுமையென்னும் பண்புபெயர். ஈறுகெட்டு முதலீண்டது. அபர்த்தி—முன்னிலையிற்ற தாலவினை முற்று. இகரச்சுட்டு பெயரையும், தகவு அப்பெயர்ப்பொருளையும் குறித்து நின்றன. சித்திரம் இலகு என்பதற்கு அழகு விளக்குகின்ற, எனவும், இ, தகவு, என்பதற்கு இல்லறத்தின் தகுதி எனவும் பொருள்கூறினும் பொருள்தம். புத். ஓர். நகவிசேடம். திரர் காப்பவர் எனவே, புத்திரரென்பதற்கு இறந்துபோன தங்குலத்து முன்னோர் களைநகர்த்து நின்றுங் காப்பவரென்பது பொருளாம். தேற்றே காரமுவ் கொடுத்து, “தவத்தினதொழுக்க மஃதே,” என்றார். கிரகஸ்தாச் சிரமத்தை யதுட்டித்ததன்றேல், துறவறமாகிய தவத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது நூன்விதியாகலின். (கசு)

குலவறுநிவப்பினமிக்ககோடியர்குடுமிக்குன்றி
 னிவாவுறுகாதலாளரியற்பிசுரலெய்தித்
 திவனொடுபோதலன் றிச்சேணுறவுகழுந்தன்மைக்
 குலமையதாகுமின்னையுபர்தவத்தொழுகவுள்ளல்.

(இ-ள்) இன்னே உயர்தவத்து ஒழுக உன்னல்—(நீ இல்லறத்தையதுட்டித்ததன் வழியாகத் துறவறத்திற் பிரவேசிக்கக் கருதாமல், பிரமசரியத்து நின்றொழியும்), இப்பொழுதிற் றானே உயர்வுடைய துறவறமாகிய தவத்தின்க ணொழுதாறு சிந்தித்தல், (எதுபோலுமெனின்) குலவு உறுநிவப்பின் மிக்க—பருமையினாலும் மிக்க உயரத்தினாலும் மேற்பட்ட, குன்றின் கோடு உயர் குடுமி—மலையினது சிகரமாகிய உயர்ந்த உச்சியில், இவாவுறு காதலாளர்—ஏறவேண்டிய விருப்பத்தையுடையவர்கள், இயல்பு சாரல் எய்தி—ஒழுங்குபொருத்திய சாரலையடைந்து, திவவுஒடு போதல் அன்றி—அதன்படியினாலேறிப்போவதையல்லாமல், சேண் உறஉகமும் தன்மைக்கு உவமை ஆகும்—ஆகாயத்திற் பொர்நந்த (எழுந்து) பாயுந்தன்மைக்குச் சமானமாகுமல்லவா. (எ-று)

குலவு—பருமை. திவவு—படி, அது பகுதிப்பொருள் விசுதி. உயர்தவம்—முக் காலவினைத்தொகை. “ஊசியொடு குயின்றதாசுப்பட்டம்.” என்புழிப்போல ஒடுவுருபு கருவிப்பொருடருமாலுருபின்கண் வந்தது. மலையினுச்சியிற் போக விரும்புவோர் அதற்கு வழியாகிய படியினாலேறிப்போகாது அடியினின்றும் பாய்ந்துபோகக் கருதுவரேல், உச்சியிற் போதலுங் கூடாது அவர்

தமக்குங் கேடாய் முடிதல்போல, இல்லறத்தையிடையில்விட்டு அதன் மேனிலைக்கணுள்ள துறவறத்துப் பிரவேசிப்பாயாயின், துறவறமூங்கை 'கூடாது' காமத்தின்கண்ணு மகப்பட்டு வருத்தமுறவேண்டியும் வருமென்ற ருரென்பது இதன்கருத்து. எடுத்துக்காட்டுவமையணி. (௯௭)

தருவினில்லங்கிலன் தகையன பிறகிற்சால
வருபயன்கோடற்கன்றோமற்றவைவரை தல்செய்யார்
பெருகுமில்லறத்தினோடும்பெருமகப்பொருட்டானீயு
மரிவையைமணந்துபின்னாளருந்தவம்புரிதியன்றே.

(இ-ள்) தருவினில்—மரங்களிலும். விலங்கில்—மிருகங்களிலும், அன்னதகையனபிறவில்—அத்தகையதான பிறவற்றிலும், சாலவருபயன்கொள்தற்குஅன்றோ—மிகவுய்வருகின்ற உபயோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்காகவல்லவா, அவைவரைதல்செய்யார்—உலகத்தார் அவைகளை விலக்கிவிடாமற்பாதுகாப்பார், நீயும்—(அதுபோல என்மகனே! நீயும், பெருகும் இல்லறத்தினோடும்—(தருமங்கள்) விருத்தியாக் மில்லறமாகியதருமத்தோடும், பெரும் மக பொருட்டி ஆல்—பெருமையான புத்திரப்பேற்றின் பொருட்டினால், அரிவையை மணந்து—ஒருபெண்ணைக் கல்யாணஞ்செய்து, (இல்லறத்தை முடித்த) பின்நாள்—பிற்காலத்தில், அருந்தவம் புரிதி—செய்தற்கருமையான தவஞ் செய்யக்கடவை. (௭-று)

அன்று, ஏ, மற்று—அசைகள். அன்றோ—தேற்றம். அன்ன—சுட்டு மருஉ. ஆல்—ஏதுப்பொருட்டு. ஆலையசையாக்கி, அறத்தினோடும் மகப்பொருட்டு, என முடிப்பினுமாம். ஓடும், உம்பெற்று வந்த எண்ணோடு. பொருட்டு—நிமித்தகாரண காரியத்தில் வந்த நான்காவதன் சொல்லுருபு. மணந்து, என்னுஞ் செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினைபெச்சத்தின் முடிக்குஞ்சொல் அவாய்நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது. வரைதல்—கொள்ளல், நீக்கலென்னும் பொருள்களைத்தரும் பதமுதலின், செய்யாரென்பதையெழு வாயாக்கியும், வரைதல் என்பதைப் பயனிலையாக்கியும் செம்மையானவர்களேற்றுக்கொள்ளுதலெனப் பொருண்முடிபு செய்தலுமென்று. பெறுமக—என்பதும் பாடம். ஆதுலர்க்கன்னமிடுதலாகிய முப்பத்திரண்டு தருமங்களும் வளர்ந்து விர்த்தியாதற்கேது, இல்லறமென்பார், “பெருகுமில்லறம்” என்றும், சற்புத்திரினையே பெறவேண்டுமென்பார், “பெருமக” என்று மடைபுணர்த்திக் கூறினார். அறிவுடைய சற்புத்திரினையே பெறவேண்டுமென்பதை, “஁று வற்றுள் யாமறிவ தில்லையறிவறிந்த-மக்கட்பேறல்லபிற.” என்னுந் தேவர்குரளானுமுணர்க. உலகத்தார், மரங்களையும், மிருகங்களையும் பாதுகாப்பது அவைகளை விரும்பியன்று, அவைகளால்

வரும் பலன்களை விருப்பியேயாம், அதுபோல நீயும், ஒருபெண்ணைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டன்று. அவளோடு மிகைபத்து பெற்றபாலதான இல்லறமாகிய தருமத்தின் பலனையும் மகப்பேறுகிப் பலனையும் பெறுதற்பொருட்டுக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுகியென்ற ரென்பது கருத்து. இதுவும் மேலையணி. (௩௮)

இந்த நன்னிலைமேனாளையெண்ணிலையிற்றாள் காறு
முந்துசெய்கடனதாற்றிமுற்றினைமுறைபேபன்னுட்
சிந்தனைசெய்தவானோர்க்கனிமுதற்சிறப்புச்செய்யாய்
மைந்தரீயின்னேநோற்கும்வண்ணமேயெண்ணற்பாற்றே.

(இ-ள்) மைந்தரீ—மகனே! நீ, இந்த நல்ல நிலைமெல்லாளை எண்ணிலை—இந்த நல்ல வில்லற நிலைபை முன்னுளிறற்றானே செய்யவேண்டுமென்று கருதாதவனாய், இந்நாள் காறு—இற்றைத் தினவ்வரைக்கும், முந்துகடன் முறையே ஆற்றிமுற்றினை—முதலில்துட்டிக்கும் பிரமசரியத்தை முறைமையாகவே யதுட்டித்துமுடித்தாய், பலநாள் சிந்தனை செய்த—இனி (பலநாளாக) எப்போ நமக்கவியைத் தருவான் தருவானென்று ஆவலோடும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்ற, வானோர்க்கு—தேவர்களுக்கு, அவிமுதல் சிறப்பு செய்யாய்—(வேள்வியுணவாகிப்) அவிகொடுத்தல் முதலான சிறப்புகளைச் செய்யாதவனாய், இன்னே நோற்குவண்ணமே எண்ணல் பாற்றே—இப்பொழுதே தவம் செய்யுமடியாக நினைத்தல் தகுதியாய். (௪-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. ஏகாரங்கள்—தேற்றம். அது—பகுதிப்பொருள் விசுவாசி. எண்ணிலை, செய்யாய் என்னும் முற்றுக்கள் எச்சமாகப்பட்டன. செய்த—காலமயக்கம். எண்ணிலையென்பதற்கு எண்ணுகின்றிலையெனவும், செய்யாய் என்பதற்கு செய்கின்றிலை, எனவும் முற்றாக்கினாயாம். இனிச் செய்யாய், என்பதற்கு, அவிமுதற்சிறப்பைக் கொடுப்பாய் என்றுரைப்பினுமையும். முறையே என்பதை நின்றிருப்பதை, இது முறைமையே, எனப் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். சிறப்பு—விழா. “சிறப்பொடுபுகழ்செயல்வாது.” என்னுந் திருக்குறளுரையானு மறிக. எண்ணிலை முற்றினையெனவும், செய்யாய் நோற்குமெனவுமியையும். வானோர்—பிதிர் தேவராதித்தேவர். இவ்வாழ்வானே, பிதிர் தேவராதியார்க்கு அவிமுதற்சிறப்புச் செய்பவனென்பதை, “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கருனென்றாங்கைம்புலத்தாரேம்பறலை.” என்னுந் திருக்குறளானுமுணர்க. பிரமசரியத்தைப் பேணாதுவிட்டு, இளையிற் கிருகத்தாச்சிரமத்தை நடத்தித் துறவுபூண்பவருமுளரென்பார், அவர்போலாகாது முறையாக ஒழுக

வேண்டுமென்னும் நன்னெறியையுடையவன் நீ மென்பது போதர, “இந்த நன்னிலை மேனாளே பெண்ணிலையிந்நான் காறு முத்துசெய் கடனதாற்றி முறையேமுற்றினே.” என்று, பிரமசரிபத்தை நடாத்திமுடித்தவாறுபோலத், சேவர்கடனைத்தீர்க்கு மில்லறத்தையும் நடாத்தி முடிக்கவேண்டுமென்பார், “சித்தனைசெய்தவானோர் கவிமுத்தற்சிறப்புச்செய்யாய்.” என்றும், அதற்குமுன் தவம சித்திக்கவுந் தக்கதொன்றல்லவென்பார், “இன்னே நோற்கும் வண்ணமெய்யெண்ணற்பாற்றே” என்றுங் கூறினார். (௩௬)

இந்திரர்புகழுந் தொல்சீரில்லறம்புரிந்துளோர்க்குத்
தந்தமதொழுக்கந்தன்னிற்றகுமுறைதவறிற்றேனுஞ்
சிந்திடுந்தீர்வுமுண்டாற்செய்தவர்க்கணையசேரி
னுந்திடலரிதல்வெற்பினுச்சியிற்றவறவெலப்ப.

(இ-ள்) இந்திரர்புகழும் தொல்சீர் இல்லறம் புரிந்துளோர்க்கு—இந்திரர்களார்புகழப்படுங் பழமையான சிறப்பணுமந்த இல்லறத்தை இயற்று கின்றவர்களுக்கு, தந்தமது ஒழுக்கம் தன்னில்தகுமுறை—தங்கள் தங்களுடைய வருணசாரங்களின் தக்கமுறைமைகள், தவறிற்று ஏனும்—தவறிப்போயிற்றென்றாலும், சிந்திடுங் தீர்வுமுண்டு—அக்குற்றத்தையொழித் துவிடும பிராயச்சித்தங்களுமுண்டு, செய்தவர்க்கு அனைபசேரி—தவஞ் செய்வோர்க்கு அககுற்றம் சம்பவிக்கின், வெற்பின்உச்சியில் தவறல்ஒப்ப—மலைச்சிகரத்தினின்றும் தவறிவிழுதலைப்போல, உய்த்திடல் அரிது—கடைத்தேறுதலின்மையாகும். (எ-று)

ஆவிரண்டும், அசைகள், “தவறிற்றேனு!” என்றவும்மையால் அதுவுந் தவறக்கூடாதென்பது பெறப்பட்டது. தீர்வு—கழுவாய், பிராயச்சித்தம். இந்திரர்புகழுமெனவே யேனைத்தேவா புகழ்தல்தானே யமைந்தது. “இந்திரர்” எனப் பன்மையாற் கூறினார் அவரும் பலராதலின். இதனை, “அந்தமின்றியென் னானையின்மண்டிடுமிந்திரன்றனை யெண்ணிடலாகுமோ,” என இப்படலத்துமேற் கூறுமாற்றாலும், “பிலமென்றிலடைந் தவச்சிரக்கைவாசவர்களொரு நால்வரைக் காட்டினானே,” என்னும்பாரதச் செய்யுளானுமுணர்க. அனைப—பெயர், “உறற்பாலதீண்டாவிடுதலரிது.” என்ற நாலடியார்ச்செய்யுளின்போல, ஈண்டு அரிது என்பது இன்மை குறித்து நின்றது, இல்லறங்கீழ்நிலைக்கணுளினதாகவினதிற் றவறுநோந்தாலிஃது கழுவாயாற்றீருமென்பதும், மிக வுன்னதமான மலைச்சிகரத்து நின்று தவறுவோரையமின்றி யிறந்துவிடுதல்போல, மேனிலைத்தாகுந் துறவறமாகிய தவநெறிக்கொழுவுவோர் குற்றம்புரியிற் கழுவாயின்றித் தப்பாது மீளாநாகத்துப் புகுவவென்பதும் போதர. “இல்லறம் புரிந்து

ளோர்க்குத் தீர்வுமுண்டு.” எனவும், “செய்தவர்க்குவெற்பினுச்சியிற்றவற
லொப்பவய்ந்திடலரிது.” எனவுங் கூறினார். வெற்பினுச்சி—துறவறத்திற்
குவமை. (௪௦)

சுழிதருபிறவியென்னுஞ்சூழ்திரைப்பட்டுச்சோர்வுற்
றழிதருதுயரநேமியகனையிடல்வேண்டுமேனுங்
கழிதருநாளாலைலாற்கதுமெனத்தூறக்கலாமோ
வழிமுறைதாமமுனோரின்மற்றதுபுரிதியின்றோ.

(இ-ள்) சுழிதரு—மகனே) சுழிகளைத்தருகின்ற, பிறவிஎன்னும்
சூழ்திரைப்பட்டு—பிறப்பென்றுசொல்லும் சூழ்ந்த அலையிலகப்பட்டு, சோர்
வு உற்று அழிதரு—அயர்ச்சியுற்றுக் கெடுகின்ற, துயரம் நேமி அகன்றி
டல் வேண்டும் ஏனும்—துன்பசாகரத்தைக் கடத்தல்வேண்டுமாயினும், கழி
தரும் நாளான் அல்லான்—அநேககாலத்தினாலல்லாமல், (முதுமையிலென்ற
படி) கதுமெனதுறக்கல் ஆமோ—அதிவிரைவாகத் துறவுநூண்டிவிடலாமா,
(இளமையிலென்றபடி) வழிமுறை—பழைய வழக்கப்படி, தர்முன்னோ
ரின்—உனது மேலையோர்களைப்போல, அதுபுரிதி—(இல்லறத்தை நடாத்திய
பின்பே) அத்துறவத்தை நடாத்தக்கடவாய். (எ-று)

மன், ஒ, மற்று—அசைகள். ஆமோ—என்பதனோகாரம்—எதிர்மறை.
இன்—ஒப்புப்பொருளில்வந்த ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபு. சுழி—நீர்ச்சுழி. பிற
வியைத் திரையென்றும், அதனாலய துன்பத்தை நேமியென்று முருவ
கப்படுத்தியதற்கிசையச் சுழிதரு, என்றடைகொடுத்தார். கழி—உரிச்சொல்.
அது என்னுஞ் சுட்டு இல்லறத்திற்காயினுமாம். நீர்த்திரைபோலப் பிறப்பு
மாறிமாறி வருவதென்பார், “பிறவியென்னுஞ் சூழ்திரை” என்றும், அப்
பிறப்பாலாகிய துன்பத்திற் கெல்லையில்லையென்பார், “துயரநேமி” என்
றும், இளமை கழிந்த முதுமையிற் றுறக்கவேண்டுமென்பார், “கழிதரு
நாளானல்லாற் கதுமெனத்தூறக்கலாமோ” என்றும், உன் முற்குலத்துள்
ளாரது பழையவழக்கமுமப்படியேயென்பார், “வழிமுறைதம்முனோரின்.”
என்றுங் கூறினார். துயரநேமி என்றமையின், உருவக்வணி. (௪௧)

தேவருமுனிவர்தாமுஞ்செங்கண்மாலயனுமற்றும்
யாவரும்டந்தைமாரோடில்லறத்தெழுநூல்தன்மை
மேவரப்பணித்தானைநேமிமையோடனுகிமேனாட்
டாவரும்புலனமாதிராசரம்பயந்ததானு.

(இ-ள்) மேல் நான்—முற்காலத்தில், விமலையோடு அணுகி—பா
மேஸ்வரியோடுங் கலந்து, தா அரும்புலனம் ஆகி சராசரம் பயந்ததானு—

அழிவில்லாத உலகம்முதலான சராசரப்பொருள்களைப் படைத்துத் தந்த சிவபெருமான், தேவரும்—தேவர்களும், முனிவர்தாமும்—இருக்கிகளும், செம் கண் மால் (உம்) சிவந்த கண்களையுடைய விட்டுணுவும், அயனும்—பிரமனும், மற்றும்யாவருட—மற்றுமுள்ள வெல்லவரும், மடந்தைமாரோடி—தங்கள் தங்கள் மனைவிமாரோடு கூடி, இல்லறத்து ஒழுகும் தன்மைமேவர பணித்தான் அன்றே—இல்லாச் சிரமத்தில் நடக்குந் தன்மையைப் பொருந் துமாறு கற்பித்தருளினரல்லவா. (ஏ-று)

அன்றே—தேற்றம். உம்மை—மாலுக்குங் கூட்டப்பட்டது. விமலை—மல மில்லாதவன். தாணு—அழிவில்லாதவன். சராசரம்—தீர்க்கசந்தி. சரம்—அச ரம். சரம்—இயங்குதிணை. அசரம்—இயங்காததிணை. அருமை—சுண்டியின் மை குறித்துநின்றது. நாமில்லறத்தை வெறுக்கவேண்டிவெதென்னே. சுத்த சித்த முத்தராகிய சிவபிரானு மந்நிலைக்கணிந்துலகத்தை யுய்யச்செய்தா ரென்பார், “விமலையோடனுதிச் சராசரம்பயந்ததாணு,” என்றும், எல் லாம்வல்ல கடவுளங்நனமாயி னஃதெமக்கு மாமோவெனின், அற்றன்று, அஃது மவரதானையொருமென்பார், “யாவரும்மடந்தைமாரோடில்லறத் தொழுந் தன்மை மேவரப்பணித்தானன்றே.” என்றுங் கூறினார். சிவ பெருமா னுமையோடுகூடியது இச்சையின்பொருட்டன்று உலகத்தின் பொருட்டேயாம். அஃது, “தென்பாலுக்கநாடுந் தில்லைச்சிறம்பலவன்—பெண்பாலுக்கநான் பெரும்பித்தன்காணே—பெண்பாலுக்கநிலனேற் பே தாயிருநிலத்தோர்—விண்பாலியோடுகய்தி வீடுவர்காண்சாழலோ.” எனவும், “சிவஞ்சத்தியோடுநிற் செகம்விரிந்திடும்—சிவஞ்சத்திரீங்கிடிற் செகமதில் லையே.” எனவும் வரும் திருவாக்குக்களா னினிது விளங்கும் (சஉ)

மறுக்கலைபுள்ளன் செய்தவரம்பினை வழியையேண்டி
வெறுக்கலைபெனது கூற்றைகிலக்கையுலகின் செய்கை
செறுக்கலையிசுலுமாற்றாற்செப்பலைசிறிதுமாற்றந்
துறக்கலைபெமரையின்னேதென்னுமுறையுணர்ந்ததாயேரப்.

(இ-ள்) தொல்முறையுணர்ந்ததாயோய்—பழமையான முறைமைகளைத் தெரிந்துள்ள பரிசுத்ததையுடையமகனே! வழியையேண்டி—தபோமார்க் கத்தைவிரும்பிக்கொண்டு, அவன்தான்செய்தவரம்பினை மறுக்கலை—அச் சிவபெருமான் தானாகவியற்றிய வில்லறமார்க்கத்தை மறுக்காதே, எனது கூற்றைவெறுக்கலை—எனது வார்த்தையை வெறுக்காதே, உலகின்செய்கை விலக்கலை—உலகத்தாருடைய நடக்கையைவிலக்காதே, இகலும்ஆற்றால் செறுக்கலை—பகைக்கும்படியாகக் கோபங்கொள்ளாதே, சிறிதுமாற்றம் செப்பலை—சிறிது எதிர்வசனங்களைப் பேசாதே, எமரை இன்னே துறக் கலை—எங்கனையிப்பொழுதே துறந்துவிடாதே. (ஏ-று)

“யாள்முன்னராவோவாதலுஞ்செய்யுளுந்நிரித்தே.” என்னும் விதி நோக்கி, தூயாய், தூயோயெனநின்றது.

வழி-தபோமார்க்கம். வரம்பு-கிரகஸ்தாச்சிரமமார்க்கம், வழியை வேண்டி-என்பதற்குச் சந்ததியை விரும்பியெனவும், வரம்பு-என்பதற்கு வரையறையெனவும் பொருள்கூறுவாருமுளர். இவையெல்லாவற்றிற்கு மேது, வழியை விரும்பியதாகலின், அதனை முதலிலந்தவயஞ்செய்தாம். கிரகஸ்தாச்சிரமநெறியை யதுட்டித்தே துறக்கவேண்டுமென சிவபிரான் தாமே கூறியிருத்தலின், “அவன்தான்செய்த வரம்பினை மறுக்கலை,” என்றும், “தந்தைசொன்மிக் கொரு மந்திரமில்லை,” ஆகலின், “எனது கூற்றை வெறுக்கலை” என்றும், இளமையிலெம்மைப் பிரியாதேயென்பார், “எமரையின்னே துறக்கலை,” என்றுங்கூறினார். “அவன்வழியைவேண்டிச் செய்தவரம்பினை” என அந்தவயஞ்செய்யினுமாம். (சுக)

வேறு.

ஆடகவனப்புடையருந்ததியைநீங்கான்
மாடுறவிருத்தியும்வசிட்டமுனியென்போ
நீடுதவநோனமைகொடுநின்றனனதன்மீப்
பீடுகெழுஞாலமிசைபெற்றபழியுண்டோ.

(இ-ள் வசிட்டமுனி என்போன்—வசிட்டமுனியென்று எவராலும் விசேடித்துச் சொல்லப்படும் மகாமுனிவர், ஆடகம்வனப்பு உடை அருந்ததியை—பொன்போன்ற அழகையுடைய அருந்ததியென்னுந் தன்மனை வியை, நீங்கான்மாடுஉற இருத்தியும்—(எந்தநேரமும்) விட்டகலாதவராய்ப் பாகத்தில் வைத்துக்கொண்டும், நீடுதவம் நோன்மை கொடுநின்றனன்—மிக் கதவவிரதத்தைவிடாமற் கைக்கொண்டு (அதில்) நிலைத்திருந்தனர். அது அன்றி—அஃதொன்றல்லாமல், பீடுகெழும் ஞாலம்மிசை—பெருமைபொருந்திய பூமியின்கண், பெற்றபழியுண்டோ—அவர் இவ்வறத்தால்) அடைந்த குற்றங்களும் (வதாவினு) முளதா. (எ-று)

ஓகாரம்—எதிர்மறை. உம்மை—சிறப்பு. ஆடகம்—ஓர் பொன்னின்விசேடம் ஆடகவனப்பென்பதற்கு, இலக்குமிபோலுமழகு எனப் பொருள் கோடலுமொன்று. நோன்மை—வலிமையுமாம். வசிட்டன்—ஞானத்திற் குடி கொண்டிருப்பவன். வசிட்டமுனிவர் அருந்ததியைத் தவநிலையினும், நட்சத் திரநிலையினும் விட்டுப்பிரியாது தன்னுடன்கொண்டிருப்பவரென்க, இதனால், மிருககண்டையர் ஒரு பெண்வாயிலாகப் பல பாவங்கணேரிடுமென்ற அக்கூற்று மறுக்கப்பட்டது.

இதுமுதற் பதினான்குசெய்யுட்கள் பெரும்பான்மை. ஈற்றுச்சீர் மாச்சீரும், ஒழிந்த மூன்றுச்சீரும் விளங்காய்ச்சீருமாகிய அளவடி நான்கினுல்வந்த கவிவிருத்தங்கள். (சச)

தூயுக்கு உறுபவத்திடைதொடர்ச்சிபறுதூயோர்
நயப்பொடுவெறுப்பகவினாளுமடமா னார்
முபக்குமினுமாதவமுபன்றிடினுமன்றோர்
வியத்தகுமனத்தூணர்வுவெறுபடுமோதான்.

(இ-ள்) தூயுக்கு உறுபவத்திடை—தளர்வுபொருந்தும் பிறவியின் கண், தொடர்ச்சிஅறுதூயோர்—சம்பந்தமற்றபரிசுத்தவான்கள், நயப்பு ஒடுவெறுப்பு அகலின்—விருப்பத்தோடு வெறுப்பையும் விட்டிருப்பாராயின், நானும்—தினந்தோறும், மடம்மா னார் முயக்கு உறினும்—அறிமடத்தையுடைய பெண்கள் சையோகத்தையதுபவித்தாலும், மாதவம் முயன்றிடினும்—மகாதவத்தை முயன்றுசெய்தாலும், அன்றோர்வியத்தகுமனத்து உணர்வு—அவர்களது அதிசயிக்கத்தக்க மனத்தின்கணுள்ள அறிவானது, வேறுபடுமோ—ஒரேதன்மையாக விருக்குமன்றி) வேற்றுமையுமடையுமா. (எ-று)

மடம். மகளிர் நான்குணத்தொன்று, அஃது அறிந்துமறியார்போறல் இனமையுமாம்.

தான்—அசை. ஓகாரம்—எதிர்மறை. வேறுபடுதல்—தடுமாறுதல்.

பிறவியின்கட்சம்பந்தமற்ற ஞானிகள் விருப்பு வெறுப்பற்றிருத்தலால், பெண்கள்போகம் கிடைத்ததேயென்றின்பத்தையும், தவஞ்செய்கையிற்றுண்பத்தையுமடையாது எந்நேரமுமோரேமனமாக விருப்பவென்பது கருத்து. இதனை, “சாக்கிரத்தேயதீதத்தைப்புரிந்தவர்களுலகிற்சர்வசங்கநிவிர்த்திவந்ததபோதனர்கனிவர்கள்—பாக்கியத்தைப்பகர்வதுவென்னிம்மையிலேயுயிரின்பற்றறுத்துப்பரத்தையடைபராவுசிவரன்றோ—வாக்குமுடிகவித்தரசாண்டவர்களரையையரோடனுபவித்திங்கிருந்திடினுமகப்பற்றற்றிருப்பர்—நோக்கியதுபுரியாதோர்புறப்பற்றற்றாலுதுழைவர்பிறப்பினில்வினைகணுங்கிடாவே’ என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுமுணர்க. (சடு)

மேனவியல்பான்வரையுமெல்லியலைமேவிற்ப

ருனமுளதாகுமரிதானதவமாகும்.

ப 7 வானமுளதாகுமிவண்மண்ணுமுளதாகு

முனமிலதாகுமரிதொன்றுமிலைன்றே.

(இ-ள்) மேனவியல்பான்வரையும்—மேன்மையையுடைய (கற்பாதி) நற்குணநட்செய்கைகளான் (இல்லறத்திற்குரியனென்று) நிச்சயிக்கப்

படுத்தும், மெல்லியலைமேவின்—ஒருபெண்ணை (மணஞ்செய்து) கூடுகின், தானம் உளது ஆகும்—அங்ஙனங் கூடியவருக்கு) தானமுமுண்டாகும், அரிது ஆன தவம் ஆகும்—அருமையான தவமுமுண்டாகும், வானம் உளது ஆகும்—(முறைமப்பயனாகிய) சுவர்க்கபோகம் முதலான போகங்களுமுண்டாகும். இவண் மண்ணும் உளது ஆகும்—இவ்விடத்ததுபவிக்குமிம்மைப்பயனுமுண்டாகும். ஊனம் இலது ஆகும்—யாதொரு குற்றமும்இல்வாயாகும். அரிது ஒன்றும் இலை—கிடைத்தற்கருமையானதேதொன்றுமில்லை. (எ-று)

அன்று, எ-அசைகள், மேன-குறிப்புவினைப்பெயரெச்சம். வரைதல், நிச்சயப்படுத்தலென்னும்பொருளில் வருதலை. “இன்றுனக்குகின்ற பாதியான் வரைந்து தருகுவன்” என்னும் பாரதச்செய்யுளானுமறிக. வானம், மண்-ஆகுபெயர்கள். ஊனம்-துன்பமுமாம். தானம்-தருமநெறியான்வந்த பொருளைத் தக்கார்க்குக்கொடுத்தல். தவம்-வாட்டுதல், எனவே, மனம் பொறி வழிபோகாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கன் முதலாயின. “மேனவியல்பான்வரையும்.” என்பதற்கு பழமையான முறைப்படி மணஞ்செய்யும், எனப் பொருள்கோடலித்துணைச்சிறப்பின்று. பதிவிரதையோடு கூடிச் செய்யுமில்லறத்தால் தானமும், தானத்தால் தவமும் தவத்தாலிருமையின்பமும் சித்திக்குமென்பதும், அவர்க்குக் குற்றம் சம்பவியாதென்பதும், அரிதானதொன்றின்றென்பது மிதனனிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வமுறையே காரணகாரியமாகவிருத்தலை, “கருமத்தான் ஞானமுண்டாங் கருமத்தைச் சித்தசுத்தி-தருமத்தா லிகந்தசித்த சுத்தியைத் தருமந்கு-மருமைத்தான் தருமத்தாலே சாந்தியுண்டாகுமான்ற-பெருமைத்தாஞ் சாந்தியாலே பிறப்பத்தாங்கயோகம்.” என்னுந் திருவினையாடற்புராணச்செய்யுளானும், “தருமமே போற்றிடி னன்புசார்த்திடு-மருளெனுங் குழுவியு மணையுமாங்கவை-வருவழித் தவமெனும் மாட்சியெய்துமேற்-மெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச்சேருமால்.” என இப்படலத்துமேற் கூறுமாற்றானும், எல்லாம் சித்திக்கும், குற்றமுமரியதுமில்லையென்பதை, “இல்லதெ னில்லவண்ண மாண்பானாளுள்ளதெ-னில்லவண்ணாக்கடை.” என்னுந் தேவரவாக்கானும், “இல்லாளகத்திருக்க வில்லாததொன்றில்லை.” என்னு மவ்வைவாக்கானுமுணர்க. (சசு)

குடிண்டகையதங்கணவரைக்கடவுளார்போல்
வேண்டலுறுகற்பினர்தமெய்யுரையினிற்
மீண்டையுளதெய்வதமுமாழுகிலுமென்ற
லாண்டகையோர்களுமவர்க்குநிகரன்றே.

(இ-ள்) காண்தகைய—எவரும்விரும்பிப்பார்க்குந் தருகியுள்ள, தம்
தங்கள்நாயகரை, கடவுளார்போல்வேண்டல் உறு—(தாங்கள்)

வழிபடுகின்ற தெய்வங்களைப்போலக்கொண்டு விரும்புதல்செய்யும், கற்பி
னர்தம்மெய் உரையில்— கற்புடைமாதர்களது உண்மையான வாக்கில், ஈண்டு
உள தெய்வதமும் மாமுகிலும் நிற்கும் என்றால்—இவ்வுலகத்துள்ள தெய்
வமூங் கருமையான மேகமூங் கட்டப்பட்டடங்கிநிற்குமென்று சொல்லு
கில், அவர்க்கு—அப்பதிவிரதைகளுக்கு, ஆண்தகைமையோர்களும் நிகர்
அன்று—ஆடவர்களுமீடல்ல. (எ-று)

ஏகாரம்—ஈற்றசை. ஈண்டை—ஐ—சாரியை. தைவதம்—என்னும்வட
மொழி—தமிழில்தெய்வதமென்றாயிற்று. மா—கருமை. “மாக்குரல்” என்ப
திற்போல, மழைமுகிலென்பது போதாமாமுகிலென்றார். பிறதெய்வம்
வணங்காது கொழுநரைத் தெய்வமாக வணங்குவோரே கற்புடைமாதரென்
பதும், அவரொன்றுசொல்லி னச்சொல்லின் வழிப்பட்டடங்கி நடக்குந்
தெய்வமும் முகிலுமென்பதும், ஆடவரைக்காட்டினுஞ் சிறந்தவரவரென்பது
மிதனூற்சிசயூக்கப்பட்டது. கற்புடைமாதர் கணவனைவணங்குவ ரவரே
தெய்வமென்பதை, “குலமகட்குத்தெய்வங்கொழுநனே.” என்னுங் குமர
குரு பர சுவாமிகள் திருவாக்கானும், “தெய்வந்தொழா அன்கொழுநற் றொ
ழுதெழுவான்” என்னுந் தேவர்வாக்கானும், தெய்வமவற்சொற்படி நின்ற
லை, இக்குறளுக்கு, “தெய்வந்தானேவல்செய்யும்” எனப் பரிமேலழகரு
ரைத்தவுரையானும், முகில்நின்றலை, “பெய்யெனப்பெய்யுமழை” என்பத
னானும், “கொண்டான் குறிப்பறிவான் பெண்டாட்டி கொண்டன—செய்
வகை செய்வான் நவசி கொடிதொர் இ—நல்லவை செய்வா னமைச்சனிவர்
மூவர்—பெய்யெனப் பெய்யுமழை. என்னுந் திரிககிகத்தானும், பிற, “வாள்
விழிக்குலமங்கைய ரன்பர்பொற்—ரூள்விளக்கிய தண்புணல்கங்கையக்—கேள்
வரேகிளர் தேவர்கண்மூவரி—லாளுமெய்மை யடிகளென்றெண்ணுவார்.”
என்னுங் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், “மேன்மைசேர் கற்புமிக்க மெல்
வியலாரைக்காணிற்—பானுவெண் மதிசெந்தீயும் படரொளி மழுங்கும்.”
என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானுமுணர்க. கற்பு—கணவன்
சொற்கடவாத்நரும். அஃது, “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை”
என்னு மவ்வைவாக்கானும், “கொழுநன்சொற் கடவா துறைகொள்கை
யே—வழுவினல்லறம்.” என்னுங் காசிகாண்டச்செய்யுளானு மினிதுபுலப்ப
டெம். (சஎ)

ஆயிழையொடின்புறுமறக்கைமுதலாற்றாய்
தூயதவநன்னெறிதொடர்கல்புரிவாயேன்
மாயமிகுமாமலிடம்வந்தனுகினம்மா
மேயகிதிகாக்கினும்மில்லக்கியிடலாமோ.

(இ-ள்) ஆய் இழை ஒடு இன்பு உறும்—மகனே! நீ.) தெரிந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த பெண்களோடின்பத்தைத் துய்க்கும், அறத்தை முதல் ஆற்றாய்—இல்லறத்தை முதலிலதுட்டியாதவனாய், தாயதவம் நல்லெறி தொடங்கல் புரிவாயேல்—சுத்தமான நல்ல தவமார்க்கத்தை (ஆளுமையிற்றானே) தொடங்குதலைவிரும்புவாயாயின், மாயம் மிகுகாமம் விடம் வந்து அணுகின்—(அப்பொழுது) மாயையால் மேற்பட்ட காமமென்னும் விஷமானதுவந்து (உன்னை) மடையுமொன்றால், அம்மா—ஐயோ! மேயவிதி காக்கினும் விலக்கியிடல் ஆமோ—தகுதியுள்ள சிருட்டிகர்த்தாவாகும் பிரமன் தான் தடைசெய்தாலுந் தடைப்படுத்தல் கூடுமோ. (கூடாதென்ற படி.) (எ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. அம்மா—இரக்கத்தில்வந்ததொரிடைச்சொல், ஆயிழை—பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை ஆற்றாய்—முற்றெச்சம், உம்மை—உயர்வு சிறப்பு. தொடங்கல் புரிவாயேல், என்பதற்குத் தொடங்குதலைச்செய்வாயெனப்பினுமையும். நஞ்சுபோன்றயிரைநலிதலின், “காமவிடம்” என்றார். விதியென்னும் பதத்தையே பிரயோகித்தார், காபமுழையும் வெல்ல வல்லதென்பது போதர. இல்லறத்தையாற்றித் துறவாதுதுறக்கின், பின்னர்க்காமத்தா விடர்ப்படவேண்டுமென்றொண்பது கருத்து.

காமத்தையதுபவியாது விடினிச்சை தவிராது மீள வதன்கணகப் படவேண்டுமென்பதை, “உண்டவர்க்கன்றி யுட்பசியோயுமோ—கண்டவர்க்கன்றிக் காதலடங்குமோ—தொண்டருக்களரியா நென்றுதோன்றுவான்—வண்டமிழக்கிசை யாகமதிக்கவே.” என்னுந் தாயுமானாரருள்வாக்கானறிக. காமவிடமென்றமையி னுருவகவணி. (சஅ)

துறந்தவர்கள்வேண்டியதொர் துப்புரவுநல்வுகியிறந்தவர்கள் காமுறும்புருங்கடனிபற்றியறம்பலவுமாற்றியிருந்தோம்புமுறையல்லாற்பிறந்தநெறியாலுளதொர்பேருதவிபாதோ.

(இ-ள்) துறந்தவர்கள்வேண்டிய ஒர் துப்புரவுநல்கி—துறவறத்தின்கணுள்ளவர்கள் விரும்பிய வொப்பற்ற பொருள்களைக் கொடுத்து, இறந்தவர்கள் காமுறும் இரும் கடன் இயற்றி—இறந்த பிரதிகள் விரும்பும் (சிரார்த்தமுதலிய) பெருங் கடன்களைச்செய்து, அறம் பலவும் ஆற்றி—(மற்றும்) பல படித்தாய தருமங்களையும் புரிந்து, விருந்து ஒழும் முறை அல்லால்—விருந்தினரையுபசரிக்கும் (இல்லறமாகிய) நன்மையைத்தவிர,

பிறந்தநெறியால் உள ஓர் பேர் உதவியாது—(மானுடராகப்) பிறந்த (விசேடித்த) தன்மையினாலுள்ள பெருநன்மை என்ன இருக்கின்றது. (ஒன்று மின்றென்றபடி) (எ-று)

ஓகாரம்—ஈற்றைச. து. இரண்டுஞ் சாரியை. யாவது என்னும் எதிர்மறைவினா வினைக்குறிப்பு யாது என நின்றது. துப்புரவு—ஐம்புவதுகர்ச்சிக் குரியபொருள். நல்கி, இயற்றி, ஆற்றி ஒம்புமுறையென்றியையும். விசேடமான மக்கட்பிறப்பெடுத்தது, துறவிகட்குவேண்டிய கொடுத்தற்கும், இறந்தோர்க்குக்கடன்களியற்றற்கும், விருந்தினரையுபசரித்தற்கும், பேரறங்களைப் புரிதற்குப் காரணமான இல்லறத்தை நடாத்தவன்றி மற்றொன்றற்கல்லவென்றாரென்பது கருத்து.

துறந்தார்க்கும், இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்வான் துணை, என்பதை, “துறந்தார்க்குத் துவ்வாதவர்க்கு மிறந்தார்க்கு—மில்வாழ்வா நென்பான்றுணை.” எனவும், அறம் புரிதற்கும், விருந்தோம்புதற்கும், அவன்றானே துணையாதலை “இருந்தோம்பியில்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பி—வேளாண்மைசெய்தற்பொருட்டு.” எனவும், “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கறானென்றந்—கைம்புலத்தாரோம்பறலை.” எனவும் வருந் திருக்குறள்களானுணர்க. “துறந்தார் என்பதற்குக்கணைகணைவராற் றுறக்கப்பட்டாரெனவும், இறந்தார் என்பதற்கு ஒருவருமின்றித் தன்பால்வந்திறந்தார், எனவும் பொருள்கொள்ளினுமையும. (சக)

மெத்து திறலாடவருமெல்லியனல்லாருந்
சித்தமுறநன்கினெடுத்திசெயலுமே
புய்த்தபடியால்லதிலையாமுழவரொன்செய்
ளித்துபயனேயலதுவேறுபெறலாமோ.

(இ-ள்) மெத்து திறல் ஆடவரும்—மிக்கவலியையுடைய ஆடவர்களும், மெல் இயல்நல்லாரும்—மென்மைத்தன்மையையுடைய பெண்களும், சித்தம் உற நன்கின் ஒடு தீதுசெயல்—மனமொருப்பட நன்மையோடு தீமையைச்செய்தல், ஊழ் ஊ உய்த்தபடி அல்லது இலை ஆம்—ஊழ்தானே கூட்டிய தன்மையல்லாமல் வேறொன்றில்லையாகும், (அவ்வெதுபோலவெனில்) உழவார்க்குச் செய்வித்து பயனே அலது—உழவர்கள் நல்ல வயலின் கண் விதைத்த அந்த வித்தின் பிரயோசனமே பெறலாமல்லாமல், வேறு பெறல் ஆமோ—வேறு பிரயோசனத்தைப் பெறுதல் கூடாது. (அது போல) (எ-று)

ஓகாரம்—எதிர்மறை. ஏகாரங்கள். பிரிநிலை. உழவர்—மருதநிலமாக்கள் ஆம்—தேற்றம். வயலின் கண் விதைத்த அவ்வித்தின்பயனைத்தானே பெறு

தல்போல, ஆடவர் பெண்களாகிய வெல்லவரும் தங்கள் தங்கள் ஊழின் படி போகக்களைத் துய்ப்பார்களாகலின், உனக்கும், நல்லாழிருக்குமாயின் இல்லறமும் நன்மையைப்பயக்கு மெனின்தேற்ற றுறவறமுந் தீமையைத்தா னே பயக்கு மிதற்காச்சிரமங்க ளேதுவாகமாட்டாதென்றாரென்பது கருத் து. இஃதி ட்டுணமா தலை, “உள்ளதொழிய வொருவர்க்கொருவர்க்கந்- கொள்ளுகிடையா.” என்னு மவ்வைவாக்கானறிக. எடுத்துக்காட்டுவமை யணி.

(இ)

நற்றவமதாசுரமிலறந்தனைநடாத்திச்
சுற்றமறநீங்குதுறவேதுறவதம்மா
மற்றதுபுரிந்திடினுனக்குநவைவாரா
வற்றதுமறுத்துரையலாணைநமதென்றான்.

(இ-ள்) நல்தவம் ஆகும் இல் அறந்தனை நடாத்தி—(மகனே யேனைத் தவங்களுள்) நல்ல தவமாகவுள்ள இல்லறத்தை யறுட்டித்தி, சுற்றம் அற நீங்கு துறவே துறவு—(அதன்பின்பு) சுற்றப் பற்றறத் துறக்கின்ற துற வறமே சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் துறவறம், அதுபுரிந்திடின்குந வைவாரா—ஆகலின்; அந்த இல்லறத்தை யறுட்டித்தா லதனா லுனக்குக் குற்றம் சம்பவியாது, அற்று அது—அத்தன்மையான வில்ல றத்தை, நமது ஆணை மறுத்து உரையல் என்றான்—நம்மேற் சத்தியமாகத் தடுத்துச் சொல்லாதேயென்று (குச்சகமுனிவர் மிருககண்டேயருக்கு) ஆணை யிட்டுக் கூறினார்.

(எ-று)

அது. இரண்டும் பகுதிப்பொருள்விருதிகள். அம்மா, மற்று—அசை கள். சுற்றம்—ஆகுபெயர். இலறம்—செய்யுள்விகாரம். வாரா—ஆகாரவீற்று டன்பாட்டு வினைமுற்று. உரையல்—அல், எதிர்ப்பறைவிருதி.

வனத்தின்கணிஞ்ஞுடம்பைவாட்டிச் செய்யுந் தவத்தினும், மனையின் கண் மனைவியோ டிருந் தின்பத்தை யறுபவித்துத் தருமஞ் செய்தலாகிய தவஞ் சிறப்புடைத்தென்பார், “நற்றவமதாசுரயிலறம்” என்றும், காமப் பற்றற்றுப் பூணுந்துறவே இடையிற் கேடுபயவாத மாசற்ற துறவற மென்பார், “இல்லறந்தனைநடாத்தி நீங்குதுறவே துறவு.” என்றும், மீட் டும் மறுக்காதுடன்படுத்தற்குக் கடவாச்சொல்லே வேண்டுமென்பார், “மறு த்துரையலாணைநமது.” என்றுங் கூறினார். தவத்து ளில்லறமே சிறந்த தொன் றென்பதை, “இல்லற மல்லது நல்லறமன்று.” என்னு மவ்வை வாக்கானும். “தனதில்லாநொடுமுத்தழல்வேள்விசெய்தினதினில்லறமாற் றியிருப்பனெல்—மனைவியோடுமனத்திடைவைகிய—புனிதர்தம்மிற்புகழின னாவனல்.” என்னுங் காசிகாண்டச்செய்யுளானுமுணர்ச.

(இக)

அன்னபலமாமுனியறைந்திடலுமோரா
முன்னமறையாகியமொழிந்ததுணிவென்றார்
பன்னகமணிந்திடுபரன் பணியுமென்றார்
ரேன்னினியுரைப்பதென வெண்ணியினைகின்றான்.

(இ-ள்) மாமுனி—மகி மதங்கிய குச்சகமுனிவர், அன்னபல அறைந்திடலும்—(மேலாயுள்ள) அவ்விதமான வநேகம் நீதிகளைச் சொல்லுதலும், ஓரா—(மிருககண்டேயர் அவைகளைக்கேட்டு) ஆலோசித்து, முன்னம்மறை ஆகிய மொழிந்த துணிவுஎன்றார்—(எனது தந்தையார்) ஆதியில் வேதம்முதலான சாத்திரங்கள் சொன்னபொருளாகுமென்றுஞ் சொன்னார், பன்னகம் அணிந்திடுபரன் பணியும் என்றார்—சர்ப்பங்களைத் தரித்த சிவபெருமானது கட்டளையும் (அங்ஙனம்) ஆகுமென்றுஞ் சொன்னார், இனி என் உரைப்பது என எண்ணி இனிகின்றான்—(நான்) இனிமே லென்ன சொல்லப்போவதென்று கருதி வருத்தமுறுவாராயினர். (எ-று)

அன்ன—சுட்டுமருஉ. ஆகிய—வினையாலணையம்பெயர். துணிவு—சித்தார்தம். அஃதாருபெயர். எதிரதுதழீயவெச்சவும்மை தொக்கது. பணியும், என்னுமும்மை யிறந்தது தழீயவெச்சம். ஓரா, என்னுமுடன்பாட்டுட்சம் எண்ணியென்பதனோடியையும், பந்நகம்—பாதத்தாற்செல்லாதது. பத்பாதம். ந-இன்மை. கம்—செல்வது. (இஉ)

தத்தமதருட்குரவர்தானில்வளநீங்கி
யத்தியிடையாழ்கெனினுமன்பினதுசெய்கை
புத்திரர்கடங்கள்கடனும்புதுமையன்றே
யித்திறமறுக்கலனிசைந்திடுவன்யானும்.

(இ-ள்) தத்தமது—தங்கள் தங்கள் து, அருள்குரவர்—அன்புள்ள அன்னை தந்தையர்கள், தா இல்வளம் நீங்கி—அழிவில்லாத செல்வங்களைக் கைவிட்டு, அத்தி இடை ஆழ்க எனினும்—கடலின்கண் விழக்கடவை யென்று கட்டளைசெய்தாலும், அன்பின் அது செய்கை—அன்பினோடுமதனைச்செய்தல், புத்திரர்கள் தங்கள் கடன் ஆம்—புத்திரர்களாகவுள்ளவர்களின் கடமையேயாகும், புதுமை அன்று—இது தூதனானதொன்றல்ல, யானும்—(ஆகையால் புத்திரனாகிய) நானும், இ திறம் மறுக்கலன் இசைந்திடுவன்—(பிதாவின் வேண்டுகோளாகிய) இச்செயலை மறுதலிக்காமலுடன்படுவேன். (எ-று)

ஏகாரம்—அசை. தேற்றமெனினுமாம். தத்தமது—வலித்தல்விசாரம். ஆழ்கெனினும். ஈறுதொகுத்தல். கை—தொழிற்பெயர்விகுதி. குரவர்—அன்னைத் தந்தையர், முதியோர், குருமார். அத்தி—நீர் தங்குமிடம்.

பெற்றாரெதனைச்சொன்னாரோ வதனைச் செய்யவேண்டுவது பிள்ளைகளின் கடமையாகுமென்றாரென்பது கருத்து. தந்தைதாயரின் சொல்லைக் கடவாதொழுகவேண்டுமதுவே சிறந்ததொன்றென்பதை, “தந்தை சொன்மிக்கொருமந்திரமில்லை,” எனவும் “தாயிற்சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை,” எனவும் வருமவ்வைவாக்குக்களானுமுணர்க. (நூ)

தந்தைசொன்மறுப்பவர்கடாயுரைதடுப்போ
ரந்தமறுதேசிகர்தமாணையயிகந்தோர்
வந்தனைசெய்வேதநெறிமாற்றினர்கண்மாறாச்
செந்தழலவாயநிரயத்தினிடைசேர்வார்.

(இ—ள்) தந்தைசொல் மறுப்பவர்—(தங்கள்) பிதாவினது சொல்லைக் கடப்பவர்களும், தாய்உரை தடுப்போர்—மாதாவினது சொல்லைக் கடப்பவர்களும், அந்தம் அறு தேசிகர்தம் ஆணையை இகந்தோர்—மயக்கமில்லாத குருமாரது கட்டளையைக் கடந்தவர்களும், வந்தனைசெய் வேதநெறி மாற்றினர்கள்—(எவரும்) வழிபாடுசெய்கின்ற வேதமார்க்கத்தை விலக்கினவர்களும், மாறா—(ஒருகாலத்தும்) தீராத, செம் தழல ஆய—சிவந்த அக்கினியையுடையதான, நிரயத்தின் இடைசேர்வாரா—நாகத்தின்கட் சேர்வார்கள். (எ—று)

மாறாதவென்னும் பெயரெச்சத்திற்குட்பட்டது. தழல, குறிப்புவினைப் பெயரெச்சம். தழலவாய, என்பதற்கு அக்கினியைத் தருகின்ற வாயையுடையவெனப் பொருள்கூறினும் பொருந்தும். இப்பொருட்டு, வாய, எனப்பதம்பிரிக்குக. “மாறாச்செந்தழலவாயநிரயம்,” என்றது, தம்மிடத் தகப்பட்டோரை மீளவும்விடாத அக்கினிநாகத்தை. சகலசாத்திரங்களுையுங் கற்றுணர்ந்துண்மையைக்கண்டவிரே குருவாகலின், “அந்தமறுதேசிகர்” என்றும், ஆதிபரமாத்வாக்கியமான முக்கியநுடையது வேதமாகலின் “வந்தனைசெய்வேதநெறி” என்றும் விசேடித்தார். அந்தம்—மயக்கம்

பிதாமிதாக்களது சொல்லைக்கடப்பவர்களும், குருமாரது கட்டளையைக்கடப்பவர்களும், வேதமூர்க்கத்தை விலக்கினவர்களும், மீளாதவெரிவாய் நாகத்தில் வீழ்வரென்பது, “ஒப்பிலி யனுகிழுத்த னேதியபனு விலோந்து—தப்பறச் சாற்றுமாசான் றன்னையு மிகழ்ந்துசாற்றில்—வெப்பெரி நிரயந்தன்னில் வீழ்ந்துவெந் தருகிலீயா—ரெப்பொழு தேறுவாமென்றினைத்தினைத் தேற்குவாரே,” எனவும், “ஆதியமலனருளானனைகனருள்

செயாகமத்தை—யோதியதனையொழிப்பானுமொளிசேரழிலயோம்பானு—மா
தாவுடனும்பிதாவுடனுமாறாயவாச்சொன்மறுப்பானு—மோதாவுரையையுரைத்
தானென்றற்றேநடுவாயுரைப்பானும்,” எனவும், “ஈட்டுமிந்த வினைத்தொ
கையாவையு—மீட்டிடும்படி வெய்யநமன்றமர்—காட்டிடுத்துய ராக்கைகலந்து
போய்—வாட்டுமாரிர யத்துள்வதிவரே,” எனவும் வருஞ் சிவதருமோத்தரச்
செய்யுள்களானினிதுவிளங்கும்.

மறுப்பவர், தடுப்போர், இகந்தோர், மாற்றினர் என்னும் பலசொற்
கள் விலக்கினவரென்னு மொருபொருளை மாத்திரந் தருதவினிச் செய்
புள் பொருட் பின்வருநிலையென்னு மலங்காரம். (இசு)

ஆதலின் விலக்கன் முறையன் றென வலித்துக்
கோதறுகுணத்தின் மிகுஞ்ச்சகர்தமம்பொற்
பாதமதிதைஞ்சிமுனியேல்பணியினிற்
னோதுவதுனக்குளதெனக்கமுறலுற்றான்.

(இ-ள்) ஆதலின்—ஆகையினால், விலக்கல் முறை அன்று என வ
லித்து—‘பிதாவினது சொல்லு’ தள்ளுதல் நீதியல்லவென்று (மிகுக்கண்
யேர்) உடன்பட்டு, கோது அறு குணத்தில் மிகு—குற்றமில்லாத குணங்
களான் மேற்பட்ட, குச்சகர்தம் அம்பொன்பாதம் இறைஞ்சி—குச்சகமு
னிராது அழகிய பொலிந்த பாதங்களை நமஸ்கரித்து, முனியேல்—(த
மதுவாக்கை மறுத்தேனென்றடியேன்மீது) கோபங்கொள்ளற்க. பணியில்
நிற்பன்—‘தாங்கற்பித்த’ கட்டளையின்படி ஒழுக்குவேன், உனக்கு ஒது
வது உனதுஎன—(அடியேன்றமக்கு) சொல்லவேண்டியதொன்றுண்டென்
று, கமுறல் உற்றான்—(அதனைச்) சொல்லுகின்றனர். (எ-று)

அது. பகுதிப்பொருள் விசுதி. முனியேல்—எதிர்மறையேவல்லொரு
மை. வலித்தல்—உடன்படல். பொன், என்பதற்கு அருமையெனப் பொ
ருள் கூறினுமாம். (இஊ)

தன்னுரைகொளாதமனை வாழ்க்கையதுதன்னின்
வெந்நிரயம்வீழும்வகையேவிழுமிதம்மா
வன்னரொடுமேவியமராடவர்,தமக்குப்
பின்னுமொருகூற்றுமுளதோபிணியுமுண்டோ.

(இ-ள்) தன் உரை கொளாதமனை வாழ்க்கையது தன்னின்—(கண்
வளுகவுள்ள) தனது சொல்லில் கேளாத மனையாளோடு வாழு மில்வாழ்க்
கையினும், வெம் நிரயம் வீழும் வகையே விழுமிது—கொடிய நாகத்து வி
ழுவதே சிறப்புடையது, அம்மா—ஐயோ! அன்னர் ஒழி மேவி அமர்

ஆடவர்தமக்கு—அந்தச் சொற்களாத பெண்களோடுங் கூடி வாழ்கின்ற ஆண்மக்கட்கு, பின்னும் ஒரு கூற்றும் உளதோ பிணியும் உண்டோ— (அவர்தாமே, யமனும் நோயுமன்றி; வேறுமொரு யமனுமிருக்கின்றனா, நோயுமிருக்கின்றதா. (இல்லையென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்—இரண்டுமெதிர்மறை. ஏகாரம். தேற்றம். அம்மா—இரக்கக்குறிப்பு. மனை—ஆகுபெயர். நரகயாதனையினுஞ் சொற்களாப் பெண்டிர் வாழ்க்கையிறப்பவந் தீமைபைப் பயக்கின்றதையின், “உரைகேளாத மனை வாழ்க்கையது தன்னின், வெந்நிரபம் வீழும்வகையே விழுமிது.” என்றும், அத் தீயொழுக்குடைய வவர்தாமே கணவனுக்குக் கொலையையும், நோயையுஞ் செய்பவராகலின், “அன்னரொடுமேவியமரடாவர்தமக்கு பின்னுமொருகூற்றுமுளதோபிணியுமுண்டோ,” என்றுங் கூறினார். சொற்களாப்பெண்டிர்தாமே கணவனுக்கு இயமனும் நோயுமாகவிருக்கின்றாரென்பதை, “மெல்லிய வாழைக்குத் தானீன்றகாய்கூற்றங் கூற்றமே—யில்லிற் கிசைந்தொழுகாப் பெண்,” எனவும், “பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையுண்டா னு—லெத்தா லுங்கூடி யிருக்கீலாஞ்—சற்றேனு—மேறுமாறாக விருப்பளையா மாகிற்—கூறாமற் சர்யாசுக்கொள்” எனவும்வருமவ்வவைக்குக்களாணும்,

“மங்கையர் பொருட்டா லெய்தும் மாந்தர்க்கு மாணமென்றல்—சங்கையின் றுணர்திவாவி செய்கையிற் சாலுமின்னு—மங்கவர் திறத்தினாலே யல்லலும் பழியுமாத—லெங்களிற் காண்டியன்றே யிதற்குவே றுவமையுண்டோ.” என்னு மிராமாயணச்செய்யுளானுமுணர்க.

கூற்று—அஃறிணையிறுபோல்வந்த வயர்திணை. அஃது, “உயர்திணையிறுபோலஃறிணைவருதலு மஃறிணையிறுபோலுயர்திணைவருதலும்” என்னு மிலக்கணத்திரட்டு விதியானமைந்தது. அரசு அமைச்சு, இன்னபிறவுமன்ன. தன், என்றது நாயகனை. (டுக)

என்னுரையினிற்சிறிதுமெஞ்சலிலவாகி

மன்னுமியல்பெற்றிடுமடந்தையுள்ளேலக்

கன்னிதனையான் வரைவல்காயெரிமுனென்னஞ்சு

சொன்னமொழிகேட்டுமகிழ்வுற்றுமுனிசொல்லும்.

(இ-ள்) என் உரையினில் சிறிதும் எஞ்சல் இலவாகி மன்னும் இயல்பெற்றிடும்—(பிதாவே) எனதுசொல்லிற்கிஞ்சித்துங் குறைவில்லாததா கிப் பொருந்து மிலக்கணங்களைப் பெற்றிருக்கும், மடந்தை உளன் ஏல்—கன்னிகையிருப்பாளாயின், அ கன்னிதனை—அந்தக்கன்னிகையையே, யான்—நான், காய் எரிமுன்வரைவல்என்னு சொன்னமொழிகேட்டு—கடுகின்ற அக்கினிக்குமுன் (சாகியாக) மணஞ்செய்வேனென்று (மிருககணையர்)

சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு, முனி மகிழ்வு உற்று சொல்லும்—குச்ச கமுனிவர் சந்தோஷமடைந்து சொல்லுகின்றனர். (எ-று)

பிரிநிலையேகாரந் தொக்கது. வரைவல்—என்பதில், அல்—உயர்திணைத் தன்மையொருமை விசுவதி, மடந்தைபருவங்குறியாது பெண்ணையுணர்த்திற்று, அதற்கிண்டேற்புழிக்கோடலால் கன்னிகையெனப் பொருள் கூறப்பட்டது. எண்வகைமணங்களுள் முதன்மணமாகிய பிரமமணத்தையே செய்வேனென்பது போதர, “கன்னிதனைக் காமெரிமுன்வரைவலென்றார். பிரமமணமாவது, பிரமசாரிக்குக் கன்னிகையைத் தீமுன்னர்க்கொடுப்பது. காய் எரி—சுகுகின்றவக்கினி “என்பிலதனைவெயில்போலக் காயும்” என்பதிற்போல. (இள)

வேறு.

யானுமுய்ந்தனனென்கிளையுய்ந்தனவினையதானினையின்ற
டானுமுய்ந்தனடவங்களுமுய்ந்தனதண்ணளியதமற்றால்
வானுமுய்ந்தனமண்ணுலகுய்ந்தனவாசவனெனவாமுங்
கோனுமுய்ந்தனனென்னுரைமறாமலுட்கொண்டினையதனாலே

(இ-ள்) என்உரைமறாமல் உட்கொண்டினை அதனாலே—(மகனே நீ) எனதுசொல்லைக் கடவாமலேற்றுக்கொண்டாயதனால், யானும் உய்ந்தனன்—நானுமீடேறினேன், என்கிளை உய்ந்தன—எனது சுற்றத்தாரும் மீடேறினர் இனையதால்—இந்தத் தன்மையினால், நினை ஈன்றான் தானும் உய்ந்தனன்—உன்னிப்பெற்ற மாதாமுமீடேறினான். தவங்களும் உய்ந்தன—தவங்களுமீடேறின, தண்ணளி அதும் அற்று—கிருபையும்தன்மைத்து. (ஈடேறின) வானும் உய்ந்தன—விண்ணுலகத்தாராகிய தேவர்களும் மீடேறினர். மண் உலகுஉய்ந்தன—மண்ணுலகத்தாராகிய மானுட்களும் மீடேறினர். வாசவன் எனவாமும் கோனும் உய்ந்தனன்—தெய்வேந்திரனென்று சிறப்புற்று வாழுகின்ற தேவராசனு, மீடேறினான். (எ-று)

சுற்றேகாரம். தேற்றம். ஆல்—அசை. வான், ஆகுபெயர். மண்ணுலகு—இருபெயரொட்டாகுபெயர். கிளை—அஃறிணைபோல்வந்த உயர்திணை. புதல்வனை வசிகரப்படுத்தற்கு மீட்டு மினையதால், எனவேண்டாது கூறினார். “வினையதால்” எனப்பிரித்து நல்வினையத்தினாலெனக் கண்ணழிப்பினுமமையும். இனையதால். இந்த இவ்வறத்தால் எனலுமாம்.

புத்திரனில்லறங் கடைபோதற்குடன்பட்ட அது, தனக்கும், மாதாவுக்கும் ஞானிகட்கும், இம்மைக்குமின்றியமையாத துணையாய், சிரார்த்தம் தருப்பணம் முதலியவற்றான் மறுமைக்குந் துணைகின்றீடேற்றுவதின்,

“யானுமுய்ந்தனனென்கிளையுய்ந்தனவீன்றாடானுமுய்ந்தனன்” என்றும், தவறெறிக்கணுள்ளாரையும் வேண்டிய கொடுத்துபசரித்தத் தவத்தை யீடேறச் செய்தலின், “தவங்களுமுய்ந்தன.” என்றும், இல்லறம் இனிது நடத்தலும் பிறவுயிர்கண்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின் பயனாகலின், அவ்வன்பையுமாட்சிபண்ணி யீடேறச்செய்தலின், “தண்ணளியதுமற்று.” என்றும், ஈட்டியவற்றுளொருகூறுகொடுத்துத் தேவர்களை யீடேறச்செய்தலின், “வானுமுய்ந்தன” என்றும் அறங்களைப் புரிந்தும், விருந்தோம்பியுயிர்வுலகத்தாரையீடேறச்செய்தலின், “மண்ணுலகமுய்ந்தன.” என்றும், வேள்விகளைப் புரிந்தவிகொடுத்திந்திரனையீடேறச்செய்தலின், “வாசவனெனவாமுங் கோனுமுய்ந்தனன்.” என்றும், இவையெல்லாமொருதலையாகலின், இறந்தகாலத்தால், “உய்ந்தனன், உய்ந்தன.” என்றும் கூறினார். இல்லறம் இனிது நடத்தலும், பிறவுயிர்கண்மேல் அருள்பிறத்தலும் * அன்பின் பயனாகும், ஆகலின் இவ்வாழ்வான் மனைவிமேல் அன்புவைக்கவேண்டுகதாயிற்று, அஃதில்லாவிடத்து இல்லறம் முடிவுபெறுதென்பதை, “அறவோர்க்களித்தலு மந்தனனொம்பலுந்—துறவோர்க்கெதிர்த்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின—விருந்தெதிர்கோடலுமிழந்தவென்னை.” எனவருஞ் சிலப்பதிகாரத்தானுணர்க.

இதுமுதற் பதினேழுசெய்யுட்கள். பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், இறுதிச்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், ஒழிந்த நான்கும் விளச்சீர்களுமாய் வந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (௫௮)

வேண்டும்வெட்கையையுரைத்தியான்மைந்தரீவிளம்பியியல்பெல்லாம், பூண்டுகுற்றமோர்சிறிதுமில்லாததோர் பூவையெப்புவியின்பாற், தேண்டிநின்வயிற்புணர்க்குவனங்கதுசெய்கலாகொழிவேனென், மாண்டிறந்திடுகுறைமதிக்கதிரெனமாய்கவென்றவமென்றான்.

(இ—ன்) மைந்த—மகனே! வேண்டும்வெட்கையை உரைத்தி—விரும்புகின்ற விருப்பத்தைச் சொல்லு, நீ விளம்பிய இயல்பு எல்லாம் பூண்டு—(அங்ஙனமே) நீ சொல்லிய விலக்கணங்களெல்லாம் பொருந்தி. ஓர் சிறிதும் குற்றம் இல்லாத ஓர் பூவையை—ஒரு சற்றுங் குற்றமென்பதில்லாதவொருபெண்ணை, யான—நான், புவியின்பால் தேண்டி—பூவுலகின்கண் தேடி, நின்வயின் புணர்க்குவன்—உன்மாட்டுச் சேர்த்துவைப்பேன். அது செய்கலாது ஒழிவேன் ஏல்—அதனைச் செய்யாமல்விடுவேனாயின், என் தவம்—எனது தவமானது, மாண்டு இறந்திடுகுறைமதி கதிர்என மாய்க என்

முன்—தேயந்தழிகின்ற அபரபக்கச்சந்திரனதுகலைபோலழியக்கடவதென்றுசபதங்கூறினார். (எ-று)

ஆங்கு—அசை. த—சாரியை, பூவை—ஆகுபெயர் தேண்டி—விரித்தல்விதமாகும். என—உவமையிடைச்சொல் உரைத்திஆல்—என்பதனாலையசையாக்கினும், பூவைபென்பதற்கிபை துவ்வையன்றிணையொருமைவிதுதிபாககினுமையும் தன்னுடையசொல்லே வேதவாக்காகக்கொண்டுடன்பட்டபுத்திரருக்கு வேண்டியவாறு புரிதல், தந்தைக்கோர் பெருங்கடனாசலின், “அதுசெய்கலாதொழிவேனேல்—மாண்டிற்றந்திடுகுறைமதிக்கதிருமையக்கவென்றவம்” என்று குச்சகரும் வஞ்சினங்கூறினாரென்பதாம். (ருக)

இனையபான்மையிற் குச்சகன் குழுமரையியம்பலுந் சிருபான்முன், புனையுமெய்ப்பெயர்தரித்தசையாங்கவன் பொலங்கமுறனைப்பூண்டிடார், தனயனுய்பொருட்டாலிதுபுகன்றனை தவத்தினிற்றலையான, முனிவரீயுனக்கரியதாயொருபொருள்முச்சகந்தனிலுண்டோ.

(இ—ன்) குச்சகன்—குச்சகமுனிவர், இனையபான்மையின் குழுவரைஇயம்பலும்—இவ்வாறாகச் சபதவாக்கைச் சொல்லுதலும், முன்திருமால்புனையும் மெய்ப்பெயர் தரித்தசேய்—முன்னமே மகாவிட்டுணுகொடுத்த (மிருககண்டையர் என்னும்) உண்மையான பெயரைபெற்ற புத்திராராவர், ஆங்கு—அப்பொழுது, அவன்பொலம் கழல்தனை பூண்டு—அத் தந்தையினதுபொலிவானபாதங்களை நமஸ்கரித்து, தவத்தினில் தலையான முனிவ—தவத்தில் முதன்மைபெற்ற முனிவரே, நீ ஓர் தனயன் உப்பொருட்டால் இதுபுகன்றனை—நீர் ஒரு புத்திரனீடேறும் நிமித்தமாக (கடுமையான) இச்சபதவாக்கைக் கூறினீர். உனக்கு அரிதாய் ஒருபொருள் முச்சகம் தனில் உண்டோ—(ஆனால்) தங்களுக்குத் தேடற்கருமையானதாய் ஒருபொருள் இந்த மூன்றுலகத்தினுமிருக்கின்றதா. (இல்லையென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. ஆங்கு—அசையெனினுமாம். ஆல்—ஏதுப்பொருட்டு. அசையெனினுமாம், “ஓர் தனயன்” தன்மையிற் படைக்கை வழுவ. “ஓரிடம் பிறவிடம் தழுவுவமுள்” என்னும் விதியானமையாயிற்று. இச்செய்யுளில், இயம்பலும், சேய், பூண்டு, என்னும்மூன்றும் மேலே “இனையதன்மையதாகிய,” என்னுஞ் செய்யுளினீற்றிலுள்ள, “என்றான்” என்னும்முற்றுவினையோடுசென்றியையும், குழ்—சபதம் முச்சகம்—சுவர்க்கம், பூமி, பாதலம். தவமுடையார்க்கு விரும்பியவெல்லாம் தாமே கைகூடலின், “ஆனந்தம்”

கரியதாயொருபொருள் முச்சகந்தனிலுண்டோ,” என்று விதந்து கூறினார். தவத்தா விருப்பியது பெறுவரென்பதை, “வேண்டியவேண்டியாங் கெய்தலாற்செய்தவ - மீண்டு முயலப்படும்,” என்னுந் திருக்குறளானு முணர்க. (சு0)

ஆவதெனும்பா னுரைப்பதுண்டத்தனையற்றவா ருளும்பாய் சாவதாயினர் தன்னையாரில்லவர், தங்கையாரிலரா னோர் காவலாடவர் தம்முடனுதித்திடார் காசினி தனிலவ் னோர் வீவதாயினர் பெருங்கினாயில்லவர் வியத்தகு சிருவற்றோர்.

(இ-ள்) ஆவது எனும்—உமக்குக் தேடற்கரியது ஒன்றுமில்லையே) ஆளுந், யான் உரைப்பது உண்டு—அடியேன் சொல்வற்பாலது ளது. (அஃதென்னையெனின்) அத்தனை அற்றவர்—தந்தையயிறுந்தவர்களும், அருளும்பாய் சாவது ஆயினர்—பெற்றகா யிற்க்கப்பெற்றவர்களும், தன்னையர் இல்லவர்—தமக்கைமாரில்லாதவர்களும், தங்கையர் இவர் ஆனோர்—தங்கைமார்களில்லாதவர்களும், காவல் ஆடவர் தம்முடன் உதித்திடார்—தம்மைப் பாதுகாக்கின்ற ஆண்கோதரோடு பிறவாதவர்களும், காசினிதனிச் ஆன்னோர் வீவது ஆயினர்—பூமியிலவ்வுடன் பிறந்தோர்கள் இறக்கப்பெற்றோர்களும், விபத்தகு திரு அனோர்—யாவரும்) வியக்கத்தக்க செல்வமில்லாதவர்களும்.

தன்னை—தமக்கை, பெண்பிள்ளைகளை யன்னை தந்தைபோல் காப்பதற்கு ஆண்கோதரருமுரியராகலின் “காவலாடவர்” என்றார். காசினி—காசிபமுனிக்குப் பரசராடன் தத்தஞ்செய்த காரணத்தாற் பூமிக்கோர் காரணக்குறியாயிற்று, திருவென்பதற்கழுகெனினுமமையும்.

இருபத்தொருதலைமுறையிலுள்ளாரை நற்கதியிற்சேர்க்கும் சுற்புத்திரனைப் பெறுதற்குப் பிரமமணம் வேண்டியதாகலானும், அம்மணத்திற்கும் தந்தைதாய் சுற்றம் வேண்டியதாகலானும், “அத்தனையற்றவர், யாய் சாவதாயினர், கினாயில்லவர் கூடாதென்றார். இதனை, “கருதமுற் பிரம மொருவனையழைத்துக் கலனெடுகிவ் கன்னியையளித்த—லருளும்பெரிவையயந்தசேய் மூவேழ்குலமுநற்கதியுறவளிக்கும்.” என்னுங் காசிகாண்ட்செய்யுளானும், சகோதரருள்ளோரையே மணப்பது வேதவிதியாகலின், “தன்னையாரில்லவர், தங்கையாரிலரா னோர், ஆடவர் தம்முடனுதித்திடார், அன்னோர் வீவதாயினர்,” கூடாதென்றார், இதனை, “சமைகொண்மைந்தர்கள் பலரோடு பிறந்ததங்கையளாய்க்—கமமுமெய்யுடைக் கன்னியைவேட்பது கடனும்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானும், “பனிசெய் வெண்மதிமுகத்தளாய் மைந்தர்கள் பலரோடும் பிறந்தாளாய்த்—துனியிலாத

கற்கன்னியைவேட்டிடல் தொன்மறைவழக்காமால்.” என்னுங் காசிகாண்ட்செய்யுளானும், (சாமுத்திரிகாதூலிற் சொல்லப்பட்ட) அழகற்ற பெண்களை மணப்பின் (அறிவிழந்து) எரிவாய்நரகம் புகுதலுமுண்மை துற்றுணிபாகலின், “வியத்தகுதிருவற்றோர்” கூடாதென்றார், இதனை, “பொன்னையேடவர் கலீனுடை வடிவெல்லா—மொழிந்ததால் வழிந்துபோகு நல்லுணர்வுமுனியமுமாவ் கவர்க்கணித்தாமால்,” என்னுங் காசிகாண்ட்செய்யுளானுமுணர்க.

இதுமுதற் பன்னிருசெய்யுட்கள் குளகம், என்னை, “குளகம்பலபாட் டொருவ்வேனென்றும்.” என்பதுவிதியாகலின். (கக)

குடிப்பிறந்திலர்பிணியுறுமிருமுதுகுரவர்பாற்குறுகுற்றோர்
கடுத்தபங்கியமிடற்றிறைபா தியாங்கடவுளர்பெயர்கொள்ளா
ததித்தமாக்கடம்பெயர்பெறுபீடி லரலகைதன்னுமத்தோர்
படித்தலந்தனிற் புன்னெறிச்சமயமாய் படுகுழிப்பட்டுள்ளோர்.

(இ-ள்) குடிப்பிறந்திலர்—உயர்குடியிற் பிறவாதவகளும், பிணி உறும் இருமுதுகுரவர்பால் குறுகுற்றோர்—நோய்வாய்ப்பட்ட அன்னை தந்தையரிடத்துப் பிறந்தவர்களும், கடு தயங்கிய மிடற்று இறை ஆதியாம் கடவுளர்பெயர்கொள்ளாது—நஞ்சுவிளங்கிய திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமான் முதலான தேவர்களுடைய பெயரைப்பெறாது, அடுத்த மாக்கள்தம் பெயர்பெறு பீடு இலர்—பொருந்திய மிருகங்களினது பெயரைப்பெற்ற பெருமையல்லாதவர்களும், அலகைதன் நாமத்தோர்—பேயின்பெயரையுடையவர்களும், படிதலம் தனில்—பூவுலகத்தில், புல்நெறி சமயம் ஆய் படுகுழிப்பட்டு உள்ளோர்—தீயொழுக்கையுடைய மார்க்கமென்னும் படுகுழியின்கண்கப்பட்டவர்களும். (எ-று)

படித்தலம். இருபெயரொட்டு. மாக்கள்-மாந்தருமாம். படுகுழி-யானையை யகப்படுத்தும் பொறிக்கிடங்கு. அறிவாற்றலுடையாரையும் மயக்கித் தமக்குளகப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றமையின், அத்தீச்சமயங்களைப் படுகுழியென்றார். குடிப்பிறவாதவரைமணந்தால், அவர்க்கு நரககதியுண்மையின் “குடிப்பிறந்திலர்” கூடாதென்றார், இதனை, “தன்குலத்தினுக்கிணைவின் றி மேற்பட்டோர் தாழ்ந்தவன்குலத்தினில் வழிமுறைவரைவின்றி யழிந்த புன்குலத்தினிற் பூவையரழுகைப் பொருந்தி-நன்குறத் தழுவியிலவநரகி டையடைவார்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானும், நோய்வாய்ப்பட்டவன்னை தந்தையரிடத்துப் பிறந்தவரையும், தெய்வப்பெயரைப் பெறாது விலங்குமுதலியவற்றின் பெயரைப்பெற்றோரையும், மணப்பது விதிவிலக்காகலின் அதுவுங், கூடாதென்றார், இதனை, “உடலி, னரிய

வெம்பிணியுற்றவரால் மொழிவழியோர்-பரியு மாண்பெருப்பாவையர் வழி யினாபணியுள்-வரைவிண் மீனதிப்பேருளார் வரைத்திடலாகா” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானும், “நலிதரு பிணியுற்றோர்-பெண்ணலாதுயர் நன்மகப்பெறுகிலாப்பேதையர் வழிவந்தோர் - மண்ணினின்ற வான்பழிபடுமரபினுள்வந்துளோர் வரைபாந்தள்-விண்ணின் மீனதிபறவை யின்பெயருளோர்வேட்டிடல் விதியன்றே.” எனவும்வருங் காசிகாண்டச் செய்யுளானும், சைவசமயமொழிந்தமற்றைச்சமயங்கள் பொய்ச்சமயமாகலி ன், “புன்னெறிச்சமயமாம் படுகுழிப்பட்டிள்ளோர்” கூடாதென்றார், இ தனை, “சைவசமயமேசமயஞ் சமயாதிதப்பழம்பொருளைக் - கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிகாட்டுமிந்தக்கருத்தைவிட்டுப்-பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறிபு குதவேண்டாமுத்திதருந்-தெய்வச்சபையைக்காண்பதற்குச்சேவாருஞ் செ கத்திரே.” என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கானுமுணர்க. (கூஉ)

பிணியாழ்ங்கையர்ப்பங்கினர்கொதிரினர்பிறர்மனைதனிற்செல்வோ கணிகைமாதரின் விழிப்பவர்பன்முறைகளையர்தமையோர்க்கி ன் நணியகாதலாண்முன்கடைநிற்பவரநலம்பெறப்புணிகின்றோர் தனிவினாடி யர்துயின் மிகுமியல்பினர்தன்னினுமூப்புற்றோர்.

(இ-ள்) பிணியர்—நோயாளர்களும், மூங்கையர்—ஊமையர்களும், பங்கினர்—முடவர்களும், வெதிரினர்—செவிடர்களும், பிறர்மனைதனில் செல்வோர்—அயலார்வீட்டிற்போகின்றவர்களும், கணிகைமாதரின் விழிப் பவர்—(பொதுநோக்குப்புணர்ச்சிநோக்குநோக்கும்) தாசிப்பெண்களைப்போற்பார்ப்பவர்களும், பன்முறைகாளையார்தமையோர்க்கி—பலதரமும்(அழகுள்ள) காளைப்பருவமுடைய ஆடவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, நணியகாதலால்— அவர்மேற்பொருத்திய ஆசையினால், முன்கடைநிற்பவர்—முதல்வாய்தலில் நிற்பவர்களும், நலம்பெறப்புணிகின்றோர்—அழகுண்டாகும்படி அலங்கரித்துக்கொள்ளுகின்றவர்களும், தனிவினில் உண்டியார்—அதிகவுணவையுடையவர்களும், துயில் மிகுமியல்பினர்—அதிகநித்திரையையுடையவர்களும் தன்னினும் மூப்பு உற்றோர்—கணவனினும் மூப்பையுடையவர்களும்.(ஏறு)

நணிய-இடைக்குறை. தன் என்றது, கணவனை. பிறர்மனையிற்செல்வோரும், தன்னையாடையாடணங்கனாலலங்கரிப்பவரும் பதிவிரதைகளாகமாட்டாராகலின், “பிறர்மனைதனிற்செல்வோர், நலம்பெறப்புணிகின்றோர்,” கூடாதென்றார், இதனை, “எய்துமிற்றற்றதேகலரில்லகல்-தையலார் முகங்காணினுஞ்சாம்புவார்.” “எரிமணிப்பொலம் பூண்சுமந்தின்னுயிர்க்குரியகேள்வருவப்ப முன்னெய்துவார்-பிரியுங்காலையிற் பெய்கலன்யாவையு-

மொருவிமாசுடலுண்டிவைகுவார்” என்னுங் காசிகாண்டச் செய்யுட்க ளானும், அதிகவுணவையுடையவர்களுந் நித்திரையையுடையவர்களுந், மடி யுட்புரையுமுடையராவான்றிப் பதிவிரதையுமாகமாட்டாராகலின், “தணிவிலு ண்டியர், துயிலிமிகுமியல்பினர்.” கூடாதென்றார். இதனை, “உண்டிசுருங்கு தல் பெண்டிற்கழகு,” எனவும், “அனந்தலாடேல்” எனவும் வருமவ்வை வாக்குக்களானும், “பெருமைசேர்கணவனுண்ட பின்புதானுகர்தலன்னே- னிருவிழிதுயிலிற்றுஞ்சு ஸ்ரீமுதன்முனெழுதல்கேள்வ-னருகுறிற் பணிகள் பூணலகலிப்பணிகளைத் தல்—பொருவில் கற்புடைய மேன்மைப் பூவையர் செய்கையாமால்.” எனவும், “உலேதமக்கென்றுவையா ரொருகையாற்பா ணிரல்கார்—கலைபலர்நடுவினின்று முத்தரிடர்கற்புள்ளோரே.” எனவும் வ ருந்திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுட்களானும், தன்னின் மூத்தானைமணப் பது வேதவிலக்காகலின், “தன்னினும்மூப்புற்றோர்” கூடாதென்றார். இ தனை, “இனியமென்மொழி யுடையாளாய்த் தன்னினு மிளையாளயெவரோ டி—துனியிலாதந் கன்னியைவேட்டிடல் தொன்மறைவழக்காமால்.” என் னுங்காசிகாண்டச்செய்யுட்களானுமுணர்க. பிற வெளிப்படை. (௬௬)

ஒருமைதங்கியகோத்திரமரபினருயர்ந்தவர்குறளானோர்
பருமைதங்கியயாக்கையர்மெல்லுருப்படைத்தவர்பயனில்லாக்
கருமைதங்கியவடிவின்ரபொன்னைக்கவின்மெழுகாயத்தோ
ரிருமைதங்கியபசப்பினர்விளர்ப்பினைருவையினுருமிக்கோர்.

(இ—ன்) ஒருமைதங்கிய கோத்திர மரபினர்—(கணவது கோத்திரத் தோடு) ஒன்றாகப்பொருந்திய கோத்திரமுறையுடையவர்களும், உயர்ந்தவ ர்—நீண்டவர்களும், குறள் ஆனோர்—குறுத்தவர்களும், பருமைதங்கியயா க்கையர்—பருமைபொருந்திய தேகமுள்ளவர்களும், மெல் உரு படைத்த வர்—மெல்லியதேகமுள்ளவர்களும், பயன் இல்லா—(விரும்புதலாகிய) பய னற்ற, கருமைதங்கிய வடிவின்—கருமைநிறம் பொருந்திய தேகத்தையு டையவர்களும், பொன் என் கவின்று எழுகாயத்தோர்—பொன்போலப் பிரகாசித்து விளங்குகின்ற தேகத்தையுடையவர்களும். இருமைதங்கியப சப்பினர்—பெருமைபொருந்திய பச்சைநிறமுள்ளவர்களும், விளர்ப்பினர் —வெண்ணிறமுடையவர்களும், எருவையின் உரு மிக்கோர்—இரத்தம் போல செந்நிறம் மிக்கவர்களும். (எ—று)

பொன்மைவெண்மைபோற் சிறப்புடைத்தனருகலின் “பயனில்லாக் கருமை” என்றார். பசப்பு—தேமலுமாம். எருவையின்—என்பதற்குக் கழுரு போலெனப் பொருள்கோடலுமொன்று. “தெரிமாண்டமிழ் மும்மைத்தெ

ன்னம் பொருப்பன்” என்புழிப்போல ஒருமையென்பதன்மை விருதி, தன்மைப்பொருளில் வாராது ஒன்று என்னு மெண்ணுப்பொருளில்வந்தது. ஒருகோத்திரத்துப்பிறந்தாரை மணப்பின், பின்னாமலியாகப் பிறந்து வரு த்தமுறவேண்டுகலானும், வேதவிதிபன்றாகலானும், “ஒருமைதக்கியகோ த்திரமரபினர்” கூடாதென்றார். இதனை, “ஒருகுடிப்பிறந்தாள்போக மு வந்தவனுந்நாயாவான்.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச்செய்யுளானும், “உரி யகோத்திரமொன்றினிலுதித்துளோர், வரைத்திடலாகா” என்னுந் திருநெ ல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானும், “நண்ணுகோத்திரமொன்றினி லுதித்து ளோர், வேட்டிடலாகா.” என்னுங்காசிகாண்டச்செய்யுளானு முணர்க.

யாக்கை, உரு, வடிவு, காயம், என்னும்பலபெயர்க் கொருபொருளில் வந்தமையின், பொருட்பின்வருநிலையென்னுமலங்காரம். (சுச)

நாணிலாதவராடவர் புணர்ச்சியின ணியவர்நகைக்கின்றோ
ரேணிலாதவர் பெருமடல்சான்றவரிருமுது குரவோர்த
மாணைநீங்கினர்சினத்தினரிகலினரடுதிமுயல்கின்றோர்
காணவேண்டினர்நடமுதலாயினகாமனாகவல்கின்றோர்

(இ-ள்) நாண் இலாதவர்—வெட்கமில்லாதவர்களும், ஆடவர் புணர்ச் சியின்நணியவர்—ஆடவர்கையோகத்திற் பற்றுள்ளவர்களும், நகைக்கின் றோர்—என்னேரமும்சிரிக்கின்றோர்களும், ஏன் இலாதவர்—வலியில்லா தவர்களும், (பலவீனமானவர்கள்) பெரும்மிடல்சான்றவர்—பெருவலியில் மேற்பட்டவர்களும், இருமுதுகுரவோர் தம் ஆணைநீங்கினர்—தந்தைதாயா ரின்கட்டளையைக்கடந்தவர்களுள், சினத்தினர்—கோபமுள்ளவர்களும், இ கலினர்—பகைமையுடையவர்களும், அடுதிமம் முயல்கின்றோர்—கொலைத் தொழிலில்முயலுகின்றவர்களும், நடம்முதலாயின காணவேண்டினர்—கூ த்துமுதலியவற்றைப் பார்க்கவிருப்பமுள்ளவர்களும், காமன் ஆல் கவல்கி ன்றோர்—காமத்தினால் வருந்துகின்றவர்களும். (எ-று)

நீங்கினவர், வேண்டினவர், நீங்கினர், வேண்டினரெனக் குறைந்து நின்றன. அடுதிமம்—சண்டையுமாம். காமன்—ஆகுபெயர். பார்த்தபொழு தெல்லாஞ் சிரிப்பவளாற் குற்றஞ்சம்பவிக்குமாகலின், “நகைக்கின்றோர்” கூடாதென்றார். இதனை, “சொல்லுமாதவதுறுகைபுரிந்திடிற்றோமுறும்.” என்னுங் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், “சொன்னவகையலதுகைபுரித்திடல் வெந்துயினுறும்” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானும், தா ய்தந்தையரின் சொற்களோதவர் ஒழுக்கமற்றுத் தவமில்லாதவராவாராக வின், இருமுதுகுரவோர் தமாணைநீங்கினர்.” கூடாதென்றார், இதனை

“தந்தைதாய் பணித்தசெய்யுந் தவமலாற்றவம்வேறில்லை” என்னுங்காசி காண்டச்செய்யுளானும், நாடகம்முதலிய காணவிரப்புடையவர் கற்புடையராகாராகலின், “நடமுதலாயின காணவேண்டினர்,” கூடாதென்றார். இதனை, “பகர்வழி வணிகனோக்கல்” எனவும், “வனைசலன் மாற்றாட்டியின் மிகவுமன்புறுவார்சாவி மீனெனுங்கற்பினாரே.” எனவும் வருந்திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுட்களானுமுணர்க. ஏனையவுய்த்துணர்க.

நாண்—பெண்டிர்க்கியல்பாகியகுணம்.

(௬௫)

நசனன் பிலர்பெருந்தைகமுனிவரை யிகழ்பவருயிர்மீது
நேசமென்பன வில்லவர் தங்குலநெறி தனிநில்லாதோர்
மாசுதங்கியகுணத்தினர்நிறையிலார்மனமெனுங்காப்பில்லோர்
தேசிகன் றனை மனிதனென்றுன்னினர் தேவரைச்சிலையென்றோர்.

(இ—ள்) ஈசன் அன்பு இலர்—சிவபெருமானிடத்தன்பில்லாதவர்களும், பெருந்தைகமுனிவரை யிகழ்பவர்—பெருந்தன்மையமைந்த முனிவர்களை நிந்திப்பவர்களும், உயிர்மீது நேசம் என்பன இல்லவர்—பிறவுயிர்களின்கண் கருணையென்பவை யில்லாதவர்களும், தன்குல நெறிதனில் நில்லாதோர்—தங்கன்குலத்துக்குரிய பொழுக்கத்தி லொழுகாதவர்களும், மாசுதங்கியகுணத்தினர்—குற்றம்பொருந்திய குணத்தையுடையவர்களும், நிறை இலார்—கற்பில்லாதவர்களும், மனம் எனும் காப்பு இல்லோர்—மனமென்று விசேடித்துச் சொல்லப்படுங் காவலில்லாதவர்களும், தேசிகன் தனை மனிதன் என்று உன்னினர்—ஆசாரியரை (இவரும் நம்போலொரு) மனிதனாருளையென்று நினைக்கின்றவர்களும், தேவரை சிலையென்றோர்—தேவர்களதிட்டித்து நிற்கும் விக்கிரகங்களைக் கல்லென்றுசொல்லுகின்றவர்களும்.

(௭—று)

உயிர்வலவாகலின் நேசமென்பனவெனப்பன்மையாற்கூறினர். தேவர் என்றது, தேவர்களிலைக்களமாகக் கொண்டறையும் விக்கிரகங்களை, அஃதாருபெயர். பிறவுயிர்கண்மேலன்பில் வழியில்லறங் கடைபோகாமையானும், அவர்க்கு வீடு பேறின்மையானும், “உயிர்மீதுநேசமென்பனவில்லவர்” கூடாதென்றார். இதனை, “அல்லலருளாள்வார்க்கில்லை வளிவழங்குமல்லல்மாஞாலங்கரி.” என்னுந்திருக்குறளானும், மேற்காட்டியவாற்றானும், மனக்காவலன்றி மதிற்காவலுடையவர் கற்புடையரல்லராகலின், “மனமெனுங்காப்பில்லோர்” கூடாதென்றார். இதனை, “சிறைகாக்குங் காப்பெவன்செய்யுமகளிர்—நிறைகாக்குங்காப்பேதலை.” என்னுந் திருக்குறளானுமுணர்க. ஏனையவுய்த்துணர்க.

(௬௬)

பத்தின்மேற்படுமாண்டினர் பூத்திடுபருவம்வந்தணுகுற்றே ரொத்தபண்பிலரச்சமின் மனத்தினருருமெனவுரைசெய்லோ ரத்தனன்னை யீந்தருளுமுருவர்பாலார்வுமுற்றவாச்சேர [ர், வைத்தசின்னையர்பெருமிதமுற்றுளோர்மடமொடுபயிர்ப்பில்லோ

(இ—ன்) பத்தின்மேல்படும் ஆண்டினர் பூத்திடும்பருவம்வந்து அணுகுற்றோர்—பத்துக்குமேற்பட்ட வயசையுடையவராகிய பூப்புவருதற்குரியபக்குவம்வந்துசேரப்பெற்றவர்களும், ஒத்த பூண்பு இலர்—(யாவருக்கும்) ஒத்த ஒருகுதலாகியகுணமில்லாதவர்களும், அச்சம் இல் மனத்தினர்—(அஞ்சவேண்டியவற்றிற்கு) அஞ்சாதமனத்தையுடையவர்களும், உரும் என உரைசெய்வோர்—இடிபோல (வெடித்தசொல்லால்) வார்த்தையாடுகின்றவர்களும், அத்தன் அன்னை ஈந்தருளுமுன்—பிதாவும் மாதாவும், ஒருவார்க்குக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்தற்கு முன்னம், ஒருவர்பால் ஆர்வம் உற்று—ஒருஆடவன்மேலாசையைவத்து, அவர்சேரவைத்த சிங்ஷையர்—அவனைத்தழுவவைத்த மனத்தையுடையவர்களும், பெருமிதம் உற்றுளோர்—செருக்குற்றவர்களும், மடம் ஒடு பயிர்ப்பு இல்லோர்—மடம் பயிர்ப்பு என்னுங்குணங்களில்லாதவர்களும். (எ—று)

வந்தணுகலொருசொன்னீர, “பதினோராண்டும் பத்துத்திங்களும்புக்காளாக.” எனத்திருக்கோவையாருரையாசிரியர், பூப்பிற்குக் காலவரையறை கூறியிருத்தலானும், “பத்தின்மேற்படுமாண்டினர்” எனவே பூத்திடுபருவம் அதனுள்ளடங்குமாகையானும், “பத்தின்மேற்படு மாண்டினராகிய பூத்திடுபருவம்வந்தணுகுற்றோரெனக் கூட்டிமுடிவுசெய்தாம். பூப்பு நிகழ்ந்தபின் மணப்பதாற் றோடிமுண்டென்பது வெளிப்படை; ஈண்டுவிப்பிற்பெருகும். மகளிர்க்குரியநாற்குணங்களுள் மேலே நாணைக்கூறியீண்டு, அச்சம், மடம், பயிர்ப்பென்னும் முக்குணங்களுங் கூறினார். அச்சம்—காணாத தொன்று கண்டாற் பெண்டரிடத்து நிகழ்வது. மடம்—கொளுத்தக்கொண்டுங் கொண்டதுவிடாது, அறிந்தாமறியார்போதல். பயிர்ப்பு—நாயகனையல்லாத பிறந்தேகந் தனதுதேகத்துப் படினருவருப்புறுதல். ஒத்தபண்பு—அவ்வவர்குணத்திற்கேற்பவொழுக்கல், “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுக்கல்,” என்றார் கலித்தொகையினும். ஏனையவுய்த்துணர்க. (சுஎ)

பிறப்பினெல்லையில் ழியிலார்தோற்றியபின்பையேயிழக்கின் றோர், மறுப்பயின்பிடுகண்ணினர்படலிகைவயங்கியநோக்கத்தார், குறிப்பின்பெல்லெவெல்கியேழிழத்திடுங்குருடர்சாய்நயனத்தோர், சிறப்பில்பூனொயினுட்டத்தர்கணத்தினிற்றிரிதரு, செங்கண்ணேரி.

(இ-ள்) பிறப்பின் எல்லையில் விழி இலார்—பிறந்தபொழுதிற் கண்ணில்லாதவர்களும், (பிறவிக்குருடர்) தோற்றியபின்னையே இழக்கின்றோர்—பிறந்தபின்பே (கண்களை) யிழந்திருக்கின்றவர்களும், மறு பயின்றிகைண்ணினர்—மாசுபொருந்திய கண்களையுடையவர்களும், குறிப்பின்—குறிப்பாக, மெல்லென வெஃகி விழித்திடும்—மெல்லவாய் விரும்பிப் பார்க்கும், குருடர்—குருட்டுக் கண்களை யுடையவர்களும், சாய்நயனத்தோர்—ஒருபுறத்துச்சாயும் கண்களையுடையவர்களும், (வாக்குக்கண்) சிறப்பு இல்பூனையின் நாட்டத்தர்—சிறப்பில்லாத பூனைக்கண்களையுடையவர்களும், கணத்தினில்திரிதரும் செம்கண்ணோர்—பேய்களின் கண்கள்போலச் சுழலுகின்ற சிவந்தகண்களையுடையவர்களும். (எ-று)

படலிகையென்பதற்கு, வட்டமெனவும், கணத்தினில் திரிதருமென்பதற்கு, 'கணப்பொழுதிற் சுழலுமெனவும், பொருள் கூறினுமாம், படலிகை-பூ, கூசுகண் குருடோடொக்குமாகலின், "வெஃகியேவிழித்திடுங்குருடென்றார்,"

சங்குக்காட்டிய விழிகளையுடையாரை மணப்பின் தீமைசம்பவிக்குமாகலிற் கூடாதென்றார். இதனை, "படையனைய விழியுயரி னாயுள்போம் வட்டமெனிற்பலரைச்சேரும்" எனவும், "அடையுமென்புற நிறமேனன குணங்கள் வாய்ந்திடாதறவேசேப்பினுடன் கணவனுயிருண்ணும்." எனவும், "மாறுகண்ணுயிருந்திடினும் பொலிவிழக்குமிடப்பாளைக்கிலாய துயரசதியுறு மலதுவலப்பாளைக்கின்மலதாகும்." எனவும், வருந்திருநெல் வேலிப்புராணச்செய்யுட்களானும், "வட்டமேற்கலந்திடும் பலரோடு." எனவும், "வண்ணமென்புற நிறமெனினற்குணம் வாய்ந்திடாதறச்சேப்பினுண்ணுங்காதலனுயிரினை." எனவும், "மாறுகண்கியுமிருந்திடிற் பொலிவிலரிடப்பாவி—னேன்றுநோக்குறிற் சிலதியாம்வலப்புறத்தியைந்திடின் மலதாகும்." எனவும் வருங்காசிகாண்டச்செய்யுட்களானு முணர்க.

பொருட்பின்வரு நிலையென்னுமலங்காரம். (சுஅ)

தூறுசென்னியர்நரைமுதிர்கூந்தலர் துகளுறுமைம்பாலார் வீறுகோதையர்சின்னமார் குழலினர் விரிதருமளகத்தோ றீறில்லெசம்மயிர்ப்பங்கியர்நிலனிடையிறக்கியகேசத்தோ ருறுசேர் தருமோதியர்விலங்கெனவுரமிகுரு லுள்ளோர்.

(இ-ள்) தூறு சென்னியர்—அடர்ச்சியான கூந்தலையுடையவர்களும், நரைமுதிர்கூந்தலர்—நரைமுதிர்ந்த கூந்தலையுடையவர்களும், துகள் உறும் ஐம்பாலார்—அழுக்குப்படிந்த கூந்தலையுடையவர்களும், வீறுகோதையர்—அதிகமான கூந்தலையுடையவர்களும், சின்னம் ஆர் குழலினர்—சிறுமை

பொருத்திய கூந்தலையுடையவர்களும், விரிதரும் அளகத்தோர்—விரிந்த கூந்தலையுடையவர்களும், ஈறு இல் செம்மயிர் பங்கியர்—அளவுக்கு மேற்பட்ட சிவப்பமைந்த கூந்தலையுடையவர்களும், நிலன் இடை இறக்கிய கேசத்தோர்—மிசுதிபாக வளர்த்து நிலத்தின்கணிறக்கிய கூந்தலையுடையவர்களும், ஊறு சேர்தரும் ஒதிபர்—கழுலுதலாகிய) குற்றமமைந்த கூந்தலையுடையவர்களும், விலங்கு என உரம்மிசுருரல் உள்ளோர்—மிருகங்களின் மயிர்போல வரமமிக்க கூந்தலையுடையவர்களும். (எ-று)

சென்னி, விலங்கு—ஆகுபெயர்கள். மயிர்ப்பிங்கி—ஒருபொருட்பன்மொழி. பங்கியென்பது ஆண்மயிராயினார், சிறப்புபெயர், பொதுப்பெயராய்ப் பெண்மயிருக்கு வதது. செம்மயிர்ப்பங்கி—செம்பட்டமயிர், கேசம். இருபான்மயிர்க்கும் பொதுபெயர். ஐம்பால், ஐவகையாக முடித்தலால் வந்ததோர்காரணப்பெயர் தூறு—என்பதற்கு, சடை எனவும், ஊறு—என்பதற்கு, துளி கிழிந்த எனவும் பொருள் கொள்ளினும். விலங்கென வரமிசு குரலுள்ளோர், என்பதற்கு மிருகம்போல உரமமிக்க சத்தமுடையவரெனப் பொருள்கொள்ளல், பிரக்கிரமப்பங்கிமென்னுங் குற்றத்திற்கிடமாகும். இக்குற்றத்தின் பார்ப்பட்ட கூந்தலையுடையளாயி னில்லறங் கடைபோகாதிடப்படவேண்டதென்ற கூடாதென்றார், இதனை, “இவ்வகைதானின்றிவளர் கடைபிளந்து வெளிவெளியா யிடையிற்றேன்றி—பவ்வியல்பி னெடுசுருண்டு குழைவின் றி வடிவமின்றி யறவுகீண்டு—வெவ்விய செந்நிறத்தாய்ப் பொன்னிறமதாயிடிவ்வெந் துயரினாழும்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானு, “கரியமையினென்ற நெனவளர்த்துமென் கடைகுழன்றற—முருகு வாய்மடுததளிநிறம் பூத்துற முறைமுறை நெறிப்பாகி—பெருகநீளுதல் குறுகுதல் வளர்கடை பிளந்திடலிவைபன்றி —பொருவில் மேன்மையாய் நெறி திடவளிமலர்ப் பூங்குழலினிதாபால்,” எனவும், “கடைபிளந்திட வெளிவெளியாயறக் கடினமாய்க் குழைவின்றி—வடிவமின்றிபற்றுலறுசெந்நிறத்தாய் வயங்குபொன்னிறமாகி—கொடியவெந்துயர் நிரப்பும்.” எனவும் வருங் காகிதாண்டச்செய்யீட்களானுமுணர். இதுவும் மேலையலங்காரம். (கக)

சிறகுதண்ணினர் மிகநெடுந்துண்டத்தர்சேர்ந்திடுபுருவத்தோர் குயிபகாதினருபர்தருமெயிற்றினர்காணுறுகண்டத்தோர் மறுகிரா வியமுகத்தினர்சுணங்குறாமணிமுலைமார்பத்தோர் வெறியதாகிபுதுசுப்பிலர்சிலிபெய வியன்மிகுவயினுள்ளோர்.

(இ-ள். சிறகுதண்ணினர்—சிறுத்த கண்களையுடையவர்களும், மிக நெடுந்துண்டத்தர்—மிக நீண்ட மூக்கையுடையவர்களும், சேர்ந்திடுபுரு

வத்தோர்— ஒன்றோடொன்று) சேர்ந்த புருவங்களையுடையவர்களும், குறியகாதினர்—சிறிய காதுகளையுடையவர்களும், உயர்தரும் எயிற்றினர்—
“ நீண்ட பற்களையுடையவர்களும், கோண் உறகண்டத்தோர்—வளைவுபொருந்திய கழுத்தையுடையவர்களும், மறுவிராவிய முகத்தினர்—மறுபபடிந்த முகத்தையுடையவர்களும், சுணங்கு உறா மணிமுலை மார்பத்தோர்—தேமல்படராத அழகிய ஸ்தனங்களமைந்த மார்பையுடையவர்களுர், வெறிது ஆகிய துசப்பு இலர்—சிறிதாகிய இடையில்லாதவர்களும், சிலைஎனவியன் மிகு வயின் உள்ளோர்—கற்போல (இறுகி) மிகப்பெருத்த வயிற்றையுடையவர்களும். (எ-று)

வெறியது—என்பதினகரஞ் சாரியை. வெறிது—சிறிது சிலை—கல். சிறிய கண்ணுடையோர் கூடாதென்பதை, “கடகரியின் விழிநிகர்க்கினசற்றிடுதல் குணனாகும்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானும், நீண்டமுகுடையவர் கூடாதென்பதை, “இலகுபொற் கொடிமுகி னென்புட்சிறிதுயர்ந்துசேந்தியலென்னின் மலரின்வண்ணமாய் நீண்டுதாழ்ந்திராது.” என்னுந் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், சேர்ந்தபுருவங் கூடாதென்பதை, “அலங்குகதிர்க் கொடிப்புருவமொன்றோடொன்று ருதாகி லழகதாகும்.” “ஒன்றோடொன்றதுறிலருந்துயரடே விடும்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச்செய்யுளானும், உயர்த்தபல்லுடையவர் கூடாதென்பதை, “அணரிமேயபல் லுயர்த்திழற் றுயுயிரழிந்திடும்.” என்னுந் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், கோணிய கழுத்துடையவர் கூடாதென்பதை, “செய்யசிறு புறத்தினரம் பெழில்மயிர்கள் செறிந்தீண்டில் சிதறிக்கோணினை வற்றிடிற்றீது.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானும், மறுப்பொருந்திய முகமுடையவர் கூடாதென்பதை, “ஒளியுமிழ்த்துநல்வட்டமாயெழிறிகழுவாமதியெனத்தோன்றி—நளினமென்மணம் வீசுவான் முகமெனினன்று.” என்னுந் காசிகாண்டச் செய்யுளானும், சிறிய விடையில்லாதவர் கூடாதென்பதை, “இடுகுதுண்ணிடை வறுமையெய்திழற்றிருவெய்திடும்” பெரிதாகிற் படருழந்திடும்.” என்னுந் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், பருத்தவயிறுடையவர் கூடாதென்பதை, “குடமெனமுழுவெனப்பருத்திடுமெனிஞ்ஞா—முயிர்ப்பவிந்துயிருலந்திடுமெனிரப்புற்றுமெவந்துயர்கூரும்.” என்னுந் காசிகாண்டச்செய்யுளானுமுணர்க ளையவு மினைய. (எ-0)

கரையநான்முறையுரைத்திடும்மியல்லிலாக்கடிதடசிதம்பத்தோர்
வாயுமங்கையுந்கமுமுள்ளடிகளும்வனப்புதுசிவப்பில்லோர்
மேயசின்மயிர்பரந்திடுபதத்தினர்மென்சிறைவெகினம்போற்
றாயநன்னடையில்லவர்குல்தொல்புகிதேயாதோர்.

(இ-ள்) காயநூல் முறை உரைத்திடும் இயல்பு இலா—சாமுத்திரிகா லக்கணநூலில் முறைப்படி சொல்லப்படும் இலக்கணங்களில்லாத, கடித டம் நிர்தம்பத்தோர்—அரையின்கட் புடைப்பாகவுள்ள அல்குலையுடையவர் களும், வாயும்—இதழ்களும், அங்கையும்—உள்ளங்கைகளும், நகமும்— நகங்களும், உள் அடிகளும்—உள்ளங்கால்களும், வனப்பு உறு சிவப்பு இல் லோர்—அழகுடொருந்திய சிவப்புநிறமில்லாதவர்களும், சில் மயிர்மேயப் பரந்திடு பதத்தினர்—சிறியரோமங்கள்பொருந்திய அகன்ற கால்களையுடைய வர்களும், மெல்சிறை எகினம் போல் தூயநல் நடைஇல்லவர்—மெல்லிய சிறகுளையுடைய அன்னத்தின் நடைபோலுஞ் சுத்தமான நல்ல நடை இல்லாதவர்களும், அந்குலிதொல்புலி தோயாதோர்—கால் விரல்கள் பழ மையான பூமியிற் படிய நடவாதவர்களும் . (எ-று)

(“அசமுனர்ச் செவிகைவரினிடையன்கெடும்” என்னும் விதிநோக்கி அகத்தை அங்கையென நின்றது. வாய் எகினம்—அழகுபெயர்கள். காயநூல்—சாமுத்திரிகாநூல். இது அங்கலக்கணங்களைக் கூறுவது கடிதடமென் பதற்கு அரையின்கட் புடைப்பாகவுள்ளவிடென்பார் நச்சினுர்க்கினியர். கடி—அரை தடப—புடைப்பு. கடிதடங்கட்ப்பெண்டதை ஒருபொருட்பன் மொழியென்பாருமுளர். இடையே மயிர்நரப்பின்றி ஆறு, அல்லது நான் கு விரலெவாகி வட்டமாய்ச் சிறுத்து யானை மத்தகமும ஆமைமுதிகும் போன்ற வல்குலே உத்தாமென்று நூல் கூறியிருத்தலின் அவற்றிற் குறையும் மிகையுமுள்ள துக்கேட்டுக்குக் காரணமாகவுள்ளதாகலிற் கூடாதெ ன்றார், இதனை, “எண்ணுமங்குலமோரறுநான்கதா யெழில்பெறுங் கடிந ன்றும்.” என்னும் காசிகாண்டச்செய்யுளானும், இசுமும், உள்ளங்கையும், (நகங்களும்) உள்ளங்காலும், சிவப்பில்லாதொழியிற் கேட்டுக்கேடுவாமா கலிற் கூடாதென்றார் இவற்றை, “கீழிதழ்சேந்துவளர் செழுந்துகிர்க்க டிகைகோல்.” எனவும், அரத்தழட்டியசெய்ய பொற்றாரையகலிதழெ னைச்சேந்து, எனவும், “துப்புகிவப்புள்ளடியமைந்துதோன்றா.” எனவு ம், “கூருகிரீண்டிடிற் சிவந்திடிற்சிறப்பாகும்” எனவும், “பொன்மையா ய்பட ளன்பாய்விளர்ப்புற்றற்றையருழந்திடும்.” எனவும், “அரக்கெறித்தசெந் தாமரையெனச்சிவந்து.” எனவும், வரும் மேற்பிரமாணதூற் செடியுட்களா னும், மயிர்பொருந்தி யகன்றகால்களை யுடையவர் பொய்மையும் வேசித்தன் மையுமுடையராகலிற் கூடாதென்றார், இதனை, “கிளர்பன்மயிர்கள்செறி ந்திடிற் பொய்கிளத்துந்தாசியாய்மெலிவான்.” என்னும் திருநெல்வேலிப்பு ராணச்செய்யுளானும், அன்ன நடையில்லாது இடறிடக்கும் நடையையு டையவர் மூன்றுகுலத்தையுங் கெடுக்குங் கேட்டையுடையராகலிற் கூடா தென்றார், இதனை, “துகமெழவேநடக்கிலிறக்குக்குலமூன்றும்.” என்னு

“ந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானும், விரல் நிலத்துப்பொருந்தப்பெ
ருதவர் கணவனுக்கு மரணத்தைவிளைவிப்பராகலின் அவருங் கூடாதென்
றார். இதனை, “விரனிலத்திற் றுன்னப்பொருந்தாதெனின் மணந்தோன்
றுஞ்சும்.” என்னுந் திருநெல்வேலிப்புராணச் செய்யுளானும், “கடைவிர
னிலத்திடைப்பொருந்திடாதெனற் காதல்பெருதுகேள்வரையொறுத்திடம்,”
என்னுந் காசிகாண்டச்செய்யுளானுமுணர்க. (எக)

இனையதன்மையராகியமா தர்களை நோபரிவர்பாரும்

புனையும்ங்கலமாகியகடிவினைபுரி கரவரையாதோ

ரனைபரையெனின வேண்டலன் முழுநாதுமவரியலணுகாத [ரான்,

வானிகையுண்டெனின வேண்டுவன தேர்ந்தனைமரபினிற்றருகென்

(இ-ள்) ஆகிய இனையதன்மையர் மாதர்கள்—ஆகிய வீர்த்தகுற்றமா
ன விலக்கணங்களைபுடைய பெண்களும், ஏனையர் இவர் யாரு—(இதுபோ
ன்றகுற்றங்களைமந்த) ஏனையபெண்களுமாகிய விப்பாலாரெவரும், புனை
யும்மங்கலம் ஆகிய—செய்யப்படும மங்கலத்தன்மையான, கடிவினைபுரிதர
வரையாதோர்—மணச் சடங்கு செய்ய விலக்கப்பட்டவராவர், அனையரே
எனின் வேண்டலன்—ஆகலின் அக்குற்றங்களுள்ள பெண்களாக விரு
க்குமென்றால் விரும்பமாட்டேன், அவர் இயல்முழுவதும் அணுகாத வனி
தை உண்டு எனின் வேண்டுவன்—அவர்களுடைய தன்மை முழுதுமடை
யாத பெண்ணுண்டேயாயின் (அவரையே) விரும்புவேன், தேர்ந்தனைம
ரபினில் தருக என்றான்—(எனக்கு மணம் புணர்த்துவது தமக்குக்கருத்
தாயி னப்பெண்ணையே) தேடி முறைப்படிமணஞ்செய்து தரக்கடவீரென்
று (மிருககண்போர்) கூறினார். (எ-று)

முழுவதும்—விரித்தல், தருகென்றான்—நிறுத்தொகுத்தல். தேர்ந்தனை—
முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலமுற்றெச்சம். கடி—மணம். “ஆவிறையும்”
என்னும் விதியான், “வந்தி” என்னும் வடமொழி வனிதையெனவையீ
று பெற்றது, வடமொழித்திரிபு. இனைய தன்மையராகிய மாதர்கள் ஏனையர்,
எனநின்றவர்க்கு நிறுத்தி மற்றுமென்னு மோரிடைச்சொல்லாத் தந்து
மற்றுமித்தன்மையை, புடையவர்களாகிய பெண்களுமெனப் பொருள்கொ
ள்ளினுமாம். ஏனையரென்றது மேலேகாட்டிய பிரமாணங்களுள் அவ்விட
த்திற்கு மிகையாக வந்தனவும், இன்னுங்காசிகாண்டம், திருநெல்வேலிப்
புராணம், சாமுத்திரிகாதல் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டதுமான குற்றங்
களை புடையாரையென்க. அவற்றையாங்காங்குதான்க, மேலே,
ஆவதெனாமென்னுந் செய்யுன்தொடக்கமாகவந்த, அற்றவர், ஆயின் இ

ல்லவர், இலராணோர், உதித்திடார், வீவதாயினர், இல்லவர், அற்றோர், இலர், உற்றோர், பீடிலர், நாமத்தோர், பட்டுள்ளோர், பணியர், மூங்கையர், பங்கினர், வெதிரினர், செவ்வோர், விழிப்பவர், நிற்பவர், கின்றோர், உண்டியர், இயல்பினர், உற்றோர், மரபினர், உயர்ந்தவர், ஆடோர், யாக்கையர், படைத்தவர், வழலினர், காயத்தோர், பசடபினர், விளர்ப்பினர், மிக்கோர், இலாதவர், ணியவர், கின்றோர், இலாதவர், சான்றவர், நீங்கினர், சினத்தினர், இகலினர், கின்றோர், வேண்டினர், கின்றோர், இலர், இகழ்பவர், இல்லவர், நில்லாதோர், குணத்தினர், இலார், இல்லோர், உன்னினர், என்றோர், உற்றோர். இலர், மனத்தினர், செய்வோர், சிந்தையர், உற்றுளோர், இல்லோர், இலார், கின்றோர், கண்ணினர், நோக்கத்தார், குருடர், நயனத்தோர், நாட்டத்தர், கண்ணோர், சென்னியர், கூந்தலர், ஐம்பாலார், கோதையர், குழலினர், அளகத்தோர், பங்கிபர், கேசத்தோர், ஓதியர், உள்ளோர், கண்ணினர், துண்டத்தர், புருவத்தோர், காகினர், எயற்றினர், கண்டத்தோர், முகத்தினர், மார்பத்தோர், நுகப்பிலர், உள்ளோர், நிடம்பத்தோர், இல்லோர், பதத்தினர், இல்லவர், தோயாதோர், என்னும் முற்றெச்சங்கள் இச்செய்யுளினாகிய மாதர்களைப்பதனோடு முடிந்தன.

இதுவரையுங் கூறியவிதனால், துறவற மில்லறமாகிய விருவகையறங்களும், ஒன்றற்கொன்று சிறப்புடைத்தென்பதும், துறவறமோ வைராக்கிய நிலையையுடையதென்பதும், இச்சையையதுபவித்துத் தொலைத்தபின்பே துறவுபூணவேண்டுமென்பதும், அதுபவியாத துறக்கின் பின்னிச்சையின்வசப்பட்டுப் பாவியாக வேண்டுமென்பதும், அதற்குரியது முதுமையே யாமென்பதும், அந்நிலை வழுவுகிற கமுவாயில்லையென்பதும், இல்லறமோ, வைராக்கியமில்லாததென்பதும், இலேசானேயுதட்டிக்கத்தக்கதொன்றென்பதும், துறவுக்கும் துணையாகவுள்ளதென்பதும், போகங்களுக்குரிமையுடைத்தென்பதும், ஆதலர்க் கண்ணங்கொடுத்தல் முதலிய முப்பத்திரண்டுதருமங்களாகிய புண்ணியங்களை யுடையதென்பதும், தென்புலத்தாரதூரக யாதீனையொழிப்பதென்பதும், சந்ததியைக் குன்றிப்போகாமல் நிலைப்படுத்துவதென்பதும், இவற்றிற்குக்காரணமான பெறுதற்கரிய பேராகிய புத்திரப்பேற்றையுடைத்தென்பதும், கிடைத்தற்கரிய யானுடசரீரங் கிடைத்ததனாற் செய்யத்தக்கதாவேயென்பதும், அதிற்றவறு கோரிடுகிற கமுவாயுண்டென்பதும், எந்நிலைக்கணின்குறும் வீடுபேறடைதல் விண்ணுச்சென்பதும், நற்குணநற்செய்கைகளை யுடையானையே மணஞ்செய்யவேண்டுமென்பதும் பெறப்பட்டன. (௭௨)

காட்டினின்று மிகுற்றியினைப்புறுகவுச்சகனிலாகுந்
கேட்டுமுரலு முவகையுங்கிடைத்தனன் கேடில்சீருலகுள்ள
நாட்டகநதனினுடிநல்லிபல்புளநங்கையரின்பாலிற்
கூட்டுகின்றனன் மானுதலொழிகெனக்குச்சகனுரைசெய்தான்.

(இ-ள்) காட்டில் நின்றமிகுற்றி இல் நோற்புறு கவுச்சகன் இவைகூ
ற—காட்டின்கணிற்றும் மரககுற்றியைப்போல (துரியராகவிரூந்து) தவம்
புரிந்த மிருககண்டியா இவைகளைச்சொல்ல, குச்சகன்கேட்டு—அவற்றைத்
(தாதையாகிய) குச்சகமுனிவாகேட்டு, மூரலும் உவகையும் கிடைத்தன
ன்—சிரிப்பையுஞ் சந்தோஷத்தையுமடைந்து, கேடு இல் சீர் உலகு உள்
னநாடு அகம் தனில் நாடி—அழியில்லாத சிறப்பமைந்த பூவுலகத்துள்ள நா
டுகளினிடத்து விசாரித்து, நல் ஓயல்பு உள நங்கையை—(நீசொன்ன) ந
ல்லிலககணங்களுள்ள சிறந்த பெண்ணை, நின்பாலில் கூட்டுகின்றனன்—
(நான்) உன்னிடத்திற்சேர்த்துவைக்கின்றேன், மானுகல் ஒழிக என உ
ரைசெய்தான்—(நீ அதற்கொண்டிருக்கும்) சந்தேகத்தைத் தவிரகுவென்
று கூறினார். (ஏ-று)

ஒழிகென—ஈறுதொகுத்தல் நாட்டகம்—பண்புத்தொகை. நங்கை—மக
உக்களுட்சிறந்தவள். “நாடிய நமபியோடு நங்கையென்றிரண்டாண்பெண்
னைத் தேடியகவிகளெல்லாஞ் சிறப்பிக்குநாமாமே.” என்னுஞ் சூடாம
ணி நிகண்டானுமறிக சலனமின்றி யோகநிலைககணின்னு தவம்புரிந்தோ
ராகலின், “காட்டினின்று மிகுற்றியினைப்புறுகுச்சகன்.” என்றசிரியர் வி
தந்தோதிரா.

தோன்றியநாட்டொடங்கித் தவம்புரிந்துகொண்டிருந்த புத்தினுக்கு
மகளிரிலக்கணம் முழுதுத்தெரிந்தது அற்புதமாகலின், சிரிப்பையும், த
ன்னுடையசொல்லேமறுக்காமற் கைக்கொண்டமையின் மகிழ்ச்சியையுமடை
ந்தனவென்க. தேகலக்கணங்களாலும், குணநிசயங்களாலும், ஒரு குறை
வேனுமில்லாத பெண்ணுமொன்றுண்டோ, உண்டேயாயினும் மணம்புண
ர்த்துதல் கூடுமோ, என்னுமோ ரையமுண்ணிடத்து நிகழுமென்பார், அப்
பெற்றித்தாய பெண்ணுமுண்டென்பதும், உனக்குமணம்புணர்த்துதலென
க்கரிதன்றென்பதும் போதா, “மானுதலொழிகெனவுரைசெய்தான்.” என்
றார். மானுதல்—ஐயமுறுதல். (எ-க)

உரைத்தகுச்சகன்மைந்தனைரிதுவியெயொல்லெசென்றகிலத்திற்
மிகுத்தகுஞ்சுடர்மலிதருசெம்பொனிற்செய்ததோரணிநாப்ப

ணருத்திசேர்தரக்குயிற்றிடவேண்டியோரருடனினைக்கொள்வா
கருத்திலுன்னுபுதெரிபவன்போலொருகன்னியைத்தேர்கின்றான்

(இ-ள்) உரைத்தகுச்சகன்—(இவ்வாறாகச்) சொன்னகுச்சகமுனிவர்,
மையந்தனை நிறுவியே—புத்திரனை (அவ்விடத்திலே) இருக்கவைத்து, ஒல்
லெனென்று—அதிசீக்கிரமாகப்போய், அகிலத்தில்—நிலவுலகத்தின்கண். தி
ருத்தரும் கூடர் மலிதரு செய்பொனின் செய்த ஓர் அணி நாப்பண்—அழ
குதக்க ஒளி நிரப்பிய மாற்றுயர்ந்த பொன்னினிற்றெய்த ஒரு ஆபரணத்
தின் மத்தியில், அருத்திசேர்தரகுயிற்றிட வேண்டி—'கண்டவர்க்கு' விரு
பமுண்டாகுமாறு பதிககவிருப்பி, ஓர் அரும் மணிதனைக்கொள்வான்—ஒரு
அருமையான இரத்தினத்தை வாங்கும்படி, கருத்தில் உன்னுபு தெரிபவ
ன்போல்—மனத்தில் நினைத்துத்தேடுகின்ற வொருவனைப்போல ஒருகன்
னியை தேர்கின்றான்—(தன்மகன்விருப்பிய) ஒரு கன்னிகையைத்தேடுகி
ன்றனர். (எ-று)

து—சாரியை, வானீற்றுவினையெச்சம் உன்னுபு என்பதனோடும், புவி
ற்றுவினையெச்சம் தெரிபவன் என்னும் வினையோடும் முடிந்தன. அகில
த்திறேற்கின்றான் எனென்றியையும். அகிலத்திற் சென்றென மாற்றினுமாம்.
அருத்தி அழகுமாம் குயிற்றல்—அழுத்தல், மணியென்பதற்கு மாணிக்கமெ
ன்பபொருள்கோடலுமொன்று. “திருத்தகுஞ்சுடர்மலிதரு செய்பொனின்
செய்ததோரணி” என்றார், மிகவுய்விசேடமான ஆபரணமென்பதும், “அ
ருத்திசேர்தரக்குயிற்றிடவேண்டியோரருடனின்” என்றார், மாசுதீர்த்தவிலை
மதிப்பில்லாரத்தினமென்பதும் போதா.

இரத்தினப்பரீட்சையில் தேர்ச்சியுடையவர் ஒரு ஆபரணத்தின் நடு
நாயகமுனியை யெவ்வளவுருமையாகத்தேடுகின்றாரோ அதுபோல, குச்ச
கமுனிவர் புத்திரர் கூறிய குற்றங்களில்லாத பெண்ணை யருமையாகத்
தேடுகின்றாரென்பதுகருத்து. (எ-று)

வேறு.

அன்னவன்றன்னேர் முனிவார்சிலர்வந்தணுகலுமவெரொடுகினு
விச், சென்னிதன்றேய்த்தகாமயமென்னுஞ்செயிரிலாவளத்துச
த்திபன்பாற், கன்னிகையிருத்தலுணர்ந்துமற்றவன்பாற்கதுமெ
னச்சேறலுங்காணாஉக், தன்னடிவணங்கவெதிருறத்தொழுது
தழுவிபேயவவெடுஞ்சார.

(இ-ன்) அன்னவன்—(அவ்வாறுதேடிச்செல்லுங்) குச்சகமுனிவர், தன்னோர்முனிவார் சிலர்வந்து அணுகலும்—தமக்கெதிரில் சிலமுனிசிரேட்டர்கள் வந்து கிட்டித்தும், அவர் ஒயிம் வினாவி—அவர்களோடும்விசாரித்து, சென்னிதன் தேயத்து—சோமுனது தேசத்தில், அநாமயம் என்னும்செயிர் இலாவனத்து உசத்தியன்பால்—அநாமயமென்னும் பெயருள்ள குற்றமில்லாத வனத்தின் கணிருக்கு முசத்தியமுனிவரிடத்தில், கன்னிகை இருத்தல் உணர்ந்து—(தாமதேடிய) கன்னிகையிருத்தலையறிந்து, அவன்பால்கதுமெனசேறலு—அவரிடத்து விரைவாகப்போதலும், காணாதன் அடிவணங்க—(அவர்தம்வருகையைக்) கண்டு தமதுபாதங்களை (எதிர்கொண்டு) நமஸ்காரஞ்செய்ய, எதிர் உற தொழுது தழுவி அவனொயிம் சார—தாமுமெதிரிற் பொருந்த நமஸ்கரித்துத் தழுவிக்கொண்டு அவ்வுசத்தியமுனிவனுடன் செல்ல.

(எ-று)

அன்ன—சட்டிமுரு, மற்று—அசை, காணா, செய்யு என்னும் வாய்ப்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம் இதினாபெடையியல்பு, ஏ—தேற்றம். தன், என்றதுகுச்சகனை. அநாமயம்—நோயில்லாமை. அநாமயவன்—நோயில்லாதவன்—அதுபற்றிச் செயிரிலாவனமென்றடைகொடுத்தார். சென்னி—சோமுன், மூவேந்தரின் முதலாகவுள்ளவன். கதுமெனல்—விரைவுக்குறிப்பு மாசிலாமணிபோலும் மாது எங்கிருக்கின்றாளோ வென்று கவலையோடுசென்றாராகலின், உசத்தியரிடத்திருக்கின்றாள் என்பதையறிந்தவுடன் கிடைத்துவிட்டதென்னும் பேரவாவோடிக் தரியாது மிகுவினாவிய் சென்றாரென்பார், சேறலுமென்னாது, “கதுமெனச்சேறலும்” என்றார், (குளகம்)

இது முதனான்குசெய்யுட்கள் பெரும்பாலும் இரண்டும் நான்கும் ஏழுமாகிய சீர்கள் மாச்சீர்களுட், மற்றை நான்குசீர்களும் வினச்சீர்களுமாகி வந்த எழுசீர்க்கழிநெடியடியாசிரியவிருத்தங்கள்.

(எடு)

மாசறமியன் நவுறையுளிற்கொடுபோய்வரன் முறைவழாமலேயமைத்து, வாசனத்திருத்திக்கன்னிகையொடுதன்பன்னியையாயிடைபழைத்துத், தேசிகனுற்றன்பணியினீரென்னுச்சென்னியாலிறைஞ்சுகித்தூரிய, பூசனைபுரிந்துநகையொடுமுகமன்புகன்றளவளா. வினைப்புனிதன்.

(இ-ன்) புனிதன்—பரிசுத்தரான வுசத்தியமுனிவர், மாச அற இயன் நவுறையுளிற் கொடுபோய்—குற்றத்தீரச் செய்யப்பட்ட தமதில்லிண்கணமுத்துத் கொண்டு சென்று. வரன்முறை வழாமலே—(அதிதிக்குச் செய்யவேண்டிய) நியமம் தவறாமலுக்கு. அமைத்த ஆசனத்து இருத்தி—அருத்துப்ப

ட்ட ஆசனத்தின்கணிருக்கவைத்து, ஆயிடை—அவ்விடத்தில், கன்னி
கை ஒடு தன் பன்னியை அழைத்து—தன்மகளோடு மனைவியையும் வரச்
செய்து, தேசிகன் உற்றான் நீர் பணி மின் என்னு—(அடியைக்களை யுய்யச்
செய்யும்) ஆசாரியரொழுந்தருளியிருக்கின்றார், (அவரை) நீங்கள் நமஸ்கா
ரம் டண்ணுங்கொண்டு சொல்லி, சென்னி ஆல் இறைஞ்சுவீத்து—தலை
யினால் நமஸ்காரச்செய்வித்து, உரிய பூசனை புரிந்து—இஷ்டமான உப
சாரங்களையும் செய்து, நகை ஒடும் முகமன் புகன்று—முகமலர்ச்சியோடும்
சன்மான வார்த்தைகளையும் பேசி, அளவளாயினன்—மனங் கவந்திருந்த
னர்.

(எ-று)

ஏகாரம் தேற்றம். ஆயிடை—சுட்டுநீண்டது. யகரந்தோன்றல். சா
ர, கொடுபோய், இருக்கி, அழைத்து, என்னு, இறைஞ்சுவீத்து, புரிந்து,
புகன்று, அளவளாயினன் என மேலைச்செய்யுளோடு கூட்டி மூடிக்க. தே
சிகன்—குரு, ஆசாரியர். அளவளாவுதல், ஒருவர்க்கொருவர் சுககேழ்மக்களை
விசாரித்துக்கலத்தல். மகளிர்க்கு அட்டாங்கநமஸ்காரமின்னமயின் “சென்
னியாலிறைஞ்சுவீத்து.” என்றார்.

(எ-க)

அறுசுவைகெழுவுந்நியசிற்றுண்டியமுதினிற்றாயனவருந்திக்
குறைவறுபடிக்கட்கென்னிடைவேண்டுங்கொள்கையதென்னெ
னக்கூற, மறுவறுதவத்துக்குச்சகமுனிவன்மகிழ்ந்துரீமாதவ
ம்புரிந்து, பெறுமகடன்னையெனெகொருமகற்குப்பேசுவான்பெ
யர்ந்தனென்றான்.

(இ—ள்) தாயன அமுதினில்—மீளவுசத்தியமுனிவர்) சுத்தமான
திருவமுதிலும், அறுசுவை கெழுவு ந்நிய சிற்றுண்டி—அறுசுவையோட
மைந்தநல்ல சிற்றுணுக்களிலும், அருத்தி—(குச்சகமுனிவரை) உண்பித்
து, (அதன்பின்பு) குறைவு அறம் அடிகட்கு—(எதொன்றானும்) குறைபா
டில்லாத தேவரீருக்கு, என்னிடை வேண்டும் கொள்கையது என் என
கூற—அடியேனிடத்தில் பெற்றபாலதாகவுள்ளது என்னையோவென்று வி
னாவ, மறு அறு தவத்துக் குச்சகமுனிவன் மகிழ்ந்து—குற்றமற்ற தவத்
தையுடைய குச்சகமுனிவர் களிப்படைந்து, ரீ மாதவம் புரிந்து பெ
றும் மகன் தன்னை—நீர் பெருந் தவஞ்செய்து பெற்றெடுத்த புதல்வியை, எ
னது ஒருமகற்கு பேசுவான் பெயர்ந்தான் என்றான்—எமது ஒரேயொரு பு
தல்வனுக்கு மணம்பேசும்படியாக வந்தேமென்று கூறினார்.

(எ-று)

அடிகள்—தேவரீரென்னும் பொருட்டு. அறுசுவை—கைப்பு, புளிப்பு,
தித்திப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு. முதுகிரிவக்கணமெல்லாமமை

யபயிறபபதம் புண்ணியவசமாகலின், “தவம்புரிந்துபெறுமகள் என்”
ரூர். (எஎ)

இணையசொல்வினவிமுனிவரன் மகிழ்மென்மகள் விருத்தையை
யியல்சேர் நுனதுமைந்தற்குநல்கமுனசெய்கவுபர் கவமென கொ
லென்றுரைத்து, மனமுறநகையுமுவுகையுங்கிளரமணவினைபி
சைந்துமாதவத்துப், புனிதனையங்கட்சிலபகலிருத்திப்போற்றி
செய்தொழுகுறுமபெழுதின.

(இ-ள்) இணையசொல் வினவி—‘குச்சகமுனிவர் கூறிய) இந்த வரா,க்
தையைக்கேட்டு, முனிவரன் மகிழா—முனிசிரேட்டரான உசத்தியா ய
னக்களிப்படைந்து, என்மகள் விருத்தையை—அடியேனது புதல்வியான
விருத்தையை, இயல்சேர் உனது மைநதற்கு நல்க—நற்குணங்களமைநத
தேவரீரது புதல்வருக்கு மணஞ்செயதுதர, முன்செய்த உயர்ந்தவம் என்
என்று உரைத்து—‘நான்) முற்பிறப்பிற் செய்துவைத்தமேதக்க தவம் யா
தோவென்று உபசாரவார்த்தைசெல்லி, மனம் உற நகையும் உவகையும் கி
ளர—மனத்தின்கண் மிக மலர்ச்சியும் களிப்பும் மிக்கூர, மணவினை இ
சைந்து—மணச்சடங்கிற்குச் சம்மதித்து, மாதவத்து புனிதனை—பெருந்
தவத்தையுடைய சுத்தரான குச்சகமுனிவரை, அங்கண் சிலபகல் இருத்
தி—அவ்விடத்தில் சிலநாளிருக்கச்செய்து, போற்றிசெய்து ஒழுகுறம்
பொழுதின—பரிபாலித்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில். (எ-று)

கொல்-அசை. போற்றி—தொழிற்பெயர். இ-தொழிற்பெயர்விருதி.
இயல்-கல்வியும், நற்குணமும், விசேடலக்கணமுமாம். மணவினை இசை
தல்—மணத்திற்கோம்படல். (எஅ)

வேறு.

பங்கமிலுசத்தியன்பன்னியாகிய
மங்கலைவிடுத்திடமகள் விருத்தைதா
னக்குளவிகுளையராயந்தன்னுடன்
செங்கயல்பாய்புனறினைப்பப்போயினான்.

(இ-ள்) பங்கம் இல் உசத்தியன் பன்னி ஆகிய மங்கலை விடுத்திட—
குற்றமில்லாத உசத்தியமுனிவரது மனைவியாகிய மங்கலாதேவி (மகளே
நீ சென்று நீராடிக்கொண்டு வாவென்று அதுமகிகொடுத்து) அனுப்பு
தலால், மகள் விருத்தைதான்—அவரது புதல்வியாகிய விருத்தை,
அங்கு உள இருளையர் ஆயம் தன்னுடன்—அவ்விடத்துள்ள தோழிப்பெண்

கள் கூட்டத்தோடு, செம் கயல் பாய் புனல்திளைப்பப் போயினான்—சிவந்த கயல்மீன்கள் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்ற கான்யாற்றில் நீராடச்சென்றனர் (எ-று)

இருளை-தோழி. ஆயம்-பெண்கள்கூட்டம். “பொழுதின்” “விருத்தைதான் போயினான்” என மேலைச்செய்யுளோடு கூட்டிமுடிக்க, கன்னிகைகள் மாதாவின்சொற்பாடு தோழியரோடு கூடியவல்லது நீராடன்முதலிய விளையாட்டிற்குச் செல்லுதலாகாதாகலின்; “மங்கலைவிடுத்திட மன் வ்ருத்தைதா-னாகுள் விஞ்ளப ராபந்தன்னுடன் புனறிளைப்பப்போயினான்” என்றார் இதுளை, “நீ போய்விளைபாடச் சொல்லயாங்கள்போய்த் தெய்வகருன்றிடத்தேயெல்லாருமொருக்குவிளையாடாநின்றேமாக.” என்றும் திருக்கலாவையார் அறத்தொடுநின்றற்றையிலுரையானுமுணர்க.

சிவசத்தியின் திருப்பெயராகிய “விர்த்தா” என்னும் வடமொழி, தமிழில், “ஆவீழையும்” என்னும் விதிபாடி “விருத்தை” என்றாய் இம் பாதுக்குச் செடவம்பெயராயிற்று பராசத்தியை அபிராமியந்தாதியில், “கலறக்கண்ட னுக்கு மூத்தவனே” என்றதாய், சுவசத்திகளு னோர்சத்தியாகிய கூடுகிழானைத் திருமுருகாற்றுப்படையில், “இழையணி சிறப்பிற் பழையான்” என்றதாய் துபற்றியென்க. விர்த்தா, மூத்தான், பழையோனென்பன வொருபொருட் கிளவிகள்.

இதுமுதற் பன்னிரண்டு செய்யுட்கள் கவிவிருத்தங்கள். (௭௬)

காடுநெங்குதிடுக லுழிமாண்புன
லாடின ண்மகிழ்சிறந்தணங்களுரொடு
மாடுறுபொதும்பர்போய்மலர்கொய்தன்னவை
குடிஎளிநுந்தனடொடையாற்றியே.

(இ-ள்) அணங்கு அனார் ஒடும்—(அங்கங்குசென்ற விருத்தை) தெய்வப்பெண்களை நிகர்த்த தோழியரோடும், காடு உற வந்திடுக லுழிமாண்புனல் ஆடினன்—(அநாமயமென்னும்) அக்காட்டிற் பொருந்தப் பாய்ந்து கொண்டிருக்குங் கான்யாற்றினுள்ள சிறப்புற்றநீரிலே ஸ்நானஞ்செய்து, மகிழ் சிறந்து—(அதனால்) மகிழ்ச்சிமீக்கூரப்பெற்று, மாடு உறு பொதும் பர்போய்—(அவ்வாற்றின்) பக்கத்துள்ள சோலையிற் சென்று, மலர்கொய்து—பூக்களையாய்ந்து, அன்னவை தொடலை ஆற்றி குடினன் இருந்தனன்—அப்பூக்களை மாலைசெய்து (குடியிக்கு) அணிந்துகொண்டிருந்தனர்.

(எ-று)

ஏகாசம், ஈற்றசை. அனா—இடைக்குறை. ஆடினன், குடினன்—முற்
றெச்சங்கள். அணங்கு—கிருத்தையுமாம். கலுழி—மூல்லைக்கான்யாறு. பொ
தும்பர்—போலி. அன்னவை குடினன், தொடலை ஆற்றி இருந்தனன் என
கிறுத்தி, அப்பூக்களைச் சூடி விளையாடலைச் செய்துகொண்டிருந்தனரெ
னப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். தொடலை. மகளிர்விளையாட்டு.
மாலையென்னும் பொருளுக்கு, ஐ. செயப்படுபொருள்விருதி, அன்னவை
குடினன் தொடலை ஆற்றி, இருந்தனன், அப்பூக்களைச்சூடி மாலையுங்கட்டி
யிருந்தனரென்பாருமுள்ள (அ௦)

பாசிழைமங்கையர்பண்ணையோடெழீஇ

யாசறுபொதும்பினுமணங்கையன்னவள்

மாசறுதாநகைமரபிற்சூழ்தருந்

தேசறுமதியெனத்திரும்பும்வேலையோ.

(இ—ள்) “அணங்கை அன்னவன்—தேவமாதை ஒத்தவராகிய விருத்
தையென்பவர், மாசு அறு தாரகை மரபின் சூழ்தரும் தேச உறும் மதி
என—கணங்கமற்ற நட்சத்திரங்கள் முறையாகச் சூழப்பட்டுள்ள பிரகாசம்
பொருந்திய சந்திரனைப்போல, பாசு இழை மங்கையர் பண்ணை ஒடு எழீ—
பொன்னாற்செய்த ஆபரணங்களையணிந்த தோழிப்பெண்கள் கூட்டத்தோ
டு மெழுந்து, ஆசு அறு பொதும்பினும்—குற்றயில்லாத சோலையினின்று,
திரும்பும்வேலை—(வீட்டுக்கு வருமாறு) திரும்புகின்ற சமையத்திவ். (எ—று)

ஏகாசம், ஈற்றசை. பாசிழை—மேற்காண்க. எழீ இ, சொல்லிசைய
ளபெடை. இன்—உம்பெற்றுநீக்கப் பொருளின்வந்த ஐந்தனுருபு. அணங்
கு. இலக்குமியுமாம், மதியெனவெழீஇத் திரும்பும்வேலையென வியையும். நட்
சத்திரங்களாகிய வுமைக்குத் தோழியர்கூட்டமும், சந்திரனாகிய வு
மைக்கு விருத்தையுமுவமேயமாயின. உவமையணி. (அக)

உருகெழுக்கையொலியுருமுக்கான்மிகெ

கருமுசிலஃதெனக்கனன்றுகாய்கனல்

சொரிதரும்விழியதுரூர்த்தமெய்யது

பெருமதநதியொடுபெயருகின்றதே.

(இ—ள்) உருகெழுக்கையொலி உருமுக்கான்மிகெ—(உலகத்தார்க்கு) அ
ச்சத்தையினைவிக்கும் மிக்கமுழுக்கத்தோடு இடியையுக்கக்குகின்ற, கரு
முசில இஃது என—கருமையானமேகம் இதுவென்று (உவமையாற்றண
டோர்) சொல்லும்படி, கன்னு—கோபித்து, காய்கனல்சொரிதரும்விழி
அது—சுடுகின்ற வக்கினியைப் பொழிகின்ற கண்களையுடையதும், ரூர்த்

தமெய் அது—பயங்கரத்தை யுண்டாக்குகின்ற உடம்பையுடையதும், பெரும்தம் நதி ஒடி பெயருகின்றது—பெரியமதமாகிய யாற்றோடு செல்லுகின்றதும். —எ—று.

ஏகாரம்=நற்றகை, தொல்காப்பியத்து, “உரு உட்காக்கும்” என்ற சூத்திரத்தால் “உருகெழு” என்பதற்கு அச்சத்தைவிளைவிக்குமெனவும், சீவகசிந்தாமணியில், “கனைகடுங்கதழ் பரிக்காலசக்கரமும்போல்” என்றசெய்யுளின் நச்சினாக்கினியருரையால், “கனையோலி” என்பதற்கு மிக்கவொலியெனவும் பொருள் கூறப்பட்டன. கெழு, காய்-வினைத்தொகைகள். சூர்த்த-பண்படியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். சூர்-பகுதி. கனை ஒலி-என்பதற்குக் கனைக்கின்ற வொலியென்பாருமுளர். பஞ்சபூதங்களின் கலப்பேழுமிகலாகையானும், குதிரை, யானைபோன்று தானேயதுசெய்தல் கூடாமையானும், அதுகருத்தன்று. கரிய முகிலாகிய வுலமைக்கு, யானையின்கரிய பெரிய தேகமும், ஒலியோடு கூடிய விடியாகிய வுலமைக்கு, பிரிநெலியும், மின்னலாகிய வுலமைக்கு, கண்கள் காலுங் கோபத்தீயும், மழையாகிய வுலமைக்கு, மதந்தியுமுவமேயமென்க. குளகம், (அடி)

தாமுறுகரத்ததுதடத்தின்சால்பெனக்
காமுறுமெயிற்றதுகறைகொள்காலதா
பேழுபர்குறும்பொறையிபொன்றேற்றெதிர்
பாழியவரை துகள்படுத்துச்சென்றதே.

(இ-ள்) தாழ் உறு கரத்தது—(நிலம்வரையுந்) தாழ்ந்த துதிக்கையையுடையதும், தடத்தின் சால்பு என காமு உறும் எயிற்றது—மலையின் நன்மைபோல வயிரம்பொருந்துங் கோடுகளையுடையதும், கறைகொள்காலது—உரல்போலுங் கால்களையுடையதும், ஆம்—ஆகி, ஏழ் உயர்குறும்பொறை இபம் ஒன்று—எழுமுழுமுயர்ந்த காட்டானையொன்று, பாழியவரை ஏற்று துகள் படுத்து—பெரிய மலைகளையெதிர்த்து துகளாக வழித்துக்கொண்டு, எதிர்சென்றது—(அப்பெண்கள்கூட்டத்துக்கு) எதிர்ப்புமாத வந்தது. (எ—று)

ஏகாரம், நற்றகை. காலதால் என்பதும் பாடம். கொள்-உலமஉருபு. ஏழ் எண்ணவனவாகுபெயர். தடம்-மலை. குறும்பொறை-காடு, எழுயர்-என்பதற்கு ஏழிடமுயர்ந்தவெனப் பொருள்கேட்டலுமொன்று. அதனை, “எழுறுப்புத்தாழ்ந்த” என்னும் பாரதச்செய்யுளானுமுணர்க. “ஏற்றெதிர்” என்பதைப் பின்முன்னாக மாற்றி. “இபமொன்று எதிரோற்று பாழியவரை துகள்படுத்துச்சென்றது.” யானையொன்று எதிரிவந்து பெ

ரிய மலைகளைத் துகளாக்கிவிட்டுப் போயினது, எனப் பொருள்கோடலு
மொன்று. இவ்வியானை, விழியாலும், மெய்யாலும், மத்தாலும், கரத்
தாலும், எயிற்றாலும், காலாலும் விசேடம்பெற்ற வுத்தடியானையாகவின்
“எழுயர்” என்பதற்கு எழுமுழுமுயர்ந்த, எனப் பொருள்கொள்ளப்பட்
டது. இதனை, “சேணுயா போதா வெழுமுழுமுடையது தெவ்வாஞ்சுடவ்
வேழம்” என்னும் பாரதச்செய்யுளானும், “எழுயர் போதக மினத்சொ
டேற்றதே.” என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுளானுமுணர்க.

மேலே “பாசிழை” என்னுஞ் செய்யுளி னிறுதிக்கணுள்ள “திரும்
பும்வேலை” என்னுமெச்சம் இச்செய்யுளினி றுதிக்கணுள்ள. “சென்றது”
என்னும முற்றுவியைக்கொண்டது. விழியதும், மெய்பதும், பெயருகின்ற
தூர், கரத்ததும், எயிற்றதூர், காலதும், “ஆய்இயமொன்று” என மேற்
செய்யுளோடு கூட்டிமுடிக்க.

(அக)

காண்டலுமபெருவினர்கவன நவ்வாறுசெல்
வரண்டகைபையர்களுடகன்றுசிந்தினார்
நீண்டிடுகடலிடைநிமிர்ந்தகெவ்வீட
மீண்டலுமிரிந்தபுத்தேளிரெலனாவே.

(இ-ள்) நீண்டிடுகடல் இடை நிமிர்ந்தவெவ்வீடர்சுண்டலும்—நீண்
டிருக்கின்ற திருப்பாற்கடலின்கணெழுந்த வெய்ய நஞ்சானது நெருங்கிய
வளவில், இரிந்தபுத்தேளிர் என்ன—அதனைக்கண்டு பயந்தோடிய தே
வர்களைப்போல, அ ஆறுசெல் ஆண்டகையோர்களும்—அந்தமார்க்கத்தில்
சென்றுகொண்டிருந்த வீரர்களும், காண்டலும் பெருவினர் கவன்று சித்தி
ஞர்—கண்டமாத்திரத்திலச்சங்கொண்டு கலக்கமடைந்து சிதறியோடி
ஞர்கள்.

(எ-று)

வகாரம், ஈற்றகைகள். விருதிமேல்விருதி. பெருவினர்—முற்றெச்சம்.
உம்பை—உயர்வு சிறப்பு. இந்த யானையைக்கண்ட பெண்பாலார் யாதுசெய்
வாரென்பார், ஏதாக்கு மொருசற்று மஞ்சாத திண்மையையுடைய, “ஆண்
டக்கையோர்களு மகன்றுசிந்தினார்” என வுயர்சிறப்பும்மை கொடுத்திடுக்துறி
ஞர். உலமையணி.

(அச)

கன்னிகைகிருத்தையார்கண்டுதுன்புறு
வன்னமென்னையினரகன்றுசிந்தலு
மென்னினியிழைப்பதென்றிரங்கியேங்கியே
யுன்னருங்கடுப்பினிலுஞ்நிற்போடலும்.

(இ-ள்) அன்னம் மெல் நடையினர்—அன்னத்தின் நடைபோலும் மென்பையான நடையழகுள்ள தோழிமார்கள், கண்டு துன்பு உற அகன்று சிந்தலும்—(யானை வருவதைக்) கண்டு துன்பமடைந்து தம்மைப் பிரிந்து சிதறியோடுதலும், கன்னிகை விருத்தை ஆள்—‘அப்பொழுதிற்’ கன்னிகைப்பருவத்தையுடைய விருத்தையென்பவர், இனி என் இழைப்பது என்று இரங்கி ஏங்கி—தோழியாரு முதவாமற்போனவையின் (நான்) இனி யாதுசெய்வதென்று பரிதபித்து அச்சங்கொண்டு, உன் அரும் கடுப்பினில் உளுற்றி ஒடலும்—கினைத்தற்குமுருமையான அநிவேகத்துடன் முயற்சித்து ஓடியவளவில்.

(எ-று)

ஏகாரம்—அசுசு. அன்னம்—ஆகுமென்பர். உன்னரும்—ஈழுவதாகுத்தல். ஆள் பெண்பால் விசுதி. “ஒடலும்” என்னு முட்டிற்றெச்சம் கீழ்ச்செய்யுளில் “வீழ்ந்தனன்” என்னு முற்றெச்சத்தோடியையும். உற—ஆகாரவீற்றுடன்பாட்டுடச்சம். “உளுற்றி” என்பதை உளுற்றுவதைப் புரிந்து கால்கள் தடக்குண்ணவெனப் பொருள் கூறலுமொன்று.

அச்சச்சவையென்னுமலங்காரம்.

(அடு)

கீழ்த்தறைபோகியகிளைஞராமெனத்
தாழ்த்திடுபசுப்புதல்செறியத்தான்மறைந்
தாழ்த்திடுகவலெலான்றணுகவன்னதில்
வீழ்த்தனளமுத்தினள்விளிவுற்றாளரோ.

(இ-ள்) கீழ்த்து—இழிவாகி, அறைபோகிய கிளைஞர் என தாழ்த்திடு—உள்ளே பகையைவைத்துப் புறத்தில் நட்புக்காட்டி யொழுகுமுறவினர் போல விருக்கின்ற, பசுப்புதல் செறிய—பசுமையான (நாணல்முதலிய) புற்கள்மூடிக்கொண்டடர்ந்திருக்க, தான்மறைந்து ஆழ்த்திடுகவல் ஒன்று அணுக—(அப்புற்களினுள், தோற்றமல்) மறைந்துகொண்டாழ்த்தையுடைத்தாயிருக்குங் கிணரென்று எதிர்ப்பட, அன்னதில்—அந்தக் கிணற்றிலுள், வீழ்த்தனன் அமுந்தினன் விளிவு உற்றான்—விழுந்து அமிழ்த்திய மந்தனர்.

(எ-று)

அரோ, ஆம், அசைகள், புதல்-போலி, வீழ்த்தனன், அமுந்தினன்—முறெச்சங்கள். கூவல்—கூபமென்னும் வடமொழித்திரிபு. தாழ்த்தல்—தங்குதல், இருத்தல்—“என தாழ்த்தியேசுப்புதல்” என்க, அறைபோதல்—கீழறுத்தல், அஃது, உள்ளேநின்று துணைச்செய்யு முற்றவன்போலத் தன்னைக் காண்பித்தொழுதிச் சதிகையதல். உள்ளே வஞ்சனையைவைத்துக்கொண்டு புறத்திற் மண்ணினியோடும் நட்பைக்காட்டிச் சமையம்வந்துழித்தப்பாது

கேடுகுழந்துவிடும், படிற்றொழுக்குடையவுறவினர்போல், கொலையைப்பயக் குங் கிணற்றை யுள்ளே வைத்துக்கொண்டதனைப்பறத்திற் சிறிதுங்காட்டாது பார்த்து மூடிக்கொண்டிருந்தது புல்லாகலின், புல்லே, “அறைபோகிய கிளைஞராமெனத் தாழ்ந்திடு பசும்புதல்” என்றும், உன்னொன்று புறம் பொன்றாய் நடித்துக்கெடுத்தல், பூரியர்செய்கையாகலின், “கீழ்ந்தறைபோகிய” என்றடைகொடுத்துங் கூறினார். கிளைஞரென்னுமுவமைக்கு, புதலும், அறைபோதலென்னுமுவமைக்கு, கூவலும் உபமேயமாயிற்று. இக்கருத்துப்பற்றியே, திருவள்ளுவராயனாரும், வெளிப்பகையாகவுள்ளவரை நம்பினும், உறவினர்போல மறைந்தொழுகும் பகைவரை நம்பலாகாதென்றார், அஃது, “வாள்போற் பகைவரை யஞ்சற்கவஞ்சக-கேள்போற் பகைவா தொடர்பு” என்பதனானும், உட்பகையதிகாரத்தில், உன் நின்று தமட்போலறுத்தலின், அவரை, “தமா” என்றதனானுமுணர்த்தக்கது. (அக)

முடங்குளையலங்குறுமுதியபூதுதல்
மடங்கல்னேறெதிரவரினுமாறுகொள்
கடங்கலும்மால்கரிகல்லென்னார்ப்பொடு
நடந்ததுமலையமாநாடுசாரவே.

(இ-ள்) முடங்கு உளை அலங்குறும் முதிய பூதுதல்—வளைந்த மயிர்க ளைசந்துகொண்டிருக்கும் பேரழகுள்ள நெற்றியையுடைய, மடங்கலின் ஏறு எதிர்வரினும்—ஆண்சிங்கமானது (தனக்கு) முன்பாக வந்தாலும், மாறுகொள்—(அதனோடு) பகைத்துப் பொரத்தக்க, கடம் கலும் மால்கரி—மதம்பொழிகின்ற அந்தப் பெரிய யானையானது, கல்லென்னார்ப்பு ஒடு—கல்லென்றெலிக்கும் ஆரவாரத்தோடு, மலையமா நாடுசார நடந்தது—சேரதேசத்தை நோக்கிப் போயினது. (எ-று)

ஏகாரம்—ஈற்றை உடமை—உயர்வுசிறப்பு கல் ஒலிக்குறிப்பு. மலையமான்—சேரன். மலையமான்நாடு—மலைநாடு, மலையாளம். உச்சியினின்றும் வளர்ந்து மடிந்த வொருசிகை யயிரைசந்துகொண்டிருக்கும் நெற்றியையுடைய ஆண்சிங்கமென்க பூதுதலென்பதற்கு, கரும்பின்பூப்போலும் நெற்றியென்பினுமமையும்.

சிங்கத்தைக் கணவிற காணினுங்கலங்கியீடழியும் யானைகளாயினும், இந்தயானை, ஆண்பெண்ணென்னு மெப்பாலாராயினும் கண்டிழிக் கலங்கியீடழிந்தோதெற்கேதுவான் பெருநரும் பெருவலிபூற்றடைய யானையாகலின், “மடங்கலினேறெதிரவரினு மாறுகொள்மால்கரி” என்றார். (அக)

இரித்திடுமகரார்யாண்டுமுகியே
 ஸிரித்திடுவோர்குழி இஸியர்க்குமேனியர்
 சரித்திடுகூந்தலர் தளருநெஞ்சினர்
 பிரித்திடுமுவகையர்பெயர்ந்துநாடினார்.

(இ-ள்) இரித்திடு மாதாரர்—(அத்த யானைக்குப்) பயர்த்தோடிய தோ
 ழிப்பெண்கள், யாண்டும் ஆகி விரித்திடுவோர்—எவ்விடங்களினுமாகப் பரத்
 தவர்கள், ஸியர்க்கும் மேனியர்—வெயர்க்கின்ற சரீரத்தையுடையரும், சரித்
 திடுகூந்தலர்—(குலைந்த) சரித்த கூத்தலையுடையரும், தளரும்நெஞ்சினர்
 —சோருகின்ற மனத்தையுடையரும், பிரித்திடும் உவகையர்—உங்கிய ம
 கிழ்ச்சியுடையரும், (மகிழ்ச்சியில்லாதவர்) பெயர்க்குழி—(ஆகி) வந்தொ
 ருக்குகடி, நாடினார்—(தலைவியாகிய விருத்தையைத்) தேடினார்கள். (எ-று)

வகாரம்—அசுர. மாதாரர்—ஆர்விருவி மேல்விருதி. ஆசையைமுடைய
 வர் என்னும் பொருளையுடைய சொற்பகுதிக்குமேல், பின்மைப்பொரு
 ளில் வந்ததெனினுமாம். குழி—அன்புடை. குழவி. ஒருங்குகடி, பி
 ரித்திடுமுவகையர். “வீதராகர்.” என்பதுபொது. உம்மை—முற்றுப்பொரு
 ளது. (அஅ)

தண்டம்தெங்க ணுந்தான ஞ்சித்திடக்
 கொண்டலினய்தியகோட்டுமா சிரங்
 கண்புலர்கன்னிகை தனையும் காண்கில
 ருண்டிலெயனவுயிருயிர்ப்புநீங்கினார்.

(இ-ள்) தண்டம் எச்சணும் தானம் சித்திட—தான்சென்ற வழிமு
 முதும் மதசலஞ் சித்துண்ண, கொண்டலின் எய்திய—கருமுகில்போல
 வந்த, கோட்டுமாதிரம் கண்டிலர்—அக் கொம்பன்யானையைக் காணாதவர்க
 ளாகி, கன்னிகை தனையும் காண்கிலர்—(தலைவியாகிய) விருத்தையையுங்
 காணாதவர்களாய், உயிர் உண்டு இலை என—(தம்மைக்கண்ட பிறர் இவர்க்
 கு) உயிருண்டோ இல்லையோவென்று சொல்லுப்படி, உயிர்ப்புநீங்கி
 னார்—மூர்ச்சையாயினார்கள். (எ-று)

அது—பகுதிப்பொருள்விருதி. உம்மை—இறந்தது தழீயவெச்சம். இ
 லை—தொகுத்தல். தண்டம்—யானைபோமார்த்தம். சுண்டிக்கடிவருவகையினும்,
 காண்கிலரவலத்தினும் வந்தன. (அக)

மண்ணிடைமாதெனவழிக்கொண்டேகலே
 கண்ணிண்புனலுக்கல்லுழந்துசேர்வுறாத்

துண்ணென வுணர்வுறத்துளங்கிச்சூழ்கனல்
புண்ணுறுவோரெனப்புலம்பன்மேயினார்.

(இ-ள்) மண்ணிடையாறு என வழிகொண்டு ஏக—பூமியின்கண் நதி போல பிரவாகித்துப் பாயும்படி, கண்ணினை புனல் உக—இரண்டு கண்களினின்று நீர்சொரிய, கலுழ்து சோர்வுஉற—அழுது மூர்ச்சையாகி, துண்ணென உணர்வு உற—பின்னா) சீக்கிரத்தி லறிவுவந்துசேர, துளங்கி—நலகசுமுற்று, புண்சூழ்கனல் உறவோர் என—புண்ணின்கண் சூழுகின்ற வககிளிப்படப்பெற்றவர்போல, புலம்பல் மேயினார்—வாய்விட்டு அழுத்தொடங்குகிறார்கள். (எ-று)

ஏகாரம்—அசை. ஏகவென்னுமெச்சம். உகவென்னுமெச்சத்தோடு முடிந்தது, துண்ணெனல், விரைவடகுறிப்பு. முன்பு யானையைக்கண்ட வருத்தத்தினுடேல் விருத்தையைக்கொளுத வருத்தத்தை யடைந்தமையின், “கனல்புண்ணுறுவோரென” என்றார். (க0)

வேறு.

பெண்ணுக்கணிகலமேபேரழகுக் கீகாருருவே
கண்ணுக்கணியேகமலத்துசெந்தருவே
மண்ணிற்புனல்படிநகாய்வானதியுமாடுவதற்
கெண்ணித்துணிந்தோடுமைஎளிடடுப்போயினையே.

(இ-ள்) பெண்ணுக்கு அணிகலமே—பெண்களுக்கு அணியப்படுமா பரணமாகவுள்ளவரே, பேர் அழகுக்கு ஒர் உருவே—விசேடமான அழகினுக்கு (உவமைசொல்லத்தக்க) ஒரு வடிவமாகவுள்ளவரே, கண்ணுக்கு அணியே—(பார்ப்பவரது) கண்களுக்கு அழகாகவுள்ளவரே, கமலத்து செம்திருவே—தாமரைப்பூவிலிருக்கின்ற அழகிய விலக்குமியாகவுள்ளவரே, மண்ணில் புனல் படிந்தாய்—பூவுலகத்தின்கணுள்ள கான்யாற்றில் நீராடிய நீர், வான்நதியும் ஆடுவதற்கு எண்ணி துணிந்தோ—(அஃதமையாதென்று) தேவவுலகத்துள்ள கங்கையினும் நீராடுவதற்குக் கருதி நிச்சயித்துத்தானே, எமைவிட்டு போயினே—எங்களைவிட்டு (தனிமையாகப்பிரிந்து) போயினீர். (எ-று)

நற்றேகாரம். இரக்கம். ஓகாரம். இரக்கத்தோடுவினா. ஏனையேகாரங்கள்—தேற்றம். அணிகமுலம், ஒருருவும், அணியும், திருவும்போன்றவரை, அவையாக விளித்துக்கூறியது உபசாரம், படிந்தாய்—பெயர்.

இம்மாது, பெண்களுக்கெல்லாந் தானுத்தமலக்கணமுடைமையின் “பெண்ணுக்கணிகலமே” என்றும், அழகென்று விதந்துகூறப்பட்டவதற்கு இது

வே யொருவடிவமாகவிருத்தவின், “பேரமுஞ்சோருருவே” என்றும், பார்த்த கண்களுக்கு விருந்தழகாயிருத்தவின், “கண்ணுக்கணியே” என்றுங் கூறினார். கலம்—சுற்பாத்திரமுமென்றபடி. “மண்ணிற்புனல்படிந்தாய்” என்பதற்கு பூவுலகின்கணுள்ள தீர்த்தங்களி னாடினாயெனப் பொருள்கூறின், ஒருவர்கைப்படாக் கண்ணிகை யில்கணத்திற்கு மாறென்க.

இதுமுதற் பத்துச்செய்யுட்கள் நாதசீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகக் கல்பபாக்கள். (கூக)

வன்னபூபுனலாட்டிவல்லேபுறங்குத்தென்
மின்னைத்தருதிரெனவேளிடெகாடுதத
வன்னைக்கென்சொல்லேமடுகலிற்றின்முன்னு
வன்னைத்தனிவிட்டுமீர்கொண்டு போந்தனமே.

(இ—ன்) அடுகளிற்றின் முன் ஆக—வெலையைச்செய்கின்ற யானைக் கு முன்பாக—உன்னை தனிவிட்டு—உயிரைத் தனிமையாக விட்டுவிட்டு, உயிர்கொண்டு போந்தனம்—எங்களுயிரைமாதிராம் பாதுகாத்துக்கொண்டு போனவராகிய நாங்கள், என் மின்னை—எனது நாற்புதல்வியை, வவ்னம் புனல் ஆட்டி—அழகிய நீரில் மூழ்குவித்து, புறம் காத்து வல்லே தரு திர் என—பக்கத்திற் பாதுகாத்து அநி விரைவிலழைத்துச் தந்துவிடுங் களென்று சொல்லி, விடைகொடுத்த அன்னைக்கு என்சொல்லேம்—அனு மதிசெய்தனுப்பிய வுமது மாதாவாகிய மங்கலைக்கு (எனதுமகளென்கே யென்று வினாவுகினதற்கு) என்ன விடைபாச் சொல்லுவோம். (எ—று)

சுற்றேகாரம்—இரக்கம். வனையேகாரங்கள்—சேற்றம். மின்—ஆகுபெயர். அடுகளி—வினைத்தொகை. போந்தனம்—வினையாலணையும்பெயர். புறம்—தமிழ் உபசர்க்கமாகலின், புறங்காத்தென்பதற்கு நன்குபாதுகாத்தென்னினுமாம். நக்கிரன், என்பதுபோல. (கூஉ)

ஐப்ருசத்தியருமன்னைபேனுமங்கலையும்
வையம்பரவுகின்றமாதலராங்குச்சகருங்
கையறவின்மூழ்கக்கரந்தாயினியொருகாற்
செய்யமுசமுந்திருநகையுங்காட்டாரோ.

(இ—ன்) ஐயர் உசத்தியரும்—(தலைமகளே) தந்தையாராகிய வுசத்தியமுனிவரும், அன்னை எனும் மங்கலையும்—தாயாராகிய மங்கலையம்மையாரும், வையம்பரவுகின்ற மாதலர் ஆம் குச்சகரும்—உலகத்தார் துதி செய்கின்ற மாமனாராகிய குச்சகமுனிவரும், கையறவின் மூழ்க—துன்ப சாகரத்திலுழந்தும்படி, கரந்தாய்—மறைந்துவிட்டார், இனி ஒருகால்—இன்

ஹமொருமுறை, செய்யமுசமும் திருநகையும் காட்டாயோ—(சீர் உயது)
செப்பமான முகத்தையும் அழகிய சிரிப்பையும் (நாக்கன் பார்க்கும்படி)
காட்டமாட்டீரோ. (எ-று)

ஓகாரம். இரக்கம் வையம்—ஆகுபெயர், மாதலன். மாதாவோடுடன்
பிறந்தவன் என்னும் பொருளையுடையதோர் வடமொழி. அஃது கணவ
னது தந்தையாய் குறித்தலால் சுண்டு மாமனாறை மாதலன் என்றார்
ஆசிரியர் கம்பரும். “கம்பன்மாதலன்.” என்றார். இஃதிலக்கணை. (கூசு)

என்னப்பலவும்புலம்பியிரங்குற்றே

புன்னற்கருஞ்சீருசத்தியவ்ருனற்றவத்தின்

மன்னுற்றதெய்வவனத்தின்மனைவாழ்க்கைப்

பன்னிக்கிலையுரைத்துப்பாவைகல்லாராவலித்தார்.

(இ-ள்) பாவை கல்லார்—சித்திரப்பாவைபோன்ற வழகுள்ள தோ
ழிப்பெண்கள், என்ன பலவும் புலம்பி இரங்குற்று—என்று பலவாறாகச்
சொல்லி யழுது பரிதயித்து, உன்னற்கு அரும்சீர் உசத்தியன் கல் த
வத்தில் மன்னுற்ற—நினைத்தற்கருமைமான சிறப்புவாய்ந்த வுசத்தியமுனி
வர் மேலான தவத்தில் நிலைபெற்றிருக்குமிடமான, தெய்வவனத்தில்—
தெய்வீகமுள்ள (அநாமயமென்னும்) வனத்தில் (வந்து), மனைவாழ்க்கை
பன்னிக்கு இவை உரைத்து ஆவலித்தார்—(அவரது) இவ்வாழ்க்கைக்குரிய
மனைவியாகிய மங்கலையம்மையாருக்கு நிகழ்ந்த செய்திகளைச் சொல்லி யழு
தார்கள். (எ-று)

ஓகாரம்—அசை. தான்—சாரியை, தெய்வவனம்—புண்ணியகூத்திரம்,
ஆவலித்தல்—புலம்பல். இரங்குற்று, மன்னுற்ற என்பவற்றில் உறுதுணை,
வினை. இவையென்னு மஃறிணைப்பன்மை, நீராடல், மலர்கொய்தல்,
மாலைசெய்துவியோடல், யானையிலெதிர்ப்படல், தாந் தனித்தனியோடு
தல், பின் விருத்தையைக்காணுமை, ஆம். (கூசு)

கேட்டிடலுமன்னைவயிறதுக்கிக்கேள்கின்றிதி

யூட்டரக்கேயென்னவுருகிமனமறுகி

வாட்டடங்கணீர்குதிப்பவாய்வுவீஇத்தன்கணவன்

ருட்டுணையிலிழந்துபுகுந்தபடிசாற்றினளால்.

(இ-ள்) கேட்டிடலும்—(மகளைக் காணாமென்று தோழியர் சொன்
னமையைக்) கேட்டவளவில், அன்னை (விருத்தையின்) மாதாவாகிய மங்

கலை, வயிறு அதுக்கி—வயிற்றிலடித்து, கேள்கிளர் தீ ஊட்டு அரக்கே என்ன—ஒளி விளங்குகின்ற அக்கினியிற் சேர்த்தும் மெழுரு (உருகு தல்)போல, உருகி மனம் மறுகி—(தேகம்) கெடுகிழ்த்து மனங் கலங்கி, வாள் தடம் கண் நீர் குதிப்ப—வாட்படைபோலும் பெரிய கண்களினின்று நீர் துளிக்க, வாம்புவீர்—வாம்புளறி, தன்கணவன் துணை தாழ் வீழ்ந்து—தம து நாயகருடைய இரண்டு பாசங்களினும் (போய்) விழுந்து, புருந்தபடி சாற்றினன்—சம்பவித்த சம்பவத்தைச் சொன்னார். (௭-று)

ஆல்-அசை, ஏகாரம்-பிரிநிலை, வெரீ-இ-சொல்லிசையனபெடை, வாய்குளறியென்பதை “வெருவி” பென்றது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறியவுபசாரம். “அதுக்கி” பிசைந்துமாம். (௭-று)

ஒன்றுபுகாகாட்சிமுனிவனுடைகேட்டுக்
கன்றுபிரிதாயிற்கவன்றுறந்துக்கன்னியொடு
சென்றுபிரிவுற்றோரைநோக்கிச்சினக்களிறு
கொன்றதுவோவஞ்சாதுகூறுமெனச்செப்புதலும்.

(இ-ள்) ஒன்றுபுகாகாட்சிமுனிவன் உடைகேட்டு—(புலன்களை) யொன்றாகச்செய்யுந் தவச்சிறப்பையுடைய வசத்தியமுனிவ ரச்சம்பவங்க ளோக்கேட்டு, கன்றுபிரிதாயின் கவன்று அறற்றி—தன்கன்று பிரியப்பெற்ற தாய்ப் பகைவப்போல வருத்தப்பட்டிக் கதறியழுது, கன்னி ஒடு சென்று பிரிவு உற்றோரை நோக்கி—தன்புதல்வீயோடு (நீராடப்)போய் (பின்னர்) பிரித்துவந்தவராகிய தோழிமார்களைப் பார்த்து, சினக்களிறு கொன்றது வோ—(பெண்கள், எமதுமகளைக்) கோபத்தையுடைய யானை கொன்று தான் விட்டதா, அஞ்சாது கூறும் என செப்புதலும்—(சுற்றும்) பயப்படா து சொல்லுங்களென்று வினாவும். (௭-று)

ஒகாரம்—இரக்கத்தோடுவிலு. அவையென்னுஞ் சுட்டுப்பொருளை, “உ வை” என்றார் மோனைவழுவாது. “கொன்றதுவோ” என்பதிற் குற்றிய லுகரம். “உயிர்வரினுக்கு மண்மெய்விட்டோடு” என்பதில் விட்டுக்கெடு மென்னுது ஒடுமென்றமையின், சிறுபான்மை “இசைவழி” என்னும் வி திப்படி வகரவுடம்படு மெய்பெற்றியல்பாயிற்று. “ஒன்றுபுகாகாட்சி” கிம் புலன்களை யொருவழிப்படுத்தும் நிட்டைச்சிறப்பு.

நீராடிக்கொண்டு வருகையில், யானை வரக்கண்டு சிதறண்டு பின்னர் விருத்தையைக் கண்டிலமென்கின்றாரென்று மக்கலை சொன்னமையால், யானை மகளைக்கொன்றது, நிச்சயமெனவும், உண்மைகூறற்கு அஞ்சுகின் ருரெனவும், முனிவர் துணிந்தாராகலின், “சினக்களிறு கொன்றதுவோ,”

எனவும், “அஞ்சாதுகூறும்.” எனவும், வற்புறுத்திக் கேட்டாரென்க. காட்
செ-அறிவுமாம். (கக)

தூயபுனலாடித்துறைபுகுந்துகுழம்பொதும்பி
லாயுமுடனாடியகன்பிங்குவந்திடலுங்
காயுமழல்வெங்கட்கடகளிறுவந்ததுகண்
டோயுமுணர்வெய்தியெல்லோமுமோடினமால்.

(இ-ள்) எல்லோமும்—(ஐயா! நாங்கள்) எல்லோரும், ஆயம் உ
டன்—கூட்டத்துடன், தூயபுனல் ஆடி துறைபுகுந்து—சுத்தமான காண்
யாற்றில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறி, குழ் பொதும்பில் ஆடி—அவ்வாற்
றில் பக்கத்திலுள்ள மலர்ச்சோலையில் (பூக்கொய்து) விளையாடி, அசன்
று இங்கு வந்திடலும்—அவ்விடத்தைநீங்கி இங்கே வரும்பொழுதில், கா
யும்—(எதிர்ப்பட்டவரைக்) கொல்லுகின்ற, அழல் வெம் கண் கடகளிறு வந்
தது—அக்கிளிப்பொறியுமிழும் குரூரமான கண்களையுடைய மதயானை
யொன்று வந்தது, கண்டு—அதனைக்கண்டு, ஓயும் உணர்வு எய்தி ஓடினம்
—தளர்ந்த வறியையுடையவர்களா யோடினோம். (க-அ)

ஆல்-அசை. கடகளிறு-வடமொழியாகவினியல்பாயிற்று. எல்லோம்-
தன்மைப்பன்மைப்பெயர். “வந்திடலு”மென்னு மும்மீற்றுவினையெச்சம்
“வந்தது” என்னு மிறந்தகாலவினையுமற்றேடியையும். ஓயுமுணர்வெய்தல்-
அறிவுகெடுதல். யாரும்ஞ்சுத்தக்க யானையென்பது போதர, “காயுமழல்
வெங்கட் கடகளிறு.” என்றார். (கக)

ஓடியுலையாவொருவரெறியொருவர்
கூடலிலதாவிணியின் குழாஞ்சிந்திச்
சாடுமதகரியிறற்பிவிருக்கைதனைத்
தேடியங்ஙன் காணதுசென்றனம்யாமென்றிடலும்.

(இ-ள்) ஓடி உலையா—(அவ்வாறு) ஓடி வருத்தமுற்று, ஒருவர் நெ
றி ஒருவர் கூடல் இலது ஆ—ஒருவர் போன வழியில் மற்றொருவர் போய்க்
கூடுதல் இல்லாமல், அணியின் குழாம் சிந்தி—ஆபரணக்கூட்டத்தையும்
(ஒடுகின்ற வேகத்தால்) போக்கி, சாடும் மதகரி இன் தப்பி—கொல்லுந்தன்
மையுள்ள மதயானையினின்றும் தப்பிப் பிழைத்து, விருத்தைதனை தேடி—
(பின்பு) விருத்தையைத் தேடிப்பார்த்து, அங்ஙன் காணது—அவ்விடத்
திற் காணாமல், யாம் சென்றனம் என்றிடலும்—நாங்கள் வந்தோமென்று
(தோழிமார்கள்) சொன்னவளவில். (எ-று)

இன்-நீக்கப்பொருளின்வந்த ஐந்தனுருபு. உலையா-ஆகாரவீற்றுடன் பாட்டு வினையெச்சம். அங்ஙன்-அங்ஙனமென்பதன் விகாரம். “இலதா” என்னும் செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். “தப்பி” என்னும் எச்சவினையென்கொண்டது. “ஒன்றுபுரிகாட்சி” என்னும் மேற்செய்யுளினின்று திக்கணுள்ள “செப்புசலம்” என்னுமெச்சவினை: இச்செய்யுளினின்று திக்கணுள்ள, “என்றிடலும்.” என்னு மெச்சவினையோடியையும். “யாமங்ஙன் காணது சென்றனம்” என்றது, ஈண்டு வந்திருக்கவுங் கூடுமென்பதும் தோன்ற.

(கஅ)

சென்றாநீகவெவ்வேதனிற்றேழித்தியங்குற்று
நின்றான் மகடனிற் கிளரும்பொற்கலலை
ரொன்றாகவெவ்வேறொருநெயிர்த்சிந்திடக்கண்
டென்றாய்படர்ந்தநெயிரீதுகொல்லென்றேழமுற்றான்.

(இ-ள்) அஎவ்வேதனில் சென்று—(உசத்தியமுனிவர், கான்யாறும் மலர்ச்சோலையுமுள்ள) அந்த இடத்திற் போய், தேடி—(தம்மகளைத்) தேடி, தியங்குற்று நின்றான்—(அங்குக் காணாமையால்) பிரயித்து நின்று, மகள் தன் நிறம் கிளரும் பொன் கலன் ஓர் ஒன்று ஆக—புதல்வியினது ஒளி விளங்கும் பொன்னுபரணங்கள் ஒவ்வொன்றாக, ஒரு நெறியில் வெவ்வேறு சித்திட கண்டு—ஒரு வழியில் தனித்தனி சிதறிக்கிடக்கக்கண்டு, என் தாய் படந்தநெறி ஈது என்று ஏம் உற்றான்—எனது தாயானவள் போனவழியி துதானென்று மயக்கமடைந்தனன்.

(எ-று)

ஆங்கு, கொல்-அசைகள். ஆங்கு-அப்பொழுதெனவும், கொல்-ஐய மெனவும், பொருள்கொள்வாருமுளர். நின்றான்-முற்றெச்சம். வெவ்வேறு-வேறு வேறு என்பதன் மரூ. ஏம்-ஏமம் என்பதன் விகாரம். மகளைத் தாயென்றது, “சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி.” என்னும் புறனடையால் இரக்கத்தின்கண்வந்த மரபுவழுவகைமதி. மேலச்செய்யுளோடு கூட்டி, “என்றிடலும், சென்று, தேடி, வீன்று, கண்டு, என்று, ஏழுமற்றான், என முடிக்க.

(கக)

பூண்போகியநெறியேதொட்டுப்புதல்விதனைக்
காண்போமெனவேகனங்குழையாரோடேகி
மாண்போயகுவலொன்றுவந்தணுகவாங்கதனிற்
சேண்போயதன்மகளைக்கண்டுதெருமந்தான்.

(இ-ள்) பூண்போகிய நெறியே தொட்டு—(அங்ஙனம் மயங்காநின்ற வுசத்தியமுனிவர்) ஆபரணங்கள் சிதறிக்கொண்டு போயிருக்கின்ற வழி

யையே (அறிஞரியாகப்) பிடித்து, புதல்விதனை காண்போம் எனவே—
மகளைப் பார்ப்போமென்று துணிந்து, கனம் குழையார் ஒடி வகி—பாரமா
ன காதணியையுடைய தோழிப்பெண்களோடு சென்று, மாண்போய கூ
வல் ஒன்று வீந்து அணுக—மாட்சிமையிழந்த (பாழான) கிணற்றென்று வந்
து எதிர்ப்பட, அதனில்—அப்பாழங்கிணற்றின்கண், சேண் போய தன்
மகளை கண்டு—(இறந்து) விண்ணுலகம்போன தமது மகளின் பிரேதத்
தைப் பார்த்து, தெருமந்தர்—மனங் கலங்கினார். (எ-று)

ஆங்கு—அசை, ஏகாரம்—முன்னையது பிரிந்தல், பின்னையது தேற்றம்.
“கூவல் வந்தணுக” என்பது, “இயங்குன போலவும்—அஃறிணைமருங்கினு
மறையப்படுமே.” என்னும் விதிபற்றி வந்த மாபு வருவனமதி. ஈண்டுமக
னென்றது இலக்கணை, மாண்போயகூவல்—பாழ்க்கிணறு, சேண்போய—என்
பதற்கு, மிக ஆழத்திற் கிணற்றினுட் போயவெனப் பொருள் கோடலு
மொன்று. (க௦௦)

வேறு.

கூவலுறுவது நோக்கிரெடி துயிர்த்து விழிவழி நீர்குதிப்பக்குப்புற்
றாவலியாமகையெடுத்தகன்கரையின்பாற்பித்தியழுங்கலோடும்
பாவையர்கடழி இக்கொண்டிபுலம்பினராலது கேட்டுப்பயந்த
நற்றாய், காளிலுறுகோகிலம்பேர் நெடி. தரற்றிப்பெருந்துயரக்
கடலுட்பட்டாள்.

(இ-ள்) கூவல் உறுவது நோக்கி—(உசத்தியமுனிவர், தம்மகன்) கி
ணற்றின்கட் கிடப்பதைப் பார்த்து, நெடிது உயிர்த்து—பெருமூச்செறிந்
து, விழிவழி நீர்குதிப்ப—கண்களினின்று நீர்சொரிய, குப்புற்று—(கிணற்
றின்கட்) குதித்து, ஆவலியா—ஆவலுற்று, மகளை எடுத்து அகன்கரா
யின் பால்படுத்தி அழுங்கலோடும்—புதல்வியை எடுத்து விசாலமான (அக்
கிணற்றின்) கரையின்கண் வளர்த்தி துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கவும், பா
வையர்கள் தழீ கொண்டு புலம்பினர்—தோழிப்பெண்கள் (விருத்தையினு
டம்பை)த் தழுவிக்கொண்டழுதார்கள், அதுகேட்டு—அவ்வழுகைக்குரலைக்
கேட்டு, பயந்த நல்தாய்—பெற்ற நற்றாயாகிய மங்கலையம்மையார் (வந்து),
காவில் உறு கோகிலம்போல் நெடிது அரற்றி—சோலையில்வாழுவ் குயில்
போல, (இனிமையான மெல்லிய குரலோலிட்டு) மிகவுமழுது, பெரும் துய
ரம் கடலுள் பட்டாள்—மிகவும் பெரிய துன்பமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்
கினார். (எ-று)

ஆல்-அசை. வழி-எழனுருபு தழீஇ-சொல்லிசையனபெடை. கோ
கிலம்-ஆகுபெயர். “பாவையர்கடழீஇக்கொண்டு புலப்பினர்.” பெண்க
னொருவரையொருவரணைத்துக்கொண்டமுதனொன்பு பொருள்கோடலு
மொன்று. “அதுகேட்டுப்பயந்த” அதனைக்கேட்டு அஞ்சியவென்பாருமு
ளர். அதுகண்டு என்பதும் பாடம். படுத்தல்-வளர்த்தல். இதுமுதலாவது
செய்யுட்கள் அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (க0க)

தன்பால்வந்தவநரித்தநங்கைதனைக்கைவிட்டுத்தரியாளாகி
யன்பாலேயுயிர்பதைப்பவயிறதுக்கியாருலியாவரற்றியேங்கி
மின்பாலோர்மின்படிந்ததன்மையெனவவளாகமிசையேயி
ழ்ந்து, தென்பாலிற்புகுந்தனையோவோமகளேயெனப்புலம்
பித்தேதம்பலுற்றாள்.

(இ-ள்) தன்பால்வந்து அவதரித்த நங்கைதனை கைவிட்டு—(டிங்க
லையம்மையார்) தம்மிடத்துவந்தருமையாகப் பிறந்த (மகக்கேளுட் சிறந்த)
மகளையிழந்து, தரியாள் ஆகி—பொறுக்கமாட்டாதவராய், அன்பாலே—(பு
தல்விமாட்டு வைத்த) அன்பினாலே, உயிர்பதைப்ப—உயிர் துடிக்க, வயிறு
அதுக்கி—வயிற்றிலடித்து, ஆகுலியா—துன்பப்பட்டு, அரற்றி ஏங்கி—கத
றியழுது, மின்பால் ஓர் மின்படிந்த தன்மை என—ஒரு மின்னற்கொடி
யின்மேல் வேறொரு மின்னற்கொடி படிந்த தன்மைபோல, அவள் ஆ
கம் மிசை வீழ்ந்து—விருத்தையி னுடம்பின்மேல் (தாம்) விழுந்து, ஓ மக
ளே—ஐயோ! எமதருமைப்புதல்வியே, தென்பாலில் புகுந்தனையோ—(நீ)
யமலோகத்திற் போய்விட்டாயோ, என புலப்பி தேம்பல் உறநாள்—என்
றென்று சொல்லி யிரங்கி யழுவாராயினர். (எ-று)

மிசையே-என்பதன்க ணேகாரம்-அசை. அன்பாலே-என்பதன்கணே
காரம்-தேற்றம். ஓகாரங்களிரண்டும்-இரக்கம். யமலோகத்தை“தென்பால்”
என்றார் அஃதத்திசைக்கணுள்ளதாகலின், உத்தமலக்கணமெல்லா மொருங்
கமையப்பெற்றபெண்ணாகலின், “நங்கை.” என்றும், சாமானியவன்புபோலா
காது விசேடவன்பாய் நஞ்சுபோன்றுயிரை நலிதலின், “அன்பாலே யுயிர்
பதைப்ப.” என்றும், மின்னற்கொடிக்கும், மங்கலாக்கும், விருத்தைக்கும் பே
தமின்மையின், “மின்பாலோர் மின்படிந்த தன்மையென வவளாக மிசையே
வீழ்ந்து.” என்றங் கூறினார் உவமையணி. (க0உ)

அன்னையோ வன்னையோவாகொடிபதறனையோ அறியேன
ந்தோ, முன்னையோநெடுங்காலங்குழியின் றிப்பெருநோன்
புழுயன் றுபெற்ற, மின்னையோவுயிரிழந்துவெள்ளிடையிற்

கிடந்திடொல்விதியார்செய்கை, ஈன்னையோயானொருத்தி
பெண்பிறந்துபெற்றபாபனிதுவேயன்றோ.

(இ-ள்) அன்னே ஓ அனனே ஒ—எமது தாயே ஐயோ! எமது தாயே ஐயோ! ஆ அறனே ஓ கொடியது—ஐயோ! தருமந்தானே கொடுமையையுடையது, அந்தோ அறியேன்—ஐயோ! (இதனை நான் இதுவரையும்) அறியேன், முன்னே ஓ நெடும் காலம் குழவி இன்றி—முன்னே யனேககாலம் பின்னாப்பேறில்லாமல், பெருங்கோன்பு முயன்று பெற்ற—பெருந் தவஞ்செய்து (நான்) பெற்றெடுத்த, மின்னே ஓ உயிர் இழந்து வெள்ளிடையில் கிடந்திடும்—மின்னல்போன்ற மகந்தானே உயிரையிழந்து வெளியிடத்திற கிடப்பவர், விதியார் செய்கை இன்னே ஒ—பிரமனாது செய்கை இப்படித்தானே, யான் ஒருத்தி பெண்பிறந்து பெற்றபாபன் இதுவே அன்றோ—நானொருத்தி பெண்ணாகப்பிறந்து எடுத்துக்கொண்ட இலாபமிதுதானல்லவா.

(எ-று)

ஆல்-அசை. அன்றோ-தேற்றம். ஓ, ஆ, அந்தோ என்பன-இரக்கம். அன்னே-என்பதன்கணைகாரங்கள்-அன்னையென்னு மைகாரங்களின் றிரிபு. முன்னையோ-என்பதன்கணைகாரம்-தெரிநிலை. ஏகாரம்-திரிபு. மின்னையோ-என்பதன்கணைகாரம்-உயர்வு சிறப்பு. ஏகாரம்-தேற்றம். இன்னையோ-என்பதன்கணைகாரம்-வினா. அறனே-என்பதன்கணைகாரமும் வினா. அறன்-போலி. மின்-ஆகுபெயர். மகனே, “அன்னை” என்றது மரபு வழுவமைதி. ஆர்-விருதியிழித்தற்கண்ணும், அடுக்கு அவலத் தின்கண்ணும்வந்தன.

தான், தருமம்புரிந்துகொண்டிருக்கவும், அஃதில்லாதார்க்கு வினையுந் கேடு தனக்கு விளைந்தமையின் “கொடியதுஅறனையோ.” என்றும், நெடுங்காலம் பின்னாப்பேறின்றித் தருமநெறிக்கணின்று பெருந்தவம்புரிந்த வெணக்குப் பூரணயுகவுடைய புதல்வியை விதியாது, அவயிருத்துடைய புதல்வியை விதித்த பிரமனும் பிரமனாவென்பார் இழித்தற்கணர் விருதிகொடுத்து “விதியார்” என்றுங் கூறினார்.

ஆண்பெண்ணென்னு மிருபாற்சகோதரரோ டெண்பிறந்தானாயிருத்தல்வேண்டுமென மேலே மிருககண்யேர், விதிகுறிஞராயினும், “நீ மாதவம் புரிந்து பெறுமகடன்னை” என்றமையானும், “முன்னையோ நெடுங்காலங் குழவியின்றிப் பெருநோன்பு முயன்று பெற்ற, மின்னையோ” என்றமையானும், விருத்தை சகோதரரோ டெண்பிறவாத வோரையொரு மகனென்பது, ஈண்டுத்தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றமையின், அவர்மேற்

கூறிய விதிவழவாகாதோவெனின், சகோதரயில்லாதாரை மணத்தல் சிறப்புடைத்தன்றென்பது வேதவிதியாகிய பொதுவிதியாகலானும், மணக்கலாகுமென்பது ஸ்மிருதிவிதியாகிய சிறப்புவிதியாகலானு மது வழுவாகாதென்க.

அவலச்சுவையென்னுமலங்காரம்.

(க0க)

புலிக்கணங்கடிகரிக்காமலொருமாதிரி வளர்த்துக்கணப்போக்கிநின்றே, யலக்கணுறுநிலாநெனவெனவிட்டுத்தமியேனுமழுவகாநின்றேன். மலர்க்கமலத்திருவைநிகரென்மகளைக்கொல்லியமுன்வந்தகர்க்கு, கொலைக்கன்றயில்வடிவன்றெனகொடியேன்செய்வெம்பாவத்தின்கொலமன்றேறு.

(இ-ள்) புலிக்கணங்கள் நிரிகாணில்—புலிக்கூட்டங்களுலாவித் திரிகின்ற கானகத்தில், ஒருமானை வளர்த்து—ஒரு மான்குட்டியை வளர்த்து, அதனை போக்கி நின்று அலக்கண் உறுவோர் எனவே—அதனைக் கைகழுவவிட்டுநின்று துன்பப்படுகின்றவர்களைப்போலத்தானே, தமியேனும் கைவிட்டு அழுக்காநின்றேன்—தமியளாகிய நானும் உன்னையிழந்து வருந்துகின்றேன், கமலம் மலர் திருவை நிகர் என்களை—தாமரை பூவின் கணிநுக்கின்ற இலக்குமியைப்போலத்த நமது புகல்வியை, கொல்லிய முன்வந்தது—கொல்லும்படி முன்பாக வந்தது, அந்த கொலைகளிற்றின் வடிவு ஒன்று—கொலைத்தொழிலைச் செய்கின்ற அந்த யானைவடிவமோவல்ல, கொடியேன்செய் வெம்பவத்தின் கொலம் அன்றோ—கொடியவனான நான் செய்த கொடிய பாவத்தினது வடிவமல்லவா.

(எ-று)

அன்றோ—தேற்றம், நின்றே, அன்றேயென்பதன்கணைகாரங்களையை—எனவே—என்பதன்கணைகாரம்—பிரிநிலையோடு தேற்றம். கொல்லியசெய்யியவென்னும் வாய்பாட்டெச்சம், அடிநோக்கி கமலமலரென்பது—மலர்க்கமலமென நிலைமாறிற்று, மேலும், “வாகத்துநேமி” என்றார், கமலம்—நீரிலவரவது, “தமியேன்” என்றது மகனையிழந்தமையின்—உபமேயத்திற்கியைய மான்குட்டியென்றும்.

புலியினங்கள் வாசம்பண்ணுவ காட்டகத்தில் மானை வளர்ப்போர் அகோரத்திரமூர் தம்மருகிற் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொள்ளாது, புறத்திற் போகவிட்டு புலிவிழுங்க புலிகோடப்பட்டதென்று பின்னதற்கிரங்கு மறிவின்கன்போல, நானுமுன்னை யென்னருகிற் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்ளாது துட்டமிருகங்கள் வாசம்பண்ணுவ காட்டகத்தில் நீராடிக் கொண்டு வாவென்றனுப்பி யிப்போ கையிழந்து கவலைப்படுகின்றேனெயெ

ன்பார், “புலிக்கணங்க டிகரிசானி லொருமான வளர்த்ததனைப் போக்கி நின்றே—யலக்கணுறு வோரெனவே கைவிட்டுத் தமியேனு மழுங்காரின் மேன்.” என்றும், தாஞ்செய்தவியினையே தமக்குக் கேடு பயக்குமன்றிப் பிறிதொன்றாற் கேடுபூழுவாதென்பார், “என்மகளைக் கொல்லிய முன்வந்த தந்தக்கொலைக்களிறின் வடிவமன்று கொடியேன் செய் வெம்பவத்தின் கோலமன்றோ.” என்றுங் கூறியழுதாரென்பதாம். தம்வினையே தமக்குக் கெட்டைப் பயந்துவிடுமென்பதை, “தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமேயநுபவிப்பார்.” என்னு மவ்வவாக்கானும், “தன்வினை தன்னைச்சுடு மோட்டப் பம் வீட்டைச்சுடும்.” என்னும், பட்டணத்தடிக ளாளுவாக்கானு முணர்க.

உலமையணியும், அவலச்சுவையென்னு மணியும். (கரசு)

அறங்காட்டிற்சென்றதுவோதெய்வதமுமிக்கிலையோவாரிதாழுத்தித், திறங்காட்டிந்தவநெறியும்பொய்த்ததுவோகலியுமினிச்சேர்ந்ததேயோ, மறங்காட்டிம்வனக்களிறுவந்தடர்க்கவிண்டெனதுமாதமாண்டு, புறங்காட்டிற்கிடந்திடுமோவென்னேயென்னேயிதுவோர்புதுமையாடும்.

(இ-ள்) அறம் காட்டில் சென்றதுவோ—தருமமானது (எம்மை விட்டகன்று) காட்டிற் போய்விட்டதோ? தெய்வதமும் இங்கு இலையோ—தெய்வமும் இவ்விடத்தில் இல்லாமற் போனதோ?, அரிது ஆம் முத்தி திறம் காட்டிம் தவநெறியும் பொய்த்ததுவோ—(கிடைப்பதற் கருமையான மோகநிலையைக் காண்பிக்கும் தவமார்க்கமும் பொய்மையாய் போயினதோ?, கலியும் இனி சேர்ந்ததேயோ—கலிகாலமும் இப்போது வந்துவிட்டதோ? மறம் காட்டிம் வனம் களிறு வந்து அடர்க்க—கொலையைச் செய்கின்ற காட்டான வந்து நெருக்க, ஈண்டு எனது மாத மாண்டு புறம் காட்டில் கிடந்திடுமோ—இத்தன்மையாக எமது புதல்வி யிறந்து (இனி) மயானத்திலுங் கிடக்கப் பெறுவானோ? என்னே என்னே—(இப்படி வருவதற்கு) காரணமாயது! காரணமாயது! இது ஓர் புதுமை ஆமே—இந்தத் தன்மையொரு அற்புதமாக விருந்ததல்லவா. (எ-று)

சுந்தரேகாசம்—இரக்கத்தோடுதேற்றம், ஓகாரங்கள்—இரக்கம், அடுக்கு அலம்பற்றியது, இலை—விசாசம், தெய்வதம்—வடமொழித்திரிபு, இனி, ஈண்டென்னு மிடைச்சொற்கள் முறையே இப்பொழுது இவ்வண்ணமென்னும் பொருள்களைப் பயந்துகின்றன, அறம்—தருமதேவதை, மறங்

காட்டுமென்பதில் காட்டுதல்-செய்தலென்னும் பொருட்டு. புறக்காட்டு-ஊர்க் குப்புறத்திலுள்ள காடுமாம்.

தருமமும் தேவசகாயமும் தவமுமுன்னவிடத் தற்பாதமின்மை யுண்மையாகவும், தாம் தருமத்தை யிடையறாது செய்தும், தெய்வத்தைத் துணையாய்க்கொண்டும், தவத்தையியற்றியும், பயனின்றி, தம்மகளுக்கு அவமிருத்தாகிய மரணஞ் சம்பவித்துவிட்டமையின், “அறங்காட்டிற் சென்றதுவோ, தெய்வதமுமிக்கிலையோ, தவநெறியுப்பொய்த்ததுவோ.” என்றும், பாபயுகமாகிய கலியுகத்திலன்றி, மற்றைப் புண்ணியயுகங்களிலவமிருத்து நிகழாமையின், “கலியுமினிச் சேர்ந்ததேயோ.” என்றும், இதற்கு முன்னிதுபோன்ற துன்மரணஞ் சம்பவியா திப்போது சம்பவித்த தற்புதமாக விருந்தமையின், “இதுவோர்புதுமையாமே.” என்றாக் கூறிப் புலம்பினரென்பதாம். (கடு)

வேறு.

என்றிவைபலவுமபன்னியிடருழந்தரற்றும்வேலை
மன்றலங்குமுலின்மாதர்வனோந்தனிரங்கிமாழக
வொன்றியகேளிரல்லாரியாவருமுருகிறைந்தா
ரன்றவணிகழ்ந்தபூசலாகுலமறைதற்பாற்றோ.

(இ-ள்) என்று இவைபலவுமபன்னி—(மங்கலையிடமையார்) என்று இன்றோரன்ன பலவற்றையுஞ் சொல்லிச்சொல்லி, இடர் உழந்து அரற்றும் வேலை—(புதல்வியை இழந்த துன்பத்தினால்) வருத்தமுற்ற அழுகின்ற சமையத்தில், மன்றல் அம் குமுலின் மாதர்—வாசனையனும்ந்த அழகிய கூந்தலையுடைய தோழிப்பெண்கள், வனோந்தனர் இரங்கி மாழ்க—(விருத்தையினுடம்பை) சுற்றியிருந்து அழுது முயக்கமடைய, ஒன்றிய கேளிர் அல்லார் யாவரும் உருகிறைந்தார்—ொருங்கிய வறவினரும் அவரையல்லாத பிறருமான வெல்லோரும் மனமுருகி வருத்தமுற்றார்கள். அன்று அவண்ணிகழ்ந்த பூசல் ஆகுலம்—அன்றைய தினத்தி லவ்விடத்துண்டான பேரொலியோடு கூடிய துன்பம், அறைதல்பாற்றோ—(இவ்வளவையுடைத்தென்று) சொல்லுந்தன்மையையுடையதோ, (உடைத்தன் றென்றபடி.) (ஏ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. யாவரும், என்பதன்கணும்மை—முற்றுப்பொருளும், இறந்தது தழுவியவெச்சப்பொருளும். அம்—சாரியையுமாம். கேளிரைக் கூறுமையின், “கேளிரல்லாரியாவரும்.” என்பதற்கு உறவினரையல்லாத வெல்லவருமெனப் பொருள்கோடல் பொருந்தாது. கேளிரல்

லார்—உம்மைத்தொகை. மாழ்க, நைந்தார்—ஒருவினை நிகழாநிற்பப் பிறிதொரு வினையாகிழச்சி. வரம்பிகந்தோ ரொருங்குகூடி நெட்டொலியெழுவாய் விட்டிழுதமையின், “பூசலாகுலம்.” என்றார் அவலச்சுவையென்னு மலங்காரம்.

இதுமுத லெட்டுச்செய்யுட்கள் அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தங்கள். (௧௦௬)

கோட்டமில்சின்றையோனார் குச்சகன்குறுகியங்க
ணட்டரீர்பணிப்பச்சோருநங்கையர் தம்பா லெய்தி
மீட்டினித்தருவன்மாதைகிம்பலிரென்றேவரோர்
மாட்டுறவிருந்ததந்தைக்கிணையனவகுத்துச் சொல்வான்.

(இ—ள்) கோட்டம் இல் சிந்தையோனும் குச்சகன்குறுகி—அவா வெகுளிஇன்னஞ்சொல்லும்) அழகுகாறுமில்லாத நன்மனத்தையுடையவரான குச்சமுனிவர் வந்து, அங்கண் நாட்டம் நீர் பணிப்பசோரும்—அவ் விடத்தில் (அன்பினும்) கண்ணீர் துளிக்க வழிது வாட்டமுறும், நங்கையர் தம்பால் எய்தி—சிறப்பமைந்த பெண்கள் பக்கலையடைந்து, மாதை இனி மீட்டு தருவன் வியமலிர் என்ன—இறந்த இப்பெண்ணை யினி யுயிரை மீட்டுத் தருகுவேன் நீங்கனழவேண்டாமென்று கூறி, வேறு ஓர் மாட்டுற இருந்த தந்தைக்கு இணையன வகுத்து சொல்வான்—வேறொரு பக்கமாகவிருந்த பிதாவாகிய வசத்தியமுனிவருக்கு இன்னோன்னவற்றை விவரித்துச் சொல்வாராயினர். (௭—று)

கோட்டம்—அழகுகாறு. அவா, வெகுளி, இன்னஞ்சொல்லும், “ஒரு மொழிதன்னினங்கொளற்குரித்தே.” என்னு முபலக்கணத்தால் வருவிக் கப்பட்டன, இனி, நன்னெறியிற் கோடுதலில்லாதவெனவும், நடுவுநீதியிற் கோடுதலில்லாதவெனவுங் கூறுதலுமாம். அன்பை, அனுமானவளவையா னன்றிக் காட்சியளவையாற் காட்டுவது கண்ணீராகையானும், உண்மையன்பின்வர்ப்பட்டமுதமையானும், “நாட்டரீர்பணிப்பச் சோருநங்கையர்” என்றார், இதனை, “அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழார்வலர்—புன்கணீர் பூசறரும்.” என்னுந் திருக்குளானுமுணர்க. மீட்டுத்தருவன்—பிழைக்கச் செய்துதருவன். (௧௦௭)

மறைமுதலாய நண்ணுன் மருளறவுணரா மாக்கள்
சிறிபரேமுதியர்பாலர்சேயிழைமகளிரின்னோ
ருறுவதோரவலஞ்செய்தாபூழ்வினைமுறையுமோரா
யறிவரீயின்னையாயினரிதுதணிக்கற்பாலார்.

(இ-ள்) மறைமுதல் ஆய நுண் தூல் மருள் அற உணரா மாக்கள்—வேதம் முதலான நுண்ணிய பொருளையுடைய சாஸ்திரங்களை மயக்கத் தீரக் கற்றறியாத (அறிவிலிகளான) மனிதர்களும், சிறியரே—கீழ்மக்களும், முதியர்—வயோதிபர்களும், பாலர்—குழந்தைகளும், சேய் இழைமகளிர்—செம்மையான வாபரணங்களையணிந்த பெண்களுமாயி, இன்னோர் உறுவது ஓர் அவலம் செய்தாய்—இவர்களடைகின்றதுபோன்ற ஒரு வருத்தத்தையடைந்தீர், ஊழ்வினை முறையும் ஓராய்—பழவினையின் தன்மையையு மறியீர்போலும், அறிவ—அறிவையுடையவரே, நீ இன்னே ஆயின்—நீரே யில்வாறு வருத்தமுறுவீரென்றால், இது தணித்தல் பாலார் ஆர்—இவ்வருத்தத்தைச் சகித்துக்கொள்ளத்தக்கவர் வேறுயாவர், (ஒருவரு மிலரென்றபடி.) (எ-று)

ஏகாரம் எண். முதியராதியரோடுஞ்சென்றியையும். உணராதவென்னும் பெயரெச்சம் உணராவென லீறுகெட்டது. உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. ஆர்-எதிர் மறைவினாவினைக்குறிப்பு. பொருளின் துண்மையை முதலாகிய நூலுக் கேற்றி துண்ணுலென்றார். மருள்-பிறவியும், வினைப்பயன்களும் கடவுளு மில்லையென்றும், இதுபோன்ற பிறவில்லையென்றுஞ் சாதிக்கும் பொய் நூல்வழக்குக்களை யுண்மையெனக்கொள்ளல், அஃது, இப்பியை வெள்ளி யென்றும், பழுவையைப் பாம்பென்றும், கானலைநீரென்றும் கருதுமாறு போல, ‘நூல்மருளறுவனராமக்க’னென்னாது, “மாக்கள்” என்றார், கல் விஞானமில்லாதவர் மிருகமேயாமென்பது போதர. “மாவும் மாக்களும் யிறிவினவே.” “மக்கள்தாமே ஆற்றிவுயிரே” எனவருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுட்காண்க.

உண்மையறிவாளரான நீரே னிதற் கிரங்கவேண்டியதென்பார், அவ் வறிவிலிகளுக்கே யஃதுண்டென்பது போதர, “நூலுணராமர்க்கள்-சிறி யரே முதியர்பாலர்களிரின்னோருறுவதோரவலஞ்செய்தாய்” என்றும், எ மக்கு வருவதெல்லாம் விதியின்வசமென்பார், “ஊழ்வினைமுறையுமோராய்” என்றும், நூல்களைக் கற்றுணர்ந்த வுண்மைநூலானிகளுந் கலங்குகில், மற்றார்தான் கலங்காரென்பார், “அறிவநீ யின்னேயாயி னாரிதுதணிச்சுற்பா லார்,” என்றும் கூறினார். (க0அ)

தேனையாமனத்திற்றுன்பங்கிளத்தலைகேடுநீங்கி
நீளயாவுயிர் தார்போலிந்நேரிழைக்கன்னிதன்னை
நாளையான் விளிச்சுதிகன்பானல்குவனல்கநீநங்
காளையானவற்குப்பின்னாட்கடிமணம்புரிதியன்றே.

(இ-ள்) ஐயாகேள்—பெரியோரே (நான் சொல்வதைக்) கேட்பீரா க! மனத்தில் துன்பங்கிளத்தலை—மனத்தில் துன்பத்தை யதிகரிப்பியாதொழிக, கேடுநீங்கி—(மரணமாகிய) கேட்டில்லின்றும் நீங்குவித்து, நீன் அயாவுயிர்த்தார்போல்—மிக்க வருத்தத்தினின்றும் பிழைத்தெழுந்தவர்போல, இநேர் இழை கன்னிதன்னை—இந்தத் தருதியான ஆபரணங்களை யணிந்த பெண்ணை, யான்—நான், நாளை விளித்து நிற்பால் நல்குவன்—நாளைக்கு அழைத்து உம்மிடத்துத் தருகுவேன், நல்க—(அந்நகனம்) தர, நீ—நீரும், பின் நாள்—அடுத்தநாளில், நம் காளை ஆனவற்கு கடிமணம் புரிதி—நமது புதல்வனுக்கு அழகிய மணஞ்செய்து வைப்பீராக. (எ-று)

அன்றுமேயும்—அசைகள். நீங்கி—நீங்குவித்து, பிறவினை விசுதி தொகுத்தல், அந்தர்ப்பாவிதணிச் சென்பர்வடதூலார். அயா—வருத்தம். உயிர்த்தல். விடுதல். நித்திரைசெளிந்தெழுதலுமாம். கடி—அழகு நம்—தனித்தன்மைப்பன்மை. தன் மனைவியையுங் கூட்டிய வுளப்பாட்டுத்தன்மைப் பன்மையெனினுமொக்கும். (க0க)

ஐயமென்று லுத்திலுன்னிபழுங்கலைதெயுமற்றே
மெய்யுணர்வதனாகண்டாம்விருத்தைதன்யாக்கைதன்னை
மொய்யுறுதயிலத்தோணிமூழ்குவித்திருத்தியின்றே
யொய்யெனநோற்றுமீட்டுத்தருகுவனுயிரையென்றான்.

(இ-ள்) ஐயம் என்று உளத்தில் உன்னி அழுங்கலை—(இறந்தோரைப் பிழைப்பிக்குமீது) சந்தேகத்துக்கிடமாகுமென்று மனத்தில் நினைந்து வருத்தமுறாதீர், விதியும் அற்றே—ஊழும்படியேயிருக்கின்றது, மெய் உணர்வு அதனால் கண்டாம்—(அவ்வுழும்படியிருத்தலை, யாம்) உண்மைஞானத்தினாலறிந்தோம். விருத்தைதன் யாக்கைதன்னை—(ஆகையால்) விருத்தையினது உடம்பை, மொய் உறு தயிலம் தோணி மூழ்குவித்து இருத்தி—(கெடாதிருத்தற்பொருட்டு) நிறைத்த எண்ணெய்த்தோணியின்கண் மூழ்கும்படி வைத்துப் பாதுகாத்திருக்கக்கடவீர், இன்றே—இன்றைக்கே, ஒய்யுன நோற்று—அதி விரைவாக (யான்) தவஞ்செய்து, உயிரைமீட்டு தருகுவன் என்றான்—(இக்கன்னிகையின்) உயிரை மீட்டித்துக் கொடுப்பெனென்று (குச்சமுனிவர் நிச்சயப்படுத்திக்) கூறினார். (எ-று)

ஏகாசங்கள், தேற்றம். தருகுவன்—கு, ஊரியை. கண்டாம்—தனித்தன்மைப்பன்மை. ஏனைஞானிகளையு மகப்படுத்திய பன்மையெனினுமாம், த

யிலம்—போலி. தைலம்—திலத்தினின்றண்டானது, தத்திதாந்தப்பெயர். எண்ணெய், என்பது மது. திலம்—எள். உளத்திலென வேண்டாது கூறி னார், ஐயவிபரீதமற்ற வுளமென்பதைக் காட்டற்கு, உயிரில்லாத வுடம் பைப் பழுதடையாமற் காப்பது தைலத்தோணியில் வைத்தென்பதை, மேலே பானுகோபன் வதைப்படலத்திலும், இராமாயணம் ஓதலமாட்டு பட்டலத்திலுங் காண்க.

இறந்தோருயிர்பெற்றெழுத வெவ்விடத்து மெக்காலத்து மில்லாத தொன்றாகவி னஃதைபத்திற் கிடமாகுமென்பார், தாமாகவே “ஐயமென் றுளத்திலுன்னி யழுங்கலை,” என்றும், இவ்விருத்தைக் கிஃது விதியாக வின், “விதியு மற்றே.” என்றுங் கூறினர். (கக0)

சுற்றியதுணர்ந்து தாதையிலத்திலிட்டுமாதைப்
போற்றினனிருப்பமேலோன்போவொருபொய்கைமூழ்கிக்
கூற்றுவுற்புகழ்ந்து நோற்பக்கொடுங்குழைமடவாரஞ்சத்
காற்றெனமுன் ளர்வந்தகளிற்றுமீண்டணைந்ததம்மா.

(இ—ன்) சுற்றியது உணர்ந்து—(இவ்வாறு, குச்சகமுனிவர்) சொன் னதை ஆலோசித்துணர்ந்து, தாகை—பிதாவாகியவுசத்தியமுனிவர், மா தை தயிலத்தில் இட்டு போற்றினன் இருப்ப—விருத்தையினுடம்பை எண் ணெய்த்தோணியிலிட்டுப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்க, மேலோன்—மேலவ ரான குச்சகமுனிவர், போய் ஒரு பொய்கை மூழ்கி—அவ்விடத்துநின்றுஞ் சென்று ஒரு தடாகத்தில் மூழ்கியிருந்துகொண்டு, கூற்றுவுள் புகழ்ந்து நோற்ப—யமனைச் சித்தித்துத் துதித்துத் தவம்புரிய, முன்னர்—முன்ன மே—கொடுங்குழை மடவார் அஞ்ச—வளைந்த காதணியையுடைய பெண்க ளஞ்சும்படி, காற்று என வந்த களிற்று—காற்றுப்போ லகிலேகமாகவந்த கொம்பன்யானையானது, மீண்டு அணைந்தது—(சேரநாட்டினின்றும்) தி ரும்பி (குச்சகமுனிவர் தவம்புரிய மவ்விடத்தில்) வந்தது. (எ—று)

அம்மா—வியப்பிடைச்சொல். அந்தயானை மீட்டுமவந்த அற்புதத்தைக் குறித்தது. போற்றினன்—முற்றெச்சம். கூற்றுவுற்புகழ்ந்து—இயல்பின் வந்த விகாரம். கொடு—வளைவு. மேலோன்—மேன்மைத்தன்மையுடைய வன்.

நினைத்தொன்றையுடனே பெறவேண்டியவர்கள், நீரினுள்ளிருந்து சுவாசமடக்கித் தவம்புரியிற் கருதிய தேவருடனே வெளிப்பட்டு வே ண்டிய தருளுவராகவின், குச்சகமுனிவர் பொய்கையில் மூழ்கியமனை ப்புகழ்ந்து நோற்றாரென்பதாம். இத்தவம் இறந்தோரையுயிர்த்தச்செய்

தலையும், பகைவரால் வெல்லப்படாமையையும் பெரும்பாலு முதவுந் தவ மென்க. மகிடாசுரன் துற்காதேவியோடு போராடிக்கொண்டு நிற்கையில் தனது சைனியங்க ளுயிர்பெற்றெழுதலையுந் தான் துற்கைக்குத் தோலா மையையுங் கருதி அமுதநீர்த்தத்தின் மூழ்கித் தவம்புரிந்ததும், விருத்தி ராசுரன் தெய்வேந்திரனோடு டோராடிக்கொண்டு நிற்கையில், சமுத்தி த்தில் மூழ்கித் தவம்புரிந்ததும்; துரியோதனன் வீமனோடு போரா டிக்கொண்டு நிற்கையில் குளத்தின்கண் மூழ்கித் தவம்புரிந்ததும் இது பற்றியேயாம். மகிடாசுரன் அங்ஙனன் தவம்புரிந்தமையை, “மாகடல்யோ சனைபத்துளபுண்ணிடவாவியின்மூழ்கிடறைந்துற்றான்.” என்னுஞ் சேதுபு ராணச்செய்யுளானும், விருத்திராசுரன் தவம்புரிந்தமையை, “தீ வுருளம் போன்றிருண்ட திணியுடற் கெனஞ்சி—வாங்கிருங் கடலுள்வீழ்ந்தான் ம றைந்தமைநாகமொத்தான்.” என்னுந் திருவ்ளையாடற்புராணச் செய்யுளா னும், துரியோதனன் தவம்புரிந்தமையை, “சுண்டுச்சமரினிற்ந்தோர்களை வருமின்றே—மீண்டுந் தவவிடுவித்துவிரகம் ளுமும் — பாண்டுபயந்தோர்ப டையாவமுடியமோ தப-பூண்டுத்தமமாமறைகொண்டகன்பொய்கைபுக்கான்.” என்னும் பாரதச்செய்யுளானுமுணர்க. (ககக)

தடம் குபுன லுட்புக்குத்தாளினுலுழக்கிச்சுடிப்

படவரவனையசெய்கைப்பருவலித்தடக்கைதன்னு

லிடைதொறுந்துழாவிநின்றவிருந்தவமுனிவற்பற்றிப்பிறை

பிடர்மிசையேற்றிக்கொண்டுபெரிதுசேண்பெயர்ந்ததன்

(இ-ள்) தடம் மிகுபுனல் உள் புக்கு—(நல்வினையுத்தா லங்குவந்த யானையானது) அத்தடாகத்தின் நிறைந்த நீரினுள் இறங்கி—தாளினால் உ முக்கிசாடி—தனது கால்களினுற் கலக்கியடித்து, பட அரவு அனைய செய் கை—படத்தையுடைய பாம்புபோன்ற செய்கையமைந்த, பருவலி தடம் கை தன்னால்—மிக்க வலிபொருந்திய பெரிய துதிக்கையினால், இடை தொறும் துழாவி—உள்ளிடங்களைங்கு மாராய்ந்து, நின்ற இரும் தவம் மு னிவன் பற்றி—அந்நீரினுட் டவஞ் செய்துகொண்டிருந்த பெருந் தவத்தை யுடைய குச்சகமுனிவரைப் பிடித்து, பிடர் மிசை ஏற்றிக்கொண்டு—தன து பிடரியின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, பெரிது சேண் பெயர்ந்தது—மிக வும் நெடுந்தூரம்போயினது. (எ-று)

அன்றுமேயும்—அசைகள். உழக்கல்—மிதித்தலுமாம். பிடர்—கழுத்தின் டி. சேண்—நெடுந்தூரம். துனியைப் படம்போலெடுத்து, மேற்புறத்தை யசைத்து, கண்டோரை யஞ்சுச்செய்து, கொல்லு மியல்பையுடையது

திக்கையாகையின், “படவரவையைசெய்கைப்பருவலித்தடக்கை.” என்றார், நீருட்புக்குளாமாராய்தல் யானைக்கியல்பென்க. “கண்ணகன்ற பேரகழியினுழக்கியகரிகள்” என்றார் பிறரும். (ககஉ)

கோதுறுகுணத்தின்மேலாக்ஞ்சகனென்னுந்தொல்பேர்
மாதவனுணரந்துபின்மதகளிறுகளைநோக்கி
யிதெனைபற்பிச்செல்லெதென்கொல்காரணமென்றெண்ணி
யோதியின்வலிபாலன்னதாழ்முறையுன்னலுற்றான்.

(இ-ள்) கோது அறு குணத்தின் மேலாக்—குற்றமற்ற நற்குணங்களில் மேலோரான, குச்சகன் என்னும் தொல்பேர் மாதவன் உணர்ந்து—குச்சகரென்கின்ற பழமையான பெயரைப்பெற்ற மகா தவத்தைபுடைய முனிவர் (தியானத்துரின்று) தெளிந்து, பின்னர் மதகளிறு அசுனை நோக்கி—பின்பு தன்னைக் கொண்டுபோகும்) மதயானையைப் பார்த்து, ஈது எனைபற்றி செல்வது—இந்த யானை என்னைப் பிடித்துக்கொண்டுபோவது, என்கொல் காரணம் என்று எண்ணி—யாதுகாரணமோவென்றாலேசித்து, ஓதியின் வலியால்—ஞானவலியினால், அன்னது ஊழ்முறை உன்னல் உற்றான்—அந்த யானையினது பூர்வகன்மத்தின் முறைமையை சிந்திப்பாராயினர். (எ-று)

கொல்-ஐயம். மதகளிறு—உரிச்சொல்லாகவினியல்பாயிற்று. ஓதியின் வலி—ஞானவல்லபம். உணர்ந்து, நோக்கி, எண்ணி, உன்னலுற்றானென வியையும். ஈண்டுஎண்ணல், பொதுவகையினும், உன்னல் சிறப்புவகையினும்வந்தன. முற்பிறப்பிற் செய்த வினையே பிற்பிறப்பிற்குக் காரணமாகையானும், விலங்காய்ப் பிறப்பதிறப்பவுந் தீயவினையேயாகலானும், மாந்தரைக் கண்டுழிக் கொல்லும் விசேடவறிவில்லாத யானை தன்னைப் பிடரில்லைத்துச் செல்லு மற்புதமுண்மையானும், அதற்கோர் விசேடவேதுவுண்டென்பார், “ஈதெனைப்பற்றிச் செல்வ தென்கொல்காரணமென்றெண்ணி” என்றும், அவ்வேதுவையறியவேண்டுமென்பார், “ஓதியின்வலியாலன்ன தாழ்முறையுன்னலுற்றான்.” என்றும் கூறினார். முற்பிறப்பின் வினையே வருபிறப்பிற்குக் காரணமென்பதை, “மேலேக்கு வித்துமாகி வினைந்தவை யுணவுமாகி—ஞாலத்து வருமாபோல நாஞ்செயும் வினைகளெல்லா—மேலத்தான் பலமுச்செய்யு மிதமகி தங்கட்கெல்லா—மூலத்த தாகியென்றும் வந்திடு முறைமையோடே.” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானுணர்க. ஒதி—ஒதப்படுவது. (ககக)

வேறு.

மாவதத்தினையிழைத்திடுமீ பூட்டகையின் மதநீர்
காவதத்தினுங்கமழ்தரு கலிங்கநாடதன்புர
லாவதத்தநேர் மாக்கள் வாழிபுரமகனிற்
தேவதத்தனென் றுளனெருவணிசிறிற், மிலகன்.

(இ-ள்) மாவதத்தினை இழைத்திடும்—பெரிய கொலையைச் செய்கின்ற, பூட்டகையின் மதம்நீர்—யானைகளினது மதசலம், காவதத்தினும் கமழ்தரு கலிங்கநாடதன்பால்—ஒரு காததாரமளவும் மணம் வீசிக்கொண்டிருக்கின்ற கலிங்கநாட்டின்கணுள்ள, ஆ அது அத்தம்நேர் மாக்கள் வாழ்—தெய்வப்பசு வாகிய)“காமதேனுவினது கரத்தை நிகர்த்த (தருமிகளான) மாந்தர்கள் வசிக்கின்ற, அரிபுரம் அதனில்—அரிபுரமென்னும் பட்டினத்தில், தேவ தத்தன் என்று ஒரு வணிகரிஸ்திலகன் உளன்—தேவதத்தனென்னும் பெ யருள்ள ஒரு வைசியர்குல திலகனிருந்தான். (எ-று)

அத்துக்களிரண்டும்—சாரியை. அதம்—எனப் பிரிப்பினுமாம். அதம்—கொலை. பூட்டகை—துவாரமுள்ள கையையுடையது, இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. காதம்—காவதமெனவகரம் விரிந்துநின்றது. காதம்—ஏழரைநாழிகை வழிதூரம். “கலிங்கநாடதன் பாலாவது” என நிறுத்தி, கலிங்கதேயத்தின்கட் பொருந்தியது, எனவும், “அத்தம்நேர் மாக்கள்” செல்வத்தை வைத்திருக்கும் மாக்கள் எனவும், “ஆவ், தத்தம்நேர்” என நிறுத்தி, பொருந்திய கொடையிற் தருதியுடைய எனவும், பொருள்கொன்னினும் பொருந்தும். தத்தம்—ஈகை. திலகன்—சிரேட்டன்.

கொடுப்பது கையாகலின், ஆவென்னது “ஆவது அத்தம் நேர்.” என்றும், அப்புரத்துறைவோர் வரையாது கொடுக்கும் கொடையானாகலின், “ஆவது அத்தம் நேர் மாக்கள் வாழ் அரிபுரம்.” என்றும் கூறினார். “இருகையுடைக் கற்பகம்போர் லினிதளித்து.” என்றார் பிறரும்.

வரம்பிகந்த யானைகள் வாசம்பண்ணும்நாடாகலின், “பூட்டகையின் மதநீர் காவதத்தினுங் கமழ்தரு கலிங்கநாடு” என கூடு விசேடிக்கப்பட்டது. இதனாற்போலும், இங்காட்டரசன், யானைப்போரிற் திறமையுற்று, ஒருமுனையி லாயிரம் யானைகளைக் கொன்றமையின், அவனைக் கவிகையகமாக வைத்துக் கலிங்கத்துப்பரணியென்னும் பிரபந்தமுஞ் செய்யப்பட்டது. இது, திரிபு என்னும் சொல்லலங்காரம். இதுமுதலிருபத்தைந்துசெய்யுட்கள் கலிநிலத்துறைகள்.

(ககச)

தவத்தின் னவன்பெறுமகன்றருமத்தனென்ப
புவிக்கண்மேலவர்புகழ்செயவறம்புரிபுகழோன்
கவற்சியின்றியேமூவகப்பொருளேபுங்காண்போ
னுலப்புரீடியசிருநிதிக்கிறையினுமுயர்ந்தோன்,

(இ-ள்) அன்னவன்—அந்தத் தேவத்தன், தவத்தின் பெறும் மகன்—தவம் புரிந்து (அருமமாகப்) பெற்ற புத்திரன், தருமத்தன் என—தருமத்தனென்று விதந்து, புவிக்கண் மேலவர் புகழ்செய—பூவுலகின்கணுள்ள மேலோர்கள் புகழும்படி, அறம்புரி புகழோன்—தருமஞ்செய்கின்ற கீர்த்தியையுடையவன், கவற்சி இன்றி—வருத்தமில்லாமல், மூவகை பொருளையும் காண்போன்—யோகம், பிரயோகம், கருமம் என்னும்) மூன்று வகைத்தாய பொருளையும் (சுட்டுதலைச்) செய்பவன், உலப்புரீடிய இருநிதிக்கிறையினும் உயர்ந்தோன்—(செல்வத்தினால்) மகிழ்ச்சி மிக்க (சங்கநிதி, பதுமநிதியென்னும்) இருநிதிக்கதிபளுகிய குபேரனிலும் மேற்பட்டவன். (எ-று)

ஏகாரம்—அசை. என, புகழ்செயவென வியையும், “இருநிதிக்கு, இறையினும் உயர்ந்தோன்” எனப் பிரித்து பெருஞ்செல்வத்திற்கு அரசனிலும் மேற்பட்டவன் எனக் கண்ணழிப்பதுமொன்று.

“மூவகைப்பொருள்” என்பதற்கு, அறம், பொருள், இன்பம், என்னும் மூன்று பொருளெனப் பொருள்கோடலுமொன்று. ஈண்டுக்காண்டல் செய்தலென்னும்பொட்டு. யோகம்—வட்டிக்குக்கொடுத்தல், பிரயோகம்—வர்த்தகம்பண்ணல், கருமம்—பயிரிடுதல். இதனை, அமரர்வைசியவருக்கத்துக்காண்க.

தருமங்களைத் தவறாமற் புரிதலினிவர்க் கப்பெயர் தருமென மேலோர் கொண்டாடத்தக்க வத்துணைப் பெருந் தரும சீலனென்பார், “தருமத்தனெனப் புவிக்கண்மேலவர் புகழ்செய வறம்புரி புகழோன்,” என்றார். (ககஇ)

தந்தையன்னையுயிர்த்தலுந்தமியலேயாகிச்
சிந்தைவந்துயருழந்துபிடுனொருவகைதேற
வந்தலேலையினவன்பெருந்திருநினையகற்ற
வந்துதோன்றினன்மனமருள்செய்வதோர்வாதி.

(இ-ள்) தந்தை அன்னையும் இறத்தலும்—(அந்தத் தருமத்தன்) தனது பிதாவும்* மாதாவுமிறந்துபோகவும், தமியனே ஆகி—நான் (துணை

யில்லாமல்) தனித்தவனாகி, சிந்தை வெம் துயர் உழந்து—மனத்திற்கொடிய துன்பத்தை யறுபவித்து, பின் ஒரு வகைதேற—பின்பு ஒரு பிரகாரம் மனத்தேறாத லடைந்திருக்க, அந்தவேலையில்—அந்தச்சமயத்தில், அவன் பெரும் திருவினை அகற்ற—அவனுடைய பெருஞ் செல்வத்தை நீக்கும் பொருட்டு, மனம் மருள் செய்வது ஓர் வாதிவந்து தோன்றினன்—மனத்தை மயக்கஞ்செய்வதான ஒரு ரசவாதத்தை யுடையவன் வந்து சேர்ந்தான். (எ-று)

ஏகாரம்—தேற்றம். பிஞ்ஞெருவகை—தொகுத்தல். தந்தை அன்னையும்—செவ்வெண். “செவ்வெண்ணீற்ற தாமெச்சவுடமை” என்பதனால், உம்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சம். செய்வது, என்னுமெச்சம் வாதியென்பதன் பகுதியாகிய வாத்தோடு முடிந்தது. மருள்—மயக்கம். ரசவாதி—ரசத்தைக் கொண்டு லோகங்களை மாறுதல் செய்பவன். எப்பாலாருடையமனதுக்கும் மயக்கத்தைத் தருவதாகலின், “மனமருள் செய்வதோர்வாதி.” என்றார், அங்ஙனமாகவே தருமத்தினை, இவன் மருளச்செய்து பெருருளைக் கவர்த லெழிதாகுமென்ப தருத்தாபத்தி. (ககசு)

முண்டிதப்படுசென்னியன்றதுனின்முயங்கு
குண்டலத்தினனகோலநான்மார்பினனீற்றுப்
புண்டரத்தியனெற்றிபன்கஞ்சுகன்புதியேன்
கண்டிகைக்கலன்புனைந்துளோன்வேத்திரக்கரத்தோன்.

(இ-ள்) முண்டிதம்படு சென்னியன்—அந்தரசவாதி) மொட்டையாகப் பொருந்திய தலையையுடையவன், தாதுவின் முயங்கு குண்டலத்தினன்—ஐம்பொன்னுற்செய்த காதணியையுடையவன், கோலம் தால் மார்பினன்—அழகிய பூணூல் தரித்த மார்பையுடையவன், நீற்று புண்டரத்து இயல் நெற்றியன்—விபூதியாலாகிய திரிபுண்டரத்தால் தகுதிபொருந்திய நெற்றியையுடையவன், கஞ்சுகன்—(மேற்)சட்டையையுடையவன், புதியோன்—புதிய தன்மையையுடையவன், கண்டிகை கலன் புனைந்துளோன்—ருத்திராக் கமாலிகாபரணத்தையுடையவன், வேத்திரம் கரத்தோன்—பிரம்பு பிடித்த கையையுடையவன். (எ-று)

கலன்—போலி. முண்டிதம்—மொட்டை. தாது—ஐம்பொன். புண்டரம்—குறி. தாது—பொன்னுமாம். விபூதியாற் றகுதிபெற்ற நெற்றியாகலின், “நீற்றுப்புண்டரத்தியனெற்றி” என்றார். “நீறில்லா நெற்றிபாழ்” என்றாவவையாரும். “புதியோன்” என்பது—இரட்டுறமொழிதலென்னு முத்தியால், கண்டோர்

ந்தற்புதத்தை விளைவிக்கின்றவனெனவும், தருமத்தனக்கோர் விருந்தாளி யெனவு மிருபொருள் பயந்துநின்றது. (௧௧௭)

அவனைக் கண்டன ஸடிமுறைவணங்கின னருவாஞ்
சிவனைக் கண்டன னுமெனப்பெருமகிழ்சிறந்தான்
புவனிக்குள்ளவரென்னினுஞ்சா லவும்புதியர்
தலமிக்கோரிவரென் றுமொன் டுறையுளிற்சார்ந்தான்.

(இ-ள்) அவனை கண்டனன்—(இன்ன கோலத்தையுடைய) ரசவாதி யைத் (தருமத்தன்) கண்டவுடன், முறை அடி வணங்கினன்—முறைப் படி பாதங்களில் வீழ்ந்து கும்பிட்டு, அரு ஆம் சிவனை கண்டனன் ஆம் என—அருவத்திருமேனியையுடையவரான சிவபெருமானை (உருவத்திருமேனியோடு கண்கூடாகத்) தரிசனஞ் செய்யப்பெற்றவன்போன்று, பெரும் மகிழ் சிறந்தான்—பெருமகிழ்ச்சியில் மேலானவராய், இவர்—இந்தப்பெரியவர், புவனிக்கு உள்ளவர் என்னினும்—இந்தப் பூவுலகின்கணுள்ளவராக இருந்தாலும், சாலவும் புதியர்—மிகவு மற்புதமுள்ளவராக இருக்கின்றார், தவம் மிக்கோர்—(அன்றியும்) தவத்தாலும் மேற்பட்டவர், என்று கொண்டு—என்று சிந்தித்து, உறை உளில் சார்ந்தான்—(படிற்றொழுக்களுகியவவனை யழைத்துக்கொண்டு) தனதுவீட்டின்கட் சேர்ந்தனன். (எ-று)

கண்டனன். வணங்கினன். சிறந்தான்—முற்றெச்சங்கள். புவனிக்கு—ஏழனுருபின்நிரிபு, “யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் பொருள் சென்மருங்கின் வேற்றுமைசாரும்” என்பதுவிதி. கொண்டு-உட்கொண்டு, சிந்தித்து, அரு-அருபமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு. புதியரும், தவமிக்கோரும். சிவ சின்னமாகிய விபூதியுருத்திராக்கத்தைத் தரித்தோரைக் காணி நவரைச் சிவமாகக்கண்டு வெறுப்பின்றித் தரிசிக்கவேண்டுமென்பதை,

“எவரேனுந் தாமாகவிலாட்திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டாலுங்கி-யுவராதே யவரவரைக் கண்டபோது முகந்தடிமைத் திறநினைந்திங் குவந்துநோக்கி-யவர்தேவரிவர்தேவ ரென்றுசொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமேபேணி-கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கண் றுப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே.” என்னுந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள ருள்வாக்கானுமுணர்க. கண் கூடுபிரத்தியகூடம். கொண்டு-உடன்கொண் டொம்.

பொன்னருங்கலந்திருத்துபுகுய்யுடைப்புழுக்க
னன்னலம்பெறவருத்தினன் முகமனுந் தீன்றான்

பின்னரன்னவன்றையெதிர்நோக்கினன் பெரியோ
யென்னிவண்ணவந்தென் நன்னவணிகருக்கிறைவன்.

(இ-ள்) வணிகருக்கு இறைவன்—வைசியர்குல திலகனாகிய தரும தத்தன், டொன் அரும் கமலம் திருத்துபு—பொன்னாற்செய்த அருமைய ன பரிகலத்தை விழக்கிக் கழுவி, சூய் உடை புழுக்கல்—தாளித்த கறிக ளையுடைய சோற்றை, நல் நலம் பெற அருத்தினன்—நல்ல வினிமை பொ ருந்த வண்பித்து, முகமலும் நவின்றான்—சன்மான வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி, பின்னர்—அதன்பின்பு, அன்னவன் தனை எதிர் நோக்கினன்— அந்த வாதியை யெதிரிற்பார்த்து, பெரியோய்—பெரியவரே, இவண் வந் தது என் என்றனன்—(தேவரீர்) இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளப்பெற்றது யாதுக்காகவோவென்று வினாவினன். (எ-று)

அருத்தினன், நவின்றான், நோக்கினன்—முற்றெச்சங்கள். திருத்துபு, அருத்தி, நவின்று, நோக்கி, என்றனனெனவியையும். பரிகலம்—உண்ணும் பாத்திரம். புழுக்கல்—ஆகுபெயர். “நன்னலம்பெற” என்பதற்கு, மனம் கிழ்வு முகமலர்வு, இன்சொல்—என்னும், விருந்தினரை யுபசரிக்கும் மூன் று குணங்களும் பொருந்தவென்பினுமமையும். அருத்சல்—அருந்தவென்ப தன் பிறவினை. (ககக)

நசன் தந்திடுவிஞ்சைபொன் றெறமக்குளதெவர்க்கும்
பேசுந்தன்மையதன்றது குரவர்பாற்பெரிது
நேசம்பூண்டவர்க்குரைப்பது நெஞ்சினிற்சிறிது
மாசின்றாயநிற்குணர்த்துவானெதனவகுத்தான்.

(இ-ள்) நசன் தந்திடு விஞ்சை ஒன்று எமக்கு உளது—(அதுகேட் டவாதி, தருமதத்தனை நோக்கி) சிவபெருமான் தந்தருளிச்செய்த வித் தையொன்று நமக்கிருக்கின்றது, அது—அவ்வித்தை, எவர்க்கும் பேசும் தன்மையது அன்று—(சாமுானியமாக) எல்லாருக்குஞ் சொல்லத்தக்கதொன் றன்று, குரவர்பால் பெரிதும் நேசம் பூண்டவர்க்கு உரைப்பது—ஆசாரிய ரிடத்து மிக்க பத்தியுடையவர்களுக்கே சொல்லத்தக்கது, நெஞ்சினில் சிறி தும் மாசு இன்றாயநிற்கு—(ஆதலால்) மனதிற்கிஞ்சித்துங் களங்கமில்லாச் உனக்கு, அஃது—அதனை, உணர்த்துவன் என வகுத்தான்—சொல்லித் தெரிவிப்பேன் என்று கூறினன். (எ-று)

விஞ்சை. வித்யாவென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. குரவர்பால் நேசம் பூண்டவர்—குருமாரிடத்திப் பத்தியுடையவர். (கஉ0)

சுரதமேயிதுசம்புவின் வந்ததேதார் கைசா
 லிரதமுண்டதுபொன்னைச்செய்தனமெமக்கோ
 ரரிதுமன்றதுபே ல்லனபலவுளவைவதாம்
 னிரதமாதவரல்லதிபார்கோலோவிரும்பார்.

(இ-ள்) இது சுரதமே—(நான்குறம்) இந்த விஷயம் உண்மையே யாம். சம்புவின் வந்தது—சிவபெருமானிடத்து வந்ததான, ஓர் தகைசா ல் இரதம் உண்டு—ஒரு தகுதியிக்க இரத மென்னிடத்திருக்கின்றது, அ து பொன் என செய் தனம்—அதனை பொன்னாகச் செய்துவிட்டோம், எம க்கு ஓர் அரிதும் அன்று—(இச்செய்கை) நமக்கோருமையானதுமல்ல, அ துபொல்வன பல உள—அதனைப்போன்றன வின்னு மனைகம் (எம்மிடத் து) இருக்கின்றன, அவைதாம்—அந்த இரசவாதங்களை, விரதம்மாதவர் அல்லது—விருதங்களை யறுட்டிற்கும் மகா தவத்திகளையொழிய, யார் ஓ விரும்பார்—மற்று எவர்தான் விரும்பமாட்டார், (எவரும் விரும்புவரென் றபடி.)

(எ-று)

கொரம்—தேற்றம். கொல்—அசை. ஓகாரம்—வியப்பு. யார்—எதிர்மறை யில்வந்த வினாவின்க்குறிப்பு. இகரம்—“யவ்விரினிய்யாம்” என்னும் விதி யான்வந்த குற்றுகரத்திரிபு. சம்பு—சுக்குச்செய்பவன். செய்தனம், எமக்கு— ஒருமையில்வந்தபன்மை.

சிவபெருமானது வீரியமே பாதரசமாகலின், “சம்புவின்வந்ததேதார் தகைசாலிரதமுண்டு.” என்றான். “அது பொன்னெனச்செய்தனம்” என் பதற்கு, அதனைப் பொன்னாகச் செய்தோமென்பதும், அதனால், ஏனைய லோகங்களைப் பொன்னாகச்செய்தோமென்பதும் பொருளாம். “விரதமா தவரல்லது யார்கோலோ விரும்பார்” என்பதற்கு, முனிவர்களும் அவரை யல்லாத வேளையோர்களுமான ஆர்தான் விரும்பார், எனப் பொருள்கொ ள்ளினும் பொருந்தும்.

சிவபெருமானது வீரியமாகிய பாதரசம், பிராமண, கூத்திரிய, வை சிய, சூத்திரநாமங்களுடன் நான்குபிரிவுள்ளதென்றும், பிராமணச்சாதி இர சத்தைக்கொண்டு எல்லாப் பொருள்களையும் பொன்னாக்கலாமென்றுங் கூ றப்படுவது இரசவாதக்கொள்கை.

கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்தில், புயவகுப்புமுதல், ஊசல் இறுதி யான பதினெட்டுறுப்புக்களுள்ளன அவற்றுள் செத்து என்னு மோருறுப் புண்டு, அதன் இலக்கணம், இரசவாதிகள் தமது வல்லமையை ஒருவ னுக்குக் கூறுவதாகச் செய்யுளியற்றல் அவ்வாறு புனைந்துரையால்

தமது வல்லமைகளை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்களை உற்றுநோக்குமிடத் து இயல்பாக ஒருபொருளிருப்பதாக அமைத்தல் முறை. அவ்வாறே இங் கும் இயல்பான தொருபொருளமையக் கூறினன். இஃதடுத்த நான்கு செ ய்யுள்கட்குமமையும்.

இவ்வாறான வல்லமையால் தான் கூறுவது பொய்யாகாதென்பான், “சாதமேயிது.” எனச் சத்தியமிட்டுத் தொடங்கினன். நம், எம் எனத் தன் னை உயர்த்திக் கூறுதலும், உள்ளொன்று புறம்பொன்றாய் வஞ்சித்தலும் இரசவாதிகளுக்கியல்பென்க.

இனி, “சம்புவின் வந்ததோர் தகைசாலிரதமுண்டது பொன்னெ னச்செய்தனம்” என்பதற்கு, நாவன்மரத்தினின்றும் வந்த தகுதிமிக்க சா று உண்டு அதனைப் பொன்னாகச் செய்துவிட்டோம், எனவும், சிவபெரு மான்பொருட்டி வந்த ஒருதகுதிமிக்கதேருண்டு அதனைப் பொன்னாகச் செ ய்துவிட்டோம், எனவும் இருவகைப் பொருள்க டொனிக்கின்ற ன். இங்கே நாவலென்றது மேருகிரியின் நென்பாலுள்ள நாவலை, அந் நாவற்கனியின் சாறு ஆளுகிப் பெருகி சாம்புநதியெனப் பெயர்பெற்று அக்கிரியைச்சுற்றிச் செல்லாநிற்கும், அச்சாற்றி னனைந்த மணல்கள், சாம்பு நதமென்னும் பொன்னாய்விடுகின்றது, அந்நாவல் தென்றிசைக்கணின் ததனால் இத்தீபத்திற்கு, சம்புத்தீபமென்னுங் காரணப்பெயருமுண்டா யிற்று. இதனை, “பட்டமார்தரு மாகரி யளவெனப் பருத்துக்-கொட்டை றுண்ணிய எாவலின் கொழுங்கனிச் சாறு-பெட்டசம்புமா நதியென வல ங்கொடு பெருகி-யுட்டெளிந்துபொன் மேருவைச் சலாயினி தோடும்.”

“அதிருமப்புன லருந்தின ரருங்கரையசம்பு-ததையும்வெங்கதிர் காற் றுற வுலர்ந்துந் சாம்பு-நதமெனுப்பொரு மாங்கதி னணிபுனை நலத்தோர்- இதயில்வெம்பிணி நரைதிரை யற்றினி திருப்பார்.” எனவரும் பாதவதச் செய்யுட்களானும், “கடிகமழு நாவலொன்று தென்பால்கின்ற காரணத்தாற் பாரதன்மன் கண்டமுற்றும்-இடனுடைய நாவலந்தீ வெனப்பேர்பெற்ற தித்தருவின் தீங்கனிநீ ராரும்மேருத்-தடவரையைப் புடைசூழ்ந்து வட பாற்சென்று சாம்புநதப்பேர்பெறுமச் சலிலந்துய்த்தோர்-உடன்முழுதும் பொன்மயமா யயுதமேலு மொருமூவாயிரமாண்டங் குறுவரன்றே.” என வரு மண்டகோசப்படல்ச் செய்யுளானும், “நாவலொடுபெயரியபொலம்பு னையவிரிசூழ்.” எனவருந் திருமுருகாற்றுப்படையகவிலாறுமுணர்க. சிவபெ ருமான் திரிபுரசங்கராஞ் செய்யும்பொழுது கொண்டபூயியையே யீண்டுத் தேரென்றது, பூயி உள்ளே பொன்னையுடைமையால், வச்சுதி. வச்சுத்

ரா. எனப் பெயர்பெறும். இவற்றையெல்லாம் தான்செய்ததாக நடித்தா
னென்பதாம். (சஉக)

காரிரும்பையுந் கத்திற்காட்டுதுங்கரிய
சீரிரும்பினைப்பொன்னெனவுரைபெறச்செய்வா
மேருவுங்கரியமுமென்றிருவெற்பை
யாருநோக்கவேகாட்டுதுமிவைநமக்கரிதோ.

(இ-ள்) கார் இரும்பையும் நாகத்தில் காட்டுதும்—கருமையான இ
ரும்பையும் ஈயம்போலச் செய்துகாட்டுவோம், கரிய சீர் இரும்பினை—கரு
மையான தன்மையையுடைய இரும்பை, பொன் என உரைபெற செய்
வாம்—பொன்போல மாற்றுகரையமையச் செய்வோம், மேருவும் கயிலாயமும்
என்று இரு வெற்பை—பொன்மலையாகிய மேருவும் வெள்ளிமலையாகிய கயி
லாயமுமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு மலைகளே, ஆரும் நேருக்கவே காட்டு
தும்—எல்லாரும் பார்க்கக் காண்பிப்போம், இவை நமக்கு அரிதோ—இந்
தச் செய்கைகள் நமக்கு அருமையானவைகளோ. (அல்ல என்றபடி.)

(எ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. ஏகாரம்—தேற்றம். என்றிரு—தொகுத்தல் இவை
யரிது—பன்மையொருமையக்கம். “பன்மையிலொருமையும்” என்னும் வி
தியான் வந்த பால்வழுவமைதி. “காரிரும்பையும் நாகத்திற்காட்டுதும்” எ
ன்பதற்கு, இரும்பை ஈயமாகச்செய்வோம், ஈயத்திலிரும்பைச் செய்வோம்.
இரும்பை துத்தநாகமாகச்செய்வோம், துத்தநாகத்திலிரும்பைச்செய்வோம்,
என்னும் பல பொருள்க டொனிக்கின்றன. மேருமலையளவு பொன்னை
யும், கயிலாயமலையளவு வெள்ளியையும், இப்போ இங்குக்காட்டுவேனென்
பான், “மேருவுங்கயிலாயமுமென்றிருவெற்பையாருநோக்கவே காட்டுதும்.”
என்றான்.

இனி, கார் இரும்பையும்—கருமையான பெரிய படத்தையும், நாகத்
தின் காட்டுதும்—பாம்பினிடத்துக் காண்பிப்போம், எனவும், கரிய சீர்
இரும்பினை—கரிய சீர்பொருங்கிய இரும்பை, பொன் என உரைபெற செ
ய்வாம்—பொன்னென்று பெயர்பெறும்படி செய்வோம்; எனவும், மேரு
வும் கயிலாயமும் என்று இரு வெற்பை—மேருவும் கயிலாயமுமென்று
சொல்லப்பட்ட இரண்டு மலைகளையும் வருத்தப்பட்டுக் காணவேண்டுவதி
ல்லை புண்ணியமுடையோரு மஃதில்லாதோருமாகிய வெப்பாலாரும் இ
லேசானே காணும்படி காட்டுவோம், எனவும், இன்னும், கார் இரும்பை
யும் நாகத்தில் காட்டுதும்—கருமைநிறத்தையும் பெரிய பசுமைநிறத்தையும்

ஆகாயத்திற் காண்பிப்போம், எனவும், கரிய-பெரிய, சீர்-சிறப்பமைந்த, இரும்-மகிமைதங்கிய, பினை-இலக்குமியை, பொன் என உரைபெற செய்வாம்—பொன்னென்று யாவருங் கூறி வழங்கும்படிசெய்வோம், எனவும், மேருவும்—ஓர்வகைக்குப்பியும், கை இல் ஆயமும்—கையிலெடுத்தாடுஞ் சூதாடுகருவியும் ஆகிய இரண்டையும், எல்லாருங் காணக் காட்டுவோம், எனவும், பல பொருள்க டொனிக்கின்றன. நமக் கிஃ தற்பகாபியமென்பான், “இவைநமக்கரிதோ.” என்றான். நாகம்-நயம், துத்தாகம், பாம்பு, ஆகாயம்.

பினை-இலக்குமி. பினை-தொகுத்தல். கை+இல்+ஆயம். கயிலாயம்-போலி. ஆயம்-சூதாடுகருவி. மேரு-ஓர்வகைக்குப்பி. இதனை, “சலனமே னெருகடநற்கரி தனையழைப்பிமுன்னாகமா தங்கமாக்குவ மெய்தராவிடு சந்தயிக்குயர்பணம்வரும், இலகிரும்புதனைப்பொன் வெள்ளியொடேற்றுவே முரைகுறைபடா தெடுத்ததாம்பிரமாயைமச்சகம் மிரதவாதமதன்றியிற், பலமருந் தறிவேஞ்சொல்வோ மதிபசியவர்க்குபசரியையா.” எனவரு மழகர்கலம்பகச்செய்யுளானுமுணர்க. மேற்செய்யுள்கட்டு மீதொக்கும். (கஉஉ)

எய்துமீயமுமிரதமும்வெள்ளியதெனவே
செய்துமன் றியும்வங்கத்திற்செம்பொ னுந்தெரிப்பாம்
நொய்தினன்னதுவலியுறக்காட்டுதுறலுந்
கைதவம்பயின் மாக்களுக்கினை யனகமுறும்.

(இ-ள்) எய்தும்—(நம்மிடத்திற்) கிடைக்கின்ற, நயமும் இரதமும்—நயத்தையும் இரசத்தையும், வெள்ளி எனவே செய்தும்—வெள்ளியென்று சொல்லும்படியாகவே (சிறிதும் வேற்றுமையின்றி) செய்வோம், அன்றியும்—அதுவல்லாமலும், வங்கத்தில் செம்பொனும் தெரிப்பாம்—அந்த நயத்திலிருந்து மாற்றயர்ந்த பொன்னையுஞ் செய்து காட்டுவோம், நொய்தின் அன்னது—மென்மைத்தன்மையான அப்பொருளை, வலி உற காட்டுதும்—வன்மை பொருந்தச்செய்து காட்டுவோம், துறலும் கைதவம் பயில் மாக்களுக்கு—(ஆனால், பெரியோர்களால்) இகழ்ந்துபேசுகின்ற வஞ்சனையைப் பழகும் மனிதர்களுக்கு, இனையன கமுறும்—இந்த இரசவாதங்களைச் சொல்லுமாட்டோம். (எ-று)

ஏகாரம்—தேற்றம். அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி, செய்தும், காட்டுதும்—தனித்தன்மைப்பன்மைவினைமுற்றுக்கள். ஈண்டெதிர்காலம். அன்னது—சாதியொருமை. “வங்கத்திற் செம்பொனூந் தெரிப்பாம்” என்பதற்கு,

வெள்ளியிற் பொன்னைக்காட்டுவோம், துத்தநாகத்திற் பொன்னைக்காட்டுவோமெனவும் பொருள்கொள்க. “நொய்தினன்னது வலியுறக்காட்டுதும்” என்பதற்கு, (சாலவித்தைகளினால் தோன்றும் பொருள்கள் விரைவி லழிந்து கட்டிலனுக்குத் தோற்றா தொழிந்துவிடுதல்போலாகாது) விரைவி லொன்றை யொன்றாக மாறு மப்பொருள்களை நிலைத்திருக்கும்படி செய்வோம், எனப் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும்.

அஃதேனைய வாதினைத் தாழ்த்தித் தன்னை யுயர்த்திக் கூறியவா றும். தன்னைச் சிறிது மயிராது நம்புமாறு, நீயே வஞ்சனையற்ற குருபத் திமானென் றுயர்த்திக் கூறுவான், “கைதவம்பயின்மாக்களுக்கினையன்கழ றும்.” என்றான்.

இனி, ஈயமுயிரதமும் வெள்ளியதெனவே செய்தும்” என்பதற்கு, ஈயத்தையு மிரதத்தையும் வெண்மையாகச் செய்வோம், எனவும், “வங்கத் திற் செம்பொனுந் தெரிப்பாம்” என்பதற்கு மரக்கலத்திற் பொன்னிருக் கச் செய்மோம், எனவும், “நொய்தினன்னது வலியுறக்காட்டுதும்” என் பதற்கு, இளகியிருப்பதை யிறுகியிருக்கச் செய்வோம், எனவும், “கைத வம்பயின்மாக்களுக் கினையன்கழறும்” என்பதற்கு, கபடமான மனிதர்க ளுக் கிந்தச் சாலவித்தைகளைக் கூறுகின் நம்பவேமாட்டார், கபடமில்லா த வுன்னைப்போன்றவர்களே நம்புவார்கள். எனவும் பொருள்கடொனிக் கின்றன. (கடக)

இரும்பினிற்செம்புலாங்குவமீயமுமற்றே
வரம்பிலாததோர்தரணியண்டங்களை மரபி
னரும்பொன் வண்ணமதாக்குவம்வல்லவாறறைய
விரும்பினாடுபெனின்யாண்டுமோரளப்பிலவேண்டும்.

(இ-ள்) இரும்பினில் செம்பு வாங்குவம்—இரும்பிலிருந்து செம்பை யெடுப்போம், ஈயமும் அற்றே—ஈயத்திலிருந்து மப்படியே, (செம்புண்டாக் குவமென்றபடி) வரம்பு இலாத ஓர் தரணி அண்டங்களை—அளவில்லாத வொப்பற்ற பிருதுவிக்கணுள்ள அண்டங்களை, மரபின்—முறையே. அரும் பொன் வண்ணம் ஆக்குவம்—அருமையான பொன்மயமாகச் செய்வோம், வல்ல ஆறு அறைய் விரும்பினும் எனின்—(இன்னும்) காம் வல்லபடியை யெல்லாம் சொல்லவேண்டுமென்று விரும்பினோமென்றால், அளப்பு இல யா ண்டும் வேண்டும்—அளவில்லாத வருடங்களும் வேண்டியிருக்கும்.

ஏகாரம்—தேற்றம். து, ஓர்—சாரியைகள். அது—பகுதிப்பொருள்விகுதி. உம்மை—உயர்வு சிறப்பு. வாங்குதல்—எடுத்தலென்னும் பொருட்டு. “யாண்டுமோரளப்பிளவேண்டு”மென்றது தற்புகழ்ச்சி. கற்ற வித்தையை முற்ற முடியச்செய்யப்புகின், ஊழிசெல்லினும் முடியாதென்பான். “வல்லவாறறைய விரும்பினுமெனின் யாண்டுமோரளப்பில வேண்டும்” என்றான்.

இனி, “இரும்பினிற் செம்புவாங்குவம்” என்பதற்கு, பண்டமாற்றலாக, இரும்பைக்கொடுத்துச் செம்பைவாங்குவோம், எனவும், “ஈயமும் த்றே” ஈயத்தையு ம்ப்படியே வாங்குவம், எனவும், உள்ளுறைப்பொருள்கள் பல தொணிக்கின்றன. “தாணியண்ட”மென்றார். பிருதுவியண்டமென்பது போதா. பிருதுவி—மண். (க௨௪)

ஒன்றுகோடிபொன்னாக்குவங்கோடியதுளவேற்குன்றுபோலவேகோடியிற்கோடிசெய்குவமானின் தனக்குளபொருளெல்லாதருதியேனினது மன்றன் மாளிகைநிதிக்கிடமில்லெனவகுப்பாம்.

(இ—ள்) ஒன்று—ஒருபொன்னை, கோடிபொன் ஆக்குவம்—கோடிபொன்னாகச் செய்வோம், கோடி அது உளவேல்—கோடி பொன் உண்டேயாயின், குன்றுபோலவே—மலைபோலாகும்படி. கோடியின் கோடி செய்குவம்—மகாகோடி பொன்னாகச்செய்வோம், நின் தனக்கு உள பொருள் எல்லாம் தருதி ஏல்—உனக்குள்ள பொருள்கள் முழுதையுந் தருவாயாயின், நினது மன்றல் மாளிகை—உனது மங்கலத்தன்மையான வீடு, நிதிக்கு இடம் இல் என—திரவியம் வைப்பதற்கு இடமில்லென்று சொல்லுமாறு, வகுப்பாம்—பொலியச்செய்வோம். (௭—று)

ஆல்—அகை. ஒன்று, கோடி—ஆகுபெயர்கள். ஏகாரம்—தேற்றம். கோடியின்கோடி—கோடியாற் பெருக்கிய கோடி.

முதன்முதல் ஒருகோடி பொன்னை யீட்டுவேன், அஃதீட்டியவிடத்து, பின்னர் அவற்றை மகாகோடியாக யீட்டுவேன், என்பதுமே விரண்டுகூறும், உன்னுடைய பொருள்கள் முழுதையுந் தந்துவிடுவையாயின், திரவியம் வைப்பதற் கிடமில்லாம விருக்கு முன்னு வீட்டை இம்மியளவுத் திரவியமில்லாத வெறுமையான வீடாக்கிவிடுவேனென்பது, மூன்றாம் நாலாமுகளுக்கு முன்னுறைப்பொருள்களென்க. (க௨௫)

என்னவேமொழிசோரணைவணங்கினனிமைப்பின் முன்னருள்ள துந்தான் தனதுரிமையான் முயலப்

பின்னெய்தியநிதிபழம்பேழைபானவற்றின்

மன்னுபூண் கருந் கொணர்ந்தன முன்புறவைத்தான்.

(இ-ள்) என்ன மொழி சோரனை—என்று (உன்னொன்று புறம் பொன்றாக வஞ்சித்து) சொன்ன திருடஞ்சிய ரசவாதியை, வணங்கினன்—தருமதத்தன். நமஸ்காரம்பண்ணி, இமைப்பின்—அதி சீக்கரத்தின், முன்னம் உள்ளதும்—(தனது தந்தை முதாதையரால் சம்பாதிக்கப்பட்டு) முன்தொட்டிருந்த திரவியங்களையும், தான் தனது உரிமையின் முயல்—தான் தனது வாணிகம்முதலான சுதந்தரங்களால் முயற்சிக்க, பின்னர் எய்திய நிதியமும்—பின்பு கிடைத்த திரவியங்களையும், பேழை ஆனவற்றின் மன்னு பூண்களும்—பெட்டிகளிலிருக்கும் ஆபரணங்களையும், கொணர்ந்தனன் முன்பு உற வைத்தான்—கொண்டுவந்து (ரசவாதியின்) முன்பாகப் பொருந்த வைத்தான். (எ-று)

ஏகாரம்—அசை. வணங்கினன், கொணர்ந்தனன்—முற்றெச்சங்கள். சோரன்—கன்வன், படிற்றொழுக்கன். நிதியம். அம்—சாரியை. முன்னருள்ளது—பிதிரார்ச்சிதப்பொருள், பின்னெய்திய நிதியம்—சுயார்ச்சிதப்பொருள் வர்த்தகம், வட்டிக்குக்கொடுத்தல், பயிரிடுதல் என்னும் முத்தொழிலானுந் தானீட்டிய பொருளாகவின், “தனதுரிமையின் முயலப்பின்னெய்தியநிதியமும்.” என்றார். (௧௨௬)

வைத்தமாதிரி நோக்கலும்—அவ்வாறு வைக்கப்பட்ட பெருந் திரவியத்தைப் பார்த்தவுடனே, ஒவணிகரில் திலகர் உய்த்த செல்வமும் இது ஒ என உரையா—(ரசவாதி) ஓகோ! வைசியர்களின் சிரேஷ்டரானவர் சம்பாதித்த திரவியமு மிதுதானாவென்று (களினமாகச்) சொல்லி, கைத்தலம் கொடு கைத்தலம் புடைத்து—ஒரு கையைக்கொண்டு, மற்றைக்கையில் தட்டி, நத்தம் வேலையில்—இராக்காஷத்தில், உடுகணங்கள் ஒருங்குபட்டால் என—நட்சத்திரக்கூட்டங்க ளொருங்குசேர்த்தாற்போல, கைத்தான்—(பற்கள்தோன்றச்) சிரித்தான். (எ-று)

கொல்—அசை. ஒ—இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. நோக்கலும், உரையா, கைத்தானெனவியையும். அர்—இழித்தற்கண்வந்தது. நத்தம்—இரா. தருமதத்தனிடத்துள்ள திரவியம் முழுதையும் பற்றறக் கவருந் கருத்துடையனாய், பெ

ருந் திரவியங்களைக் கண்டு கழித்தவன்போன்று, நாடகமாத்திரையாக, இழித்தற்கணர்விருதி கொடுத்த. “வணிகர்” என்றும், தண்பதிகளாக வள்ளவர் வைசியர்களாகவும் அவருள்ளும் சிரேட்டராகவுள்ளவர் பெருந் திரவியமுள்ளவரன்றோவென்பான், “வணிகரிற் றிலகருய்த்த செல்வமு யிதுகொலோவோவெனவுரையா” என்றும், வைசியர்கிராமணியி னிச்செல்வம் பெருஞ் சிரிப்புக்கிடமென்பான், “கைத்தலக்கொடு கைத்தலம்புடைத்துடுக் கணங்க-ணத்தவேலையி லொருங்குபட்டாலென நகைத்தான்” என்றும் கூறினான். (கஉஎ)

இந்,கரின்பொருணம்முடைவிஞ்சையிலிறைக்கும்
வந்திடா துநாமுருக்குறுமுகந்தனில்வழுளிச்
சிந்துகின்றதற்கிலையிதுநமதுபின்பிரியி
னந்தமில்பொருள்கொடுக்குவம்வைத்தியென்றறைந்தான்.

(இ-ள்) ‘நின் இந்த பொருள்—(வைசியர்நிலகனே) உனது இந்தப் பொருள்கள், நம் உடை விஞ்சை இல் இறைக்கும் வந்திடாது—நமது வித் தையில் அணுவளவுக்கும் போதாது, இது—இப்பொருள்கள், நாம் உருக் குறும் முகம் தனில் வழுவி சிந்துகின்றதற்கு இலை—நாம் (வழக்கமாக) உருக்குகின்ற உலைமுகத்தில் தவறிச் சிந்திப்போகின்ற அவ்வளவிற்குமில் லை, நமது பின்திரியின்—(நீ சும்மா) எமது பின்னால் திரிசுவாயானால், அந் தம் இல் பொருள் கொடுக்குவம்—அளவில்லாத பொருளை (நாமே யுனக் குக்) கொடுப்போம், வைத்தி என்று அறைந்தான்—(ஆகையா லிப்பொரு ளை நீதானே) வைத்துக்கொள் என்று கூறினான். (எ-று)

உடைய. என்னு மாரும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபுதொகுத்தல். இலை- தொகுத்தல். இது-தொகுதியொருமை. முகம்—முன்மொழிகெட்ட பின் மொழி. கொடுக்குவம்—சூசாரியை. “வைத்தி” என்பதற்கு நாம் தருகின் ற பொருளுளையே வைத்துக்கொள்ளென்பினுமமையும். (கஉஅ)

முனியலைபரீவேண்டிபபெருநிதிமுழுது
யினிதினாடியேகொணருவனிருத்தியென்றுரைத்துப்
புனையுமாட்டையிலங்களுமணிகளும்பூணு
மனையுமாக்களும்பகர்த்தனனிகரிலாவணிகன்.

(இ-ள்) ஐயமுனியல்—சுவாமி! கோபங்கொள்ளவேண்டாம், நீ வேண்டிய பெரும் நிதி முழுதும்—தேவரீர் விரும்பிய பெருந் திரவியம்முழுதும், இனிதின் நாடியே கொணருவன்—சந்தோஷமாகத் தேடிக்கொண்டு வருவேன், இருத்திஎன்று உரைத்து—இவ்விடத்திற்குளே யிருப்பீராக

வென்று சொல்லிக்கொண்டுபோய், நிகர் இலா வணிகன்—(பிறர்) ஒப்பில்
வாத - வைசியனாகிய தருமத்தன், புனையும் ஆடையும்—உடுத்திக்கொள்ளு
கின்ற வஸ்துரிக்களையும், நிலங்களும்—பூமிகளையும், மணிகளும்—ரத்தி
னங்களையும், பூணுட—ஆபரணங்களையும், மீனையும்—வீடுகளையும், மாக்க
ளும்—மாக்களையும், பகர்ந்தனன்—விற்குன். (எ-று)

பகர்த்தல்—விறல். பூணுட அணியெனமாற்றி அணிவின்ற ஆபரண
மெனப் பொருள்கொள்ளினும், ஆக்களும் எனப் பிரித்துப் பசுக்களையுமெ
னப் பொருள்கொள்ளினும் பொருத்தும். மாக்கள், என்றது ஆடு மாடு குதி
ரை ஒட்டசுங்கமுதை, அடிமையாட்களையென்க. (கஉக)

பொருமதத்தினையிழைத்திடுமருப்புபுழைக்கைப்
பெருமதக்கரிபென்னவேமயங்கினன்பெரிதும்
வருமதத்திமென்றறத்தையுட்பகர்ந்துமெய்வணிகன்
றருமதத்தனும்பெயரினைநிறுவின் னறரைமேல்.

(இ-ள்) மெய்வணிகன்—உண்மையுள்ள வைசியனாகிய அத் தருமத்த
ன், பொருடும் அதத்தினை இழைத்திடும—போர்புரிதலாகிய கேட்டைச்செ
ய்யும், உயர் மருப்பு புழைக்கை பெரும் மதகரி என்ன—உயர்ந்த கோட்
டையும் துளைபொருத்திய கையையுமுடைய பெரிய மதயானையைப்போல,
மயங்கினன்—மயக்கமுடைந்து, அத்தம் பெரிதும் வரும் என்று—திரவிய
மதிகமாக வருமென்று நினைந்து, அறத்தையும் பகர்ந்து—தருமச்சொத்துக்
களையும் விற்கு, தரைமேல்—பூமியின்கண், தருமத்தன் ஆம் பெயரினை நிறு
வினன்—தருமத்தனென்னும் தனது பெயரை (அழியாமல் எக்காலத்தும்)
நிலைநிறுத்தினான். (எ-று)

ஏகாரம்—தேற்றம், அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி, பெரிதும் மயங்கின
னென்பினுமையும், அதம்—கொலையுமாம். அறம்—ஆடுபெயர், ஈண்டு, “த
ருமத்தன்” என்றது தருமத்தைத் தத்தஞ்செய்தவனென்னும் பொருட்
டு, தத்தம்—கொடுத்தல். பிராமணருக்கு, சர்ம, என்பதும், கூத்திரியருக்கு,
வர்ம, என்பதும், வைசியருக்கு, குப்த, என்பதும், குத்திரருக்கு, தாஸ, என்
பதும், வழக்கமான பெயர்களாயினும், “தத்த” என்பதும் வைசியர் குத்திரருக்
கு வழங்கும் பெயரேயாம், மேலே இவன்றூதையைத் “தேவதத்தன்”
என்றதுமிது. “தருமத்தன்” என்றார். மதகரிபோல் மதத்தையுடையவ
னெனவும், தருமத்தைக் கொடுத்தவனெனவு மிருபொருள்பட.

தனக்காகிய வீடுகுறிமத்திரையாக விற்குத் “தருமத்தன்” என்
றும் பெயரை இப்பொழுதித் தாரணப்பெயராக்கி உலகமுள்ளவரையு முழி
கச

யாமல் வைத்தானாகலின், “தருமத்தனும் பெயரினை நிறுவினன் றரை மேல்” என்றார். இச்செய்யுள் பிரிநிலைவியற்றியணியும், திரிபு என்னும் சொல்லணியுமாகும். (கரு)

இத்திறத்தினிற்றேடியபெருநிதியெனைத்துங்
கைத்தலங்கொடுதாங்கியேகரவன்முன்காண
வைத்துநின்றலுமகிழ்ந்தனனவையெலாம்வாங்கி
மொய்த்தசெங்கனற்றீயிடைபுருக்குதன்முயன்றான்.

(இ-ள்) இத்திறத்தினில் தேடிய—இவ்வண்ணமாகச் சேர்த்த, பெருமீதி எனைத்தும்—பெருந் திரவியங்கள் முழுதையும், கைத்தலங்கொடுதாங்கியே—தனது கைகளினால் எடுத்துக்கொண்டு (சென்று) கரவன் முன் காணவைத்து நின்றலும்—வஞ்சகனாகிய இராவாதிக்கு முன்பாக அவன் பார்க்கும்படிவைத்துவிட்டு (தருமத்தன்) நிற்கவும், மகிழ்ந்தனன்—(ராவாதி) களிப்படைந்து, அவை எலாம் வாங்கி—அவற்றையெல்லாம் வாங்கிக்கொண்டு, மொய்த்த செம் கனல்தீ இடை—நெருங்கிய சிவந்த சுவாலைகளையுடைய அக்கினியின்கண், உருக்குதல் முயன்றான்—உருக்குதலைச் செய்வானென.

ஏகாரம்—தேற்றம். மகிழ்ந்தனன்—முற்றெச்சம். எலாம்—தொகுத்தல் கரவு—கனவு, வஞ்சனை, செங்கனல்—சாதியடை.

வணிகனிடத்துள்ள திரவியமெஞ்சாது முழுதும் வந்துவிட்டமையானும், அவை தனக்குப் போதுமாக விருத்தலானும், “மகிழ்ந்தனன்வாங்கி” என்றார். (கரு)

திரட்டியாவையுமோருருவாக்கினன்செழும்பொ
னிரட்டிதுக்கியவிரதமாங்கொருசிலையிட்டு
மருட்டியபாடமுழுவதுமுரைத்தவைவலிதா
வருட்டிமட்பெருங்குகையினின்மருந்தையுள்ளுறுத்தான்.

(இ-ள்) யாவையும் திரட்டி ஓர் உரு ஆக்கினன்—அந்தப் பொன்முழுதையும் (உருக்கி) திரட்டி ஒரு உருண்டையாகச் செய்து, செழும்பொன் இரட்டிதுக்கிய இரதம்—அந்த மிக்க பொன்னிரண்டு மடங்கு நிறுத்த ரசத்தை, ஆங்கு ஒரு சிலை இட்டு—அவ்விடத்திலொரு (அம்மிக்) கல்லின்கண் விட்டு, மருட்டி ஆடகம் முழுவதும் உரைத்து—(அவ்விரசத்தோடு) கலந்து பொன்முழுவதையு மரைத்து, அவை வலிதா உருட்டி—அவற்றை வன்மையாக உருண்டைசெய்து, மண் பெரும் குகையினில் ம

ருந்தை உள் உறுத்தான்—மண்ணுற்செய்த பெரிய ஒரு மூசையின்கண் (தன்னிடத்திருந்த) மருந்தை யுள்ளேயிட்டான். (எ-று)

உருவாக்கினன்—முற்றெச்சம். இரட்டி-இரண்டு மடங்கு. பொன் ஒரு பங்கும் இரதம் இரண்டு பங்குமாம். சிலை-கலுவம். மருட்டி, என்பதற்கு தருமத்தனை, மயக்கியென்பினும் பொருந்தும். மருந்து ரசகுளிகை.

பொன்னை யிரதத்தோடு கலந்துண்டைசெய்து கொண்டு, மூசைக்குள் ரசகுளிகையிட்டானென்பது கருந்து. (தூஉ)

பண்ணுறுத்தியகனகமுள்ளிட்டதன்பாலு

மெண்ணுறுத்தியமிசைக்கணுங்களங்கமொன்றிட்டு

மண்ணுறுத்திநற்றுகில்கொடுபொதிந்தனன்மருங்கிற்

கண்ணுறுத்தியசெந்தழற்புடையிசைகரந்தான்.

(இ-ள்) பண் உறுத்திய கனகம் உள் இட்டு—(ரசத்தோடு கலந்து) பக்குவஞ்செய்த பொன்னுருண்டையை (அம் மூசையின்) உள்ளேவைத்து, அதன் பாலும்—அவ்வுருண்டையின் பக்கங்களினும், எண் உறுத்திய மிசைக்கணும்—உறுதிப்படுத்திய மேலிடத்தினும், களங்கம் ஒன்று இட்டு—ஒவ்வொரு இரசக்குளிகைகளை வைத்து, மண் உறுத்திய நல் துகில் கொடுபொதிந்தனன்—மண்தடவிய நல்ல சீலையைக்கொண்டு மூடி (மண்சீலைசெய்து) மருங்கின்கண் உறுத்திய—பக்கத்தின்கண் மூட்டிய, செம் தழல் புடையிசை கரந்தான்—சிவந்த அக்கினியினால் (அதன்) பக்கங்களையும் மேற்புறத்தையும் மறைத்தான். (எ-று)

களங்கு—இரசக்குளிகை. களங்கம்—போலி. பொதிந்தனன்—முற்றெச்சம். “செந்தழற் புடையிசைக் கரந்தான்” என்பதும் பாடமாயின், சிவந்த அக்கினியிற் புடம்வைத்து மேலே மூடினானென்பது பொருள். மண்சீலை செய்தல், மூசையைச் சீலையால் மூடி மேலேமுழுதும் மண்ணப்பூதல். மூசையின்வாயோடு பொருந்த உள்ளேவைத்துத் திடப்படுத்தினமையின், “எண்ணுறுத்திய மிசைக்கண்” என்றார். “மருங்கிற்கண்” இயல்பின்வந்த விகாரம்.

பொன்னுருண்டையை மூசையுள்வைத்து பக்கங்களினும் மேற்புறத்தும் இரசக்குளிகைகளையிட்டு சீலைமண்செய்து புடம்வைத்தானென்பது கருத்து. (ககக)

நூற்றுநான்கொடுநான்குக்குடபுடநொய்தின்
விறுவிற்றதாவிட்டதுநோக்கினன்மிகவு

மாற்றுவந்ததுபழுக்குமோர்வராகியின்மருளேல்

காற்றிலாததோருறையுள்காட்டென்றன்கரவன்

(இ-ள்) கரவன்—வஞ்சகனான இரசவாதி, நொய்தின்—சேக்கிரத்தில், வீற்று வீற்று ஆ—தனித்தனியாக (ஒன்றன்பின் ஒன்றாக) தூற்று நான்கு ஒடு நான்கு குக்குடபுடம்—தூற்றெடுத்தரம் கோழிப்புடத்தை, இட்டு—வைத்து, அது நோக்கினன்—அப்பொன்னை (எடுத்துப்) பார்த்து, மிகவும் மாற்று வந்தது—மிகவும் மாற்று வந்து விட்டது, ஓர் வராகியின் பழுக்கும்—(இனி) ஒருவராகிப்புகையினால் பழுப்பும் வந்துவிடும், மருளேல்—(என்னவறப் முடியுமென்று, நீ) மயங்கவேண்டாம், காற்று இலாதது ஓர் உறையுள் காட்டு என்றனன்—காற்றுப் பிரவேசியாததான ஒரு வீட்டை காண்பியென்று (தருமத்தனைக்) கேட்டனன். (எ-று)

நோக்கினன்—முற்றெச்சம். வராகி—வராகிப்புகை. குக்குடபுடம்—ஒரு தரத்துக் கோழியளவினதாக ஒருமுட்டைகளை யடுத்தி யதனுள்ளவைத்துச் சுடுவது. குக்குடம்—கோழி. புடம்—பொன்முதலானவற்றினவைப்பு.

புடமிடுவது மாற்றேறும்பொருட்டாகலின், தூற்றெட்டுக் குக்குடபுடங்களை வேறு வேறு வைக்கவே மாற்றேறிவிட்டமையின், “மாற்று வந்தது” என்றும், வராகிப்புகையிட்டாலன்றிப் பழுப்பேறுமையின், “ஒரு வராகியின் பழுக்கும்” என்றும், நமக்கிது கைவந்தது ஐயங்கொண்டு வருத்தப்படவேண்டாமென்பான், “மருளேல்” என்றும், காற்றுப்படின பழுப்பேறுதென்பான், “காற்றிலாததோ ருறையுள் காட்டு” என்றும் கூறினான். (ககச)

சேமஞ்செய்ததோருறையுளைக்காட்டலுஞ்சென்று

வாமஞ்செய்ததோரிந்தனக்குவான்யிசைமறவோ

ரீமஞ்செய்தசெந்தழற்கொடுவராகிமேலிட்டிக்

தாமஞ்செய்தனவையுமவனெதிர்தூர்தான்.

(இ-ள்) சேமம் செய்தது ஓர் உறையுளை காட்டலும்—(காற்றுப்புகாது) காவல் செய்யப்பட்டதான ஒரு வீட்டைக் காட்டவும், சென்று—(இரசவாதி) அதுநுட்போய், வாமம் செய்தது ஓர் இந்தனம் குவான்யிசை—சிறிய துண்டுகளாகச் செய்துக்கப்பட்டதான ஒரு விறகுக்குவியலின்மேல், மறவோர் நமம்செய்த—புலவர்கள் கூடையில் மூட்டிய, செம் தழய் கொடு—சிவந்த அக்கினியைக் கொண்டு வந்து கொழுத்தி, வராகிமேல் இட்டு தாமம் செய்தனன்—வராகிப்புகையை மேலே தாவிப்புகையிட்டுத்தனன், அங்

கியும் அவன் எதிர் துரந்தான்—(அப்போது) அக்கினியும் அத்தருமத்தனை முன்னிலையில் தொடர்ந்தான், (எ-று)

உம்மை—இறந்தது தழுவியவெச்சவும்மை. மேலும் ஈண்டும் உறையுள் என்றது மூடுசாந்திட்ட அறைவீட்டை. வாமம்—குறுமை, அழகுமாம், மற வோர்—புலஞர், பிணஞ் சுடுபவ ரவராகலின், “மறவோரீமஞ்செய்த” என் பதற்கு, வீரர்களுடலை மயானத்தெரித்த, எனப் பொருள்கொள்வாருமுள். அது, அப்பொழுதைக்கு நிச்சயமின்மையின் கருத்தாகாது. சுடலை அக்கி னியைக்கொண்டு வராகிப்புகையிடுதல் ரசவாதவழக்கு.

திரவியத்தைக் கவருமாறு ரசவாதிதேய மாத் தித் தொடர்ந்தமைபோ ல, அக்கினியும் சுவாலித்துத் தருமத்தனை வெதுப்பிக் காய்ந்தமையின், எச்சவும்மைகொடுத்து, “அங்கியுமவனெதிர் துரந்தான்.” என்றார்.

“அங்கி துரந்தான்.” என்றது, “இசைத்தலுமுரியவேறிடத்தான்” என் னும் விதிபற்றி. (ககடு)

ஓங்கிநாட்டநீர்பொழிதரவாருயிருலைய
வீங்குகின்றமெய்வெதுப்புறவெந்நெனும்வியர்ப்பு
மூங்கையாமெனமொழிகிலான் போவதுமுயலான்
பாங்கிருந்திடுவணிகர்க்கோன்பட்டதார்பகர்வார்.

(இ-ள்) நாட்டம் நீர் ஓங்கி பொழிதர—கண்களிலிருந்தும் நீரானது மிகுதியாகச் சொரியவும், ஆர் உயிர் உலைய—அருமையான உயிர் வருத்தமுடி வும், வீங்குகின்ற மெய் வெதுப்புற—பூரிக்கின்ற தேகம் வாட்டம்மடையவும், எங்கணும் வியர்ப்பு—அத்தேசம் முழுதும் வெயர்வை கொள்ளவும், பாங்கு இருந்திடு வணிகர்க்கோன்—பாகத்திலிருந்த ஹைசியந்திலகளுை தருமத்தன், மூங்கை என மொழிகிலான்—ஊமைபோல ஒன்றும் பேசாதவனாயும், போவ தும்முயலான் (அந்தவீட்டத்தைவிட்டப்பால்) போவதற்கும் முயலாதவனாயும், பட்டது பகர்வார் ஆர்—பட்ட வருத்தத்தை (இவ்வளவிற்கென்று) சொல் பவர் யாவர். (ஒருவருமில்லென்றபடி) (எ-று)

ஆம்—அசை. ஆர்—எதிர்மறை வினாவிற்குறிப்பு. மூங்கை—மூகவென் னும் வடமொழிச்சிதைவு. காற்றுப்புதாத அறைவீட்டினுள் புகையும், ச வாலையும் சலாவுதலால், “நாட்டநீர் பொழிதர, ஆருயிருலைய, மெய்வெ துப்புற, எங்கணும் வியர்ப்பு.” என்றும், பேசுகின், வாதியின் டனதிற்கு வருத்தமும், பழுப்பேற்றுதலாகிய கருமத்திற்கு இடைபூதும் கேரிடும்போ லுமென்றெண்ணியிருந்தானாகலின், “மூங்கையாமென மொழிகிலான்” என் றும், தனது திரவியத்தை விட்டப்புறம்போதற்கு மனமொருப்படாது

யின், “போவது முயலான்” என்றும், இவைகளா லவனடைந்த ஆபத் துக்கோர் முடிவில்லையாகலின், “வணிகர்கோன் பட்டதார் பகர்வார்.” என்றும் கூறினார். (கக௬)

எல்லையன்ன திற்பொதிந்திடுபொற்குகையெடுத்து
மெல்லெனத்தன தாடையிற்கரந்தனன் வெய்யோன்
வல்லையக்குகைபோலவொன்றிருந்ததுமருங்கிற்
செல்லவைத்தனன் மூற்றெரும்புகையையுந்தீர்த்தான்.

(இ-ள்) அன்னது எல்லை இல்—(தருமதத்தொபத்தடைகின்ற) அந்தச் சமயத்தில், வெய்யோன்—கொடியவனான ரசவாதி, பொதிந்திடு பொற்குகை எடுத்து—(மண்சீலையினால்) பொதியப்பட்டபொன்னை வைத்த மூசையை யெடுத்து, மெல்லென தனது ஆடையில் கரந்தனன்—மெல்லவாகத் தன்னுடைய வஸ்திரத்தினுள் மறைத்துவைத்து விட்டு, வல்லை—(உடனே) அங்கீகரிக்காமாக, அருகைபோல ஒன்று இருந்தது—அந்த மூசையைப்போல வேறொரு மூசையொன்று (தன்னிடத்தி)லிருந்தது, மருங்கில் செல்ல வைத்தனன்—(அந்த மூசையைப்) பக்கத்தில் பொருந்த வைத்துவிட்டு, தழல்பெரும் புகையையும் தீர்த்தான்—அந்த அக்கினியின் மிக்க புகையையுந் தணித்துவிட்டான். (எ-று)

கரந்தனன், வைத்தனன்—மூற்றெச்சங்கள். உம்மை—இறந்தது தழுவிய எச்சம். மெல்லென—மந்தக்குறிப்பு. பொன்னைத் தீர்த்ததோடு புகையைத் தீர்த்தானென்பார், எச்சவும்மை கொடுத்து, “புகையையுந் தீர்த்தான்” என்றார். தீர்த்தல்—என்பது, இரட்டுற மொழிதலென்னு முத்தியால் நீக்குதல், தணித்தலென்னு மிருப்பொருள் பயந்து நின்றது.

வராகிப்புகையினால், தருமதத்தனை ஆபத்துறுவித் தெமாத்திப் பொற்குகையை மறைவிட்டுச் செய்துகொண்டு, அதற்கீடாக இரும்புக்குகையொன்றைத் தன்பக்கத்திலெடுத்து வைத்துவிட்டுப் புகையைத் தணித்தானென்பதாம். (கக௭)

ஓத்தகிக்குகையின்கையிற்றாங்கினை தழன்மேல்
வைத்தியென்றனவனதுபுரிதலுமாரி
னத்தருஞ்செயற்குரியனயாவைபுமமைத்து
வித்தகம்பெறச்சேயியாவொருசெயல்விதித்தான்.

(இ-ள்) தத்த—தருமதத்தனே! இகுகை—இந்த மூசையை, நின்கையில் தாங்கினை தழன்மேல் வைத்தி என்றனன்—உனது கையிலெடுத்து அக்கினியின்மேல் வைப்பாயாகவென்று (ரசவாதி) சொன்னான், அவன்

அது புரிதலும்—தருமத்தன் மூசையையெடுத்து அக்கினியின்கண் வைக்கவும், மரபின்—(ரசவாத)முறைப்படி, அதகும் செயற்கு உரியன யாவையும் அமைத்து—அத்தத் தகுதியான (புடமிதெலாகிய) செய்கைக்கு உரித்தான எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து, வித்தகம்பெற சேமியா—(தருமத்தன்) அற்புதம் பொருந்தப் (புடத்தியினுள்) மறைத்துவைத்துவிட்டு, ஒரு செயல் விதித்தான்—(தருமத்தனுக்கு) ஒரு செய்கையைக் கட்டினையிட்டான். (எ-று)

சேமியா விதித்தானென வியையும். தத்த-முன்மொழி கெட்ட பின் மொழி. “அண்மைச்சொல்லிற் ககரமாகும்” என்னுந் தொல்காப்பிய விதியான், “தத்தன்” என்னு மண்மைவிளி யீறுகெட்டு, “தத்த” என நின்றது.

தான் செய்யாநின்ற செய்கையை வணிகன் நம்புமாறு *மெய்மை போல நாடகமாத்திரையாற் காட்டுவான். அற்புதந் தோன்றச் சில செய்தானென்பார், “மரபினத்தகுஞ் செயற்குரியனயாவையு மமைத்துவித்தகம்பெறச் சேமியா” என்றும், தான் கலிங்கநாட்டைவிட் டப்பாற்சென்று மறையுந் துணையும், அவனைக் காவற்படுத்துமாறு ஒரு விரதத்தைக் கற்பிக்கின்றனென்பார், “ஒருசெயல் விதித்தான்.” என்றுங் கூறினார். (ககஅ)

வேறு.

உண்டியிக ந்துரையாடலையாகிப்

பெண்டிரை வெஃகல் பெறாய்ப் பிறர்தம்மைக்

கண்டிடலின் றுகருத்தினிலெம்மைக்

கொண்டிருமுப்பகல்கோதில்குணத்தோய்.

(இ-ள்) கோது இல் குணத்தோய்—குற்றமில்லாத நற்குணங்களை யுடைய தருமத்தனே! மு பகல்—(நீ) மூன்று நாள்வரைக்கும், உண்டி இகந்து—போசனமில்லாமலுக்கும், உரை ஆடலை ஆகி—(எவரோடும்) பேசாமலுக்கும், பெண்டிரை வெஃகல் பெறாய்—பெண்களை விரும்புதல் செய்யாமலுக்கும், பிறர் தம்மை கண்டிடல் இன்று—பிறத்தியார்களைப் பார்க்குதலில் லாமலுக்கும், எம்மை கருத்தினில் கொண்டு இரு—எம்மையே மனதில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருப்பாயாக. (எ-று)

ஆடலை-முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை. பெறாய் முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை முற்றெச்சம். அல், ஆ-எதிர்மறை இடைநிலைகள் இன்று - இன்றியென்பதன் நிரிபு. “அன்றியின்றியென்வினைபெய்துகொள்-

தொடர்பினுஞ்ராமாய்விரினியல்பே.” என்பது விதியாகலின், பகல், நாளுக் கு இலக்கணை.

உணவருந்தாதிருக்கின், தைரியமற்றுத் தன்னை நாடத் துணியா னாகலின், “உண்டியிகந்து” என்றும், வார்த்தை யாடலும், பெண்களைவிரும்பலும், பிறரைக் காண்டலுங் கூடுமாயின் தனது திருட்டு வெளிவந்து விடுமாதலின், “உரையாடலயாகி” என்றும், “பெண்டிரை வெஃகல்பெறாய்” என்றும், “பிறர்தம்மைக் கண்டிடலின்று” என்றும், கலிங்கநாட்டை விட்டப்பாற் சென்று மறைதற்கு நாள்வேண்டுமாதலின், “முப்பகல்” என்றும் விரதங்கள் கற்பித்தானென்பதாம்.

இதுமுதற் பத்தொன்பது செய்யுட்கள் பெரும்பாலு மீற்றுச்சீர் மாச்சீரும் ஷ்ணைய விளச்சீருமாய் வந்த அளவடி நான்குகொண்ட கவிவிருத்தங்கள்.

(ககக)

நெய்கமழ்செஞ்சடைநீலிதன்முன்மேனார்

மொய்கனல்வேள்விமுடித்திடலுண்டாற்

செய்கடனன்னதுதீர்த்தபிணலாம்

வைகலினேகுதுமற்றிவனென்றான்.

(இ—ன்) நெய்கமழ் செம் சடை நீலி தன்முன்—நெய்மணம் வீசுகின்ற சிவந்த சடையையுடைய காளியின் சந்நிதானத்தில், ஓர் மொய்கனல் வேள்வி முடித் திடல் உண்டு—ஒரு நிறைந்த அக்கினியாலாகும் யாகத்தை (நாம், மூன்றுநாளம்ட்டும்) செய்துமுடிப்பதுண்டு, செய்கடன் அன்னது தீர்த்தபின்—(எம்மாற்) செய்யப்படுங் கடமைபாகவுள்ள அந்த யாகம் செய்துமுடித்தபின்யு, நாலாம் வைகலின்—(அடுத்த) நாலாம் நாளில், இவண் ஏகுதாம் என்றான்—(நாம்) இவ்விடத்திற்கு வருவோமென்று (தருமத்தனை நோக்கிக்) கூறுனான்.

(எ—று)

ஆல், மற்று—அசைகள். ஈண்டுநெய்யென்றது வாசனைத்தைவத்தை, நீலி—நீலநிறமுடையவர். காளி—என்பதுமது. வைகல்—கழிதலென்னும்பொருட்டு. செஞ்சடைநீலி—முரண்டொடை.

காளிசந்நிதியிற் தீவேள்வி செய்வது, தனக்கெப்போதைக்கும் வழக்கமென்பான், “நீலிதன்முன்மேனார், மொய்கனல்வேள்வி முடித்திடலுண்டு, செய்கடனன்னது தீர்த்தபின்” என்றான்.

(கக௦)

அம்முறைசெய்கெனவாங்கவனடிபை

மும்முறைதாழ்ந்துமுதற்பெருவணிகச்

செம்மலவன்புடைசென்றிலனின்றான்

மைம்மலிசிற்தயன்வல்பைகன்றான்.

(இ-ன்) முதல் பெரு வணிகன் செம்மல்—முதன்மையான பெரு மையையுடைய வைசிய சிரேட்டனான தருமத்தன், அ முறை செய்க என—அப்படியே செய்தருளுகவென்று சொல்லி, ஆங்கு—அப்பொழுது, அவன் அடியை மும் முறை தாழ்த்து—அவனுடைய கால்களை மூன்று தரம் வணங்கி, அவன்புடை சென்றிலன் நின்றான்—அவன்பின்னே போகாமல் நின்றாவிட்டான், மைமலி சிந்தையன் வல்லையகன்றான்—வஞ்சனை நிரம்பிய மனத்தையுடைய ரசவாதி அதி விரைவாக அவ்விடத்தை விட்டகன்று போயினான்.

(எ-று)

செய்கென—ஈறுதொகுத்தல். மை—வஞ்சனை. அஃதிலக்கனை. செம்மல்—பெருமையிற்சிறந்தவன். செம்மல்கின்றான், சிந்தையன் அகன்றான் என்க.

தருமத்தனதுயர்வு தோன்ற “முதற்பெருவணிகச் செம்ம” லென்றும், ரசவாதியு னிழிவுதோன்ற “மைமலி சிந்தைய” னென்றும், மூன்று நாளைக்குள் வேற்றாரிற் சென்று மறைந்துவிடுமா றதிவிரைவாகப் போக வேண்டிச் சென்றானாகவின் “வல்லையகன்றான்” என்றுங் கூறினார்.

(கசக)

காவதமோரொருகன்னலினாகப்
போவதுசெய்துபுறத்துருமாறி
வாவினன்வேறொர்வளாகமதுற்ற
னேவலின்வைகினனித்தலைவணிகன்.

(இ-ன்) ஓர் ஒரு கன்னலின் காவதம் ஆக—(அந்தஇரசவாதி) ஒவ்வொரு நாழிகை நேரத்தில் ஒவ்வொரு காத தூரமாக, போவது செய்து—(அதி விரைவாகப்) போதலைச் செய்து, புறத்து உரு மாறி—(தான் கொண்ட) புறவேஷம் மாறி, வாவினன்—(கலிக்கநாட்டைச் கடந்து, வேறு ஓர் வளாகம் உற்றான்—வேறொரு நாட்டை யடைந்தான், வணிகன். இ தலை ஏவலின் வைகினன்—தருமத்தன் இவ்விடத்தில்(அவனது) கட்டளை யின்படி (சொல்லிய விரதங்களை யறுட்டித்துக்கொண்டு) இருந்தான்.

(எ-று)

அது—பகுதிப்பொருள் விசுதி. ஓர்—ஓர் எனக் குறுகிற்று. வாவினன்—முற்றெச்சம். கன்னல்—இருபத்து நான்கு நிமிஷங் கொண்டது. வளாகம்—நீரார் குழப்பட்ட இடம். மேலே சொன்ன, சிரமொட்டையாதிய வெளி வேடங்களை அகற்றிச் சுயவேடத்தைக் கொண்டு வேறொரு தேசத்திற் போய்விட்டானென்பதாம்.

(கசஉ).

மூப்பகல்போதலுமூதறிவுள்ளோன்
செப்பியநாள்வரைசென்றுளவன்றே
யிப்பகல்வந்திலனென்னையவன்சொற்
றப்புவனோவெனவேதளர்கின்றான்.

(இ-ள்) மூப்பகல் போதலும்—மூன்றுநாட் சென்றவுடன், மூது அறிவு உள்ளோன் செப்பிய நாள் வரை சென்றுள—(தருமதத்தன்) அந்தப் பேரறிவாளர் சொல்லிய காளினளவு முடிந்துவிட்டன, இ பகல் வந்திலன்—(நாலாநாளாகிய) இன்றையதினம் வந்திலர், என்னை—இது என்ன அற்புதம், அவன் சொல் தப்புவனோ என தளர்கின்றான்—அவர் சொன்ன சொல்லுத் தவறுவாரோவென்று வருத்தமுறுவானாயின். (எ-று)

அன்றும், ஏகாங்கனும்—அசைகள். அன்றே—என்பதைத் தேற்றமெனினுமாம். புகல்—இலக்கணை. “மூதறிவுள்ளோன் தளர்கின்றான்” என முடிக்கின். மூதறிவுள்ளோன், துண்ணிய வறிவில்லாத தருமதத்தனென்க. “தளர்கின்ற”னென்பதை முற்றெச்சமாக்கிப் பிற்செய்யுளோடு முடிப்பினு மமையும், பொய்மையும் பொருளாசையும்ற்ற தவவேட முடையோ ரீவ்வாறு செய்வரோ, இஃதற்புதமாக விருக்கின்ற தென்பான், “என்னை யவன்சொற்றப்புவனோ” என்றான். (கசக)

நீடியதொல்புகழ்நீலியிருக்கை
நாடினன்மேதகுநன்னகரெங்குந்
தேடினன்மாலுறுசிற்தையனானான்
வாடினன்மீண்டனன்மாளிகைவந்தான்.

(இ-ள்) நீடிய தொல்புகழ் நீலி இருக்கை நாடினன்—மிருக்க பழமையான புகழையுடைய காளிகோவிலிற் (சென்று) பார்த்து, மேதகு நல்நகர் எங்கும் தேடினன்—(அங்குக் காணாமல்) மேன்மையான நல்ல அந்தப் பட்டினம் முழுவதிலும் தேடி, மால் உறு சிந்தையன் ஆனான்—மயக்கம் நிரம்பிய மனதையுடையவனாய், வாடினன்—வாட்டமுற்று, மீண்டனன் மாளிகை வந்தான்—(அங்குநின்றந்) திரும்பித் (தனது) வீட்டின்கண் வந்தான். (எ-று)

நாடினன், தேடினன், சிந்தையனானான், வாடினன், மீண்டனன்—முற்றெச்சங்கள். நகரென்றது—அரிபுரத்தை. (கசச)

அடுத்துமுன்வைத்தவருங்குகைதன்னை
யெடுத்ததுநோக்கியிரும்பதுவாக

வடுத்தவீர்சிற்தையன்மாயைகொலென்னு
விடுத்தனன்னதுவீழுமுன்வீழ்ந்தான்.

(இ-ள்) வடுதவீர் சிற்தையன்—குற்றம் நீங்கிய நன்மனத்தையுடைய தருமத்தன், அடுத்து—(தன்வீட்டினுள் வைத்த புடத்தைச்) சமீபித் து, முன்வைத்த அரும் குகை தன்னை—(தனது கையினால்) முன்னமே யெடுத்து வைத்த அருமையான மூசையை, எடுத்து—எடுத்து, அது நோக்க—அதனை (உள்ளே) பார்க்க, அது இரும்பு ஆக—அம்மூசையிரும் பையுடையதாகவும், மாயை கொல் என்னு—இது மாயம்போ விருக்கின்ற தென்று நினைந்து, விடுத்தனன்—(அதனைக்) கையைவிட்டு, அன்னது வீழுமுன் வீழ்ந்தான்—அம்மூசை (நிலத்தில்) விழுவதற்கு முன்னமே தா னும் விழுந்தான், (அதிசீக்கிரமாக விழுந்தானென்றபடி.) (எ-று)

கொல்—ஐயம். விடுத்தனன்—முற்றெச்சம்: என்னு, விடுத்து, வீழ்ந் தானெனவியையும். மாயை, இந்திரசாலம் முதலிய வஞ்சனைகள். மிகு வி ராவில் தன்னை மறந்து விழுந்தமையின், கவிசமத்காரமாக, “அன்னது வீழுமுன் வீழ்ந்தான்” என்றார். (கசடு)

அத்தமனைத்துமகன்றிடலோடும்
பித்தின்மனத்தொடுபீழையனாகி
யெய்த்தனனாபுளினெல்லையுமெய்தக்
தத்தனும்விண்ணிடைசார்ந்தனனன்றே.

(இ-ள்) அத்தம் அனைத்தும் அகன்றிடல் ஒடும்—(தன்னிடத்துள்ள திரவியம் முழுதும் தன்னைவிட்டு) நீங்கிப்போகவும், பித்தின் மனத்தொ டு—பித்தற்கொண்டமனத்தோடு, பீழையன் ஆகி—துன்பமுடையவனாய், எய்த்தனன்—மெலிவடைந்து, ஆயுளின் எல்லையும் எய்த—தனது வாழ்நா ளின் முடிவும் வந்துவிட, தத்தனும் விண் இடை சார்ந்தனன்—தருமத்த னும் (இறந்து) தேவலோகத்தையடைந்தான். (எ-று)

அன்றுமேயும்—அசைகள். எய்த்தனன்—முற்றெச்சம் தத்தன்—முன் மொழிகெட்ட பின்மொழி. உம்மை—உயர்வு சிறப்பு.

திரவியமானது, தேடும்பொழுதும் வைத்துப் பாதுகாக்கும்பொழு தும், செலவுசெய்யும்பொழுதும், இழந்துவிடும்பொழுதும், தன்னை யுடையானுக்குத் துன்பத்தையே கொடுக்குமென்க. இதனை, “இன்ன நரும்பொ ருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே—பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே—யன் ன—தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா—விழுத்தலுந் துன்பமே யென்.” என்பதனாலுமறிக (கசக)

அறந்தனை விற்பவருஞ்செயலாலே
மறந்தருத்தனாமால்கரியாகிப்
பிறந்தனன் முன்னுறுபெற்றியதெல்லா
மறந்தனனென்று மனத்திடைகொண்டு.

(இ-ள்) மறந்தரு தத்தனும்—(அவ்வாறு) மாணமடைந்த தருமத்தனும், அறம் தனை விற்ப அரும்செயலாலே—தருமத் திரவியங்களை விற்ப கொடிய செய்கையின் பயனால், மால்கரி ஆகி பிறந்தனன்—மத மயக்கமுள்ள யானையாகிப் பிறந்து, முன் உறு பெற்றி அது எல்லாம் மறந்தனன்—முற்பிறப்பில் தனக்கு நேரிட்ட தன்மைகள் முழுதையும் மறந்து விட்டான், என்று மனத்திடை கொண்டு—என்று (குச்சகமுனிவர், 1 தமது) மனதின் கண்ணறிந்துகொண்டு. (எ-று)

ஏகாரம்—தேற்றம். அறம், செயல்—ஆகுபெயர்கள். ஆல்—ஏதுப்பொருட்டு. தத்தன்—முன்மொழிகெட்ட பின்மொழி. பிறந்தனன்—முற்றெச்சம். முன்—முற்பிறப்பு. மால்—பெரிதுமாம். “அறந்தனை விற்பவருஞ்செயலாலே மறந்தருத்தன்” என நின்றாங்கு வைத்து, தருமத்தை விற்ப அரிய செய்கையால் பாவத்தையுடைய தத்தன், எனப் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். இப்பொருட்டு, மறம்—பாவம். மறத்தைக் கரிக்கேற்றுவாருமுளர். மேலே, “ஒகியின் வலியாலன்ன தாழ்முறை யுன்ன லுற்றான்” என்றது தொடங்கியிதவரையும், அந்த யானையின் பூருவ சென்மத் தொடர்பு கூறப்பட்டது. தருமத்தன், முற்பிறப்பிலே தருமத்தை விற்ப பாவத்தினால், இப்பிறப்பில் இந்த யானையாகப் பிறந்திருக்கின்றனென்று, குச்சகமுனிவர், ஞானவுணர்விற கண்டாரென்பதாம். குளகம். (கசஎ)

மாற்றுவனிப்பவம்வல்லையினென்றாச்
சாற்றினன்முன்புதவம்புரிவேலை
நோற்றிடுமோர்பகனோன்பவைதானிவ்
வாற்றிபிபத்துழையாகுகவென்றான்.

(இ-ள்) இ பவம் வல்லையின் மாற்றுவன் என்னா சாற்றினன்—(அவ் வனம் மனதிற்கொண்ட குச்சகமுனிவர்) இந்த யானைப்பிறப்பை விரைவிலே நீக்கிவிடுவேனென்று தமக்குள் தாம் சொல்லிக்கொண்டு, முன் தவம் புரி வேலை நோற்றிடும், ஓர் பசல் கோன்பு அவைதான்—(தாம்) முன்னே தவஞ்செய்யுங் காலத்தி லுடட்டித்த ஒருநாளேத் தவப்பயன், இ ஆற்றல் இபத்துழை ஆகுக என்றான்—இந்த வலிமையையுடைய யானையினிடத்துச் சேரக் கடவன என்று திருவாய்மலர்த்தருளிச் செய்தார். (எ-று)

சாற்றினன்—முற்றெச்சம். “இப்பவம்” என்பதற்கு, இந்தப் பாவத் தையென்பினும் பொருந்தும். தன்னுயிர்க்குக் கேடுவராமற் பாதுகாக்கும் பெரியோர்கள் பிறவுயிர்க் கிரங்குதலியல்பாகலின், குச்சகமுனிவர் தாம் வருந்தித்தேடிய வொருதினத்துத் தவப்பயனை, அந்த யானைக்குக் கொடுத்திடத்தொடரென்பதாம். தேவரும், “மன்னுயி ரோம்பி யருளாவார் கில் லென்ப—தன்னுயி ரஞ்சம் வினை.” என்றார். (கசஅ)

இப்பரிசங்கணியப்புதலோடு
மப்பொழுதன்னவாண்டுறுவேழ
மெய்ப்படிவந்தனைவீட்டினையாருஞ்
செப்பரிதாகியதேவருவானன்.

(இ—ள்) இடரிசு அங்கண் இயம்புதலோடும்—(குச்சகமுனிவர்) இவ் வாறு அங்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் செய்தவுடன், அப்பொழுது—அப் பொழுதிலே, அன்னவன்—அந்தத் தருமதத்தன், ஆண்டு உறு வேழம் மெ ய்ப்படி வந்தனை வீட்டினன்—அவ்விடத்துத் தான்கொண்டிருந்த யானைவடி வத்தை யொழித்தவனாகி, யாரும் செப்பு அரிது ஆகிய தே உரு ஆனான்— எவராலுஞ் சொல்லுதற் கருமையாகிய தேவருபத்தை யுடையவனுயி னான். (எ—று)

வீட்டினன்—முற்றெச்சம். மெய்ப்படிவம்—ஒருபொருட் பன்மொழி. உ ண்மையான வடிவமெனப் பொருள்கோடல் சிறப்பினறு.

இந்த உருவம் போனால், மீள நல்வினையுத்தாலெடுப்பது அரிபிர மேந்திராதி வாணோர்களின் திவ்விய உருவமேயாகலின், இவனும் குச்ச கமுனிவரி னோர்களைத் தவோபலத்தால், தேவருபங் கொண்டானென்க, இஃது; “முன்னுடைய, நாணஸ்வரையி லுடல்பிரிந்து நல்வினைக்கண்— வாணனின் மாலா யயனாகி—நீணகர்—வாணடர் கோமுதலாய் வந்தபெரும் பதத்து நானு வித்தா னலம்பெறுநான்.” எனவரும் போற்றிப்பெஃரு டையுரையானும் பெறப்படும். (கசக)

அந்தரதுந்துபியார்த்தனவானோர்
சிந்தினர் பூமழைசேணிடைநின்றும்
வந்ததுதெய்வதமானமதன்பா
லிந்திரனாமெனவேறினன்னேறே.

(இ—ள்) அந்தரதுந்துபி ஆர்த்தன—(அப்பொழுது) தேவதுந்துபி வாத்தியங்க ளொலித்தன, வானோர் பூ மழை சிந்தினர்—தேவர்கள் பூக்க

சுனை மழைபோற் சொரிந்தார்கள், தெய்வதம் மானம் சேண் இடை நின்றும் வந்தது—தேவ விமானமானது சுவர்க்கத்தி விருந்தும் வந்தது, அதன்பால்—அவ் விமானத்தின்கண், இந்திரன் ஆம் என ஏறினன்—(அத்தருமத்தன்) இவன் தெய்வேந்திரன் போலுமென்று சொல்லும்படி ஏறினான். (எ-று)

அன்றும், ஏயுட்-அசைகள். சேண்—ஆகுபெயர். அந்தர துந்துபி—வட மொழியாகவி னியல்யாயிற்று. தெய்வதம்—வடமொழித்திரிபு. ஆம்—உவம உருபு. மானம்—முதற்குறை. நின்றும்—உம்பெற்று வந்த (சொல்)லுருபு, நீக்கப்பொருள், உம்-இசைநிறை. “செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத் தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினுளிரித்தே” என்னும் விதியான், “அந்தரதுந்துபி யார்த்தன்” எனப்பட்டது. துந்துபி—துந்து. என் றொலிப்பது, விமானம்—அந்தரத்திற் செல்லுந் தேவரதம்

துந்துபியார்க்க, பூ மழை சிந்த, தேவருபத்தைப் பெற்று விமானத்து மேறினமையின், “இந்திரனானுமென வேறினன்” என்றார். (கரு0)

பாசிழைமங்கையர்பற்பலர்குற்று

வீசினர்சாமரைவண்ணுறைகின்றோ

ராசிகள்கூயினரங்கவணிற்குந்

தேசிகனாரசெங்கைகுவித்தான்.

(இ-ள்) பாச இழை மங்மையர் பல் பலர்—பொன்னுற் செய்த ஆபரணங்களையணிந்த தெய்வப்பெண்க ளடேகர், சுற்றா—(அவனது பாகங்களில்) சூழ்ந்து நின்று, சாமரை வீசினர்—வெண்சாமரங்களை யிரட்டினார்கள், வண் உறைகின்றோர் ஆசிகள் கூறினர்—தேவலோகத் திருப்பவர்களாகிய தேவர்கள் (அவனுக்கு) ஆசீர்வாதங்களைச் சொன்னார்கள், அங்கு—அப்பொழுது, அவண் நிற்கும்—அவ்விடத்து நிற்கின்ற, தேசிகனார் அடி செம் கை குவித்தான்—ஆசாரியராசிய குச்சகமுனிவரின் பாதங்களை (அத்தருமத்தனாகிய தேவன்) செம்மையான கைகளைக் குவித்துக் கும்பிட்டான். (எ-று)

பாச—என்னும் விகாரப் பண்புப்பெயர் ஆகுபெயர், முதல், “மங்கையர்” என்றமையின், “வண்ணுறைகின்றோர்”. ஆடவர்மேற்று. சாமரம்—சாமரையென வீறுதிரிந்தது. ஆர். உயர்த்தற்கண் வந்தது. தன்னை நற்கதியின் விட்டமையின், “தேசிகனார்” என உயர்த்திக் கூறினான். கைகுவித்தல்—அஞ்சலிசெய்தல். தேவருந் தேவமாதருந் தொண்டிசெய்ய விமானத்திருப்பவன், அஞ்சலிசெய்தானென்னிற், குச்சகமுனிவர், மனுடனாயி

னும், தபோமகிமையாற் தேவரினும் சிறந்தவரென்பது மிதனாற் பெறப் ப
மெ. (கடுக)

நோக்கினன் மாதவனே மைபுளானே
வாக்கினில் வந்தன வந்தனை செய்தா
னீக்கரும் வல்வினை நீக்கினையென்ன
மேக்குயர்புங்கவர் விண் ணுலாகுற்றான்.

(இ-ள்) மாதவம் நோன்மை உளானே நோக்கினன்—(அதன்பின்னும்)
பெருந் தவத்தில் வலிமையையுடைய குச்சகமுனிவரைப் பார்த்து, நீக்கு அ
ரும் வல்வினை நீக்கினே என்ன—(எவர்க்கேனும்) நீக்குதற் கருமையான
(எனது) வலிய தீவினையை (நீர்) நீக்கியருளினீரென்று (நன்றியறிவு) கூ
றி, வாக்கினில் வந்தன வந்தனை செய்தான்—(தனது வாயில் வந்தவாறு
(பல) தோத்திரங்களைச் சொல்லி வணங்கிக்கொண்டு, மேக்கு உயர் புங்க
வர் விண் உலகு உற்றான்—மேன்மையினு லுயர்ந்த தேவர்கள் வாசம்பண்
னும் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தான். (எ-று)

நோக்கினன், செய்தான்—முற்றெச்சங்கள். புங்கவர்—உயர்வுடை
யோர். புங்கம்—உயர்வு. மேக்குயரென்னு மடையை விண்ணுலகிற்கேற்றி
னுமாம்,

இழிந்த பிறப்பாகிய விலங்குப்பிறப்பை யொழித்து, உயர்ந்த பிறப்
பாகிய தேவப்பிறப்பைக் கொடுத்த ஒருநாட் டவம்சோலப் பலநாட் புரிந்
த பெருந் தவவல்லமையையுடையராகலின், “மாதவநோன்மைபுளானே”
என்றும், முழுகிய பேரன்புடையோர்க்கு இப்பெற்றித்தாகத் தோத்திரம்
பண்ணவேண்டுமென்னும் முறைமை தெரியாமையின், “வாக்கினில் வந்த
ன வந்தனை செய்தான்.” என்றுங் கூறினார். (கடுஉ)

விண்ணிடையேயவன் மேவுதலோடு
மண்ணிடையின்றிடுமாதவன்முன்போ
லெண்ணருநோன்பதியற்றலுமன்றோன்
கண்ணியதென்றிசைகாவலன் வந்தான்.

(இ-ள்) அவன் விண் இடை மேவுதலோடும்—அந்தத் தருமத்தன்
சுவர்க்கலோகத்திற் சேர்ந்தவுடனே; மண் இடை நின்றிடம் மாதவன்—பூ
மியின்கண் நின்ற பெருந் தவத்தரான குச்சகமுனிவர், முன்போல எண்
அரும் நோன்பு இயற்றலும்—முன்போலவே நினைப்பதற்கருமையான தவ
ஞ் செய்யவும், அன்றோன் கண்ணிய—அம்முனிவர் கருதிய, தென் திசை

காவலன் வந்தான்—தென்திசைக் கதிபதியான யமன் பிரசன்னமாயினன். (எ-று)

ஏ காரம்—அசை. அது—பகுதிப்பொருள் விசுதி. கண்ணிய என்னும் இறந்தகாலத் தெரிநிலைவினைப் பெயரெச்சத்துக்காவல் காட்டும், இன், இடைநிலையீடுகெட்டது. கண்ணுதல்—கருதுதல். காவலன்—காத்தலில் வல்லவன், காத்தலையுடையவன். முன்போல், என்றது மேலே, “போயொரு பொய்கைமூழ்கிக் கூற்றுவற் புகழ்ந்து நோற்பு” என்றதை. (கருக)

முன்னு கூற்றுவன் முப்பகைவென்றோ
யுன்னிலேநே. க்கியு வந்தன நம்பி

லென்னை கொல்வேண்டிய தென்றலுமன்றோன்
றன்னடிவீழ்ந்திதுசாற்றுதலுற்றான்.

(இ-ள்) முன் உறு கூற்றுவன்—முன்னிலேயிற் பிரசன்னமான யமனாவன், முப்பகை வென்றோய்—(குச்சகமுனிவரைப் பார்த்து) (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்று பகைகளை வென்ற முனிவரே, உன் நிலை நோக்கி உவந்தனம்—உமது தவநிலையைக் கண்டு (யாம்) மகிழ்வடைந்தோம், நம்பால் வேண்டியது என்னை என்றலும்—எம்மிடத்தில் (உமக்கு) வேண்டற்பாலது யாது என்று வினாவுதலும், அன்றோன் தன் அடிவீழ்ந்து—(குச்சகமுனிவர்) அந்த யமனது பாதங்களில் நமஸ்காரம்பண்ணி, இது சாற்றுதல் உற்றான்—இந்த வார்த்தையைச் சொல்வாராயினர்.

(எ-று)

கொல்—அசை. “கூற்றுவன்” “உவந்தனம்” “ஒருமையிற் பன்மையு ம்பன்மையி லொருமையும்” என்னும் விதியானமைந்த பால்வழுவமைதி, “வேண்டியது என்னை” என்னும் வினா, கொடைவினா. வினையற்ற முனிவராகலின், குச்சகமுனிவரை, “முப்பகை வென்றோய்” என்றான், தேவரும், “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்—நாமம் கெடக் கெடும் நோய்.” என்றார், மயக்கம்—அவிச்சை. (கருச)

உந்திய சீர்த்தியுசத்தியன் மாடுன்ன
மைந்தன் மணஞ்செய்வந்தனன்னன்ன
முத்துறுடுன்னன் முடிந்தனன் முன்போற்
றந்தருளென்று துசாற்றுதலோடும்.

(இ-ள்) உந்திய சீர்த்தி உசத்தியன் மான்—(உலகமெங்கும்) பரவச் செய்த புகழையுடைய உசத்திய முனிவரது புதல்வியை, என் மைந்தன் மனம் செய வந்தனன்—எனது புதல்வனுக்கு மணஞ் செய்யும்பொருட்டி

(கல்யாணம்பேசு) வந்திருந்தேன், அன்னாள்—அந்த மாதா, முந்து உறு
நென்னல் முடிந்தான்—முன்னுள்ள நேற்றைத்தின மிறந்துவிட்டான்,
முன்போல் தந்தருள் என்று—(அவளை) முன்போல (உயிர்) கொடுத்தருள
வேண்டுமென்று, இது சாற்றுதலோடும்—இந்த வார்த்தையைக் (குச்சக
முனிவர் குறைபிரத்து) சொன்னவளவில். (எ-று)

மான்—ஆகுபெயர். “உந்திய” என்பதற்கு உயர்ந்த எனப் பொருள்
கொள்வாருமுளர், நென்னல்—முத்தூள், “மெருவூ நென்னலுந் தானிகழ்
த்துபமுன்னைகளை” என்றதனுமுணர்க. (கககி)

அத்தகுபோழ்கினிலந், தகனென்போ
னிக்தவன் லெண்டிய லீவந்திழையாவி
வைத்தகலமேயது வல்லையின் மீட்டிங்
குய்த்திடுவாயெனவொற்றொடுசொற்றான்;

(இ-ள்) அத்தகு போழ்கினில்—அவ்வாறாகிய சமயத்தில், அந்தகன்
என்போன்—யமனென்பவன், இவன் லெண்டிய என்று இழை ஆவி—இந்
தமுனிவர் (தருப்படி) வேண்டிக்கொண்ட எந்திய ஆபரணங்களை யுடை
ய பெண்ணினதுயிரை, வைத்தனமே—(எம் கொண்டுபோய்) வைத்தோ
மல்லவா, அது—அவ்வுயிரை, வல்லையின் மீட்டு இங்கு உய்த்திடுவாய் என
—அதி சீக்கிரத்தில் (அங்குநின்றும்) மீட்டி இவ்விடத்திற் சேர்க்கக்கட
வாயென்று, ஒற்றொடு சொற்றான்—(தனது) தூதனிடத்திற் கட்டளை
செய்தான். (எ-று)

சுரார்—தேற்றம். எந்திழை—அன்மொழித்தொகை, எந்திழை ஆவி—
“இராகுத்தலை” என்பதுபோல பேதப்பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்று
மைத்தொகை. ஒற்றனை, ஒற்று என்றது, வேந்தனை, வேந்து என்றாற்
போல. அஃதுயர்திணைக்கணவந்த வஃறிணை. தானுந் தூதரு மொருங்
கு கூடியுயிர்களை யமபுரத்து வைப்பது வழக்காகவின், தூதனையும்கப்ப
டுத்தி வைத்தனமேயெனப் பன்மையாற் கூறினான். அந்தகன்—அழிவுசெய்
பவன். (ககக)

கொற்றவனிக்தகூடமிமறைந்தான்
சொற்றதுணர்ந்திடுது துவன்முன்போ
யுற்றிடுமவ்வுயிரைக்கொடுபோந்து
மற்றவள்யாக்கையுள்வந்திடுவீத்தான்.

(இ-ள்) கொற்றவன்—அரசனாகிய யமன், இங்கு இது கூறி மறைந்
தான்—இதனைச் சொல்லி (கட்டளைபண்ணி) அந்தர்த்தானமாயினான்,
கக

சொற்றது உணர்ந்திடு து துவன் முன்போய்—'அந்த யமன்' சொன்ன வர
ர்த்தையை யறிந்த து துவன் முன்னேசென்று, உற்றிடும் அ உயிரை கொ
டுபோந்த—(யமபுரத்தில்) இருக்குமந்த உயிரைக் கொண்டுவந்து, அவள்
யார்க்கை உள் வந்திடுவித்தான்—அந்தப் பெண்ணினது உடம்பினுள் பிரவே
சிப்பித்தான். (எ-று)

மற்று—அசை. இங்கிது—ஒருசொன்னீர் மைத்தி, சொற்றது—வினையா
லீனையும்பெயர்.

கொல்லூர் தொழிற் கதிகாரமுள்ள யமன், மீள அவ்வுயிரைக் கொ
டுக்கு் தொழிற்கு மதிகாரமுடையனோவெனின், பூரணயுளைப் பெற்றி
றந்தோரையொழிய, அவமிருத்தினர்களது உயிரை, வழிபடுங் கடவுளர்க
ளாக வுள்ளவர்கள் ரக்ஷிப்பதற் கதிகாரமுடமையாலும், தன்னை வேண்டி
க் குச்சகமுனிவர் சவம்புரிந்தமையாலும், உயிரைக் கொடுத்தற்கு மதிகா
ரம் இருந்ததென்க. அதுவும், சர்வலோகைக நாயகராகிய சிவபெருமா
னே! யிரமன், திருமால், யமன், முதலானோர்க்கு படைத்தல், காத்தல்,
அழித்தல் என்னும் தொழில்களையு மதிகாரக்களையு மீய்ந்து, ஆன்மாக்க
ளுக்கு விருப்பியபடி யருளையும் புரியுமாறு ஆஞ்ஞை செய்தனர் என்ப
தாம். (க௭)

வேறு.

உடற்குறையிர் வந்திடலும்புகுந்ததுமெய்யுணர்வுசிறிதுயிர்த்த
நாசி, துடித்தனகால்பனைத்ததுரந்துளங்கிமுகம்விளங்கியதாற்
றுவண்டதாக, மெடுத்தனகையசைந்தனதோளிமைத்தனகண்
விழித்தனவாலிணையகாலே, மடக்கொடியுந்துயிலுணர்ந்தான்
போலெழுந்தாளெல்லோருமருங்கிற்குழந்தார்.

(இ-ள்) உடற்குள் உயிர் வந்திடலும்—(அவ் விருத்தையின்) உடம்
பினுள்ளே ஆவியானது வந்தவளவில், மெய் உணர்வு புகுந்தது—தேகத்
தோடு தொடர்புள்ள வழிவு வந்தது, நாசி சற்று உயிர்த்த—மூக்குத் து
வாரங்கள் சிறிது மூச்சுவிட்டன, கால் துடித்தன—கால்கள் அசைந்தன,
உரம்பதைத்தது—மாப்பு துடித்தது, முகம் துளங்கி விளங்கியது—முகம்
அசைந்து பிரகாசித்தது, ஆகம் துவண்டது—தேகமசைந்தது, கை எடுத்
தன—கைகள் மேலெழுந்தன, தோள் அசைந்தன—தோள்கள் அசைவு
கொண்டன, கண் இமைத்தன விழித்தன—கண்கள் இமை வெட்டிப் பா
ர்த்தன, இணைய காலே—இவ்வாறான (அங்கச்சேட்டைகளுண்டான) சமய
த்தில், மடம் கொடியும்—இளமையான பூங்கொடிபோன்ற விருத்தையும்,
துயில் உணர்ந்தான் போல் எழுந்தான்—நித்திரையிலிருந்தும் விழித்தெழு

ந்தவளைப்போல (மாணத்துநின்றும், எளிதாக) பிழைத்தெழுந்தன்ன, எல்லோரும் மருங்கில் சூழ்ந்தார்—(அப்பொழுதிலிருந்து) எல்லாரும் அவனது பக்கத்திற் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (எ-று)

ஆவிரண்டும்—அசைகள், வந்திடலும்—உம்மீற்று வினையெச்சம், கொடி—ஆகுபெயர், உயிர்த்த—அன் சாரியை பெறுதலின்ற பலவிற்பால் வினைமுற்று, இமைத்தன—முற்றெச்சம், பாசி, கால், கை, தோள், கண்பால்பகாவஹிணைப் பெயர்களாகவின் பன்மை முற்றோடியைந்தன், “எளரயவீற்றய லாவோவாதலுஞ்செய்யுளு ஞ்சித்தே,” என்னும் விதியான், எல்லாரும் என்பது “எல்லோரும்” என ஆகாச மோகாரமாயிற்று, மெய் உணர்வு—உண்மையறிவுமாம்.

மாணம் நித்திரையையும், பிறப்பு விழித்தெழுதலையு மொக்குமென்பார், “மடக்கொடியுந் துயிலுணர்ந்தான் போவெழுந்தான்,” என்றார், தேவரும், “உறங்குவது போலுஞ் சாக்காநெற்கி—விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு,” என்றார். வியப்புச்சுவையென்னு மலங்காரம்.

இதுமுதல் ஒன்பது செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீர்களும் காய்ச்சீர்களும், இறுதியிரண்டும் மாச்சீருமாய்வந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (கருஅ)

அன்னையவடனைத்தருள்விரங்குற்றாடந்தையெடுக தனைத்துப்பல்காற், சென்னிதனிலுயிர்த்தேகனிருகுறங்கின்மீமிசையேதிகழ்ச்சேர்த்தி, பென்னடிகளென்கடவுளெனதுகவப்பயனாகுமெந்தைநென்னற், சொன்னபடிதவமியற்றியுய்மித்தானிலையென்முதுணினிற்சொற்றான்.

(இ-ள்) அன்னை—மாதாவாகிய மங்கலையானவள், அவள் தனைநிழுவி இரங்குற்றான்—அந்த விருத்தையைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டமுதான், தந்தை—பிதாவாகிய உசத்தியமுனிவர், எடுத்து அனைத்து—(அவ்விருத்தையை) எடுக்கித் தன் மாப்போடனைத்து, பல் கால் சென்னிதனில் உயிர்த்து—பலதரமாக உச்சியில் முத்தமிட்டு, தன் இரு குறங்கின்மீ மிசை—தனதிரண்டு தொடைகளின்மேல், திகழ சேர்த்தி—வினங்கும்படியிருத்திவைத்துக்கொண்டு, என் அடிகள்—எனது குருவும், என்கடவுள்—எனது தெய்வமும், எனது தவப்பயன்—எனது தவத்தின் பயனும், ஆகும் எந்தை—ஆகவுள்ள எனது தந்தையான குச்சகமுனிவர், நென்னல் சொன்னபடி—நேற்றையதினம் சொன்னபிரகாரம், தவம் இயற்றி—தவம்செய்து, இவனை உய்வித்தான் என்று—(அடியேனது கண்மணிபோலு

ம்) இந்த மாதைப் பிழைக்கச்செய்தனரென்று, துணியின் சொற்றூள்—உறுதியாகக் கூறினார். (எ-று)

ஏசாரங்களிரண்டும்—அசைகள். மீமிசை—ஒருபொருட் பன்மொழி. இரங்குற்றூள்—உறு, துணைவினை. “எந்தை.” உவப்பின்கண்வந்த மரபுவழு வமைதி. அடிகள்—பெரியவன். கடவுள்—பிரபஞ்சத்தைக் கடந்து நின்றவன்.

ஒருவர்க்கு நேரிட்ட, தீராத பேரிடரைத் தீர்க்க வல்ல குருவர், செவ்வழும், தவப்பயனுமே, தாமாகநின்று புதல்வியை அவயிருத்தினின்றும் பிழைக்கச்செய்தமையின், குச்சகமுனிவரினருமையும் தமது நன்றியறிதலுந்தோன்ற “என்னடிகள், என்கடவுள், எனது தவராயன்.” என்றும், பேருவகைப் பெருஞ்சிறப்பால், “எந்தை” என்றுக் கூறினார். இஃது வீறுகொளணியிலுள்ளப் பெருமையென்னு மலக்காரம். (கடுக)

சுற்றுகின்ற கிளைஞர்களுமல்லோரும் அதிசயிப்பதொல்லோளும் பெற்றதிருவணையாடல் பெண்ணை ன்கைமுகநோக்கிப்பேசுநீயீன், நெற்றதுவுமிறந்ததுவுமிண்டதுவுமுறைப்பாடவேயுரைத்தி யென்வப், பொற்றொடியாளதுவின விப்புருந்ததொருபரிசனைத் தும்புகலலுற்றான்.

(இ—ள்) தொல்லு ஞாலம் பெற்ற திரு அணையாள்—பழமையான உலகத்தைப்பெற்ற இலக்குமிபோலும் அழகுங் குணமுமுள்ள மங்கலாதேவி, தன் பெண் அணங்கை முகம் நோக்கி—தனது மகளாகிய தெய்வப் பெண்போல் வானைமுகத்தின்கட் பார்த்து, பேதை—மகளே! நீ ஈண்டு உற்றதுவும்—நீயிவ்விடத்தில் வந்தமையையும், இறந்ததுவும்—இறந்தமையையும், மீண்டதுவும்—(பின்னர்) உயிர் பெற்றெழுந்தமையையும், முறைபட உரைத்தி என்ன—முறைமைபொருந்தச் சொல்லக்கடவையென்று கேட்ப, பொன் தொடியாள் அது வினவி—பொன்னாற்செய்த வளையலைத் தரித்த விருத்தையதனைக் கெட்டு, சுற்றுகின்ற கிளைஞர்களும் அல்லோரும் அதிசயிப்ப—(தன்னைச்) சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற சுற்றத்தார்களு மவரையல்லாத பிறரு மற்புதங்கொள்ள, புருந்தது ஒரு பரிசு அனைத்தும் புகலல் உற்றாள்—(தனக்கு) நேரிட்டதான ஒப்பற்ற செயல்களையெல்லாம் சொல்வாளாயினள். (எ-று)

ஏசாரம்—அசை. கிளைஞர்கள், கள்—விசுதிமேல் விசுதி. அணங்கு—ஆகுபெயர். பேதை—ஈண்டினம்பெண். அண்மைவிளியாகலி னியல்பாயிற்று. “முதலை யையுறிற் கிளையைக்கண்ணுறும்.” என்னும் விதிநோக்கி. “அண்

ங்கைமுகநோக்கி.” என்பதற்கு அணுகை முகத்தின்கட் பார்த்து எனப் பொருள்கூறிலும், ஐ, உருபு அது வருயின் நிரிபு எனவும், அணங்கைமுகத்தைப் பார்த்து எனப் பொருள்கொண்டு, இரண்டு செய்யப்படுபொருள் வந்தவெனவும் கூறுவாருமுளர் கிளை—யரத்தை கிளைதழுவுதல்போல ஒரு வரைத் தழுவிநிற்பவர் தொடி—யட்டமானது. உலகத்தைப் பெற்ற திருமாவின் சிறப்பை இலக்குமிக்கேற்றி, “சொல்லெஞாலம்பெற்ற திரு” என்றது ஒற்றுமையாக கருதிப்பண்க. “ஞாலம்பெற்றதிருவனையான்” உலகத்தார் பெற்றுக்கொண்ட செல்வம்போன்ற மக்கலை, எனவும், உலகத்தைப் பெற்ற வுமையைப்போன்ற மக்கலை, எனவும், பொருள்கொள்வாருமுளர். உமைக்குக் கூறுங்கால், “திரு,” பெண்ணென்னும் பொருட்டி, மேலே, “பொறைதருதிருவைப்போல்வான்” எனவருவது மிக்கருத்தேயாம்.

• (கச௦)

நீடியமங்கையர்பண்ணை தன்னுடனே போந்ததுவுமே நீர்க்கான் யா, றுடியதும் மீண்டதுவுங்கடகளிறு போந்ததுவுமீதனைக்கண்டே, யோடியதற்காமொரு சதிதனித்ததுவுக்கவலிடையிலேந்து விழ்ந்து, வீடியதும் மீண்டதுவுந்தென்றிசைக்கணிகழ்வனவும்கிரித்துச்சொற்றாள்.

(இ—ள்) நீடிய மங்கையர்பண்ணை தன்னுடன் போந்ததுவும்—மிக்கதோழிப்பெண்களின் கூட்டத்தோடு (தானில்லத்தின்கண்ணின்று) போனமையையும், நெடுநீர் தான்யாறு ஆடியதும்—மிருத்த நீரையுடைய காட்டாற்றில் ஸ்நானஞ் செய்காமையையும், மீண்டதுவும்—(பின்பு, இல்லத்திற்கு வருமாறு) திருப்பியமையையும், கடகளிறு போந்ததுவும்—(வழியில்) மதயானை வந்தமையையும், அதனை சுண்டு ஒடியதும்—அந்த யானையைக் கண்டு (தாங்களையெரு மச்சுக்கொண்டு) ஓடினமையையும், தான் ஒருத்தி தனித்ததுவும்—தோழிமார்களைப் பிரித்து தான் ஒருத்திமாத்திரம் தனித்துக்கொண்டமையையும், உலேந்து கூவல் இடை வீழ்ந்து வீடியதும்—வருத்தமுற்றுப் (பாழ்வு) கிணற்றின்கண்விழுந்திறுத்தமையையும், தென்திசைக்கண் நிகழ்வனவும்—யமலோகத்தின்கண் நடக்குஞ் செய்கைகளையும், விரித்து சொற்றாள்—விபரமாகக் கூறினாள்.

(எ—று)

ஏகாரங்களிரண்டும்—அசைகள். கடகளிறு—வடமொழியாகவினியல்பாயிற்று. தென்திசை—ஆகுபெயர். மங்கையர்—பன்னிரண்டு பதினமூன்று வயசுள்ள இளம்பெண்கள், பண்ணை—மகளிர்கூட்டம், ஈண்டு ஆடுதல்—நீராடுதல். வீடுதல்—இறத்தல். மீழுதல்—உயிர்பெற்றெழுதல். களிறு—ஆண்யானை. “உலேந்து” என்பதற்கு, தவறியெனப் பொருள்கோடலுமொன்று.

(கசக)

சொன்னமொழியதுகேளாமிகமகிழும்வேலைதனிற்று களிநூயோன், கொன்னவினுமுத்தலைவேற்குற்று வன்றைருள்பெற்றுக்குறுகலோடு, முன்னுறவேபெதிர்சென்றுபெருங்கிளையும்பன்னியுமா முனியும்பெற்ற, கன்னியும்வந்தடிவணங்கிப்போற்றிசெயவரன் முறைபேகருணைசெய்தான்.

(இ-ள்) சொன்ன மொழி அதுகேளா—(விருத்தை, யிவ்வாறு விவரித்துச்) சொன்ன அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, மிகமகிழும் வேலைதனில்—(அனைவரும்) மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்துகொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், துகள் இல் தூயோன்—மாசற்ற பரிசுத்தரான குச்சகமுனிவர், கொல்விலும் முதலைவேல் கூற்றுவன் தன் அருள்பெற்று குறுகலோடும்—கொலைத்தொழிலைப் பழகும் மூன்று தலைகளைப் பெற்ற சூலவேலையுடைய யமனது கட்டாட்சத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு (அவ்விடத்திற்கு) வருகலும், பெரும் கிளையும்—மிக்க சுற்றத்தாரும், பன்னியும்—பத்தினியாகிய மங்கலையும், மாமுனியும்—மகிமையுள்ள உசத்தியமுனியரும், பெற்ற கன்னியும்—(இவ்விருவரும்) பெற்ற புதல்வியான விருத்தையும், முன்னுற எதிர்சென்று வந்து—முன்பாக எதிர்கொண்டு வந்து, அடிவணங்கி போற்றி செய—பாதங்களில்நமஸ்கரித்துத் துதிசூற, வரன்முறை கருணைசெய்தான்—(குச்சகமுனிவர், அவர்களுக்கெல்லாம்) முறைமைப்படி அனுக்கிரகம் செய்தனர். (எ-று)

ஏகாரங்களிரண்டும்—அசைகள். “கிளை”—அஃறிணைபோல் வந்த உயர்திணை. கேளா—செய்யா என்னும் வாய்பாட்டுடன்பாட்டு வினையெச்சம். கொல்—முதனிலைத் தொழிற்பெயர். செய—தொகுத்தல். “மகிழும் வேலை” என்பதன் மகரம் குறுக்கம், நவிலல்—செய்தலுமாம். போற்றி—இகரவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். முனி—மாநகிலன்: எப்பொழுதுங் கடவுளைத்தியானஞ் செய்து நிற்பவன். கன்னி—மணமாகாத பெண், கூற்றுவன் தன் அருள் பெறுதல்—விருத்தை பிழைக்கும்பொருட்டு யமனிடத்து வரம்பெறுதல், “வரன்” என்பதை எழுவாயாக்கி முதன்மையையுடைய குச்சகரோனப் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும்.

தம்புதல்வி யுயிர்பெற்றெழுந்து தனக்கு நிகழ்ந்த சம்பவங்களை விவரித்துச் சொன்னபோ தவர்க்குண்டான களிப்பு, கழிபெருங் களிப்பாகலின் “மகிழும் வேலை” என்றது “மிக மகிழும் வேலை” என்றும், முற்செய்த ஒருதினத்துத் தவத்தால் யானையாகிய விழிந்த பிறப்பை மாற்றி தேவனாகிய வுயர்ந்த பிறப்பாக்கித் தருமதத்தனைக் சுவர்க்கத்துக்குச் சேர்த்து, பின் ஒரு தினத்துத் தவத்தால் யமனையழைத்து விருத்தையினுயி

ரை மீட்டுக் கொடுத்த மகானுபாவராகவின், குச்சகமுனிவரை, “துகளி னுயோன்.” என்றும், அவ்வவர்க் கேற்றபடி யனுக்கிரகித்தாராகவின், “வரன்முறையே கருணைசெய்தான்.” என்றும் கூறினார். (௧௧௨)

என்னுயிருட்பெருங்கிளைஞர் தம்முயிருமில்லறத்திற்கியன்றபன் னி, தன்னுயிருநட்டோர்கடமதுயிருநின்றிடயான்வத்திற்பெ ற்ற, மின்னுயிர் தந்தருளிணையாலரிதோநிற்கிதுவம்மாவேலைஞா ல, மன்னுயிர்காத்தளிப்பவனுநீயெனவேயெனதுள்ளமதித்தத ன்றே.

(இ-ள்) என் உயிரும்—என்னுடைய உயிரும், பெரும் கிளைஞர் தம் உயிரும்—மிகுந்த சுற்றத்தார்களுடைய உயிரும், இல்லறத்திற்கு இயன் ற பன்னிதன் உயிரும்—இல்லறத்திற்கிசைந்த மனைவியினது உயிரும், நட்போர்கள் தமது உயிரும்—சினேகிதர்களது உயிரும், நின்றிட—(இறந் துபடாமல்) நிலைத்திருக்கும்படி, யான் தவத்தில் பெற்ற—அடியோள் தவ ம்புரிந்து பெற்ற, மின் உயிர் தந்து அருளினை—புதல்விய னுயிரைத் தந் து இரட்சித்தீர், அம்மா—ஆ! ஆ! நிற்கு இது அரிதோ—(தவமகிமையுள் ள) தேவரீருக்கு இஃதருமையானதா, வேலைஞாம் மன் உயிர் காத்து அ ளிப்பவனும்—கடல்குழந்த பூவுலகின்கணிருக்கின்ற சேவர்க்கங்கனையெல் லாங் காத்து இரட்சிப்பவரும், நீ எனவே எனது உள்ளம் மதித்து—தே வரீர் தாமேயென்று அடியேனுடைய மனம் நிச்சயித்தது. (௭-று)

அன்று மேயு மாலும்—அசைகள். எனவே—என்பதன்கணேகாரம்—தே ற்றம், ஓகாரம்—எதிர்மறை. அம்மா—வியப்பிடைச்சொல். மின்—ஆருபெ யர். மன்னுயிர்—முக்காலவினைத்தொகை. அளிப்பவனும்—என்பதன்கணு ம்மை, உயர்வுசிறப்பு. “ஆவீறையும்” என்னும் விதிப்படி. வேலா, வேலை யென நின்றது. புத்திரசோகத்தை மேதாவியரும் பொறுக்க முடியாமை யானும், அஃது நஞ்சுபோன்றுயிரை நலிதலானும், நானிறந்து பதிதல் நிச் சயம் அவ்வனம் நானிறந்துபடவே, என்னை யுயிராகக்கொண் டதற் குட ம்பாக வாழ்ந்த மனைவியும், மாஞ்சாயப் பற்றுக்கோடாகப் பற்றியிருந்த வல் லியுங் கிளைகளும் சாயுமாறுபோல உறவினரும் நட்பாளரும் இறந்து படு வரன்றோ. அவ்வனமாகாது, என்மகளைப் பிழைப்பித்துத் தந்தீரென் பார், “என்னுயிரும் பெருங்கிளைஞர் தம்முயிரும் பன்னிதன்னுயிரும் நட டோர்கடமதுயிருநின்றிடமின்னுயிர் தந்தருளினை” என்றும், தருமத்தனை யும், எங்கனையும், புத்திரனை யில்லறத்திருத்தி, யிறந்துபோன முன்னோர் களையு மிரட்சிக்கும் மகானுபாவனும் நீரேயென்பார், “ஞாலமன்னுயிர் கா. த்தளிப்பவனு நீயெனவே யெனதுள்ள மதித்தது” என்றும் கூறினார். பு

த்திரசோகம் மேதாவியாலும் பொறுக்க முடியாதென்பதை, “புத்திர சோகந்தன்னைப் பொறுப்பரோ பெரியோர்தாமும்” என்பதனாலும், அஃது நஞ்சுபோன்றயிரை நலியுமென்பதை, “புத்திரசோகமென்னு நஞ்சினற் பொன்றினுன்போல்,” என்பதனாலு முணர்க. மேதாவியர் - அறிஞர்.

(ககக)

ஆர்வமொழியென்னு மலங்காரம்.

வள்ளையுன்றிருவுளத்தையாருணர்வார்கவுச்சகனாகற்கியான் பெற்ற, தெள்ளமீர் தமனையமொழிவிருத்தையெனுங்கன்னிகையைத்திசையிழுக்க, கொள்ளுதற்குவந்தனையோகற்றுவனற் போனவுயிர்குறுகிமீண்டு, மெள்ளவரும்படியழைத்துத்தந்திடுவான்வந்தனையோளம்புகையா.

(இ-ள்) வள்ளலை—(வேண்டினோர்க்கு வேண்டியாங்கு) வரையாது அருளுந் தன்மையையுடையவரே, உன்ருவுளத்தை உணர்வார்யார்—தேவரீரது திருவுளப்பாங்கை யறியுமாற்றலையுடையவர் யாவர் (ஒருவருமில்) ஐயா—சுவாமீ! கவுச்சகனும்மகற்கு—(தமது) கவுச்சகராகிய புதல்வருக்கு, யான்பெற்ற—அடியேன் (தவம்புரிந்து) பெற்றெடுத்த, தென் அமிர்தம் அனையமொழி விருத்தை எனும் கன்னிகையை—தெளிவான தேவரமுதம் போலு மினிய வசனங்களை வசனிக்கும் விருத்தையென்கின்ற பெண்ணை, திசையில் நாடி கொள்ளுதற்கு வந்தனையோ—இத்தேசத்தில் தேடி (மணஞ்செய்வித்துக்) கொள்ளுதற்காக வந்தீரோ, கூற்றுவனல் போனஉயிர்—(அல்லது) யமனாலுடலினின்றும் போன உயிரை, மீண்டும்—மீளவும், குறுகி மெள்ள வரும்படி அழைத்து தந்திடுவான் வந்தனையோ—சமீபித்து மெல்லவாக வரும்பொருட்டு அழைத்துத் தரும்படியாக வந்தீரோ, விளம்புக—(எதன்பொருட்டென்பதை) திருவாஃமலார்தருளுக. (எ-று)

ஓகாரங்களிரண்டும்—விதற்பப்பொருளில்வந்தன. திசை. ஆகுபெயர். எனும்—விகாரம். விளம்புகையா—ஈறுதொகுத்தல். மெள்ள—மெல்லவென்பதன்போலி. “மெள்ளவந்துதன்கடிமனைமேவிய” என்றார் பிறரும். வள்ளலையென்பதன்கண்காரம். “அன்னையுண்ண” என்பதிற்போல விளிப்பொருளில் வந்தது. அண்மைவிளியாகவிற் சாரியையென்பாருமுளர். யாவர் எனும் எதிர்மறைவினாவனைக்குறிப்பு யார் என விகாரப்பட்டது. வள்ளல்—வரையாது கொடுப்பவன். அமிர்தம்—மரணத்தைக் கெடுப்பது. கன்னிகை—மணமாகா விளம்பெண்.

குறையிரத்தோர்க்கு வேண்டிய கொடுத்தருள் புரியு மருட்கொடையா
ளிரென்பார், “வள்ளலு” என்றும், மகனுக்கு மணம்புணர்த்த மகட்பேசு
பாறு வந்தசனோடு மிறந்த வயிரை யழைத்துக்கொடுத்தருளுதற்கும் வந்தவர்
நீரென்பார், “சவுச்சகனாகற்குவிருத்தையெனுங்கன்னிகையைக் கொள்ளு
தற்கு வந்தனையோ—சுற்றுவனாற்போனவயிர் குறுகியிண்டு மென்னவரும்படி
யழைத்துத் தந்தவொன் வந்தனையோ” என்றும், குச்சகமுனிவரி னுயர்வு
தோன்ற விந்நனம் விதந்து கூறினார். இதவும் மேலையலங்காரம்,

(௧௯௪)

எனமுனிவன் தனைநீராக்கி முகமன் களின்பால்வருமெடுத்ததுக்கூறி
யானை பவரையுடன் கொண்டுசுற்றுககரெல்லாருமடைந்துகுழ
யனைவியெடும்துதல்வெப்பெடுமடமாதர்தங்களைபெடுமவல்லையேகித்
தனதுறையுளிடையுருநதுயிற்றிருந்தானுற்றிரியதவத்தின்மே
லேயான்.

(இ—ள்) ஆற்று அரிய தவத்தின் மேலேயான்—செய்தற் கருமையான
தவத்தில் மேம்பாடுடைய உசத்தியமுனிவர், முனிவன் தனை நோக்கி—
குச்சகமுனிவரைப் பார்த்து, என முகமன்கள் இவை பலவும் எடுத்து கூ
றி—என்றிப்பெற்றித்தாகச் சன்யான வார்த்தைக ளிவைபோல்வன் பல
வற்றையும் விரித்துச் சொல்லி, அனையவனை உடன் கொண்டு—அந்த மு
னிவரைத் தம்முட னழைத்துக்கொண்டு, சுற்றத்தார் எல்லாரும் அடைந்
து குழ—குழது. ஞாதிபர்களைல்லாருங் கூடி (பாகத்திற்) குழந்துவா
யனைவி ஓடும்—மனைவியாகிய மங்கலையம்மையொடும், புதல்வி ஓடும்—மக
னாகிய விருத்தையோடும், மடம் மாதர் தங்கள் ஓடும்—இளம்பருவமுள்ள
தோழிப்பெண்களோடும், வல்லு ஏகி—மிகு விரைவாகச் சென்று, தனது
உறையுள் இடை புகுந்து வீற்றிருந்தான்—தம்முடைய இல்லத்தின்கட்
சார்ந்து வீற்றிருந்தனர்.

(எ—று)

நோக்கி, கூறி, கொண்டு, குழ, ஏகி, புகுந்து, வீற்றிருந்தானென
வியையும். அனையவன்—சுட்டடியாசப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலனையும்
பெயர்.

மடம்—கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமையுமாம். மாதர்—வி
ரும்பப்படுமழகையுடையவர், அது பெண்களுக்கு ஆகுபெயர். “மாதர்
காதல்” என்னுந்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தானும், “மாதர்கொன் மாதரே
ல்லாம்” என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணச் செய்யுளானு முணர்க. வல்
லை—என்பதில், ஐ—சாரியை, வல்—விரைவுக்குறிப்பு. உறையுள்—வீடு, வீற்றி
ருத்தல்—பெருஞ்சிறப்போடிருத்தல். வீறு—பகுதி.

(௧௯௫)

பின்புமொருசிலவைகல்குச்சகணையவண்ணருத்திப்பெரியோயிங்ந், நென்புதல்விதணையளிப்பனுன்மதலைதனைக்கொண்டேயேகுடுகன்னத், தன்புதல்வற்கொடுவரலும்வீருத்தையெனுங்கன்னிகையைத்தழல்சான்றாக, வன்பிடுமெடுநன்னாளினேரைதனில்விதிமுறையேயருள்செய்தானால்.

(இ-ள்) பின்பும் ஒரு சிலவைகல்—(உசத்தியமுனிவர்) அதன் பின்னரும் ஒரு சிலநாள்கள், குச்சகணை அவண் இருத்தி—குச்சகமுனிவரையவ்விடத்தி லிருக்கும்படி செய்து, பெரியோய்—(அதன்மேல் குச்சகமுனிவரைநோக்கி) பெரியவரே! இங்ஙன் என் புதல்வி தனை அளிப்பன்—இவ்விடத்திலே யடியேனது புத்திரியை (மணஞ்செய்து) கொடுப்பேன், உன்மதலைதனைக் கொண்டு ஏகுக என்ன—தேவரீரது புத்திரரை யழைத்துக் கொண்டு வரக் கடவீரென்று சொல்ல, தன் புதல்வன் கொடுவரலும் (அவ்வாறு குச்சகமுனிவர்) தமது புத்திரராகிய மருககண்டேயரை யழைத்துக்கொண்டு வருதலும், விருத்தை எனும் கன்னிகையை—(உசத்தியமுனிவர்) விருத்தையென்கின்ற தமது மகளை, அன்பிடுமெடும்—அன்போடும், நல் நாளில் (நல்) ஓரைதனில்—சுபதினத்திலுள்ள சுபமுகூர்த்தத்தில், தழல் சான்று ஆக—அங்கினி சாட்சியாக, விதிமுறையே அருள் செய்தான்—(வேதநூலின்) விதிப்படி மணஞ்செய்து கொடுத்தனர். (எ-று)

ஆலுமேயும்—அசைகள். விதிமுறையே—என்பதன்கணைகாரர் தேற்றம். இங்ஙன்—இங்ஙனமென்பதன் விகாரம். ஏகுகென்ன—ஈறுதொகுத்தல். கொண்டு—கொடு என இடைக்குறைந்தது. நல், என்னு மடையோரைக்குங் கூட்டப்பட்டது. வைகல்—கழிதலென்னும் பொருட்டு. அஃதீண்டு நானுக்கு ஆகுபெயர். கன்னிகையை யருள்செய்தல்—கன்னிகாதானம்பண்ணல். தழல்—பற்றுதலுடையது. ஓரை—இரண்டரைநாழிகைகொண்ட நேரம். பெண்வீட்டிற்குநே மணம்புணர்த்தல் வழக்கமாகலின், “இங்ஙனென் புதல்விதணையளிப்பன்” என்றார்.

மகளிரிலக்கணத்தினும் விசேடலக்கணங் கூறவந்த கவுச்சகமுனிவரிற்று மீள் வயிர்பெற்றெழுந்த பெண்ணையும் மணக்கலாகுமோவெனின் அஃதேகதேசமென்றொழிக. (ககசு)

வேறு.

அருள்புரிந்திடுதலுமன்பினுனியைப்
திருவருமில்லறமியற்றப்பல்பகல்

கருணைசெய்குச்சகன்கண்டுமாதவம்

புரிதரவேவடபுலத்திற்போயினுன்.

(இ-ள்) அருள்புரிந்திடதலும்—(உசத்தியமுனிவ ரிவ்வாறு) மணஞ் செய்து கொடுக்கவும், இருவரும்—(மிருககண்டியர் விருத்தை யென்கின்ற இவர்களிருவரும், அன்பினுன் இயைந்து—(ஒருவர்மே லொருவர் வைக்கும்) அன்பினுல் (பூவும் மணமும்போலக்) கலந்து, இல்லறம் இயற்ற—இல்லறத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்க, கருணைசெய் குச்சகன்—(அவர்க்குக்) கிருபை புரிகின்ற குச்சகமுனிவர், பல்பகல் கண்டு—(அவ்வில்லறத்தைப்) பலநாள் பார்த்து (மகிழ்வடைந்து) மாதவம் புரி தர வடபுலத்தில் போயினுன் — (பின்பு, தாம்) மகா தவத்தைச் செய்யக் கருதி உத்தரதிசையைநோக்கிப் போயினுள்.

• (எ-று)

ஏகாரம்—அசை. புரிந்திடதலும்—என்பதில், இடுவார், புரிதர, என்பதில்—தரவும், துணைவினைகள். பகல்—இலக்கணை. பல்பகல் இல்லறமியற்றுவென்பினுமாம். கருணைசெய்—என்பதற்கு உயிர்களுக்கருள்புரியுமென்பினுமமையும். போயினுன், என்பதில்—இன்—இறந்தகால விடைநிலை—ய—எழுத்துப்பேறு. தொன்றுதொட்டெல்லாருந் தவம் புரிவதும், சித்தியைத் தருமாங்கலத்தைகயுடையது முத்தரதிசையாகலின், “மாதவம்புரிதரவடபுலத்திற்போயினுன்.” என்றார்.

புத்திரப் பேற்றின்பொருட்டில்லறத்திருந்து புத்திரரைப் பெற்றுப்பக்குவப்படுத்துந் துணையும் பாதுகாத்து, தம்போலில்லறத்திருத்தித் தாம் தவம்புரிதலே முனிவர்கடனாகலிற் குச்சகமுனிவர் புதல்வரையில்லறத்து நிறுவி அவ்வில்லறச்சிறப்பைச் சிலநாளிருந்து கண்டு களித்துக்கொண்டு தவம்புரியுமாறு சென்றாரென்பதாம்.

இதுமுதற் பன்னிரண்டு செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீர் மாச்சீரும் ஏனாமூன்றும் விளச்சீருமாய் வந்த அளவடி நான்குகொண்டசுவிவிருத்தங்கள்.

(ககஎ)

போதலுமிருந்திடம்புனிதலேதியன்

மாதவாவலியினுன் மாதினேன்பினுன்

மேதினியந்திடமிருகண்டென்னவோர்

காதலனுதித்தனன் கணிப்பில்லகாட்சிபான்.

(இ-ள்) போதலும்—(குச்சகமுனிவர் தவஞ்செய்யப்) போனபின்பு இருத்திடும் புனித வேதியன் மாதவாவலியினால்—(இவ்வாழ்க்கையில்) இருக்

கும் சுத்தமுள்ள வந்தணராகிய மிருககண்யே முனிவரின் மகா தவவலி மையினாலும், மாதின் நோன்பினால்—(அவர் மனைவியாகிய) விருத்தையின் விரத பலத்தினாலும், மேதினி வியந்திட—உலகத்திலுள்ளோ ரதிசயமடைய, கணிப்பு இல் காட்சியான்—(இவ்வளவென்று) மதிக்கவியலாத பேரறிவையுடையவராகி, மிருகண்டு என்ன ஓர் காதலன் உதித்தனன்—மிருகண்டு என்று ஒரு புத்திரர் தோன்றினார். (எ-று)

காட்சிபான்—முற்றெச்சும், மேதினி—ஆகுபெயர், அருள்செய்சாலால், அருள்புரிந்திடதலும், போயினான், போதலும், எனவந்தையின் இம்மூன்று செய்யுட்களு மந்தாதித் தொடைகள். ஆல்—இரண்டுமேதுப பொருட்டு. அன்னை தந்தையரின் தகுதிபுடைமைக்குபுதல்வரே சான்றாகலின், “புனிதவேதியன்மாதவவலியினான்.” என்றும், “மாதினோன்பினான்” என்றும், கூறினார். இதனை, “தக்கார் தகவில ரென்பகவரவ—ரெச்சத்தாற் காணப்படும்.” என்றுத் தேவர்குறளானுமுணர்க வேதியன்—வேதமோதற்கும் ஒதுவித்தற்கு முரியவன். மேதினி—உடற்கொழுப்பினால் நனைத்தது. விட்டுணுமூர்த்தியினால் தொல்லப்பட்ட மதுகைடவரென்னு பசுரர்களுடைய கொழுப்பினால் நனைத்தமைபற்றிப் பூமிக்குக் காரணப்பெயராயிற்று. காட்சி—நாணவணர்வு. காதலன் - புத்திரன், அன்புடையவன். மிருககண்டேன் புத்திரன் மிருகண்டு; சம்பந்தம்பற்றிய தத்திதார்தப்பெயர், புத்திரரின் மகிமை தோன்ற, “பிறந்தனனென்னது,” “உதித்தனன்” என்றார். (௧௧௮)

அப்புதல்வற்கியாண்டாறுசென்றுழி
மெய்ப்பிரமச்செபலிளங்குபாண்மையான்
முப்புரிநூல்வினைமுடித்துக் காதைபோற்
செப்பருமாதவஞ்செய்யப்போயினான்.

(இ-ள்) அ புதல்வற்கு—இங்ஙனம் தோன்றிய மிருகண்டு என்னும்) அந்தப் புதல்வருக்கு, யாண்டு ஆறு சென்ற உழி—வருடமாறு கழிந்தபொழுது, மெய் பிரமம் செயல்விளங்கும் பான்மை ஆன்—உண்மையான பிரமணத்துவம் விளங்கும்பொருட்டு,* மு புரிநூல் வினை முடித்து—உபவீதச் சடங்கை நிறைவேற்றிவிட்டிடு: தாதைபோல்—(அந்த மிருககண்யேமுனிவர், தமது) பிதாவாகிய குச்சகமுனிவரைப்போல, செப்பு அரும் மாதவம் செய்ய போயினான்—(தாமும்) சொல்லுதற்கருமையான மதூ தவத்தைச் செய்யும் படி(உத்தரதிகையை காடிப்) போயினார். (எ-று)

சென்றுழி—ஈறுதொகுத்தல். செப்பு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர். “யாண்டுஆறுசென்றுழி” என்றமையின், ஏழாமவயதின்னென்பது கருத்து. பிறந்ததுமுதல் ஏழாவதுவயதின், அல்லது, கருப்பமுண்டான்துமுதல் எட்ட

வது வயதின், உபநயனஞ் செய்யவேண்டிவது நூன்விதியென்க. “அப்புதல்வற்கு முப்புரிநூன்வினை முடித்து” என்கூட்டிக். இகனானன்றோ, பிராமணரை, இருநிற்பாளரென்பர். பிரமம்—வேதம். அக்னையோதுகற்க்கிகாரமுண்மையின், பிராமணத்துவத்தைப் “பிரமச்செயல்” என்றார். வடமுமும்மூன்று, புரியும்மூன்று, இடைபடும் மூன்றாக விருத்தவந்திப் பூணூலை, முப்புரிநூலென்பர். “பிரமச்செயல்வினவ்வுபான்மையால் முப்புரிநூல் வினைமுடித்து” என்பதற்கு, பிரமசாரியம் விளங்கும்பொருட்டினால் பூணூற்சடங்கைமுடித்து எனப் பொருள்போடலுமாம். பிரமசாரி யொற்றைப்பூணூல் தரிக்கவேண்டிவது முண்மையாகவின்—“மெய்ப்பிரமச்செயல்வினவ்வுபான்மையான்” என்பதற்கு உண்மையான பரப்பிரமத்தின் செயல்களைக் தெரித்திருக்கும் தன்மைபயுடைய மிருகக்கண்பேர், எனப், பொருள்கொள்ளினுமாம். பிரமம்—முழுமுதற்கடவுள். உபவீதச்சடங்கு—பூணூல் தரித்தற்க்கிரிபை. “தாசைபோல், போயினான்” என்றவுமையால், வீதிபேற்றைக் கருதித் தவம்புரிய வடதிசையைக் கோக்கிப் போனாரென்பது பெறப்படும்.

இந்தக் கவுச்சகமுனிவர், இல்லறத்திற் கிஞ்சித்தும் பற்றற்றவராகலானும், தந்தைசொல்லில் கடப்பது பாவமாகுமென்று அதற்குடன்பட்ட பேரறிவாளராகலானும், புத்திரரைப் பெற்றவுடன் அவர்க்கு மணஞ்செய்து வைத்தலைப் பொருட்படுத்தாது, உபவீதச்சடங்கை மாத்திரம் முடித்து விட்டுத் தாம் தவஞ்செய்யப்போனாரென்பதாம். (ககக)

ஊற்றமாமிருகக்கண்பேனென்றிடு

மாற்றமாமிருகக்கணபெனகலவன்னவன்

ரோற்றமாகியசுதவரென்மைநாடியே

போற்றினனாதிப்பிரியுஞ்செய்கடன்.

(இ—ன்) ஊற்றம் ஆம்—உண்மைஞானந்தோன்றும், மிருகக்கண்பேன் என்றிடம் ஆற்றன் மாமுனிவரன் அகல—மிருகக்கண்பேரென்று விசேடித்துச் சொல்லப்படும் தவவலியையுடைய மகாமுனிசிரேட்டர் (தவஞ்செய்யுமாறு, தம்மைப்பிரிந்து) போகவும், அன்னவன் தோற்றம் ஆகிய சுதன்—பின்பு) ஆம் மிருகக்கண்பே முனிவரது தோற்றம்போலுள்ள புத்திரரான மிருகக்கண்பே, தொன்மை நாடியே—பழமையான முறைமைகளையாராய்த்ததன்படியே, ஆதியில் புரியும் செய்கடன் போற்றினன்—முதலி லனுட்டிக்கப்படுகும் பிரமசாரிய விரதத்தையாற்றித்தனார். (எ—று)

எகரம்—தேற்றம் அன்னவன்—சுட்டுமரு. ஊற்றம், உண்மைஞானம். “ஊற்றமாமிருகக்கண்பேன்” என்பதற்கு, தமக்கு ஊன்றுகோல்போல வுந்

றதுணையாகு மிருககண்யேனென்பினுமமையும், ஊற்றம்—ஊன்றுகோல்; இனி, ஆவுரோஞ்சிக் குற்றிபோல அசைவின்மையைப் பொருந்தியிருந்த மிருககண்யேன் என்பதுமொன்று. ஊற்றம்—அசைவின்மை. ஆற்றல்—ஒன்றுசெய்யிற், சொல்லிற் றப்பாது பலிக்கும் வல்லமை. இதனை, “நிறை மொழிமார்தீர் பெருமைநிலத்து—மறைமொழி காட்டிலும்.” எனவும், “இறந்தமைந்தசார்புடையராயினுமுய்பார்—சிறந்தமைந்தசீரார்செறின.” எனவருந்தேவர்குறளானுணர்க.

கவுச்சகமுனிவரை, தத்துவஞானமுடையவென்பது போதர, “ஊற்றமாமிருககண்யேன்” என்றும், திருமாலினால், பெருந்தவமெனக்கண்டு காரணங் கருதித் கொடுக்கப்பட்ட விசேடநாமமென்பது போதர, “மிருககண்யேனென்றிடம்” என்றும், மிருககண்டரை, தந்தையினுருவுக்குணனுமொப்பப் பிறந்தவென்பது போதர, “அன்னவன் றோற்றமாகிப் சுதன்” என்றும், தொன்றுதொட்டு முதன்முதலனுட்டிப்பது பிரமசரியவிரதமென்பது போதர, “தொன்மைநாடியாதியிற் புரியுஞ் செய்கடன்” என்றும், அதனை வழவாது அதுட்டித்தாரென்பது போதர, “போற்றினன்” என்றும் கூறினார். (கஎ)

சொற்கலைதெரிமருத்துவதிமென்பிடு

முற்கலன்மகடனைமுறைவழி துபின்

னற்கலையணிகலனல்கிரீக்கிய

வற்கலையுடையினன்வதுவைமுற்றினன்.

(இ—ள்) பின்—‘பிரமசரிய விரதத்தை யறுட்டித்து முடித்த’ பின்பு, நீக்கியவற்கலை உடையினன்—அகற்றிய மரவுரியாடையையுடையவரான மிருககண்டர், முறைவழி—(இரண்டாவ தறுட்டித்தற்பாலதான கிருகஸ்தாச்சிரம) முறைமை தவறாமல், சொல்கலை தெரி—சொல்லுருபமாகவினங்கும் கலைஞானங்களைக் கற்றுணர்ந்த, மருத்துவதி என்றிடம்—மருத்துவதியென்று சொல்லப்படும், முற்கலன் மகன் தனை—முற்கலமுனிவரது புத்திரியாரை, நற்கலை அணிகலன் நல்கி வதுவை முற்றினன்—நல்ல ஆடையையும் ஆபரணத்தையுங் கொடுத்து மணஞ்செய்து கொண்டனர்.

உடையினன்—முற்றெச்சமுமாம். வழி—வழுவாதென்பதன் மூலம். சொல்கலையென்பதற்குப் புதுமைந்த கலையெனினு மிழுக்காது, வற்கலை—மரவுரி. அஃது, பூர்ச்சமென்னு மொருவகை மரத்தினின்று முரித்தெடுக்கப்பட்ட தோல். நீக்கியவற்கலையுடையையுடையவனாகி, எனவெச்சமாகுங்கால், கன்னிகையாக விருக்கும்போது உடுத்திய மரவுரியைப் பட்டாடையைக் கொடுத்து நீக்கி, தாமும் பட்டாடையைத் தரித்து, நீக்கியெனப் பொ

ருள்கொள்க. ஈண்டு, கலை-என்றது கூறையையும், அணிகல்ன்-என்றது திருமங்கலியத்தையுங் குறித்து. செய்யத்தக்கன, தகாதனவற்றையுணர்ந்து இல்லறத்தைக் கடைபோக நடத்தத் துரிய மகனிர்க்குக் கல்விபறிவு சிறப்புடைத்தாகலின் அஃதிவர்க்குடையோன்ற. “சொற்கலை தெரியருத்துவதி பென்றார். இஃனை, “பெருந் தடங்கட் பிறைதுத லார்க்கெலாம்”-பொருந்து செல்வமுந் கல்வியும் பூச்சலால்-வருந்தி வந்.கவர்க் கீதலும் வைகலும்-விருந்துமன்றி விளைவன பாவையே.” என்பதனுமுணர்க. மகள் தனை, நல்கி, வது நய முற்றினுனன விடையும். முந்.வன்-முந்.கலன்.

பிரமசரியத்துக்கன்றி: கிருகஸ் தாச்சிரமத்திற்கு மரவுரி விலக்காகலின், “நீக்கிபவற் லேபுன பரினா” என்றும், பிரமசரிபம் முடிந்தவுடன் கிருகஸ்தாச்சிரம மதுட்டிப்பது நெறியேயாகலின், “முறைவாழாது” என்றும், ஆடையாபரணம் கொடுத்து மணஞ்செய்தல் வழக்கமாகலின், “கலை பணிகலனல்கி.” என்றும் கூறினார். (ககக)

இருந்தன னநாமயமென்னும்பேரொடு

பொருந்தியவனத்திடைப்புதல்வரின்மியே

வருந்தின னறமரொடுமாதுகன்னொடு

மருந்தவன்காசியைபடைகன்மேயினான்.

(இ-ள்) அரும் தவன்—அருமையான தவத்தைபுடைய மிருகண்டு மூனிவர், மாது தன்னொடும் தமரொடும்—(தமது) மனைவியாகிய மருத்துவ தியோடும் சுற்றத்தாரோடும், அநாமயம் என்னும் பேரொடு பொருந்திய வனத்திடை இருந்தனன்—அநாமயமென்னும் பெயருடன் பொருந்தியிருக்கும் தபோவனத்தின்கண் (இல்லறம் புரிந்துகொண்டு) இருந்து, புதல்வர் இன்றியே வருந்தினன்—புத்திரப்பேறு இல்லாமல் வருத்தமடைந்து, காசியை அடைதன் மேயினான்—(அப் புத்திரப்பேற்றைக் கருதி, புண்ணிய ஷேத்திரமாகிய) காசிமப்பதியைச் சேர்வாராயினர். (எ-று)

ஏகாரம்—பிரிநிலை. இருந்தனன், வருந்தினன்—முற்றெச்சங்கள் பேர் பெயரென்பதன்மருஉ அடைதன் மேயினான்—அடைதலைப் பொருந்தினான், எனவேயடைந்தானென்பது கருத்து. வடமொழியாகிய, காசீ-என்னும் பெயருக்கு (சுவரூபமாகிய தேஜசுதன்னிடத்தில்) பிரகாசிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பதுபொருள். முத்திஸ்தலங்களேழனுள் முதன்மைபெற்றதும், விராட்புருடனுக்கு ஆக்ஞாஸ்தானமாக உள்ளதும், (புருவமத்தி)சிந்திக்கக்கூறப்பிரதிட்டை பண்ணத்திருப்பணிசெய்ய இட்டசித்திகளைவழங்கிப் பாவத்தைப்போக்குவது மிக்காசியம்பதியேயாம், முத்திஸ்தலங்களேழனுள் முதன்மைபெற்றமையை, “காசிமாயாபுரியவந்தி காஞ்சிமந்—ரோசைகொளையோத்திவண்டு

ரையொப்பறு-மேசிலா மதுரையென்றிசைக்குமேழ்பதி-மாசறுமுத்தினைவ
முங்குமென்பவே” என்பதனாலும், விராட்புருடனுக்கு ஆஞ்ஞாஸ்தானமாக
வுள்ளதென்பதை, “திருவளராநர்மூலந் திருவானைக் காடேகும்ப-பருவனார்
பொழில்கு முண்ணு மலைமணி பூர நீலி-நிருவருங் கண்டடன்ற மிசயமாக்
திருக்காளத்தி-பொருவருங்கண்டமாகும் புருவமத்திமயாங்காசி” என்பதனாலு
ம், சிந்திக்கக்கூறப் பிரதிட்டைபண்ணத்திருப்பணிசெய்ய இட்டசித்திவழங்
கிப் பாவத்தைப்போக்குமென்பதை, “சிலரொருகாசிநுபஞ் சிந்தித்துங்காசி
யென்றே-சிலரிடைபெறுது சொற்றுஞ்சிலரதையடைந்தமர்ந்துஞ்சிலரதளி
டத்துத்தெய்வச் சிவப்பிரதிட்டைசெய்துஞ்சிலர் சிறுதானமங்குச்செய்தும்
போக்கினர்தம் பாவம்,” என்பதனாலுமுணர்க. களஉ

அடைந்ததோர்பொழுதினிலமரர் பாலருங்

கடைந்திடுதிரைக்கடலையகங்கைநீர்

குடைந்தனனாடினன் குழுமிமாசுவர்

மிடைந்திடுமறுகிடைநீரைளின்மேவினான்.

(இ-ள்) அடைந்தது ஒர்பொழுதினில்—(காசிசுஷைத்திரத்தில் அடைந்தவு
டனே அமரர்யாவரும்கடைந்திடு திரை கடல் அனைய-தேவர்களெல்லோரும்
(ஒருங்குகூடி) மத்தித்தவலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலைநிகர்த்த, கங்கைநீர்
குடைந்தனன் ஆடினன்-கங்கைநீரில்குடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து, மாதவர்குழு
மி மிடைந்திடுமறுகு இடைவிரைவின்மேவினான்-பெருமை பொருந்திய தவத்
தையுடைய பிராமணர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற திருவீதியினிடத்து அதிசைக்
கிரத்திற்சேர்ந்தனர். (எ-று)

குடைந்தனன், ஆடினன்-முற்றெச்சங்கள். யாவர். என்பதில் யா-எஞ்
சாமைப்பொருட்டு. திரைக்கடல். உருபும்பயனுமுடன் தொக்க இரண்டாம்
வேற்றுமைத்தொகை. குடைதல்-துளைதல். அமரர்-மரணமில்லாதவர். கங்கா
நீர்த்தவர், வெண்மையிறமும் இனிமையும் நீர்மிகுதியுமுடமையால், திருப்பா
ற்கடலைஉவமை கூறினார். கங்கை-உமையினது திருக்கரத்துரின்றும் வந்தது.
அன்றியும், விட்டுணுவின்பாதத்துரின்றும் வந்ததெனவும், சிவபிரானது திரு
முடியினின்றும் வந்ததெனவும், மேலுலகத்துரின்றும் வந்ததெனவும் காரணப்
பொருள்படும். ஈண்டுக்காசிவாழ்ந்தனரை, “மாதவர்” என்றார். சிவப்பிரகா
சமாகி முத்திரகரங்களுள் முதலாகிவிளங்கு மந்தசுஷைத்திரத்தில் பிறந்து வசி
த்து இறப்பதற்குப் பூருவசென்மத்துச் செய்த பெருந்தவமுடையாராகவின்
முனிவரென்பதுமொன்று.

முன்னொருகாலத்துத் தேவருமகரருங் கூடி யமுதமெடுக்குமாறு திரு
ப்பாற்கடலைக் கடைந்தமையின், பாற்கடலை, “அமரர்யாவருங்கடைந்திடு
திரைக்கடல்” என்றார்.

பொன்றிரண்மாமதில்புடையதாமணி
கன்றிகையென்பதோர்கடவுளாலயஞ்
சென்றனன்கூழந்தனன்மிங்கள்வேணியான்
மன்றமர்திருவடிவணங்கிப்போற்றினான்.

இ-ள். பொன்றிரன் மாமதில் புடை அது ஆம்-பொற்றிரன்களாற் செய்யப்பட்ட பெரிய மதிலைப் பங்கத்துடையதாகுர். மணிகன்றிகை என்பது ஒர்கடவுள் ஆலயம்சென்றனன்-மணிகர்ணிகை யென்றுகொல்லப்படுவதான ஒப்பற்ற சிவாலயத்தினுட் சென்று, சூழ்த்தனன்-(அவ்வாலயத்தைப்) பிரதக்ஷணம்பண்ணி, திங்கள்வேணியான்-(அங்குச் சார்ந்தியமாக வெழுந்தருளியிருக்கும்) சந்திரகலையைக்குடிய சடாமகுடத்தையுடைய விசுவநாதசுவாமியினது, மன்றுஅமர்நிரு அடிவணங்கிப்போற்றினான்-கணகசபையில் (அரவரதம்) நடனமாடிக்கொண்டிருக்கும் (குஞ்சித) திருப்பாதங்களைக் கும்பிட்டுத் தோத்திரஞ் செய்தனர். (எ-று)

சென்றனன், சூழ்த்தனன்-முற்றெச்சங்கள். மணிகன்றிகை-மணிகர்ணிகையென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. மணி-இரத்தினம். கர்ணிகை-காசனி, அஃது கங்கைக்கு-ஆகுபெயர். மணிகன்றிகையெனப் பெயர்பெற்ற கங்கையினருகிலுள்ள ஆலயத்தை, மணிகன்றிகை, என்றது, இலக்கணை. மா-மஹா, என்னும் வடசொற்றிரிபு. ஆகும், என்பது ஆமென நின்றது. அமர் திருவடி-முக்காலவிளைத்தொகை. பூ-என்பது தாமரைப்பூவையுணர்த்துமாறுபோல, மன்று, என்பதுங் கணகசபையையுணர்த்திற்று. பஞ்சசபைகளென்பினு மமையும், பஞ்சசபைகளாவன-சிதம்பரத்துக் கணகசபையும், மதுரையின் வெள்ளிச்சபையும், திருநெல்வேலியின் தாமிரசபையும், திருக்குற்றாலத்துச் சித்திரசபையும், திருவாலங்காட்டு இரத்தினசபையுமாம்.

மணிகர்ணிகை, யென்பது கங்காநதியின் ஸ்நானகட்டங்கள் பலவற்றுள் ஒன்று, முற்காலத்திலே சிவபெருமான் விட்டுணுமூர்த்தியை நோக்கி, “உன்பெயர் நாராயணன் உன்னிடத்திலுண்டாகிய சுவாசம் வேதமாகும் அதனால் நீ யாவையுமுணர்வாய்” என்று திருவாய் மலர்த்தனர். (இதனை, “தண்ணறும் பூவைவண்ணன் றாமரை வதனநோக்கி-நண்ணுநின் பெயரெஞ்ஞான்று நாரண னுகமற்று-னுண்ணிக முயிர்ப்புவேத மவற்றினு லெவையுமோர்கென்-றண்ணலு முலகம்பூத்த வணங்கொடு மறைந்துபோன” என்பதனுணர்க.) பின்பு விட்டுணுமூர்த்தி காசியம்பதியையடைந்து சக்கரப்படையினால்ஒரு தடாகத்தைத், தோண்டி, சரீரத்தி லுறிய வெயர்வையினு லதனை நிரப்பி அதன் கரையிலிருந்து கீம்பதியையாம் வருடம் அருந்

தவஞ் செய்தனர், (இதனை, “ஐயன தானேசென்னி கொண்டலர் கமலக் கண்ணன்—கையுறு நேமியாலோர் கடிமலர் வாவிதொட்டு—மெய்யுறு வெயர் வுதன்னா னிறைத்தனன் கரையின்மேவி—மையிலைந் தபுதமாண்டு வான்ற வமாற்றினானே.” என்பதனாலுணர்க) சிவபெருமா னத்தவத்திற் கிரக்கி யுமையோடு ‘மாக்கெழுந்தருளி, விட்டுணுவே உன் தவத்திற்காகச் சந்தோ வுட்பட்டோம் என்று சிரமசைத்து வேண்டும் வரங்களைக் கேளென்ன, (இதனை, “முருகவீழ் துளவத்தாண்டார் துயல்வரு முழவுத் திண்டோட்—டிருமறு மார்பவன்றன் செப்தவ டகிழ்ச்சிகூர்ந்தேந்—கருதுவ யாவியின்னே தருகுவங் கழறுகென்ன—வுருகிய வுள்ளத்தோடும் பணிந்தவ னுரைக்கலுற் றான்.” என்பதனாலுணர்க) தேவரீரிடத்து நீங்காத வன்புநீந்து மயக்கத் தை நீக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே யருளினோம், உனது தவத்தை நோக்கி யாம் சிரமசைத்தபோது நமது குண்டலத்திலிருந்த மணி இத்தடாகத்தில் வீழ்ந்தமையால், இத்தடாகம் மணிகர்ணிகையென வழங்கக் கடவது இதில் ஸ்நானஞ்செய்தோர் பெறுதற்கரிய வீடுபெற்றை யடைவர், என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச் செய்தனர், (இதனை, “களங்க னி யனையடேனிச் கண்ணநின் றவத்தென் சென்னி—துளங்கலங் குழையிற் றுழ்ந்த சுடர்மணி விழுந்தவாற்றால்—வளங்கெழு மிந்தவாவிக் கொளி மணி கன்னிகைப்பேர்—விளங்குந் விதனிற் றோய்ந்தோர் பெறலரும் வீடு சேர்வார்” என்பதனாலுணர்க) விட்டுணுமூர்த்தி சக்கரத்தால் தோண்டி னமையிற் சக்கரதீர்த்தமெனவும், சிவபிரானது காதணியின் மணி விழுந்த தமையின் மணிகர்ணிகையெனவும் பெயர்பெறும்.

குறையிர்த்தோர்க்கு அக்குறைதீர்த்தருள்புரியு மருட்டியாகியென்பார், “திங்கள்வேணியான்” என்றார். இக்கருத்துடையடையால் மிருகண்டர்க் குத் தப்பாது புத்திரபேற்றைக் கொடுப்பொன்ப துள்ளுறை. இது, கருத்துடையடையென்னு மலங்காரம். (கசச)

மெய்ப்படுமறையுணர்மிருகண்டென்பவ
 னப்பெருங்கோயிலுக்கணித்தொர்பாங்கிரிற்
 செப்புறுமாகமத்தெளிவுநாடியே
 மைப்பெருங்கண்டனைவழிபட்டானரோ.

(இ—ள்) மெய்ப்படு மறை உணர் மிருகண்டு எங்ஙவன்—உண்மை பொருந்திய வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்த மிருகண்டு என்னு மம்முனிவர், அபெரும் கோயிலுக்கு அணித்து ஓர் பாங்கரில்—அந்தப் பெருமைபொருந்திய (மணிகர்ணிகையென்னும்) திருக்கோவிலுக்குச் சமீபமாகவுள்ள ஓரிடத்தில், ஆகமம் செப்புறும் தெளிவு நாடி—சிவாகமங்கள் கூறும் தெளிவான

கொள்கையை யுணர்ந்து, மை பெரும் கண்டனை வழிபட்டான்—(அக்கொள்கையின்படி) பெருமைதங்கிய திருநீலகண்டரான சிவபெருமானை (விங்கப்பிரதிட்டை செய்து) பூசித்தனர். (எ-று)

அரோ, ஏ-அசைகள். ஏகாரத்தேற்றமெனினுமாம். கோயில்-கோவிலெனவும் வழங்கும். பாங்கர்-போலி. உறு-துணைவினை. வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தத்துவங்களுண்மையானும், மந்திரங்க ளுண்மையாக விருத்தலானும், “மெய்ப்படுமறை” என்றார். மறை-மறைவாகவுள்ளது. செபபுறம் ஆகமம்-என நின்றவர்களுவைத்து ஆகியிற் சிவபெருமானைச் சொல்லப்பட்ட ஆகமம் எனப் பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். ஆகமம்-ஆப்தவாக்கியம். அஃது, வாதுளம்முதல், காமிகம்துதியாக விருபத்தெட்டென்க. வேதம், ஆகமம் என்னு மிரண்டனும் ஆகமம், சிவபிரானுக்கே யுரிய தாய்ச் சிறப்புற்றிருத்தலானும், சிவபிரானைத் தியானம்பண்ணல், பிரதிட்டைசெய்தல், பூசைசெய்தல் முதலிய விதிகளைக் கூறுவது மதுவேயாக விருத்தலானும், “ஆகமத்தெளிவுகாடிமைபெருங்கண்டனைவழிபட்டான்.” என்றார். தெளிவு-தெளிந்தபொருள், சித்தார்த்தம்.

சியவற்றையும் நல்லவாக்கி தம்மைப் புகலிடமாய்க்கொண்டடைந்தோரையு மிரட்சிக்குங் கடவுளென்பது போதா “மைப்பெருங் கண்டன்” என்றார். இதுவும் மேலையலங்காரம். (௧௪௭)

ஆதவமபனிமழையனிஸத்தச்சுரூப்
பாதவமாமெனப்பருவமறினும்
பேதைபங்குடையமொபிரானையுன்னியே
மாதவம்புரிந்தனன்மதலைவெண்டியே.

(இ-ள்) மதலை வேண்டி—(மிருகண்டு முனிவர்) புத்திரபேற்றை விரும்பி, ஆதவம் பனிமழை அனிலம் அச்சுற—வெயிலும் பனியும் மழையும் காற்றமாகிய இவற்றிற்கு அச்சப்படாமல், பாதவம் ஆம் என—மாமாகுமென்று சொல்லும்படி (சலனமில்லாமல் நின்று) பருவம் ஆறினும்—ஆறு பருவங்களினும், பேதை பங்கு உடைய எம் பிரானை உன்னி—உமாதேவியாளை இடப்பாகத்திலுடைய எங்கள் தலைவரான சிவபெருமானைத் தியானித்து, மாதவம் புரிந்தனன்—மகா தவஞ் செய்தனர். (எ-று)

ஏகாரங்கள்-அசை. அத்து-சாரியை. அச்சுற-ஈறுகெட்டஎதிர்மறை வினையெச்சம். அச்சுறமல் புரிந்தனனெனக் கூட்டுத. அஞ்சு, என்னும் முதலிலைத்தொழிற்பெயர், அச்சு, எனத் திரிந்தது. ஆம்-அசையுமாம். உம்மை, முற்றுப்பொருளது. எம்-என்னும் பன்மை சகல வயிர்மனையுங்

குறிக்கும். பருவம், இரண்டு மாதங் கொண்ட காலம். ஆறு பருவங்களான
 ன-இனவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி-வெ
 யில்னாலும், மழையினாலும், காற்றினாலும் வருத்தப்படாமல் வருடமொன்
 றுக்குத் தவம்புரிந்தனரென்க. ஆதவம்-வெயில். பாதவம்-மரம். ஆதவம்-நன்
 ருகத் தபிப்பது. பாதவம்-பாதத்தால் (ரீரைக்) குடிப்பது.

ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தையூட்டியும், வினையைக் கடிந்தும் வீடு
 பேற்றைக் கொடுக்குமாறு தாமும் போகியா யில்லறத்திருக்கு மர்த்தநாரீஸ்
 வரமூர்த்தியென்பதும், இல்லறத்திற் கின்றியமையாப் புத்திரபேற்றைக்
 கொடுக்கும் பேரருளானரென்பதும் போதர, யோகமூர்த்தியாகிய சிவபெ
 ருமானே, “பேதைபங்குடையவெம்பிரான்” என்றார். ஆன்மாக்களுக்குப்
 போகத்தையூட்டுமாறு சிவபெருமான் போகமூர்த்தியா யிருப்பரென்பதை,
 “போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார்-யோகியா யிருந்
 துயிர்க்கு யோகத்தைப் புரிதலோரார்-வேகியா னாற்போற் செய்த வினை
 யினை வீட்டலோரார்-யூகியா மூடரெல்லா மும்பரி நெருவனென்பர்.”
 என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், இச்சைவயத்தராய்த் தன்
 னின் வேறாய் வோர்பெண்ணைப் பாகத்திலிருத்தினரோவெனின், அற்றன்
 று, தமது அருட்சத்தியைத்தானே பெண்ணுரூபமாக்கி வைத்தாரென்ப
 தை, “ஆன தன்னருளையாங்கோராயினாயாகநல்கி,” என விந்நூலாசிரியர்
 மேற்கூறியிருத்தலானுமுணர்க.

“பேதைபங்குடையவெம்பிரான்” என்பதற்கு முமையையிடப்பாகமாக
 வுள்ள வெம்பிரானென்தது பொருள். அதன் வரலாறு,

முன்னொருகாலத்திலே கைலாசமலையில் சிவபெருமானு முமாதேவி
 யும் ஒரு ஆசனத்தில் நெருங்க வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கு மகாமுனி
 வர் சிவபெருமானை மாத்திரமே வலம்வரக் கருதி வண்டுருபங்கொண்டு
 ஆசனத்தை இடையில் துளைத்துக்கொண்டு துழைந்து சென்று உமையை
 ப் பிரித்து சிவபெருமானைமாத்திரம் வலம்வர, அதுகண்ட வெம்பெருமா
 ட்டி பரமேஸ்வரக்கடவுளானோக்கி முனிவன் என்னை வலம்வராததற்குக்
 காரணமென்னை யென்று வினவ, சிவபெருமான், இம்மை மறுமைகளிலிட்
 ட சித்திகளைப் பெற விரும்புபவர் உன்னைச் சேர்த்தும், வீடுபேற்றை வி
 ரும்புபவர் என்னை மாத்திரமும் வழிபடுவர்; என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச்
 செய்ய, அதுகேட்ட நம்பெருமுதல்வி பெருமானது திருவுருவத்தைப் பி
 ரிந்திருந்தமையாலன்றோ, எனக்கு இவ்வழிவு சம்பவித்ததென்று வருத்த
 முற்று சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்கக்கருதி, புண்ணிக்ஷத்திரமா
 கிய திருக்கேதாரத்தையடைந்து அங்குத் தவம்புரிந்து எம்பிரானது வடி

வத்திலே இடப்பாகத்தைத் தனக்கு இடமாகப்பெற்று அவ்வடிவத்திலே அபின்னமாகக் கலந்திருந்தனர் என்பதாம். (கஎசு)

அருந்தவமோரியாண்டாற்றத்தொல்லோநாட்
பொருந்தியமூவெயில்பொடித்தபுங்கவன்,
வரத்தனைபுதவுவான்வந்துதோன்றலு
மிருந்தவமுனிவரனிதைஞ்சிப்போற்றிறுன்.

(இ-ள்) அரும் தவம் ஓர் யாண்டு ஆற்ற—(இவ்வாறாக) செய்தற்கருமையான தவத்தை (மிருகண்டமுனிவர்) ஒருவருடங்காறும் செய்துகொண்டிருக்கையில், தொல்லை நாள் பொருந்திய—முற்காலத்தி லிருந்த, மூவயில் பொடித்த புங்கவன்—திரிபுரங்களை யெரித்தருளிய சிவபெருமான், வரம் தனை உதவுவான் வந்து தோன்றலும்—(அவருக்கு) வரத்தைக் கொடுக்கும்படி வந்து பிரசன்னமாகவும், இரும் சுவ முனிவரன் இறைஞ்சி போற்றினான்—பெருந்தவத்தையுடைய முனிசிரேட்டரான் மிருகண்டு முனிவர் உடனே வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தனர். (எ-று)

ஓரியாண்டு—என்பதன்கணிகரம் “சன்னொழிமெயம்முன்யவ்வரினிகரந்துன்னுமென்று துணிநருமுளரே.” என்னும் விதியான்வந்த சாரியை, ஆற்றத்தோன்றலும், என இயையும். “இருந்தவம்முனிவரன்” என்பதும் பாடமேல், இருந்த அம்முனிசிரேட்டன் என்பது பொருள். மதில்—இலக்கணை. பொன், வெள்ளி, இரும்பு ஆகிய இவற்றால் செய்யப்பட்ட மூன்று மதில்களை யுடமையின், முப்புரத்தை மூவெயிலென்பர்.

தியேர்ரைத் தண்டிப்பதும், நல்லோரை யிரட்சிப்பதும், சிவபெருமானுக்கியல்பென்பார், “மூவெயில் பொடித்த புங்கவன்” என்றார். எங்ஙனமோவெனின், திரிபுரங்களையும் அங்குத்தங்கிய வசரர்களையுமெரித்து, அப்புரங்கட்கரசர்களா யங்கிருந்த தாரகன், கமலாக்கன், வித்தியுன் மாலியென்னும் மூவரையுந் தப்பவைத்தமையே சான்றாகலினென்க. இதனை, “மூவரை விடுத்துத்தொன்னை முப்புரம்பொடித்தமுன்னேன்.” என மேற்கூறுமாற்றனுமுணர்க. திரிபுரங்கன், அந்தரத்திருந்துகொண்டு தம்மிடத்து வசிக்கின்ற அசுரர்கள் நினைத்துச் செல்லுமிடங்களுக்குத் தாமுஞ் சென்று மூன்றுலகங்களினுமுள்ள நகரங்களை யழிவுசெய்தமையும், அப்புரவாசிகளாகிய தானவர்கள், பௌத்தமதத்திற் பிரவேசித்துச் சிவநிந்தாகுழினியஞ் செய்து, வானவர்களை வருத்தினமையையும் உற்று நோக்கி உடனே யப்புரங்களை யெரித்தனரென்பதாம். இப்புரங்க ளியங்குமாற்றலையுடைத் தென்பதை, “உழன்மதில் பொடித்ததழனகைப்பெருமான்” எனக் கல்லாடத்துக் கூறுமாற்றனுணர்க. (கஎஎ)

முந்துறுமுனிவான்முகத்தைநோக்கி
 சிந்தையில்விழைந்ததென்செப்புகென்றது
 மைந்தனைவேண்டினன்வரத்தைநல்கென

வெந்தையுமுறுவல்செய்தினையகூறுவான்.

(இ-ள்) முந்து உறு முனிவான் முகத்தை நோக்கி—(அப்பொழுது சிவபெருமான், தமது) முன்பாக நிழ்கின்ற முனிசிரோட்டரான மிருகன் டிவினது முகத்தைக் கண்ணுற்று, நீ சிந்தையில் விழைந்தது என் செப்பு க என்றனும்—(முனிவனே) நீ மனதில்விரும்பியது யாது (அதனைச்) சொல்வாயாகவென்று வினாவியருளுதலும், மைந்தனை வேண்டினன் வரத் தை நல்கு என—(அடியேன்) புத்திரனை விரும்பினேன் (அந்த) வரத்தைத் தந்தருள்வீரென்று (மிருகண்டுமுனிவர்) குறையிரக்க, எந்தையும் முறுவல் செய்து—எங்கள் பரமபிதாவாகிய சிவபெருமானும் திருப்புன்னகை கொண்டு, இனைய கூறுவான்—இத்தன்மையான வார்த்தைகளைத் திருவாய்ம வர்த்தருளிச் செய்கின்றனர்.

(எ-று)

செப்புகென்றனும்—ஈடுதொகுத்தல். விழைந்தது, இனைய—என்பன வினையாலணையும் பெயர்கள். முந்துறு—என்பதற்கு எல்லாரினும் மேற்பட, எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம்.

எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவர்க்காயினுமில்லாத வோரற்புத சிரஞ்சிவித்துவந்தையுடைய சற்புத்திரனைப் பெறும்படியான பெருந் தவமுடைய முனிவனோவிவனென்ற ஆநந்தத்தோடும், சர்வஞ்சத்துவமிருந்தும் புத்திரர்வாய்க்கேட்டுவெக்குந் தந்தையர்போல் எந்தப் புத்திரன்வேண்டுமென்று ஒரு ஆடலாகக் கூறுவாரென்பார், “எந்தையு முறுவல்செய்தினையகூறுவான்” என்றார். சர்வஞ்சத்துவம்—முற்றறிவு.

(கஎஅ)

வேறு.

திங்குறுகுணமேமிக்குச்சிறிதுமெய்யுணர்விலாமன்

௮௮

மூங்கையும்வெதிருமாகிமுடமுமாய்சிறியுயின்றி

யோக்கிவாண்டுதூறுமுறுபிணியுழப்போனுகி

யீங்கொருபுதல்வன்நண்ணியீதுமோமாதவத்தோய்

(இ-ள்) மாதவத்தோய்—மகா தவத்தையுடைய முனிவனே! திங்கு உறு குணமே மிக்கு—நீமைபொருந்திய குணங்கள் தாமே மிருதியு மமைப்பப்பெற்று, மெய் உணர்வு சிறிதும் இலாமல்—உண்மையறிவு கொஞ்சமே னு மில்லாமல், ஒங்கிய ஆண்டு தூறும் உறுபிணி உழப்போன் ஆகி—(இந்த அங்கனைக்களோடும்) நீடித்த வருடம் நூறுக்கும் (நூறு வயசுக்கும்) மிக்க நோய்களை யதபவித்துக்கொண்டிருப்பவனுமாக, ஈங்கு ஒரு புதல்வன் தன்னை ஈதுமோ—இப்பொழுது ஒரு புத்திரனை (உனக்குக்) கொடுக்கலாமோ.

ஏகாரம்-பிரிநிலை. ஓகாரம்-வினா. இறந்தது தழியவெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றெக்கது ஈங்கு-சுட்டுநீண்டது. உறுகுணம்-வினைத்தொகை. உறுபிணி-உரிச்சொற்றெர். சிறிதும், என்பதன்கணும்மை இழிவு சிறப்பு. நூறும், என்பதன்கணும்மை முற்றுப்பொருளது. ஆகி-ஆக என்பதன்றிபு. ஈதும், என்பதன்கண்தும் விருதியெதிர்காலங் காட்டிற்று. மெய்யுணர்வு-கடவுளையும் மரணசுனைங்களையும் பாவபுண்ணியங்களையும் ஐயவிபரீதமறவுள்ளவாறுணரும் சிவஞானம். மனிதர்க்கு வயசு நூறுகளின் “ஆண்டுநூறும்” எனப்பட்டது. அதனை, “மனிதர்க்கு வயது நூறல்லதில்லை” என்பதனாலுணர்க. மூங்கை-வாய்ப்பேசாதது. வெதிர்-காதுகளாதது. முடம்-கைகாலற்றது. குருடு-வீளியற்றது. ஊமைகட்டுச் செவிடுமுடனமைந்ததொன்றென்பார், இடைச்சொற்பெய்யாது, “மூங்கையும்வெதிருமாகி.” என்றும், பூரணபுசுவண்டென்பார், “ஒங்கியவாண்டுநூறும்.” என்றும், சகிக்கலாற்றாத பெருநோய்களென்பார், “உறுபிணி,” என்றும் கூறினார்.

இதுமுதல் இருபத்தொரு செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், ஏனை நான்கும் மாச்சீர்களும் ஆகிவந்த அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கஎக)

கோலமெய்வனப்புமிக்குக்குறைவிலாவடிவமெய்தி
பேலுறுபிணிகளின்றியெமக்குமன்புடையோனாகிக்
காலமெண்ணிரண்டேபெற்றுக்கலைபலபயின்றவல்ல
பாலனைத்தருதுமோநின்னெண்ணமென்பகர்தியென்றான். ௮௮

(இ-ள்) கோலம் மெய் வனப்பு மிக்கு—(அல்லது) அலங்காரம்பொருந்திய தேகம் அழகினால் மிகுந்து, குறைவு இலா வடிவம் எய்தி—குறைபாடில்லாத வவையவங்களைப்பெற்று, ஏலுறு பிணிகள் இன்றி—பொருந்துகின்ற (ஏதொரு) நோய்களையில்லாமல், எமக்கும் அன்புடையோன் ஆகி—எம்மிடத்திலு முண்மையன்புள்ளவனாய், காலம் எண் இரண்டேபெற்று—வயசு பதினாறுமாதிராமே பெற்று, பலகலைப்பயின்ற வல்ல—பல கலைஞானங்களைக் கற்று (அவற்றிற்) சாமர்த்தியமுள்ள, பாலனை தருதுமோ—ஒரு புத்திரனைக் கொடுக்கலாமோ?நின் எண்ணம் என்பகர்தி என்றான்—(இவ்விருபாலரும்) உனது கருத்து எதுவோ அதனைச் சொல்லவாயாக வென்று (சிவபெருமான்) வினாவியருளினார். (எ-று)

ஏகாரம்-பிரிநிலையோடிழிவு சிழப்பு. ஓகாரம்-வினா. உறு-துணைவினை. காலம். இலக்கணை-எண்ணிரண்டு-ஆகுபெயர். அது, வருடத்திற்கு. எமக்கும்-என்பதன்கணும்மை இறந்ததுதழீய எச்சம். எமக்கு-ஏழனுருபின்றிரிபு, என்

னை “யாதனுருயிற் கூற்றிறுயினும் பொருள்சென்மருங்கின் வேற்றுமைசாரும்—” என்பதிலக்கணமாகலின். தும். எதிர்காலம், பாலன்-சிறுவன்-கோலம்-செயற்கையழகென்பாருமுளர். இவ்விருவகைப்புதல்வருள் எந்தப்புதல் வீணப்பெறுவதுனக்கு விருப்பமாகுமென்று வினாவினரென்பது கருத்து. சாமனியமாகவழகமைந்த தேகம், ஆடவரும் பெண்மையையவாவும் சிறப்பமுதபொருந்த வென்பார், “கோலமெய்வனப்புமிக்கு” என்றும், மேற்குறித்தவங்கீனமில்லாமலென்பார், “குறைவிலாவடிமெய்தி” என்றுங்கூறுஞர்.

மாண்டகுதவத்தின் மேலாமறைமுனியவற்றையோரா

வாண்டவைகுறுகினாலுமறிவுளனாகியாக்கைக்

கீண்டொருதவறுயின்றியெம்பிரானின் பாலன்பு

பூண்டதோர்புதல்வன்றானே வேண்டினன்புரிசுவென்றான்

(இ-ள்) மாண் தகுதவத்தின்மேல் ஆம்-மாட்சிமைதக்க தவத்தினால் மேலாக உள்ள. மறை, முனி அவற்றை ஓரா-வேதங்களை உணர்ந்த மிருகண்டு முனிவர் (சிவபிரான்கூறியருளிய) அவ்வார்த்தைகளை ஆலோசித்துணர்ந்து. எம்பிரான்-எம்பெருமானே! ஆண்டு குறுகினாலும்-வயதுதான் குறைந்திருந்தாலும். அறிவு உளன் ஆகி-நல்ல ஞானமுடையவனாகி. யாக்கைக்கு ஈண்டு ஒரு தவறும் இன்றி-தேகத்திற்குப்பொருந்திய ஏதொரு குற்றமில்லாமல். நின் பால் அன்பு பூண்டது ஓர் புதல்வன்தானே வேண்டினன்-தேவரீரிடத்தன்பு வைத்துள்ள ஒரு புத்திரனைத்தானே (அடியேன்) விரும்பினேன். புரிசு என்னுன்-(அவ்வரத்தையே) பாலித்தருளுகவென்று பிரார்த்தித்தனர். ஏ-று ஏகாரம்-பிரிநிலை. தான்-தேற்றம். ஓரா-ஆகாரவீற்றுடன் பாட்டுவினை யெச்சம். அவை- பகுப்பொருள்வினா. எழுவாயின்சொல்லுரு பெனினுமாம். ஈண்டு-இப்பொழுதுமாம், எம்பிரான்-அண்மை விளியாகலினியல்பு. பூண்டது-தொழிற்பெயர், அன்றேற்றினைவழுவும். மாண் தவத்தை விசேடிக்க தவம்முனிவனை விசேடித்தது. யாக்கை-என்பதில் கைதொழிற்பெயர் வினா. சத்தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டுள்ளது-உடம்புக்குக்காரணப் பெயராயிற்று. ஓரா என்றானெனவியையும். வயசு னுறிருந்தாலும், அறிவில்லாதவனும், அங்கீனனும், நோயாளனுமாகவுள்ள புத்திரனைப்பெற்றுத் தாமிருமையுந்து யருழத்தலினும், வயசகுறுகினாலும், அங்கக்குறைபாடின்றியும், நோயின்றியும், தத்துவஞானத்தோடு சிவபக்தியும்வாய்ந்த சற்புத்திரனைப்பெறுதலேயிருமையின் பத்திற்குக்காரணமான பெரும் பேறெனக்கருதியிங்கனங்கூறினாரென்பதாம். ஒருவர் பெற்ற பாலது அறிவறிந்த புத்திரனையோமென்பதை, “பெறுமவற்றுள்யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த-மக்கட்பேறல்லபிற,” என்னுந் தேவர்-வாக்கானுமறிக. “குறுகினாலும்” என்றார் விருப்ப மற்றதொன்பதுபோதா

என்றிவை துணிவினாலேயிசைத்தலுமிசனிற்கு
நன்றிகொள்குமரன் நன்னை நல்கினமென்று சொல்ல
நின்றிடுமுனிலன்பே. மற்றெஞ்சுகமகிழ்ச்சியெய்தி
பொன்றியகேளிரோடுமுறைத்தன னுறையுநூலில்.

(இ-ள்) என்று இவை துணிவினாலு இசைத்தலும்- (மிருகண்டமுனிவர்) என்று இவற்றை நிச்சயப் படுத்திச் சொல்லுதலும், ஈசன் (அவற்றைத்திருச்செவிமடுத்தருளிய) சிவபிரான், நிற்கு (முனிவனே) உனக்கு, நன்றிகொள்குமரன் தன்னை நல்கினம் என்று சொல்ல- நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புத்திரனைத் தந்தோமென்று திருவாய்மலர்ந் தருளிச்செய்ய, நின்றிடுமுனிவன் போற்றி- (கிருமுன்னிலையில்) நின்றுகொண்டிருந்த மிருகண்டமுனிவர் தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு, நெஞ்சு அகம் மகிழ்ச்சி எய்தி- (சித்தித் தகாரியம் சித்தித்ததுவன்று) மனத்தின் கட்களிப்படைந்து, ஒன்றிய கேளிரொடும் உறைத்தனன்- (தம்முடன்) கலந்த உறவினருடன் (காசியம்பதியில்) வீற்றிருந்தனர், உறையும்நாளில்- (அவ்வன்மாத) இருந்துகொண்டிருந்த ம் காட்களில்.

(எ-று)

ஏகாசம்-அசை, அகம்-எழுநூறு, நெஞ்சகம், ஒருபொருட்பன்மொழியென்பாருமுளர், நல்கினம்- தனித்தன்மைப் பன்மை, எதிர்காலத்தையிறந்தகாலத்தாற் கூறியது, விரைவினாலும் தெளிவினாலும் வந்த காலமு வமைதி, “விரைவினு மிகவினுத் தெளிவினு மியல்பினும் பிறழவும் பெறுஉழுக்காலமுமேற்புழி” என்பது விதியாகலின், ஈசன் எல்லாமேன்மையுமுடையவன், ஐசுவரியமுடையவன், நிற்குநல்கினமெனவியையும், இருவகைப்புத்திரரும் மனச்சஞ்சலத்தை விளைவிக்கும்புத்திரராகவும், அநிவுள்ள புத்திரனே வேண்டிமென பதினாறுவயசுக்கண்டத்தைப் பொருட்படுத்தாது நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளு என்பார், “என்றிவை துணிவினாலேயிசைத்தலும்” என்றார்

(கசுட)

பூதலகிபும்பைநீங்கப்புகரதவிர் தருமமோங்க
பு மாதவமுனிவரும்பவைதிகைசுவம்வாழ
வாதிதன்னருளினாலேயந்தகன் மாளவன்னாள்
காதலியுதரத்தாங்கோர்கருப்பம்வந்தடைந்ததன்றே

(இ-ள்) பூதலம் இடம்பைநீங்க-பூவுலகின்கணுள்ள நிலைகளதலும் படியாகயாதலும், புரைதவிர் தருமம் ஒங்குற்றம்நீங்கியதருமங்கள் விருத்தியாரும்படியாகவும், மாதவம் முனிவர் உய்ய-மகாதவத்தையுடைய முனிவர்களிடேறும்படியாகவும், வைதிகைசுவம்வாழ-வேதசம்பந்தமான சைவசமயம்

மென்மேலுமுயர்ந்து வாழ்வடையுட்படியாகவும், ஆதிதன் அருளினால் அந்த கன்மாள்-முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருக்காருண்ணியத்தினால் யமன் இறக்குட்படியாகவும். அன்னன்காதலி உதரத்து—அந்தமிருக ண்டுமுனிவரின்பத்தினியாரான மருத்துவதியாரின் வயிற்றின்கண். அங்கு ஓர் கருப்பவந்து அடைந்தது அட்பொழுது ஒருகர்ப்பம் உண்டாயினது.

அன்றுமேகாரர்களும்—அசைகள். அங்கு—அசையெனினுமாம். நீங்க, ஓங்க, உய்ய, வாழ், மாள், என்னும்செய்வெனெச்சங்கள் காரியப்பொருள ன், வைதிகம்—வேதசுட்பந்தமுன்னது, சைவம்—சிவசம்பந்தமுன்னது—இவை வடமொழித்தந்திதார்த்தப் பெயர்கள்.

அந்தகன்—அழிவுசெய்பவன். அருளினால் மாள் என்பவறியும். அருளி னால் கருப்பவந்தென்றியைப்பினுமடையும் “பூதல இடுமிப்பை” என்பதற் கு பூமிதேவியினது வருத்தம் எனப்பொருள் கோடலுமென்று.

இக்கருப்பத்திற்குமுன்னும் சிவஞானச்செல்வராகிய மார்க்கண்டேயமு னீந்திரரோ! வேதவேள்விகளையோம்பிக்கலிகழிந்துலகத்தைப் பாதுகாப்பவ ராகலின் “பூதலவிடுமிப்பை” என்றும், கலிகழியவேகராணகாரியமுறை ப்படிதரும் விருத்தியாதலும், தவமுனிவரீடேறுதலும், சைவம்வாழ்வடை தலுமுண்டென்பார் “தருமமோங்க”, என்றும், “தவமுனிவருய்ய” என்ற மும், “சைவம்வாழ” என்றும், சிவபூசையாகிப்பெருந்தவத்துரின்று சிவபிரா ணைக்கொண்டியுணைக்கொள்வத்தவரென்றார், “அந்தகன்மாள்” என்றும், அங்ஙனமெம்பெருமானயமனைக்கொன்றதும் அவனது மம காத்தையொ ழிக்குங்கருணையிற் பாலதென்பார் “ஆதிதன்னருளினாலே” என்றும் கூ றினார். வேதவேள்விகளையோம்பிக்கலிக்குமென்பதை “கற்றாங்கொரியோ ம்பிக்கலியைவாராமே—செற்றார்வாழ் தில்லைச்சிறம்பலமே” என்னுந்திருப் பதிகத்தானுணர்க.

(கஅரு)

அடைதலுமதனைநோக்கியறிதருமுனிவனுண்டை விடையவனடியார்யார்க்கும்வேண்டியவேண்டியாங்கே கெடிதுபல்வளனுயிந்துநிறைதருதின்கடோறங் கடனியன்மரபுமாற்றிக்காசியின்மேகினானே.

(இ—ன்) அடைதலும்—(அவ்வாறு கருப்பம்) உண்டானவுடன். அத னைநோக்கி அறிதருமுனிவன்—அதனைப்பார்த்து உணர்ந்தமிருகண்டமுனிவ ர். ஆண்டைவிடையவன் அடியார்யார்கும்—அவ்விடத்திலவாசம்பண்ணும் சி வனடியார்களனைவருக்கும். வேண்டியபல்வளனும் வேண்டியாங்கேகெடிது ஈந்து—வேண்டியபல்படித்தாயபொருள்களையும் வேண்டியபடியே மிகுதியா கக் (களிப்போமும்) கொடுத்து. நிறைதருதின்கந்தோறும்—(சென்று சென்

அ) பூரணமாகின்ற மாதங்களினெல்லாம், கடன் இயல்மரபும் ஆற்றி-(செய்தற்பாலதான்) கடமைபாகப்பொருத்திய கிரியைகளையும் செய்துகொண்டு, காசியில்மேவினான்-(புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய) காசியம்பதியில்வீற்றிருந்தனர்.

(எ-று)

நற்றேகாரம்-அகசு. ஆங்கே-என்பதன்கணேகாரம், தேற்றம், ஆண்டை-ஐயீற்றுடைக்குற்றுகளும், நெடிது முற்றெச்சம்-வான்-மொழியிறுதிப்போவி. யார்க்குமென்பதன்கண்பா எஞ்சாமைப்பொருட்டு, வன்னுமென்பதன்கணும் மை யெதிரதுதழீயவெச்சம், மரபுமென்பதன்கணு ம்மையிறந்ததுதழீயவெச்சம், வேண்டிய-வினையாணையும்பெயர் வேண்டியவாங்கு, வேண்டியாங்கெனவிகாசப்பட்டது, அறிதரு, நிறைதரு. என்பவற்றில், தரு, துணைவினை, விடையவன்-சிவன், இடபவாகனத்தையுடையவன், இடபக்கொடியையுடையவன், திங்கள்-சந்திரன், அஃது, அமாவாசைதொடங்கி அமாவாசைவரைக்கு மொருமாதமாகக்கொண்டு சந்திரனது சர்ப்பத்தத்தால்வகையுறைசெய்யப்படுதல்பற்றி. மாதத்திற்குப்பெயராயிற்று வேண்டிப வேண்டியாங்கே என நின்றவாறு வைத்து, வேண்டிப வேண்டியவாறு எனவும், நிறைதருதிங்கள் என்பதற்கு, கருப்பம் நிரம்புகின்ற மாதக்கொனவும், பொருள்கொள்ளினுமாம் சிவனடியார்கள் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் வரைபாதுகொடுத்தாரென்பார்," வேண்டியவேண்டியாங்கு பல்வளனும்கெடிது நூது." என்றார்.

அக்கிரியைகளாவன, பும்ஸவனக் கிரியையும், சேமந்தக்கிரியையுமாம், இவை கர்ப்பாதானக் கிரியைக்கும், சாதகனபக்கிரியைக்கு மிடையிற்செய்யப்படுவன, பும்ஸவனாவது, கர்ப்பமுண்டான மூன்று நான்கு ஆறு எட்டு என்னும் மாதங்களில் பூர்வபக்ஷத்தில், சதுர்த்தி சவமிசதுர்த்தசிபொர்ணமை அமாவாசை யொழிந்த திதிகளில், திங்கள் புதன் வியாழம்,வெள்ளி நாட்களில், பூசம் திருவோணம் முதலிய சுபநக்ஷத்திரங்களில், மிதுனம் கடகம் கன்னி யொழிந்த சுபநக்ஷினங்களில், ஆயிரமாகுதியினாலேனும்துற்றெட்டாகுதியினாலேனும்தும்செய்து, ஆலம்மொக்குளையும் உழுந்தையும் அம்மியில்வைத்துப் பால்விட்டரைத்து, தேய்த்துலர்ந்தவெண்ணை வஸ்திரத்திரத்திலவைத்து முடிந்து, கருப்பவதியைக் கிழக்குமுகமாக நியிர்ந்திருக்கச்செய்து, அதற்காகியமந்திரங்களைச்சொல்லி ஆண்குழந்தையைவிரும்புகின் வலதுநாசியினும், பெண்குழந்தையை விரும்புகின்இடது நாசியினும், பிழிந்து அதை இரோசக பூர்வகமாகவாங்கி உண்ணச்செய்வது. சேமந்தமாவது, கர்ப்பமுண்டான நான்கு ஆறு எட்டு என்னும் மாதங்களில் பூர்வபக்ஷத்தில் சதுர்த்தி சஷ்டி சவமி பொர்ணமை அமாவாசைதவாதசி யொழிந்ததினங்களில், சுபநாட்களில் உரோகணி உத்தரம் உத்தரரடம் உத்தரட்டாதி மிருகசீரிடம் அத்தம் புநர்பூசம் இரோவதி திருவோ

ணம் பூசம் முதலிய சிபரக்ஷத்திரங்களில், சிங்கம் வீருச்சிக மொழிந்தலக்கி
னங்களில், முகூர்த்தலக்கினத்துக்கு எட்டாயிடம் சுத்தமாக, கருப்பவதி
யை தூதனவஸ்திரா பரணங்கனாலவங்கரித்து, மெழுக்கிட்டலங்கரித்த இ
டத்திலிருக்கவைத்து, தூற்றெட்டாகுதியாலோமஞ்செய்து, அத்தித்தடி
பச்சைத் தருப்பை பன்றிமுன் கற்றையாய்சேர்த்து கணவன்கையால் அப்
பெண்ணினுடைய நாயிஸ்தானத்தில் வைத்து வேதமந்திரங்களையுச்சரித்து
க்கொண்டு இதமாக நேரேயுச்சிவரையிலிழுத்து வகிர்ந்து விடுவது. (கஅச)

குறையுயிர்த்திலங்கு, கந்தக்காய்சின வபவங்கவ்வத்
குறையுயிர்ப்படிவத்திங்கனமி. தலைக்கொடுக்கிட்டாங்கு
மறையுயிர்த்தருளுஞ்செவ்வாய்ப் தலையைவாய்வின மாழ்கிப் [ள்.
பொறையுயிர்த்தருளற்றற்குள்பொறைதருதிருவைப்போல்வா

(இ-ள்) கறை உயிர்த்து இலங்கு தந்தம்-விவத்தையுமிழ்ந்துகொண்டு
விளங்குகின்ற பற்களையும்-காய்சினம்-கொல்லுகின்ற கோபத்தையுமுடைய
-அரவம்கவ்வ- (ராகு வென்னும்) பாம்பு கௌவிக்கொள்ள-குறையுயிர்
படிவந் திங்கள்- (அப்பொழுது) குற்றையிராய் (அவத்தைப்பட்டுக் கொண்டி
ருக்கும்) வடிவத்தையுடைய சந்திரன். அயிர்தினைக் கொடுத்திட்டு ஆங்கு-
அயிர்த்தத்தைக் கொடுத்தாற்போல்-பொறைதருதிருவை போல்வான்-பொ
றுமையை யுடைய லக்குமியை யொத்த மருத்து வதியம்மையார். வாயாவி
ன்மாழ்கி-கருப்பவேதனையால் வருத்தமுற்று. மறை உயிர் தருளும்செவ்வாய்
மதலையை-வேதங்களை வெளிப்படுத்திக் கூறும் செவ்விதான வாயையுடை
ய புத்திரரை-அருளினர்- (சிவபிரானது) கிருபாகடாக்ஷத்தால். பொறையு
யிர்த்து தந்தான்-பிரசவித்துத் தந்தார்.

கறை-கறுத்துள்ளது. நஞ்சுக்குக்காரணப்பெயர். காய்சினம்-வினைத்
தொகை. அரவம், என்பதனம். சாரியை, உவவும், சாரியை, அரா அரவென
க்குறுகிற்று, ஆங்கு-உவமவுருபு. குறையுயிர்-குற்றையிர். பொறையுயிர்த்தல்,
பிரசவித்தல். மறை உயிர்த்தல், பொறை உயிர்த்தல், என்பவற்றினுயிர்
த்தல் வெளிப்படுத்த வென்னும்பொருட்டு. பொறை-பாரம், எனவே, பொ
றையுயிர்த்தல் மகவாகியபாரத்தை வெளிப்படுத்தல், அஃதுபிரசவித்தலாம்.
வயா-கருப்பவேதனை. பாம்பின் நச்சுப்பற்கள்-காளி, காளாத்திரி, யமன்,
யமதுதி. “குறையுயிர்ப்படிவத்திங்கள்” என்பதற்கு குறையைப்படிவத்திற்
குக்கூட்டி, வருந்துகின்ற உயிரையும் குறைகின்றவடிவத்தையுமுடைய சந்
திரனெனவும், “பொறைதருதிருவைப்போல்வான்” என்பதற்கு, பூமியை
ப்பெற்றலக்குமியைப் போல்பவரெனவும், இமையமலைபெற்ற உமையைப்
போல்பவரெனவும், பொறுமையையுடைய பூமலக்குமியைப்போல்பவரெ

னவுப்பொருள்கொள்ளினு பொருந்தும். ஆங்கு, போல்வாள், மாழ்கி, மதலைய, அருளின், உயிர்த்து, தந்தாளெனவியையும்.

பம்பினால்விழுங்கப்பட்டிக் குற்றயிராய் வருத்தமடையும் சந்திரன், உலகத்தில் நச்சுத்தன்மையையகற்றி யின்பத்தைத் தருமயிர்த்தத்தைக்கொடுத்தாற்போல, மருத்துவதியாரும் 'கருப்பவேதனையால் வருத்த உடைந்தும், உலகத்திற்தீமைகளையகற்றி சன்மையைச்செய்யும் சற்புத்திரரைப்பெற்றுத்தந்தாரென்பதாம்.

அரவங், திங்கள், அமிர்தமாகியவுவமானங்களுக்குமுறையே, வயாவும் மருத்துவதியும், மதலையுமுபமேபயமென்க. அமிர்தம்-மரணத்தைக்கெடுப்பது இப்புத்தல்வரும் மரணத்தைநீக்கிக்கொள்ளுபவராகலின், அவர்க்கதனையே வுவமை கூறினார். (கசுசு)

மீனமுமுடிந்தநாளுமேவுறமிதுனஞ்செல்ல
ஆனமில்லெவள்ளித. னுமென்பொனுமுச்சமுரகுந்
த. னமுற்றினிதுமேவ. த. பானேமுதலாவுள்ள
வேனையர்முனிவர்நாகரிடந்தொறுமிருப்பமன்னே.

(இ-ள்) மீனமும்-மீனமாதமும், (பங்குனிமாதம்) முடிந்தநாளும்-(அசுபதிமுதலான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள்) சுடைசுநட்சத்திரமானரோவதிநட்சத்திரமும், மேவுற-பொருந்தவும், மிதுனம்செல்ல-மிதுனலக்கினனம்நிகழவும், ஊனம் இல்லெவள்ளிதானும்-குற்றமில்லாதசுக்கிரனும், ஒன்பொனும்-பிரகாசத்தையுடைய வியாமுனும், உச்சம் ஆகும் தானம் உற்று இனிதுமேவ-உச்சமான இடங்களையடைந்து இன்பத்தோடிருக்கவும், தபனன் ஏ முதல் ஆ உள்ள வனையர்-சூரியனையே முதலாகவுள்ள கிரகங்களில் (இவரையல்லாத) ஏனையோர்கள், முனிவர் நாகர் இடம்தொறும் இருப்பவழாம் இடம் எட்டாம் இடங்களிலிருக்கவும். (எ-று)

மன், ஒ-அசைகள். ஆக ஆ எனசுறுகெட்டது. ஏகாரம்-பிரிநிலை. மேவுறஎன்பதன்உறு துணைவினை. மேவுற, செல்ல, மேவ, இருப்பஎன்பனவினைச்செவ்வெண். முதன்மையைப்பெற்ற முனிவர் எழுவரும்நாகர் எண்மருமாவராதலால் அவர்களைக்குறித்தற்கு உரிய "முனிவர்" "நாகர்" என்னுஞ்சொற்கள், ஈண்டு அவர்களைக்குறியாமல் ஏழு எட்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர்களைக்குறிக்குஞ் சங்கேதச்சொற்களாய் நின்றன. முனிவர், நாகர்-இலக்கணை: குழுக்குறியின்பாற்படும். மீனம்-மீன்வடிவாகவுள்ளது. மிதுனம்-(ஆணும்பெண்ணுமாகிய) இரட்டைவடிவாகவுள்ளது. வெள்ளி-வெண்ணிறமுடையவன்பொன்-பொன் நிறமுடையவன். உச்சம்-உயர்ந்தநிலை. தபனன்-வெம்மைசெய்பவன். வெள்ளியும் பொன்னும் அசுரர்க்குந் தேவர்க்கும் சூருவாக

வும், மே மலாராகவுமிருத்தலின், “ஊனமில்வெள்ளி” என்றும், “ஒன்பொன்” என்றும் மடைபுணர்த்தியும், நவக்கிரகங்களுள் ஆதித்தன் முதல்வனாகலின், “தபனனே முதலாவுள்ள ஏனையர்” என்றும் கூறினார்.

சூ-சந்			ல
சு-பு			
			குரு கே
சனி- ரா			
செ			

மீனமாதமும், ரேவதிநட்சத்திரமும், வெள்ளியும்பொன்னு முச்சமு மென்றமையின் சூரியனும், சந்திரனும், சக்கிரனும், மீனத்தினுள், வியாழன்கர்க்கடகத்தினும், ஆன்றோர்களுக்குப் பெரும்பான்மை சூரியனுடனாவது பச்சத்தினாவது புதனிற்பதுவழக்கமாகலின், புதனும் மீனத்தினும், “ஏனையர்” ஏழாமெட்டாமிடங்களைன்றமையின், செவ்வாய்தனுவினும், சனியும் ராகுவும் மகரத்தினும், ராகு கேதுக்களொருவர்க்கொருவரேழாமிடமாகலின் கேதுவுங் கர்க்கடகத்தினுமாக இங்ஙனங் கிரகநிலையாயிற்றென்க. புதன், சனி, ராகு, கேது, செவ்வாயென்னு மிவ்வைவரை யுமித்தானங்களிற்கொண்டது, ஏற்புழிக்கோடலென்னுமுத்தி. (எ-று)

இன்னமோர்பொருள் வருமாறு.

மீனமும்—பங்குனிமாதமும், முழந்தாரும்—ரேவதிநட்சத்திரமும், மேவுற—பொருந்தவும், மிதுனம்செல்ல—மிதுனலக்கினங்கழிந்துபோகவும், (கர்க்கடகலக்கினமாக) ஊனம் இவ்வெள்ளிதானும்—குற்றமில்லாதசக்கிரனும், ஒன்பொனும்—பிரகாசத்தையுடையவியாழனும், உச்சம் ஆகும் தானம் உற்று இனிதுமேவ—உச்சமான இடங்கனையடைந்து இன்பத்துடனிருக்கவும், தபனன் முதல் ஆ உள்ள ஏனையர்முனிவர்—செவ்வாய் முதலாகவுள்ள சூரியன்,

சந்திரன், சுக்கிரன், வியாழன் ஒழிந்த (ஏனையராகியகிரகங்களும், நாகர்-
ராகு கேதுக்களும், இடம்தொறும் இருப்ப-நட்பாட்சியாகிய) நல்லவிட
ங்களிலிருக்கவும். (எ-று)

கொரம்-அசை. ஏனையர்-முற்றெச்சம். தபனன்-வெப்பத்தையுடைய
வன், அழலோன், என்றது போல. முனிவர்-மேலோர். புதனும் சனியு
ம். ராகுகேதுக்கள், அசுரராய் பின்வந்து கூடினமையிற்பிரித் தோதிரார்.
பாங்கு. இடம் என்பனதானத் தைக்குறிக்கும் பரியாயநாமமாகலானும்,
பாங்கு, என்பதற்கு, நல்லவிடமென்பதுபொருளாகலானும், ஈண்டும்இடம்
என்பதற்கும், (நட்பாட்சியாகிய) நல்லவிடமென்பபொருள்கொள்ளப்பட்ட
து. பாங்கு, நல்லவிடமென்பதை, சீவகசிந்தாமணியில், “பாங்கின்மாதவர்
பான்மதிபோன்றிவன்” என்னுஞ் செய்யுளுக்கு நச்சினர்க்கினியருரைத்தவு
ரையினும், அகநானூற்றில், ‘பாங்கர்ப்பல்லி’ என்பதினுங்காண்க. ஏற்புழி
க்கோடலால்-ஈண்டுங்கிரகங்களின்னிலைக்கணின்றன.

சூ-சுர்	செ		கே
சுக்	பு		ல
			குரு
சனி			
ரா			.

வியாழன் உதயமானகர்க்கடகத்தில் உச்சமும், ராகு ஆறாமிடமானதனுவில்
நட்பும், சனி ஏழாமிடமானகரத்தில் ஆட்சியும், சூரியனும், சந்திரனும்,
ஒன்பதாமிடமான மீனத்தில் நட்பும், அங்குச் சுக்கிரன் உச்சமும், செவ்வா
ய்பத்தாமிடமான மேடத்தில் ஆட்சியும், அங்குப்புதன் நட்பும், கேது பன்
னீரண்டாமிடமானமிதுனத்தில் நட்பும், பெற்றிருந்தனரென்க. இக்கிரகரி

லைகளாற் சாதகருக்குப்பதினுவயசுக்கண்டமும், கண்டநிவிர்த்தியும், தபேர
பலமும், தத்துவஞானமும், வரப்ராசாதமும், சீவன் முத்தரிஸையும் சாலவமு
மையுமாற்றைச்சொதிடதுவின் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க. (கஅசு)

நண்ணினன் புவிபின் மைந்தன வமணிக்குலமும்பொன் னுஞ்
சண்ணமுமலருந்தா துந்தாயமென் கலவைச்சாந்தந்
தண்ணு நானச்சேறுந் தலைத்தலைக்கொண்டுதா வில்
வண்ணவர்மண் னுளோர்கள் வியப்புறவீசியார்த்தார்.

(இ-ள்) மைந்தன்புவியில் நண்ணினன்-புத்திரர் பூமியிற்பிரவேச
மாயினர். நவமணிகுலமும்-(அப்பொழுதில், மிருகண்டுமுனிவரின், ஞா
திகளாயுள்ளோர்கள்) நவரத்தினங்களின் கூட்டங்களையும்:பொன்னும்-பொ
ன்னையும். சண்ணமும்-வாசனைப்பொடிகளையும்-மலரும்-பூக்களையும், தா
தும்-பூந்தாதுக்களையும். தூயமென் கலவைசாந்தும்-சுத்தமானதும் மென்
மையானதுமான கலவைச்சந்தனத்தையும், தண் உறு நானம் சேறும்-ருளிர்
மைப்பொருந்திய கஸ்தூரிக் குழம்பையும். தலை தலைக்கொண்டு-(காசிப்பட்ட
ணத்தின்) இடங்களெங்கும் கொண்டுசென்று. தா இவ்வண்ணவர்-அழிவி
ல்லாதவின் னுலகவாசிகளாகிய தேவர்களும், மண்ணுளோர்கள்-மண்ணுல
கவாசிகளாகிய மானுடர்களும். வியப்புற-அதிசயங்கொள்ள, வீசி ஆர்த் தா
ர்-சிதறி ஆரவாரித்தார்கள். (எ-று)

தலை, தலை-என்னும் எழனுருபுகள் ஈண்டுத்தொறுப்பொருளில் வந்த
ன. ஒவ்வொருவருமென்பினுமமையும். நவமணிகளாவன-கோமேதகம், நீ
லம், பவழம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைரேரியம், வைரம்,
சாந்து-தந்தனமென்னும் வடமொழிவி காரம். சண்ணம்-சூர்ணமென்னும்
வடமொழிச்சிதைவு.

மேவுற, செல்ல, மேவு, இருப்ப, மைந்தன் புவியில் நண்ணினனென
மேலைச்செய்யுளோடு கூட்டிமுடிக்க. உத்தம. சற்புத்திரர் பூமியிற்பிரவேச
மானால் இவ்வாறுகொண்டாடன் முறையேயுமென்க. இதனை, “சண்ண
மொடுதண்மலர் துதைந்ததுகள்வீசி-யுண்ணிறைவிருப்பினுடனொகையுரை
செய்வார்” என்பதனாலும், “நந்தன்வாழ்பெருந்தன்கானம் நலத்தருபசும்
பொற்சண்ணம்-சிந்தூரப்பொடிகளோடு திசை திசை கமழவீசி-அந்தளிர்ப்
பாரிசாதத் தாய்மலர்த்தாதுபோர்த்த-இந்திரனகரமேய்ப்ப இன்னெழில் சி
ந்தத்தன்றே) என்பதனாலுமுணர்க. (கஅஎ)

தேவதுந்துகிகளார்த்தசெய்தவையோம்பிமாற்று
முவர்களன்றியேனோமுறைமுறையாசிசெய்தார்.

யாவதென்றுணர்ததேற்றாதிந்கரன் நிகேமி

காவல்செய்யுலகம்பாவுங்களிமயக்குற்றவன்றே.

(இ-ள்) தேவதூதையினர் ஆர்த்த-(புத்திராபிறந்தபொழுதில்) தேவ
லோகத்து துந்துபிபண்ணும் வாத்தியங்கள் ஆரவாரித்தன. செய்து அவை
ஒம்பிமாற்றும் மூவர்கள் ஆன்றி-(உலகங்களைப்) படைத்து அவற்றைக்காத்து
(அவற்றை) அழிக்கும் முக்தொழில்களையுடைய (பிரமவிட்டுணுருத்திரனாகி
ய) மும்மூர்த்திகளையொழிய, ஸ்ரேஸ்ரு முறை முறை ஆகியெய்தார்-மற்றைச்
தேவர்கள் வரிசை வரிசையாக ஆசீர்வாதஞ்செய்தார்கள். இந்நகர் ஆன்றி-இ
ந்தக்காசிப்பட்டணத்துள்ளோர்களல்லாமல், தேமிகாவல்செய் உலகம்யாவும்-
காடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்துள்ளோரெல்லாரும், யாவது என்று உணர்ந்
ல்தேற்றாது-இந்தப்பெருமகிழ்ச்சிக்குக் காரணம்) யாது என்று அறியாம
ல். களிமயக்கு உற்ற-மகிழ்ச்சியாலாகிய தலைநிலாற்றத்தையடைந்தனர்.

அன்றுமேயும்-அசைகள், நகர், உலகம்-ஆகுபெயர்கள். யாவது-விரித்த
தல்விகாரம், உணர்தல்தேற்றதல்-ஒருசொன்னீர, மயக்கு-மயங்குதல், முத
னிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர், “தேமிகாவல்செய்” என்பதற்கு கடவுளாஞ்ஞா
யாற் காவல்செய்யப்படும், எனவும், வாஸ்திரியாற்றுகிறபட்ட எனவும், பொரு
ள்கோடலுமாம், “உலகம்” என்றதுயர்த்தோரே மற்றதுமென்க, அங்குனமாக,
“தேமிகாவல்செய்” என்னுமடை, “குருதிக்கோட்டுக்குஞ்சரநகரம்” என்ப
திற்போலநின்றது. இந்தக் காசியம்பதியில் சிவானுபூதிச் செல்வராகியவோர்
புத்திராபிறந்தாரென்பதையறிபாது, உலகம்முழுதினும் பெருங்களிப்புண்
டாயிற்றென்பார், யாவதென்றுணர்ததேற்றாதிந்கரன் நிகேமிகாவல்செய்யு
லகம்யாவுங்களிமயக்குற்ற” என்றார், உத்தமோத்தமர்களாகிய மேலோர்கள்
பிறக்கில், தேவவாத்தியமாதியவாத்தியங்கடாமேயொலித்து நற்சகுனங்களு
ண்டாயுலகுமகிழ்வடையுமென்பதை, எங்கணுமியற்றுபவரின்றியுமியம்பு-ம
ங்கலமுழக்கொலிமலித்தமறுகொல்லாம்” எனவும், “எங்குநன்னிமித்தஞ்செ
ல்லவிருநிலமகிழ்ச்சிகூர, விசையனும்பிறந்தான்” எனவும் வருஞ்செய்யுட்க
ளானுணர்க. (கஅஅ)

தந்தையுமதன்க்கேளாத்கடம்புனற்கங்கைமுழ்கி
யந்தணர்முதலோர்க்கெல்லாமடாகட்பலவுந்கி
முந்துறுகடன்களாற்றமுளரிமேன்முனிவன்மேளி
மைந்தனுக்குரியநாமமார்க்கண்டெனன்றுசெய்தான்.

இ-ள்) அதனேகேளா-(புத்திராபிறந்த) அச்செயலைக்கேட்டறிந்து,
தந்தையும்-பிதாவாகிய மிருகண்டுமுனிவரும். தடம் கங்கைபுனல்முழ்கி.

பெரிய கங்காளீரில் ஸ்நானம்பண்ணி. அத்தணர் முதலோர்க்கெல்லாம்—பிராமணர்முதலான (சற்பாத்திரர்களுக்) கெல்லாம். ஆடகம்பலவும்நல்கி—பொன்னையும் (மற்றும்) பொருள்கள் பலவற்றையுந்தானங்கொடுத்து. முத்துறு கடன்கள் ஆற்றி—(புத்திரன்பிறந்தவுடன்) முதலிற்செய்யப்படுங்கடமைகளைச்செய்ய, முனரிமேல் முனிவன்மேலி—தாமரைப்பூவின்மீதுருக்கின்றபிரமதேவர் வந்து, மைந்தனுக்கு உரிமநாமம் மார்க்கண்டன் என்றுசெய்தான்—இப்புத்திரனுக்குரிமையானபெயர் மார்க்கண்டனென்று நாமகரணம்செய்தனர். (எ—று)

செய்யுளின்பம் நோக்கிதடம்புனர் கங்கைபெனப்பிறழுவவத்தார். கேளா—உடன்பாட்டுவினையெச்சம். “தடவுங்கயவும் நளியும் பெருமை” என்றுதொல்காப்பியத்திபான் “தட” என்பதற்குபெரியவெனப்பொருள்கூறியும். தடம்புனல் மெலி மிக்கது. அத்தணர்—அழகியதண்ணளிபுடையவர், மைந்து—இளமை. கேளா, பூழ்கி, ஆற்ற, மேலி, என்று, செய்தான், எனவியையும். மிருசண்டிமகன், மார்க்கண்டன். வடமொழித்தத்திதார்த்தப்பெயர். மார்க்கண்டனெனினும், மார்க்கண்டேயனெனினும்மொக்கும். தாதையானவர் புத்திரன்பிறந்தவுடன். தேவர்பிதிரரது தாகத்தணியுமாறு உத்தரதிசைக்கட்சென்று நீராடவேண்டுமென்பார், “தாதையும் தடம்புனற்சங்கைபூழ்கி” என்றும், அவர் மகிழுமாறு, பிராமணரோடு, சற்பாத்திரரெவர்க்கும், சொன்னத்தோடு, வஸ்திரம், பூமி, பசு, செல், தண்டிலம் முதலிய தானங்கள் கொடுத்தல்வேண்டுமென்பார், “அத்தணர் முதலோர்க்கெல்லாமாடகம் பலவு நல்கி” என்றும், புத்திரன்பிறந்தவுடன் முதலிற்செயற்பாலதான, சாதகன்மம். பஞ்சாயுதந்தரித்தல், தொட்டிலேற்றுதல் முதலியகிரியைகளைச்செய்தாரென்பார், “முத்துறு கடன்களாற்ற” என்றும், தாதையாவது தங்குலத்துமுன்னேராகிய பெரியோராவது நாமமிடவேண்டுமென்பார், முனரிமேன்முனிவன்மேலி,” என்றும், தங்குலத்துமுன்னேராதாவது, தாதையதாவது நாமத்தையேயிடுதல் வேண்டுமென்பார், “மைந்தனுக்குரியநாம மார்க்கண்டனென்றுசெய்தான்” என்றுகூறினர். புத்திரன்பிறந்தவுடன் நீராடித்தானங்கொடுத்து பின்னர் நாமகரணம்செய்யவேண்டுமென்பதை, “ஆறாமதியிலுயர் சீ மந்தமாற்றியெய்தாப்—பேருமகப்பெற்றிடுங்காலையிற் பெப்பிடுனோடு—மாறுதகாதன் மகவின்முகநோக்கி நானச்—சேரூடியேர்ப்போர்க்குயர் நீனிதிமாரிசிந்தி. எனவும், ‘தோளாமணியன்னவத்தோன்றலுக் கன்பிடுனோடு—நானோர்பதினென்றுபுகுந்துழி” நாமநல்கி—எனவும்வருங்காசிகாண்டச்செய்யுட்களானுணர்க. புத்திரன்பிறந்தவுடன் தேவர்களும் பிதிரர்களும் அவ்விடத்துவந்து, பிதாவானவர் நீராடும்பொழுது தெறித்துமேலெழுகின்ற நீர்த்துளியைப்பருகித்தாகந்தணிந்து, தானங்கொத்தலினால் மனமகிழ்வடைவரென, ஸ்மிருதிசூறும்.

சாதகன்மம்—(புத்திரன்பிறந்தவுடன், சாயினதுவலஸ்தனத்தைச் சுத்தநீரினால்வழி குழந்தையையுரரவுண்பித்து நாபிக்கொடியைத்துண்டித்து, அதன்பின்பு (புள்ளிமுடங்கல் முதலான குற்றங்களில்லாதபனையோலையில்) சாதகமெழுதுவித்தல்.

நாமகரணம்—(புத்திரன்பிறந்த பதினொராவது சுபநேரத்தில்) பெயரிடுதல். (௧௧௧)

மறுப்பாடத்திங்கள்போலவளர்தலுமதியந்தோறு
முறுப்படையுபரிட்டானமோதனம்பிறவுமுற்ற
நெறிப்படுமோரியாண்டினெடுஞ்சிகைவினையுமாற்றிச்
சிறப்புடையிரண்டாமாண்டிற்செவ்நெறிபுரிதலுற்றான்.

(இ—ன்) மறுப்பாடத்திங்கள் போலவளர்தலும்—(மூர்க்கண்டரென்னும் புத்திரர்) களங்கமில்லாத ஒரு சந்திரனைப்போலவளர்த்துகொண்டெருதலும். மதியந்தோறு—(விதித்த, விதித்த) மாதங்கனினெல்லாம், உறுப்பு அடை—அங்கங்களாகப்பொருத்திய, உபரிட்டானம்—சந்திரதரிசனமும், ஒதனம்—அன்னப்பிராசனமும், பிறவுமுற்ற—(இதுபோன்ற) மற்றைய கிரியைகளும் நிறைவேற, ஓர்யாண்டின்நெறிபடும்—முதலாம்வருடத்தில் முறையாகச்செய்யப்படும், நெடும் சிகைவினையும் ஆற்றி—நீண்டருமெய்வைத்தலாகிய கிரியையையும்செய்து, சிறப்புடை இரண்டாம் ஆண்டில்—சிறப்பமைந்த இரண்டாம்வருடத்தில், செவ்நெறிபுரிதல் உற்றான்—கர்னவேதனக்கிரியையையும் செய்வாராயினர். (௭-று)

அம்—சாரியை, படாதவென்னும் பெயரெச்சத்திற்குட்பட்டது. நெடுஞ்சிகை—சாதியடை, மதி—மாதத்திற்கிலக்கணை, ஒதனம்—சோறு, உபரிட்டானம்—முதற்கிரியைகள் மாதக்கிரியைகளென்பதுபோதர, “முற்ற” எனஇடைச்சொற்கொடுத்துப்பிரித்தார். “மறுப்பாடத்திங்கள்” என்றது அபூதவுவமை. அபூதம்—இல்லாதது, பூர்வபட்சச் சந்திரன்போல நானொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகவளர்ந்தமையின், “மறுப்பாடத்திங்கள்போலவளர்தலும்” என்றும், ஒவ்வொருகிரியையுமொவ்வோரங்கமாகவின், “உறுப்படை” என்றும், சந்திரதரிசனம் அன்னப்பிராசனமென்னுமிவற்றோடு சூரியதரிசனஞ்செய்வித்தலும், கோதரிசனஞ்செய்வித்தலும், சந்தியிதிப்பித்தலும், ஆலயத்திற்சென்று கடவுளவணங்கச்செய்வித்தலுமுண்மையின், “உபரிட்டானமோதனம் பிறவுமுற்ற” என்றும், இவைகள் முடியவே, முதலாம்வயசில் செளளக்கிரியையும், இரண்டாவதுவயசில் கர்னவேதனமும்செய்யவேண்டுவது விதியாகவின், ஓரியாண்டிற்சிகைவினையுமாற்றி, இரண்டாமாண்டிற்செவ்நெறிபுரிதலுற்றான்” என்றுவக—றிஞர். இதனை,

“தாளான்மதிநான்கினிற் சந்திமிதித்தபின்னர்க்-கேளோடுமாறாமதியிற் கிளர்ன்னமூட்டி” எனவும். “தத்தம் மறையின்வழியேசிகை தாங்கவைத்து” எனவும் வருட்காசிகாண்டச்செய்யுட்களானுணர்க நடைபயின்று, மழலைச் சொற்பேசியழகைத்தரும் இரண்டாண்டுக் குழந்தையினனைய, ஆண்டுக் கேற்றி, “சிறப்புடையிரண்டாமாண்டின்” என்றார். உபநிட்டானம்—(நான் காம்பாடும்) சந்திரனைத்தரிசனஞ்செய்வித்தல். (குழந்தையைவெளியிற் கொண்டுவருதல்) உபநிஷ்கிரமணமென்பதுமிகு. அன்னப்பிராசனம்—(ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு எனனும் மாதங்களில்) சோறுட்டுதல். சூரியதரிசனம்—(மூன்றாவது மாதத்தில்) சூரியனைத் தரிசனஞ்செய்வித்தல். கோதரிசனம்—(நான்காவது மாதத்தில்) பசுவைத்தரிசனஞ்செய்வித்தல். சந்திமிதிப்பித்தல்—(நான்காவது மாதத்தில் மங்கலச்சிறப்போடும் நன்மாமனெடுக்கச்சென்று) நாத்சந்தி முச்சந்திகளில் மிதிப்பித்தல். ஆலயசேவையும் நான்காமாதத்திற்செய்யப்படுவதென்க. சிடைவினை—(முதலாவதுவருடத்திலாவது இரண்டாவதுதொடங்கியைந்தாவது வருடத்துக்குள்ளாவது சுபகாலத்தில்) குடிமுவைத்தல். கர்ணவேதனம்—(இரண்டாவது வருடத்தில்காதுகுத்துதல். “வெல்கெறி” என்பதில், செறிதுளையையுணர்த்தும்.

ஏகமலைத்திழமுந்நாலிலக்கணநிதியுந்நெய்தே

போதிடுங்கலைகளெல்லாமுள்ளுறவுணர்க்துங்கலை

வேதமுட்பிறவுங்கெண்டவியன்பொருடெரிந்துமேலா

மாதியேசிவனென்றெண்ணியவனடிபாரணென்றுற்றான்.

(இ-ள்) ஐந்தில்—ஐந்தாவதுவருடத்தில். ஏதம் இல்—குற்றமில்லாத. முநால்—உபவீதச்சடங்கையும். இலக்கணம் விதியும்செய்து—வித்தியாரம்பக்கிரியையையுஞ்செய்து. ஒதிடும்கலைகள் எல்லாம் உள். உற உணர்த்துங்கலை—கற்றற்குரியகலைக் ஞானங்களையெல்லாம் மனதிற்பதியுமாறு (அவருக்கு) பயிற்றிக்கொண்டுவருங் காலத்தில். வேதமும் பிறவும்கொண்டவியன்பொருள்தெரிந்து—வேதங்களும் மற்றுமுள்ளசாத்திரங்களும் தம்முட்கொண்டிருக்கும் உண்மையானபொருளை (ஐயம், திரிபு, அறியாமையகல) உணர்ந்து. மேலாம் ஆகிசிவன் ஏ என்று எண்ணி—(எப்பொருட்கும்) மேலாம் முழு முதற்கடவுள் சிவபெருமானையென்று சிந்தித்து, அவன் அடிஅரண் என்று உற்றான்—அப்பெருமானது திருவடிகளைத் (தமக்குத்) துணையென்று கருதிக்கொண்டிருந்தனர் (எ-று)

ஏகாரம் முன்னையது—அசை—பின்னையது பிரிநிலையோடுதேற்றமுமாம், அஃதுபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. ஐந்து—ஆகுபெயர். முந்நாலிலக்கணம்—உம்மைத்தொகை. சிவன்—சுபம்செய்பவன். வேதம், (விதிவிலக்குக்களா

ல், நன்மைதீமைகளிற் செறிவிப்பது. சிறப்புவிதிபற்றிவந்தமையின் ஏதமில்லென்னுமடையெடுத்துக் கூட்டினுமாம். இலக்கணவிதி-அகூராரம்பக்கிரியை, அஃது வித்தியாரம்பம், இலக்கணம், எழுச்சென்பதை, “எண்ணென்பவேனையெழுத்தென்பவிவ்விரண்டிங். கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு” என்பதனாலும், ஏரணங்காணென்பரெண்ணெழுத் தென்பரின்புவவோர். என்பதனாலுமுணர்க. பிற என்றது-ஆமம், புராணம், ஆறங்கம், நீதிதூல் முதலியவற்றை, அந்தணர்க்கு உபநயனஞ் செய்வதற்குரியகாலம், ஏழாபெட்டாமாண்டுகளாகவும், வேதபோதல் வேதார்த்தக்களையுணர்தலாகிய விவற்றிலதிவிருப்புடையோர்க்கு, ஐந்தாமாண்டினும் உபநயனஞ்செய்யலாமென்னுஞ் சிறப்புவிதிபற்றி, இர்பார்க்கண்டேயருக்கும், வேதமோதல், வேதார்த்தக்களையுணர்தலாகிய விவற்றிலதிவிருப்பமிருத்தமையின், ஐந்தாமாண்டினுபநயனக் கிரியைபைச்செய்காரென்பதாம். மேலே, மிருககண்ணிவுக்கு, “அப்புதல்வற்றியாண்டாறுசென்றுழி-முப்புரிநான்வினைமுடித்து” என்றசெய்யுளின்படி ஏழாவது ஆண்டிற் பூதனாஸ்தரித்ததுவொதுவிதி. வேதமோதுதலினார், அர்ச்சமுணருதலினும் பிரிவுள்ள சிறுவர்களுக்கு ஐந்தாமாண்டினுமேனையோர்க்கு, ஏழாபெட்டாமாண்டுகளினுமுபநயனஞ் செய்யவேண்டிமென்பதை, “பழுத்தகேள்விச் சுவாயம்புமதுமுன்னெளித்துத்தனிபகர்ந்த-ஒழுக்கர்க்கேட்டிற் அழற்கூட்டியண்ணுமறையோ ரெழிற்புதல்வர்க்கு-இழைத்தமுந்தால் ஐயாண்டிலிடுக அன்றேல் இருநான்நாய்த்-தழைத்தபருவந்தனிலிடுக இட்டால்தத்தம் மறையிலிக.” என்னுங்கூடமுராணச் செய்யுளானும், “ஆண்டேழிலெட்டில் மறையந்தணர்க்காருமுந்தால்-” எனவும், “ஐந்தாம் பருவத்தினுமாமறையோர்க்கு” எனவும், வருங்காசிகாண்டச்செய்யுட்களானும், “பிரமசாரியர்க்கறம்பேசினெந்தெனும்-பருவமே முததற் பகராண்டுநாலினுள்-உரைசெய்சீரிருபிறப்புற்றதென்னமுப்-புரியினுன் முறைபூணல்வேண்மொல்” என்னும் பாகவதச்செய்யுளானுமுணர்க. கற்கவேண்டியதூல்களைக்கற்பித்தாரென்பதுபோதர. “ஒதிடுங்கலைகளெல்லாமுன்றறவுணர்த்துங்கலை” என்றும், வேதம் முதலியதூல்களினுண்மைப்பொருள் சிவமேயாமென்பதும், கல்லியறிவானூயபயன் சிவத்தையடைதலேயாமென்பதும்போதர, வேதமும் பிறவுங்கொண்டவியன்பொருடெரிந்துமேலா-மாதியே சிவனென்றெண்ணியவழிபெண்ணென்றுற்றான்.” என்றுங்கூறினார்.

சிவத்தையடையாதொழியிற் கல்லினானத்தாற்பயனில்லையென்பதை, “வேதமோதிலென்சாத்திரங்கேட்கிலென்-நீதிதூல்பலரித்தம் பயிற்றிலென்-ஒதியங்கமொராறு முணரினென்-ஈசனையுள்குவார்க் கன்றியில்லையே.” என்னும் ஆளுடையவரசுகளினருள் வாக்கானுணர்க. (ககக)

அரணை முன்னிறைஞ்சியன் னான் பரைத்தாழ்ந்து தங்கள்
 குரவனை வணக்கஞ்செய்துகோ தறுமுனிவர் தம்மைப்
 பரவியேபயந்தமேலோர்பா தபங்கயங்கள்குடிப்
 பிரமமாமொழுக்கநாளும்பேணிநன் பிறப்புநீப்போன்.

(இ-ள்) பிறப்புநீப்போன்—(சமது) பிறவியை நீக்குபவராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவர். முன் அரணை இறைஞ்சி-முதலிற் சிவபெருமானை வணங்கி. அன்னன் அன்பரைதாழ்ந்து—பின்பு அபபெருமானுடைய அடியார்களை வணங்கி, தங்கள் குரவனை வணக்கம் செய்து-தங்கள் குலகுருவை நமஸ்காரம்பண்ணி. கோது அறு முனிவர்தம்மை பரவி—(காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னும் மூக்கு) குற்றங்களில்லாத முனிவர்களை வணங்கி, பயந்தமேலோர் பாதபங்கயங்கள் குடி—(தம்மைப்) பெற்ற அன்னை தந்தையர்களின் பாதாமரைகளோத் தலைமேல் வைத்து. நாளும் பிரமம் ஆம் ஒழுக்கம்பேணிநன்-தினந்தோறும் பிரமசரியவிரதத்தையதுட்டித்துக் வந்தனர். (எ-று.)

ஏகாரம்—அசை. நீப்போன்—வினையாலனையும் பெயர். நாளும்—என்பதன்கண்ணும்மொதுபொருளில் வந்தது. பாதபங்கயம்—வடமொழியாகவினியல்பாயிற்று. தங்கள், என்னும்பன்மை, தம்மினத்தினரையும் கப்படுத்தும். அரன்—(அடியார்களுடைய வினையை) அழிப்பவன், (கடைகாலத்திலனைத்தையும்) அழிப்பவன். பாதபங்கயம், உருவகம். பங்கயம்—சேற்றிற்பிறப்பது குருவிங்கசங்கமத்தைமுன் வணக்கவேண்டித் தலின், அரனையும் பரையுங்குரவனையும் முன்வைத்துக் கூறினார்.

இச்செய்யுளில், இறைஞ்சி, தாழ்ந்து, வணக்கஞ்செய்து, பரவி, குடி என ஒருபொருள்குறித்த பல சொற்கள் வந்தமையின். பொருட்பின்வருநிலையென்னு மலங்காரம். (ககஉ)

இந்தவாறியலுங்காலையெண்ணிரண்டானயாண்டும்
 வந்ததால்தனைநோக்கிமைந்தனைநோக்கிவாளா
 தந்தையுட்பயந்ததாயுந்தனித்தனியிருந்துசால
 வெந்துயர்க்கடலின்மூழ்கினிம்மலுற்றிரங்கிகைந்தார்,

(இ-ள்) இந்த ஆறு இயலும் கால—இவ்வருகநடந்துகொண்டிருக்காலத்தில். எண் இரண்டு ஆனயாண்டும்வந்தது—(மார்க்கண்டேயருக்குப்) பதினாறுவதானவருஷமும் பிறந்தது. அதனைநோக்கி-அப்பதினாறுவது வருஷத்தை யும் நினைந்து. மைந்தனைநோக்கி-புத்திரனையும் நினைந்து. தந்தையுட்பயந்ததாயும்—பிதாவும் (பத்துமாதமும் சுமந்து) பெற்றமாதாவும், தனி தனி இருந்து—வெவ்வேறாக இருந்து, வெந்துயர்கடலின் சாலமூழ்கி—கொடுமையானதுன்பசாகரத்தில் மிகவுமழுந்தி, வாளா—ஏதொன்றுஞ்சொல்லாமல்,

விம்மல் உற்று இரங்கிகைந்தார்-ஏக்கக்கொண்டு அழுது வருந்தினார்கள்.

ஆல்-அசை. உம்மை-இழிவு சிறப்பு-நோக்கியென்பதிரண்டும் சிந்தித் தென்னும்பொருட்டு. வாளா-சும்மா-எனவே, ஒன்றுஞ்சொல்லாமலென்றபடி. “விம்மலுற்றிரங்கி” என்பதற்குப்பொருடையழுதென்பினுமாம். ஆர்க்கிங்கிடையாதகல்வியழகும், காயவழக்குர், சிவபக்தியுமமைந்த சிற்புத்திரானகியவிப்புத்திரனைபா! நாளையிறக்கக்கொடுப்பதென்றொருகாற் புத்திரனைநேர் முகத்திற்கண்ணூன் நிப்பார்த்தமுதாரென்பினுமாம். இருவருமொருங்கிருந் திரங்குகிற கவலைக்கூடரப்பெறுசலின், அல்லத்தனியிருந்தமுதாரென்பார், “தனித் தனி” என்றார். “வாளா” என்பதற்கு இச்செய்தொருநாயொழித் து இறவாதவரையிறப்பென்றிரங்கியது வீணாகலின், பயனில்லாமலென ஒரு குறிப்புப்பொருள்கொள்ளினுமாம். (ககக)

ஆங்குதுமதலைகாணவுயிரினைவணங்கியன்றோ
பாங்குறவண்ணுகிரீசிர்பருவரலுறுகின்றீரா
லீங்கிதுவென்னேயினனுமப்பாதுமொன்றறிதேற்றே
னீங்குமிவைவலதுட்பாலெய்கியநிகழ்த்துமென்றான்.

(இ-ள்) ஆங்கு அது மதலைகாண—(வருத்தமுறுகின்ற) அதனைப் புத்திரரான மார்க்கண்டேயமுனிவர்கண்டு, அன்றோற்பாங்குஉற அணுகி-அன்னை தந்தையரின்பக்கத்தில் பொருத்தப்பொய். அடி இனைவணங்கி—(அவர்களுடைய, உபயபாதங்களை (விழுந்து) கும்பிட்டு. நீவிர்பருவரல் உறு கின்றீர்—(மீள அவர்களைநோக்கி) நீங்களிருவருள்வருத்தப்படுகின்றீர்கள், சுங்கு இது என்—(இங்ஙனம் வருத்தப்படுகின்ற) இதற்குக் (காரணம்) யாது. இன்னும் யாதும் ஒன்று அறிதல் தேற்றேன்—(அடியேன்) இன்னமும் (இதற்குக் காரணமான) ஏதொன்றையுமறியேன், அவலம்நீங்கும்—(ஆனால்) கொண்டவருத்தத்தைவிட்டு விடுங்கள். நும்பால் எய்திய நிகழ்த்தும் என்றான்-உங்களிடத்திற்சம்பவித்த இடர்களை (அடியேனுக்குச்) சொல்லுங்க ளென்றுவினாவினர். (எ-று)

ஆலுமேயும்-அசைகள். காண-ஆகாரவீற்றுடன்பாட்டெச்சம். மின்-முன்னிலையசை. அங்குது, இங்கிது என்பன, “துக்கிற்சுட்டுநீழும்” என்னு ம்விதியான், நீண்டுநின்றன, இஃதிரண்டும். “தேம்பலஞ்சிறிதையிங்கிவ ன்” என்றதிற்போல ஒருசொன்னீர். “அறிதேற்றேன்” என்பதும், மேலே, “யாவதென்றுணர்தேற்றாது” என்றதிற்போல ஒருசொற்றன்மையது. எய்திய-வினையாலணையும்பெயர். பருவரல்-தொழிற்பெயர். பால்-ஏழ னுருபு.

கண்டமொன்றுனக்குண்டென்று கூறிற்புத்திரர்சஞ்சலப்படுவென்றிப் பதினாறுவருடமும்மறைத்திருந்தமையின், மார்க்கண்டேயமுனிவர், இன்னும்யாதுமொன்றறிததேற்றேன்” என்றார். (ககக)

கூறியமொழியுட்கொண்டுகுமரநீயிருக்கநம்பால்
வேறொருதுயரமெய்திமெலிவதுமுண்டோமேனா
ஹேயுடையமலமூர்த்திபாண்டிரின் நனக்கிறைந்து
மாறுமென்றளித்தாந்நாளடைதலினவலந்தெய்தோம்

(இ-ள்) கூறியமொழிஉன்கொண்டு அவ்வாறுபுத்திரர் சொன்னவாற்றையைக்கேட்டு, குமர-புதல்வனே! நீ இருக்க— எங்களுக்குப்புதல்வனாக) நீ யிங்கேயிருக்க, நயபால்-எங்ஙனிடத்தில், வேறு ஒருதுயரம் எய்திமெலிவதும் உண்டோ—(இன்பத்தினும்) வேறானவொருதுன்பம்வந்து வருந்துகின்றதுமுளதா. (இல்லையென்றபடி) மேல்நாள்-முன்னளில், ஏறு உடை அமலமூர்த்தி-இடபவாகனத்தைபுடைய நிர்மலராகிபசிவபெருமான், நின்தனக்கு—(மகனே) உனக்கு, யாண்டு ஈரஜித்தம் ஆறும் என்று அளித்தான்-வயதுபதினென்று வரமருளிச்செய்தனர். அநாள் அடைதலின் அவலம்செய்தோம்-அந்தப்பதினாறுவயதாகியகாலம் வந்துவிட்டமையால் (நாங்கள்) வருத்தமடைந்தோம். (எ-று)

ஒகாரம்-எதிர்மறை, துயரம், என்பதனம்-சாரியை, உடை-ஈறுதொகுத்தல், ஈரைந்து-பண்புத்தொகை, ரகிதம்-இன்மை, நீ “நம்பாலிருக்க” எனமாற்றிப்பொருள்கொள்ளினுமையும், “குமர நீ கூறியமொழியுட்கொண்டிருக்க” எனமாற்றி, புத்திரனே நீ நாம் சொல்வனவறையங்கீசரித்து அதன் வழிப்பட்டொழுகிக்கொண்டிருக்க, எனப்பொருள்கொள்வாருமுளர் “குமர நீ யிருக்கநம்பால்வேறொருதுயரமெய்திமெலிவது முண்டோ” என்பதில், புத்திரனே நீயே யெமக்குவருத்தத்திற்றேகவாக இருப்ப, அதையன்றிவெறுமொருதுன்பத்தையடைந்து வாடுதலுமுளதோ, எனவோர்குறிப்புப்பொருள்தொனிக்கின்றது. (ககக)

என்றுரைசெய்ததானையிடருறுமுநத்தைநோக்கி
யொன்றுநீரிரங்கல்வேண்டாமுயிரக்குயிராகியென்று
நின்றிடுமரணையேத்தியருச்சனைநிரப்பிக்கூற்றின்
வன்றிறல்கடந்துதும்பால்வல்லைவந்தடைவன்மன்னே.

(இ-ள்) என்று உரை செய்த—(இப்படி)என்று சொன்ன, தாதை இடர் உறு முகத்தை நோக்கி-பிதாவாகிய யிருகண்டு முனிவரது துன்பத்தைக் காட்டும் முகத்தைப் பார்த்து, நீர் ஒன்றும் இரங்கல் வேண்டாம்—(மார்க்கண்

டேயமுனிவர்) நீங்களேதொன்றுக்கு நகவலைப்படவேண்டாம், என்றும் உயிர்க்கு உயிர் ஆகி நின்றிடும்—(நான்) எப்பொழுதும் ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம்பரான்மாவாகியிருக்கின்ற, அரணை வத்தி அருச்சுணைநீர்ப்பி—சிவபெருமானைத்தோத்திரம்பண்ணிப் பூசையைக்குறைவின்றிமுடித்து, கூற்றின்வன்றிறல்கடந்து—யமனது மிக்கவலிமையைவெற்றிகொண்டு, நம்பால்வல்லவந்து அடைவன்—(மீள்) உங்களிடத்திலகிறவிரைவில் வந்துசேருவேன்.

மன், ஓ—அசைகள், அருச்சுணை—அருச்சுணாவென்னும் வடமொழிவி காரம், வன்றிறல்—ஒருபொருட்பன்மொழி, பால்—ஏழனுநபு, அன்னையை யுமுளப்படுத்தி, நீர், நும் என்பன்மையாற் கூறினார், அடைவன்—தன் மையொருமை, மனத்துக்கொண்டதுமுகங்காட்டுமொகலின் “இடருறுமுகம்” என்றார், இதனை, “அடுத்ததுகாட்டும்பளிக்குபோனெஞ்சங்—கடுத்ததுகாட்டுமுகம்” என்பதனுணுமறிக, உடம்பினுள் உயிரிருக்குமாறுபோல சிவான்மாவினுள், சிவான்மாவின்மீன்றுதொழில்செய்தலால், “உயிர்க்கு யிராகி” என்றார், “இடருறுதானை” எனமாற்றினுமாம். (சகக)

இமுத்திராலிண்டேயென்றாலேதுக்கள்பலவுஞ்செய்திக்

கருத்துறநெடிதுதேற்றிக்க!ன்முறைவணங்கிநிற்பத்

திருத்தகுதுமரற்புல்லிச்சென்னியுமோந்துமுன்னர்

வருத்தமுநீங்கிச்சிந்தைமகிழ்த்தனர்பயந்தமேமேலார்.

(இ—ன்) ஈண்டே இருத்திர் என்னு—(நீங்கள்) இவ்விடத்திற்குள்ளே யிருக்கின்ற—எதுக்கள்பலவும்செப்பி—(அதற்காகிப) காரணங்கள் பல வற்றையும்சொல்லி—கருத்து உறநெடிதுதேற்றி—(அவர்கள்) மனமையு ப்படியிகவும் தெளிவுப்படுத்தி, கால்முறைவணங்கிநிற்ப—பாதங்களின் க ண் (விழுந்து) முறையாகக்குப்பிட்டுப் (பின்) எழுந்திநிற்க, பயந்தமே லோர்—(அவரைத்தவம்புரிந்து) பெற்றெடுத்த தந்தையுத்தாயுமான மிருக ண்டுமுனிவரும் மருத்துவதியம்மையாரும், திருத்தகுதுமரற்புல்லி—(அரு ட் (செல்வத்தாற்றகுதிபொருந்திய புத்திரரை (எடுக்கித்) தழுவி, சென் னியும்மோந்து—உச்சிபையும் முத்தமிட்டு, முன்னர்வருத்தமும் நீங்கி—முன் னம் (தாமடைந்த) துன்பமுமொழிந்து, சிந்தைமகிழ்த்தனர், மனமகிழ்ச் சியடைந்தார்கள். (எ—று)

நோக்கி, என்னுசெப்பி, வணங்கி, நிற்ப எனமேலைச்செய்யுளோ டுகூட்டிமுடிக்க, ஆல்—அசை, குமரற்புல்லி—இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொ கை; இயல்பின்வந்தவிகாரம், திரு, அழகெனினுமாம்.

செப்பேசுரர், சுவேதன், கிரகபதியென்றின்னோரென்ன பலர்செயல் களையெடுத்துக்காட்டியவரை நம்புமாறுதெருட்டினாரென்பார், “எதுக்கள் பலவுஞ்செப்பிக்கருத்துறநெடிதுதேற்றி” என்றார்.

செப்பேசுரர் வரலாறு—சிலாதமுனிவர் சிவபெருமானேனோக்கி அருமையானபெருந்தவம்புரிய, எம்பெருமான்பிரசன்னமாகி, உனக்குவேண்டியதெதுவென்று வினவ, அடிபேற்கு “இறவாதபுத்திரனைத்” தந்தருளவேண்மிமென்ன, அப்போதெம்பெருமான் “அவ்வாறாக, இறவாதவனாப் என்கூறுகிய” ஒருபுதல்வன்யாக பூமியிலுதிப்பான் என்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளிமறைத்தனர். பின்பு முனிவர்யாகபூமியையுமுனையில் பொற்பேழையில் ஒரு குழந்தையிருக்கக்கண்பவணங்கி, சகப்பிதாவாகியதேவரீர், அடிபேற்காக்குழந்தையானீரா! , என்றுசொல்லியெய்க்கிக்கொண்டு தன்வீட்டில் வந்து “செப்பேசுரர்” என்று நாமமிட்டுவளர்த்துவந்தனர். ஏழாவதுவயதில், “மித்திராவருணர் என்னும் மகாபுனிவர்,” இப்புதல்வன் இன்னும் ஒருவருடத்திலிறப்பானென்றுசொல்ல, அதனைக்கேட்டுத்தந்தையாரான சிலாதமுனிவர்வருத்தமுற, அசுனைக்கண்டபுத்திரரானசெப்பேசுரர் “யான் இறக்கமாட்டேன்” நீர் வருத்தமுறவேண்டாமென்றவரைத்திடப்படுத்திவிட்டு. தாம் சிவபெருமானைத்தோத்திரஞ்செய்ய, எம்பெருமான்காட்சிகொடுத்து “யமன் உன்னிடம்வரமாட்டான்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச் செய்து, தமதுதிருக்கரத்தையவர் சிலேமேல்வைத்துப்பரிசுதீட்சைகொடுத்து, “திருநந்திதேவர்” என்னும் தமது திருநாமத்தையும், நெற்றிக்கண், மான், மழு, பிறைமுதலிபவற்றோடையந்தசாஸூட்டியத்தையுக்கொடுத்து, “சுயசை” என்னும்பெண்ணையுடையனஞ்செய்து, தாம் என்றைக்கும் வீற்றிருக்கும் திருக்கயிலாயகிரிக்குமுதற்காவலாய பதத்தையுக்கொடுத்தருளினர் இதனை, இலங்கபுராணம்—ந்திகேசுரர்—காலனைவென்ற அத்தியாயத்தில், “மருவமேமுசெல்காலையிற் பழமறைமுமுது—தெரியுமித்திராவருணரார் தீதமுனிவர்—அருகுவந்தினியோர் பருவத்தினிலாவி—யொருவுமென்றுரைசெய் தனருணர்வினிலுணர்ந்தே,” எனவும், “ஆயவாசகக்கேட்டலுமருளுடைச்சிலாதன்—சாயநெஞ்சகந்தளர்தலுந்தளரனீதளரல்—மாய்வதில்லையானென்றவன் மனங்கொளக்கூறிப்—பாயுமால்விடைப்பாகனைப்பணிந்தனன்றுதித்தான்” எனவும், “வழுத்தல்கேட்டலுமதிமுகிமுணரிந்தவார் சடைமேற்—குழைத்தபைந் நளிர்க்கொன்றைதாழ் குழகன்வந்தாவி—யழிக்குங் கூற்று வனுன்னுழையனுகிடானென்று—தழைத்தகாதலாற்றலையின் மேற்றன் கரம் வைத்தான்” எனவும் வரும்செய்யுட்களானுணர்க.

சுவேதன்வரலாறு—சுவேதனென்னுமரசன் தனக்கு மரணகாலம் சரியித்தமையையுணர்ந்து, அரசாட்சியைநீக்கிவிட்டுத் தவவேடம்பூண்டு காலாஞ்சரமென்னும் புண்ணியதீர்த்தத்தையடைந்து அங்குச் சிவபூசைசெய்து கொண்டிருக்கையில், குறித்தநேரத்து உயிரைக்கவரும்பொருட்டு யமன்வந்து வெளிப்பட்டுப்பாசத்தைக் கழுத்திலெறிந்தான். அதனைக்கண்டமாத்நிரத்தில், சுவேதவேந்தன்மனங்கலங்கித் தான்தாபித்தும் பூசைசெய்துகொ

ண்டுருந்த சிவலிங்கத்தையே கட்டித்தழுவிக்கொள்ள உடனேசிவபெருமான் உமாதேவியோடுங்கூடி இட்டாருடராய்ச் சூலத்தைச்சுழற்றிக்கொண்டு பிரசன்னமாக, அதனைக்கண்ட யமன் அச்சங்கொண்டிருந்துவிட, எம்பரம பிதாவாகியசிவபெருமான் சுவேதனைத் தமது கணங்களுக்களிப்பதியாகும் பதத்தைக்கொடுத்தருளி, பின்னரு மாமகேஸ்வரியின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, யமனையுமெழுப்பியருளிஞர். இதனை, காஞ்சிப்புராணம், இந்வாத்தானப்ப ௨-லத்தில், “சுவேதனென்பான்வாழ்நாட்கழிவுதுன்னுநாட்-சுவேதநீற்று மாடச் சூழலதனிடைச்-சுவேதநல்லாநூர்நிகோணரூடொழுதனன்-சுவேத நீற்றானீத்தான் பிறவித்துன்பமே.” எனவருஞ்செய்யுளானும், இலிங்கபுராணம், சுவேதன்காலனைவென்ற அத்தியாயத்தில், “சிறிபது நம்வாணனென்றெண்ணி மறைச்சுவேதனென்றிர் திவ்வைனைச்-சுறையிடற்றோனடிப ரவங்காலையினிர் கண்களழல் கதுவக்கீற்றுப்-பிறையெயீற்றவாய்மடித்துப் பெருஞ்சினந்தன் நிலைக்கொளி இப்பிறங்குபொற்கோட்-டிதுவரைகால் கொடுநடந்துவருவதென வெங்காவனெய்தினுனே,” எனவும், “பாசமவன்சமுத்திடிலும் பாய்விடையோய்காத்தியெனப்பகராமுன்ன-மாசின்மணி மிடற்றிறைவன் வடவையழல்க்குமழுவான்கைத்தாங்கித்-தேசுடையவிலிங்கத்திற்கணங்கொடுந் தோன்றநோக்கி-யோசனைபோய்வெங்காலனருமினதிர்ந்துள்ளவியொழிய வீழ்ந்தான்” எனவும் வருஞ்செய்யுட்களானுமுணர்க.

கிரகபதிவரலாறு-விசுவாநரனென்னுமந்தணர் சுவத்தில்மேம்பட்டவராய்பலவகைத்தருமங்களையும் புரிந்துகொண்டுவாழ்த்துவருங்காலத்தில், தபோ பலத்தினால் கிரகங்கண்ணிலைக்கணிற்றும், சுபதினத்திலே சுபமுகூர்த்தத்திலேயொரு புத்திரனைப்பெற்றுவளர்த்துக்கொண்டுவருகையில், அத்திரி முதலானமுனிவர்களும், விட்டுணுமுதலானதேவர்களுள், திருப்பாலகர்களும்கூட, சமுத்திரங்களும், நதிகளும், மலைகளும், நாகர்களும்வருவந்து, அக்குழந்தைக்குத் “கிரபதி” பெயர்ப்பெயரிட்டு, பின்னைக்கும் அன்னைத்தையருக்குமாசீர்வாதமுஞ்சொல்லிப்பின் புத்தமிடங்களையடைந்தார்கள். பின் ஒரு நாள் நாரதமகாமுனிவரவ்விடம்வந்து “கிரகபதியின்,” அங்கலக்கணங்களைநோக்கிப்பாராட்டி இப்புதல்வனுக்குபன்னிரண்டாவது வயதில் உயிர்நீங்கும்படியடியானது அதிர்ந்துவிடும் அதனைத்தவிர்க்கும்வகையைச் செய்யக்கடவீரென்றுசொல்லிப்போயினார். அதனைக்கேட்டவ்விசுவாநரன் சிசுக்குமுடியாதபெருந்துன்பமடைந்து தாமும் மனைவியும்புலம்பிக்கொண்டிருப்பதை “கிரகபதி” கண்டு நீங்கவேதொன்றும்வருத்தப்படவேண்டாம் யான்சிவபெருமானைவழிபட்டு இடியைவிலக்கிக்கொண்டெருகின்றேனென்றனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, காசியம்பதியிற்போய் கங்கையில்ஸ்நானம் பண்ணி

அவ்விடத்தின் தம்முடையபெயரால் ஒருலிங்கத்தைத்தாபித்துத்தோத்திர
ம்பண்ணிப் பூசைசெய்துகொண்டிருந்தனர். அங்ஙனமிருக்குங்கால், இடி
வீழவேண்டியநாள்வந்தது, வருதலும், சிவபெருமான் இங்கிரன்போலவந்து
மனநிலையைப்பரீட்சித்துப்பின்னர்ச் சொயரூபங்கொண்டு காட்சிகொடுத்த
ருளித்தமதருண்மத்திருக்கரத்தால் தடவி மனந்தளராதேவியிழாமற்காத்
தோமென்ற திருவருள்பாலித்து, அக்கிரகபதிக்கு, தந்தைதாயோம்கெ
ன்மீழ்த்திசையினக்கினிதேவனாக இருக்கும் பதத்தைக்கொடுத்தருளிஞர்.
கிரகபதியால் தாபிக்கப்பட்டலிங்கம், (அக்கினிதேவலிங்கம்.) இதனை, காசி
காண்டம், சிவசன்மா அக்கினியுலகங்கண்டதில், “இலக்கணமுடையனாக
மிக்கிவன் பன்னிரண்டி-னலக்கணுற்ற விசேராவசனியேறதிர்ந்துவீழ்-
விலக்குவதுண்டேனீவிர் விலக்குகவென்றுகூறி-நலத்தருமகதிவீணை நாரத
ன்போயினுனே” எனவும், “ஆற்றருத்தவங்கனியாவுமாற்றியுமளப்பில்கால-
நோற்றுநற்றூனெய்திதுவலருமறையால் விண்ணோர்ப்-போற்றியுந்தமியே
னிர்தப்புசல்வனைப் பயந்ததெல்லாங்-சுற்றினுக்குணவாய் வாளாகொடுப்
பவோவென்றுரைந்தான்” எனவும், “தந்தைதாய் வருத்தநோக்கித்தளர்ந்
திடறவிற்கமுக்க-ணைந்தைசீரடியார் தம்பாலெய்திடாவெகிட்பேழ்வாய்-
வெந்திறக்கூற்று மஞ்ச யசனியோவீழ்மெண்டோ-ளந்தணன்மலர்த்தான்
“போற்றியாங்கது தடுப்பேனென்றான்.” எனவும், களங்கனியனையமேனி
க் கண்ணனுங்கமலத்தோனு-மளந்தறிவரியதாகுங் காசியிலடைந்து பின்
னர்த்-துளங்குநீர்க்கங்கைமூழ்கித் துமதிக்கண்ணியானே-யுளங்கனிந்துருக்
ப்போற்றியுலப்பொடும்வழிபட்டானே” எனவும், “என்னலுங்கனன்றுசீ
றியிருவிசம் பளிக்குமேலோன்-மின்னகுவயிரவொன் வாளுருமுகவிதிர்த்த
லோடு-மன்னதுநோக்கிமைந்தனயர்தலு ம மலன்றோன்றித்-தன்னமர்கை
யாண்டேனிதைவந்து தளரலென்றான்” எனவும் வருஞ்செய்யுட்களானுண
ர்க.

(கக௭)

இருமுதுகுரவர் தத்தமேவலினீசனென்னு

மொருவன தருளமன்புமுடனுறு துணையாய்ச்செல்லப்

பொருவருமகிழ்ச்சிபொங்கப்பொள்ளெனப்பெயர்ந்துபோகித்
திருமணிகன்றிகைப்பேர்ச்செம்பொலையத்திற்புக்கான்.

(இ-ள்) இருமுதுகுரவர் தம் தம் வவவின்—(தமது) தந்தைதாயர்க
ளுடைய அநுமதியின்படி, ஈசன் என்னும் ஒருவன் அது அருளும்—சிவபெ
ருமானென்றுசொல்லப்படும் சர்வலோகைகநாயகரது (தம்மேற்பாவித்தரு
ளும்) கிருபாகடாகூழும், அன்பும்—(தாமவர்மேற்கொண்ட) மெய்யன்பும்,
உடன் உறுதுணையாய்செல்ல-தம்முடன்கூட உற்றதுணையாகவரவும், பொ
ருவு அருமகிழ்ச்சிபொங்க-சமானமில்லாதபெருந்களிப்பு மேவிட்டோங்க

வும். பொள்ளென்பெயர்ந்துபோகி-அதிசீக்கிரத்தில் (தமதுவீட்டை) விட்டகன்றுசென்று. திருமணிகன்றிகைபேர் செம்பொன் ஆவயத்தில்புக்கான்-திருமணிகர்ணிகையென்னும்பெயரையுடைய மாற்றுயர்ந்தபொன்றற் செய்த்திருக்கோவிலின் கட்பிரவேசித்தனர். (எ-று)

தத்தம்-வலித்தல் விகாரம், ஆறனுருபு. இன்-ஐந்தனுருபு, ஏதுப்பொருட்டி. இருமுதுகுரவர்-பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர், இரண்டு பழமையான பெரியோர் என்பதுபொருள், எனவே அன்னைதந்தையரென்பதாம். பொள்ளென-விரைவுக்குறிப்பு. எவலின்பெயர்ந்துபோகியெனவியையும், திருமணிகன்றிகையென்னும்பெயரும் பெயர்க்காரணமும் மேற்கூறிலும். இவர் தம்மையிரகழிக்கவேண்டுமெனச் சிவபெருமான், தம்மேற்பாலித்திருவருளும், தாம் வரையடைந்துய்யவேண்டுமெனவவர் மேல்வைத்தபத்தியும் விழுங்கிக்கொள்ளத் தம்வசமழிந்தவற்றின் வசமாகச்சென்றமையின். “ஈசனென்னுமொருவனதருளமுன்பு முடனுறுதுணையாய்ச்செல்ல,” என்றும், சத்திரிபாதப்பேறடைந்த சிவனடியாரையமன்யாதுசெய்வான் என்றசெருக்குடையின், “ஒருவருமகிழ்ச்சிபொர்க, என்றுங்கூறிஞர். அருள்-முழுமுதற்கடவுள் ஆன்மாக்களிடத்துப்பாலிக்குங்கிருபை. அன்பு-ஆன்மாக்கள் முழுமுதற்கடவுளிடத்துவைக்கும்பத்தி. அருளில்வழியன்புதியாமையான், அருளேமுன்வைத்தருளமுன்புமெனப்பட்டது. இஃதிங்ஙனமாதலை, “என்னையேதுயறிந்திலனெம்பிரான்-நன்னை நானுமுன்னேதுயறிந்திலே-னென்னைத்தன்னடியானென்றறிதலுந்-தன்னை நானும் பிரானென்றறிந்தேனே,” என்னும் ஆளுடையவரசுகளினருள்வாக்கானுணர்க,

என்புநெக்குருக்ககண்ணீரிழிதரவலஞ்செய்திசன்

முன்புறவணக்கஞ்செய்துமுடிமிசையடிகள்குடித்

தென்புலத்தொருசாரெய்திச்சிவனுருச்செய்துபன்னு

என்புடனருச்சித்தேத்தியருந்தவமியற்றியிட்டான்.

(இ-ள்) என்புநெக்கு உருக-(அங்ஙனமடைந்த மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், அன்புமேலீட்டினால்) எலும்புகள்கெழிந்து உருகவும். கண்ணீர் இழிதர-(ஆனந்தக்) கண்ணீர் (பெருகிச்) சொரியவும். வலம்செய்து-(அத்திருக்கோவிலு) வலமாகச்சுற்றிவந்து. ஈசன் முன்பு உறவணக்கம்செய்து-(அங்கெழுந்தருளியிருக்கும்) விசுவநாதசுவாமியின் திருமுன்னிலையில்பொருந்த நமஸ்காரம்பண்ணி. முடிமிசை அடிகள்குடி-(தமது) தலையின்மேல் அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைத்தரித்துக்கொண்டு. தென்புலத்து ஒருசார் எய்தி-(அத்திருக்கோவிலின்) தென்திசையிலோரிடத்திற்சேர்ந்து. சிவன் உருசெய்து-சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைபண்ணி. பல் நான்-பலநான், அன்பு உடன் அருச்சித்து ஏத்தி-மெய்யன்போடும் பூசைசெ

ய்துதுதித்து. அரும் தவம் இயற்றியிட்டான்—(எவராலும்செய்வதற்கு) அருமையான தவத்தைச்செய்தனர். (எ-று)

இழிதர—தரதுணைவினை, வணக்கம்-தொழிற்பெயர், முன்பு-சந்திரனை ம், முடியினை அடிகள் சூழ்தல், சாஷ்டாங்கநமஸ்காரம், அஃது எட்டங்கங்களப்படவிழுந்து சூழ்ப்பிடுதல், உரு-ரூபமென்னும் வடமொழிச்சிதைவு. தன்வசமுழிதற்கும், மெய்மையானபேரன்புடமைக்கும், என்புநெக்குருகலும், கண்ணீரிழிதலு மடையாஈடென்க. (௧௬௬)

வேறு

ஈசனுமவ்வழிபெய்திறற்றவம்

பூசணையதனொடுபுரிதியாலது

மாசிலதாதலின்மகிழ்ந்தநீயினிப்

பேசுகவேண்டிபபெறுதற்கென்னவே.

(இ-ள்) ஈசனும் அவழி எய்தி—(அப்பொழுதில்) அன்பர்க்கு எழிவந்துவேண்டிய வேண்டியாங்கியு மருட்பெருந்தியாகியாகிய) சிவபெருமானும் அவ்விடத்தில்பிரசன்னமாகி (காட்சிக்கொடுத்து) பூசணை அதனொடுநில்தவம்புரிதி—(மார்க்கண்டேனே, என்னை) அருச்சுனைசெய்வதோடும் நல்லதவத்தைச்செய்கின்றாய், அது மாசிலதா ஆதலின்மகிழ்ந்தும்—அத்தவமானது குற்றமில்லாமலிருத்தலினால் (நாமதன்பேரில்) மகிழ்ச்சிக்கொண்டோம். நீ வேண்டியபெறுதற்கு—(குழந்தாய்) நீ விரும்பியதைப்பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு. இனி பேசுக என்ன—இப்பொழுது (இன்னதென்று) சொல்லக்கடவாயென்றுவினாவிருளா. (எ-று)

ஈற்றேகாரமுமாலும்—அசைகள்—ஒடு-உடனிகழ்ச்சி. 'புரிதி-என்பதில் இ-நிகழ்காலங்காட்டிற்று—மகிழ்ந்தும்—தன்மையொருமையிற்ந்தகாலவினைமுற்று, வேண்டிய—பெயர், உம்மை—உடர்வுசிறப்பு, தவம்—மனம்பொறிவழி போக்காது நிறுத்தலும், உண்டிசுருக்கலும், வெயில், பனி, மழை, காற்றாகியவிலவற்றிற்குடையாது நின்று தம்முயிர்க்குவருந்துன்பங்களைப்பொறுத்தலுமாம். இதனோடு சிவார்ச்சுணையையுமனுதினம்புரிதலின், “தவம், பூசணையதனொடுபுரிதி” என்றார். பூஜா என்னும் வடமொழிபூசணையெனவிகாரப்பட்டது.

இதுமுதல்மூன்றுசெய்யுட்கள் ஒருதொடராதலிற்குளகம்.

இதுமுதல் இருபதுசெய்யுட்கள்பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீர் மாச்சீரும ஒழிந்தமூன்றுசீரும் விளச்சீருமாகிவந்த அளவுபாடான்குடொண்டகலிவிருத்தங்கள். (200)

ஐயனே—பூசிக்கப்படுபவரே! அபலனே—நிர்மலரே! அனைத்

மெய்யனே—பரமனே—விமலனே—மழற்

கையனே—கையினன்—காலன்கையுற

தாய்பநேர்வந்தநீயுதவென்றோதலும்.

(இ—ள்) ஐயனே—பூசிக்கப்படுபவரே! அபலனே—நிர்மலரே! அனைத் தும் ஆகியமெய்யனே—எல்லாப்பொருளுமாகிய திருமேனியையுடையவரே! பரமனே— எல்லாவற்றிற்கும்) மேலானவரே! விமலனே—மலரகிதரே! அழற்கையனே—அக்கினியைத் தரித்ததிருக்கரத்தையுடையவரே! கையன்—என்—கீழ்க்கனாகிய அடியேன். காலன்கை உறாது உய்ய—யமனதுகையிலகப் படாமல் தப்பிப்பிழைக்க. நீ நேர்வந்து உதவு என்று ஒதலும்—தேவரீர் (அடியேனுக்கு) முன்னேவந்த காத்தருளவேண்டுமென்று (மார்க்கண்டேய முனிந்திரர் சிவபெருமானைநோக்கி) விண்ணப்பஞ்செய்யவும். (எ—று)

ஏகாரங்கள்—விளியுருபுகள். ஏன்—விசுவதிமேல்விசுவதி. கை—கீழ்மைகையன்—அதனையுடையவன். காலன்—உயிர்களின் ஆயுட்காலத்தைக்கணக்கிடுபவன். கையுறுதல்—கைவசப்படுத்தல்.

சிவபெருமான், அருச்சிக்கப்படுபவரென்பதுபோதர, “ஐயனே.” என்றும், இயல்பாகவே பாசிக்கத்தையுடையவரென்பதுபோதர, “அமலனே, விமலனே,” என்றும், முப்பத்தாறுதத்துவங்களுமே திருமேனியாகப்பொருந்தப்பெற்றவரென்பதுபோதர, “அனைத்துமாகியமெய்யனே.” என்றும், தத்துவங்களுக்கீதப்பட்டவரென்பதுபோதர, “பரமனே” என்றும், கடைசாலத்தினெல்லாவற்றையுந் தம்முளொடுக்குகின்றவரென்பதுபோதர, “அழற்கையனே,” என்றும் விளித்திரந்தார். அமலன், விமலனெனவிருகால் கூறியது அன்பின் மேலீட்டால், மூன்றாமடியில், “கையனே கையனேன்காலன்கையுறாது.” எனவந்தமையின், முற்றுமோனைத்தொடையும, மடக்கு என்னுஞ்சொல்லலக்காரமுமாம் (உருக)

அஞ்சலை அஞ்சலைப் பந்தகற்கெஞ்சு

செஞ்சரணிரண்டையுஞ்சென்னிசேர்த்தலு

முஞ்சன்னினியெனவோதவொல்லையி

னஞ்சணியிடற்றினுன் மறைந்துநண்ணினான்.

(இ—ள்) அந்தகற்கு அஞ்சலை அஞ்சலை என—‘வாற்சல்லியபாலகாரீ!’ யமனுக்குக் (கிஞ்சித்தும்) பயப்படாதே பயப்படாதேயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிச்செய்து. செம்சரண் இரண்டையும்சென்னிசேர்த்தலும்—(தமது) செம்மையான (நானாசத்தி கிரியாசத்திகளாகிய) இரண்டுதிருவடிகளையும். (அவரது சிரசின்மேல்வைத்துப்பாதமுத்திரை செய்தலும், இ

னி உஞ்சனன் என ஓத—(அப்பொழுதின், மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், அடியேன்) இனிப்பிழைத்துவிட்டேனென்றுசொல்ல, நஞ்சு அணிமிடற்றி னான் ஒல்லையின்மறைந்துநண்ணினான்-நஞ்சைத்தரித்த திருக்கண்டத்தையு டையசிவபெருமான் அதிசேக்கிரத்தில்திறந்து வீற்றிருந்தருளினார். (எ-று)

அஞ்சலை-எதிர்மறையேவலொருமை. அடிநோக்கி, உய்ந்தனனென்ப து உஞ்சனனென்றாயிற்று. அடுக்கு-தேற்றம் உஞ்சனனெனவிறந்தகால த்தாற் கூறியது தெளிவுபற்றியென்க. சரண்-சரணமென்னும் வடமொ ழிவிகாரம். ஒல்லை-விரைவீக்குறிப்பு. என்ன, ஓதலும், சேர்த்தலும், ஓத, நண்ணினானென, மேலைச்செய்யுட்களோடுகூட்டிமுடிச்சு.

யமன் வருந்துணையுமகலாதக்கிருந்தமையின், “போயினான்” என்னு து, “நண்ணினான்” என்றார், அங்ஙனமாயின்சர்வவியாபகமுள்ள கடவுள ப்பொழுதிற்றானங்கிருந்தாரோவெனின், அற்றன்று, முன்னர்ப்பாலுக்குள் வெண்ணெய்ப்போலவும், இதுபொழுதுதயிருக்குள் வெண்ணெய்ப்போலவுயி ருந்தாரென்றொழிக. மரணசனனங்களுக்கேதுவான மலபந்தத்தைநீக்கினோ மென் பதற்குச்சான்றாகச்சிரசிற்பாத முத்திரையைவைத்தாரென்பதாம், இ தனை, “அரன்வியருளதென்றேயறைந்தன மதுவுமுன்னே-தரைநாகருந் துறக்கந்தனுக்கரணியெல்லாம்-வருவதுஞ்செய்த நாகிமலங்களிம் மருந்தா ற்றீர்த்துப்-பாகதியதுவுந் தந்துபாதபங்கயமுஞ்சூட்டும்,” என்னுஞ்சிவஞா னசித்தித்திருவிருத்தத்தானுணர்க. நஞ்சுதேவரையொறுக்கவந்துழித் தே வரையுமிரகழித்து அது தன்னைபும்கண்டத்துவைத்து வெம்மையைப்போ க்கிக் காத்தமைபோல, மார்க்கண்டேயரையுமிரகழித்து யமனையும் ஆணவ மலத்தைப்போக்கிக்காக்கு மாறமைந்தனரென்பதைவிளக்க, பிறிதோரடை கொடாது, நஞ்சணிமிடற்றினானென்றடைகொடுத்தார், கருத்துடையடை யென்னுமலங்காரம். (உ0உ)

நண்ணியபின்னரேநவையில்மைந்தனுக்
கெண்ணிரண்டாண்டெனுமெல்லெசெல்லலும்
விண்ணிடைமுருகெனவிசைக்கொண்டொல்லையிற்
றுண்ணெனவோர்யமதுதன்றேன்றினான்,

(இ-ள்) நண்ணிய பின்னர்—(சிவபெருமான்மறைந்து) இருந்தபி ன்பு, நவை இல்மைந்தனுக்கு-குற்றமில்லாத மார்க்கண்டேயரென்னும் பா ல்கருக்கு, எண் இரண்டு ஆண்டு எனும் எல்லெசொல்லலும், -பதினாறுவரு டங்கள் (வயது) என்று (சிவபெருமான்) கூறும். (ஆயுளின்) அந்தம் வ ற்தவுடன், ஓர்யமதுதன்-ஒருயமதுதன், விண்ணிடைமுகில் எனவிசை கொண்டு-ஆகாயத்திற்செல்லும்மேகம்போலவேகங்கொண்டு, துண்ணென

(கண்டோர்களஞ்சித்) திடுக்கிடும்படி, ஒல்லையில் தோன்றினான்-அதிசிக்கி
ரத்தில் வந்துகாணப்பட்டான். (எ-று)

ஏகாரம்-அசை. பின்னர்-என்பதன் அர்-சாரியை. இடை-ஏழனுருபு.
யமனா தன்-வடமொழித்தொடர். யமன்-சங்காரம்செய்வோன்' (பிராணி
களை அடக்குவோன்' "யமனா தன் முகிலென விசைக்கொண்டு ஒல்லையில்
விண்ணிடைத்தோன்றினான்" என அன்னுவயப் படுத்தினும் பொருந்தும்.

மலபந்தமொழிந்தமைக்குச் சான்றாகப்பாதமுத்திரை வைக்கப்பட்டமைந்
தறையின், (மார்க்கண்டேயரை) "நவையின்மூந்தன்" என்றும், கருமை
நிறமும் வேகமு முடமையின், "தூதனை, "விண்ணிட முகிலென விசைக்
கொண்டு" என்றும் தீவிரென்றாங்குணப்பட்டமையின், "தோன்றினா
ன்" என்றுங் கூறினர். செவ்வலுமென்பதற்குக் கழிதலுமென்ப பொருள்
கோடல் பொருந்தாது. (உருக)

பண்டுமுப்புரமெரிபடுத்தபுங்கவன்

புண்டரீகப்பதம்பரவும்பூசனை

கண்டனன்வெருவிமார்க்கண்டன் றன்னையா

னன்வெருவிதனவகன் றுபோயினான்.

(இ-ள்)பண்டு-முன்னேக்காலத்தில். முப்புரம்எரிபடுத்த-கிரிபுரங்களையெ
ரித்த. புங்கவன் புண்டரீகம் பதம்பரவும்பூசனை-சிவபெருமானானது பாதமுத்
திரையையும் (அப்பாதங்களைத்) துதிக்கின்ற பூசையையும். கண்டனன்
வெருவி-(அந்தயமனாதன்) பார்த்து அச்சமடைந்து. மார்க்கண்டன் தன்
னை-(இந்தச் சிவபூசைநிலையிருக்கும்) மார்க்கண்டேயரை. யான் அண்மெ
து அரிதுஎன-நான்சமீபித்தலும் முடியாது என்று நினைந்து. அகன்றுபோ
யினான்-(அவ்விடத்தைவிட்டு) நீங்கிப்போயினான். எ-று

கண்டனன்-முற்றெச்சம். அண்மெது-எதிர்காலத்தொழிற்பெயர். போ
யினான், இன்-சாரியை. பதம்-ஆகுபெயர் "பதம்பரவும்பூசனை" என்பதற்
கு, பாதங்களை வழிபடும் பூசையென்ப பொருள் கொள்ளலித் துணைச்சிறப்
பின்று. சிவபூசைசெய்பவர், பஞ்சாக்ஷரமோதுபவர், உருத்திராக்மணிந்த
வர், விபூதிதரித்தவராகிய இப்பாலாரிடத்து அடர்ந்து செல்லுகிறநீமைசம்
பவிக்குமென்றஞ்சி மார்க்கண்டேய முனிந்திரரது சமீபத்தினுஞ் செல்லா
மல் யமனாதன் போய்விட்டானென்பதாம். மூன்றாமடி, "கண்டனன்வெரு
விமார்க்கண்டன் றன்னை." எனவிருத்தலின், மடக்கென்னுஞ் சொல்லவங்
காரம். மடக்கை, யமகமென்பர் வடநூலார். (உருக)

தீயெழுநோக்கியேசென்றிடாதுசேன்

போய்தோர்வல்லியம்போலுந்தன்மையான்

வேயெனவந்துபின் மீண்டுதென்புல

நாயகனடிதொழாநவிறன்மேயினான்.

தீ எழு நோக்கி—(தான் இறைகொள்ளும்படிருகிவந்த ஒன்றை) அக்கினிப்பொறி பறக்கப்பார்த்து. சென்றிடாது—(அதனருகிற்) போகமாட்டாமல், சேண்போய—(அச்சங்கொண்டிலிகித்) தூரத்திலோடிப்போய்விட்ட, ஓர் வல்லியம்போதும் தன்மையான—ஒருபுலியைப்போன்ற தன்மையையுடையவனாய்—வேய் எனவந்து—(அந்தயமதாதன்) தூதனென்றுவந்து. பின் மீண்டு—(மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர்செய்யும் சிவபூசையைக்கண்டு) திரும்பிப்போய். தென்புலம்நாயகன் அடிதொழா—தென்திசைக்கதிபறன்யமன் துபாதங்களைவணக்கம்செய்து. நவிறல்மேயினான்—சொல்வானுயினன். (௭-று)

ஏகாரம்—அசை. து—சாரியை, தன்மையான்—முற்றெச்சம். “எவ்வகைப்பெயரும்வெளிப்படத்தோன்றி, யவ்வியநிலையல்செவ்வதென்ப” என்னுந்தொல்காப்பியவிதியான், “தூதன்” என்னுமெழுவாயும், “தீயெழுநோக்கி” என்றதன்செயப்படுபொருளும் தொக்குநின்றன். தொழா—செய்தென்னுமவாய் பாட்டுடன்பாட்டுவினையெச்சம். நவிறல்—தொழிற்பெயர். மேயினான்—இன்—சாரியை, “தீயெழுநோக்கியேசென்றிடாது சேண்போயதோர்வல்லியம்” அபூதவுவமை, வேயென—விரைவுக்குறிப்புமாம். இனி “தீயெழுநோக்கியேசென்றிடாது” என்பதற்கு, தீ எழு—அக்கினிசுவாலித்தெரிய, நோக்கியே—அதனைப்பார்த்தவனவிலே, சென்றிடாது—அதனருகிலும்செல்லமாட்டாது. எனப்பொருள்கோடலுமொன்று. எவ்வுழையுழிக்கவல்லதும், அச்சத்தைச்செய்வதுமான் புலியொன்று, தனக்கு இரையாகவுள்ள ஒரு விலங்கைகினந்துபார்த்து அதனருகிற்போக அஞ்சியோட்டம்பிடித்தமைபோல, சகல சீவான்மாக்களையுங்கொல்லவல்லயமதூதன், மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரைப்பார்த்து அவரதுசமீபத்திற்போக அஞ்சியோடிவிட்டானென்பதாம். காலதூதனென்றுவந்தபோதுயிரைக்கவராமல், அகலநின்றநலுமிது தூதுக்கிழிபென்பார், “வேயெனவந்து” என்றார். (௨0௫)

இந்திரர்புகழ்தருமிறைவகேட்டியா

லந்தியினிறமுடையண்ணல்பாலுறு

சிந்தையனவனடிசேருஞ்சென்னியோன்

சந்ததமதுன்புகழ்சாற்றுநேன்மையேர்ன்.

(இ-ள்) இந்திரர்புகழ்தரும் இறைவகேட்டி—தெய்வேந்திரர்களினாற்புகழப்படுகின்ற தலைவரே (யான்சொல்வதைக்) கேட்பீராக். அந்தி இன்றிரம் உடை அண்ணல் பால் உறு சிந்தையன்—செவ்வானம்பொன்ற (சிவ

ந்த) வண்ணத்தையுடையபெருமையிற் சிறந்தசிவபெருமானிடத்திற் பதிந்
த டன்முடையவனும். அவன் அடிசேரும்சென்னியோன்-அப்பெருமானு
ரது திருவடிமுத்திரையமைந்த சிரசையுடையவனும். அவன் புகழ்ச்சீர்தம்
சாற்றுநோன்மையோன்-அப்பெருமானுரதுகீர்த்தியைப் பெப்பொழுது
ம்துதிசெய்கின்றவிரதத்தையுடையவனும். (௭-று)

ஆல்-அசுச. புகழும், என்னும்செய்வினைபுகழ்தரும், எனச்செயப்பா
ட்டுவினையாயிற்று. தரு-துணைவினை. அந்தி-அந்திக்காலம், அஃதீண்டுச்செ
வ்வானத்திற்கு ஆகுபெயர். பால்-ஏழனுருபு. “இத்திரர்.” என்பபன்மையா
ற்கூறியது பலருண்மையின், அஃதுமேற்கூறிலும், தலைமைபெற்றதேவார்
களைவரையுமிந்திரரென்பதும் வழக்கென்க.

மனத்தினுற்சிந்தித்தலும் காயத்தினுல்வணங்குதலும் வாக்கினுல்துதி
த்தலுமாகிய திரிகரணங்களாலும் வழிபடுபவரென்பதும், அவரதுபுகழை
த்தோத்திரம்பண்ணுதலை இடையருத விரதமாகக்கொண்டவரென்பதும்
போதர, “அண்ணல்பாலுறுசிந்தையன்” என்றும், “அவனடிசேருஞ்செ
ன்னியோன்” என்றும், “சந்தமவன்புகழ்சாற்று, நோன்மையோன்” எ
ன்றுங்கூறினார் “நோன் மையோன்” என்பதற்குபெருமையையுடையவனெ
ன்பினுமையும்து. (௨௦௭)

ஈசனதருச்சீனையியற்றுகின்றன

ஞாநமுனத்தினனறிவனந்தணன்

காசியினிடத்தன்மார்க்கண்டனாமெனப்

பேசியசிறப்புடைப்பெயர்பெற்றோங்குவான்.

(இ-ள்) ஈசன் அது அருச்சீனை ஐயற்றுகின்றனன்-சிவபெருமானு
க்குரிய பூசையைச்செய்துகொண்டிருப்பவனும். ஆச அறுமனத்தினன்-கு
ற்றமில்லாதமனத்தையுடையவனும். அறிவன்-சிவஞானத்தையுடையவனு
ம் அந்தணன்-பிராமணவருணத்தவனும். காசியின் இடத்தன்-(புண்ணி
யகேத்திரமாகிய) காசியம்பதியின் கண் வசிய்வனும். மார்க்கண்டன் என
பேசியசிறப்பு உடைபெயர்பெற்று ஒங்குவான்-மார்க்கண்டனென்று (சிற
ப்பித்துச்) சொல்லப்பட்டசிறப்புப்பொருந்திய நாமதேயத்தைப்பெற்று ம
கிமையடைபவனும். (ஆகிய ஒருவனுளன்). (௭-று)

ஆம்-அசுச. முடிக்குஞ்சொல்வருவிக்கப்பட்டது. “ஈசனது அருச்
சீனை” என்பதன்கண், அது “முருகனதுகுறிஞ்சி நிலம்” என்பதிற்போ
ல் உரிமைப்பொருட்கண்வந்த ஆறும்வேற்றுமையுருபு. மனமாச-தீயனகித்
தித்தல். (௨௦௭)

அன்னதோர்பாலனை அணுக அஞ்சினன்—அத்தன்மையையு
முன்னருமேகலன்முக்கணெம்பிரான்
றன்னுமையிருந்தனன் தண்டநாயக
வுன்னுதியிதுமெனவுணரக்கூறினான்.

(இ—ள்) அன்ன ஓர்பாலனை அணுக அஞ்சினன்—அத்தன்மையையு
டையவொப்பில்லாத (சிவானுபூதிச்செல்வனாகிய) சிறுவனை (யான்) அ
டைவதற்குப்பயந்துவிட்டேன் முன்னரும் எகலன்—(அன்றியும் அவனது)
முன்பாகவும்சென்றிலேன். முகன் எம் பிரான் தன் உழை இருந்தான்
—(அவன்) மூன்று கண்களையுடைய எங்கட்கெல்லாம் பிரானாகவுள்ளசிவ
பெருமான் வசத்திலிருக்கின்றான். தண்டம்நாயக—(சீயவர்களைத்) தண்
டிக்கின்றதலைவரே. இது உன்னுதி என—(நீர்) இச்செயலை ஆலோசித்
தக்கடவீரென்று. உணரகூறினான்—(யமன்) தெரிந்துகொள்ளும்படிசொன்
னான்.

(எ—று)

அன்ன—அகரச்சட்டின் ௪௬௨. து—சாரியை. அர்—சாரியை 'உம்மை—
இழிவுசிறப்பு. முன்—இடமுன். எகலன்—தன்மையொருமையெதிர்மறை
முற்று. அல்—எதிர்மறையிடைநிலை. பாலன்—பாலப்பருவமுடையவன். அத
ற்குக்காலம் பதினாறுவயதுவரையும். முக்கண்—சோமசூரியாக்கினியென்னு
ம் மூன்றுகண்கள். தண்டம்—தண்டாயுதமுமாம். அடர்த்து அவரவரவினைக்
கேற்பத்தண்டிக்கவல்ல நீர்தாமையெண்ணியொன்றியற்றுவதன்றி, யானது
செய்யவல்லனல்லனெபதைக்குறிப்பால் விளக்குவான், “தண்டநாயகவுன்
னுதி” என விளித்துக்கூறினென்பதாம்.

(௨௦அ)

கூறியவளவையிற்கூற்றன்றுப்பினை
யாறியசெந்தழற்கருத்தினுமெனச்
சீறினனுயிர்த்தனன்சிறுவனாகவ
ன்றிலனாகியிதைவனோடுவென்றான்.

கூறிய அளவையில்—(தாதன் இவ்வாறு) சொன்னமாதிரத்தில். கூ
ற்றன்—(அதனைக்கேட்ட) யமதன்மன். ஆறியசெந்தழற்கு—(எரிந்து) த
ணிந்துகொண்டிருக்கின்றசிவந்த அக்கினிக்கு. துப்பினை அருத்தினால் என
—நெய்யைச்சொரிந்துவிட்டாற்போல. சீறினன்—கோபித்து. உயிர்த்தனன்
—(அக்கோபத்தால்) நெடுமூச்சுவிட்டு. ஆங்குசிறுவன் அவன்—காசியம்பதி
யின்கணிநுக்கும்பாலனாகிய மார்க்கண்டன். ஈறு இவன் ஆகிய இறைவனோ
என்றான்—அழிவு இல்லாதவராகிய சிவபெருமானோடுவென்று (அலட்சியமா
தச்சொன்னான்.

(எ—று)

சீறினன், உயிர்த்தனன்—முற்றெச்சங்கள். ஆங்கு—நீட்டல்விதமாகம். ஓ காரம்—எதிர்மறை. செந்தழல்—சாகியடை—துப்பு—நெய்—நெருப்புக்குநெய்யுணவாகலின், “அருத்தினுலென” எனப்பட்டது.

முன்னமே சுவாலித்தெரிந்துதனிகின்ற அக்கினியென்பதுபோதர, “செந்தழல்” என்னுது, “ஆறியசெந்தழல்” என்றும், அதன்மீதுநெய்யைச் சொரியினதிவிரைவிற் பற்றிச்சுவாவிக்குமேயதுபோல யமன் மிகுவினாவிற்பெருங்கோபங்கொண்டானென்பதுபோதர, “தழற்குத்துப்பினையருத்தினுலெனச்சீறினன்” என்றும், சிவபெருமானொருவரையொழிந்த எல்லவர்க்கும் மரணசன்னமுண்டென்பதுபோதர, அவனீறிலனாகியவிறைவனோவென்றான்.” என்றுங்கூறினார். சிவபெருமானொருவருக்கேமரணசன்னமில்லையென்பதனையும், ஒழிந்த எல்லவர்க்குமுளதென்பதனையும், “எல்லாற்பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர்தஞ்சொல்லாற்றெறிந்தே நஞ்சோணைசரில்லிற்—பிறந்தகதையுக்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந்துண்—டிற்றந்தகதையுக்கேட்டிலேம்” எனவருஞ்செய்யுளானுணர்க. (௨௦௬)

தருதியென்கணகரையென்றுதண்டக
னுரைசெயநின்றதோரொற்றேடியே
வருதிர்நுட்பமழைத்தனன்மன்னனென்றிடக்
கரணர்களவந்தனர்கழல்வணங்கினார்.

(இ—ள்) தண்டகன்—(அவ்வாறுசொன்னவுடனே) யமதன்மன். என்கணகரைதருதி என்று உரைசெய—என்னுடையகணக்கர்களையழைத்து வா வென்றுசொல்ல. நின்ற ஓர் ஒற்றன் ஒடி—அங்குநின்றவொருதாதுவனோடிச் சென்று. மன்னன்தும் அழைத்தனவருதிர் என்றிட—(நமது) அரசன் உங்களையழைத்தான்வாருங்களென்று (அக்கணக்கர்களோடு) சொல்ல. கரணர்களவந்தனர்கழல்வணங்கினார்—(அந்தட்சணமே) கணக்கர்கள்வந்து (யமனது) பாதங்களேநமஸ்கரித்தார்கள். (௭—று)

ஏகாரம்—அசை. து—சாரியை. வந்தனர்—முற்றெச்சம் தண்டகன்—தண்டஞ்செய்பவன். கரணர்—கணக்கமுதுபவர். ஒடி, வருதிர், என்றிட, எனவியையும். தாதன்—ஏவப்படாது தன்கருமத்தைத்தானே நாடிப்பார்ப்பவன். ஒற்றன்—உடனேயேவப்பட்டவற்றைச்செய்பவன். (௨௧௦)

இறையவனவ்வழியெவருங்காணென
வறைகமுலண்ணலையருச்சித்தேத்திய
மறுவறுகாட்சியான்மார்க்கண்டப்பெயர்ச்
சிறுவனுக்கிறவரைசெப்புமென்னவே.

(இ-ள்) அ வழி-அப்பொழுது. இறையவன்-யமதன்மராசன். எ வரும் காணொணை—(கணக்கர்களைநோக்கி, கணக்கர்கான்) எவர்க்கேனுங்கா ணமுடியாத. அறைகழல் அண்ணலை-ஒலிக்கின்றவீரக்கழலைத் தரித்தபெ ருமையிற் சிறந்தசிவபெருமானே. அருச்சித்து ஏத்திய-பூசைசெய்து துதித் த. மறு அறு காட்சியான்-குற்றமில்லாத அறிவையுடையவனான்-மார்க்க ண்டன்பெயர் சிறுவனுக்கு-மார்க்கண்டனென்று பெயரையுடையபாலகனு க்கு. இறுவரைசெப்பும் என்ன-முடிவுரைச்சொல்லுங்கொண்டு கட்டளை யிடுதலும். (எ-று)

ஈற்றெகாரம்-அசை. ஒணை-ஈறுகெட்டபெயரைச்சம், இடைக்குறை ந்தது, காட்சியான்-முற்றெச்சம். அவ்வழி-என்ன, எனவும், ஏத்திய, கா ட்சியான், எனவுமியையும். மார்க்கண்டப்பெயர்-விதியீற்றுபுணர்ச்சி. கழ ல்-வீரர் பகைவரைவென்று அணியும் காலணி. சிவபெருமானும், அன்பர துபகையாகிய பாசத்தைவென்றமையின், “அறைகழலண்ணல்” எனவிசே டித்துக்கூறினார். (உகக)

சித்திரகுத்தகரென்றுரைக்குஞ்சீரியோ
ரொத்திடுமியற்கைபருணர்வின்மேலையோர்
கைத்தலமிருந்ததங்கனைக்குநோக்கியே
யித்திறங்கேளெனவிசைத்தன்மேயினார்.

(இ-ள்) ஒத்திடும் இயற்கையர்—(மாறுபாடில்லாமல், ஒருவர்க்கு ஒரு வர்) ஒற்றுமைப்பட்டதன்மையையுடையவரும் உணர்வின்மேலையோர்-அறி வினால்மேம்பட்டவரும். சித்திர குத்தர் என்று உரைக்கும் சீரியோர்—(ஆகி ய) சித்திரன் குப்தன் என்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படும் சிறப்புவாய்ந்தக ணக்கர்கள். கைத்தலம் இருந்ததம் கணக்குநோக்கி-கையின்கணிருந்த தங் களுடையகணக்குக்களைப்பார்த்து. இ திறங்கேள் என—(அரசனே) இத்த ன்மையைக்கேட்பாயாகவென்று. இச்சத்தன்மையினார்—(இவ்வாறு) சொ ல்வாராயினர். (எ-று)

ஏகாரம்-அசை. என்ன, நோக்கி, இசைத்தன்மேயினார், 'எனமேலைச் செய்யுளோடுகட்டிமுடிக்க. குத்தர்-என்பதன் கண் அர்-பன்மைவிருதி. தலம்-ஏழனுருபு. சித்திரகுத்தர்-உம்மைத்தொகை, விதியீறு. சித்திரன், கு ப்தன் என்னுமிக்கணக்கர்களிருவரையும், சிலநூல்களில், “குசுவன்” எ ன்பதுபோலொருமையாற்கூறுப. (உகஉ)

கண்ணுதலிறையவன்கருதிமேலையோ
ளெண்ணிரண்டாண்டெனவிறுதிசூறு

ண்ணலேசென்றதாலதுவுமாங்கவன்

பண்ணியபூசனையறத்தின் பாலதே.

(இ-ள்) அண்ணலே-பெருமையிற்சிறந்த அரசனே! கண் துதல் இறையவன்கருதி-கண்ணெந்நிறியிலுள்ள எப்பொருட்குந்தலேவரான சிவபெருமான் திருவுள்ளங்கொண்டு. மேலேநாள்-முன்னேக்காலத்தில். என்ன இரண்டு ஆண்டு என இறுதிகூறினான்—(அந்தமார்க்கண்டேயனுக்கு) பதினாறுவருடமென்று ஆயுள்முடிவைத்திருவாய் மலர்ந்தருளிச்செய்தார். சென்றது—(அது) கழிந்துபோய்விட்டது. அதுவும்—(எவர்க்குங்கூடாத அக்காலமுடிவுகழிந்துபோன) அச்செயலும். ஆங்கு அவன் பண்ணிய-காசிக்ஷேத்திரத்திலந்தமார்க்கண்டேயன்செய்தபூசனை அறத்தின்பாலது ஏ-சிவபூசையாகியபுண்ணியத்தின்றன்மையேயாகும். (எ-று)

சுற்றேகாரம்-சேற்றம். ஆல்-அசை. ஆக்கு-நீட்டல்விசாரம். மேலை. என்பதன்கண்ணி-சாரியை. பாலது-குறிப்புமுற்றது. இறுதி-தொழிற்பெயர். தி-விகுதி. “அதுவும்” என உம்மைகொடுத்துச்சிறப்பித்தார். இம்மிப்பொழுதளவாவது சுவறிப்போகாதவொன்றென்பதுபோதர. சிவபூசையாகியபுண்ணியம் விலக்கவல்லதொன்றென்பதுபோதர, “அதுவுமாங்கவன்பண்ணியபூசனையறத்தின்பாலதே” என்றார் அதுவுஞ்சென்றது, பூசனை அறத்தின்பாலது” எனவைத்து, ஆயுள்முடிவுக்கழிந்துபோயினது, சிவபூசையுண்ணியத்தின்பாற்பட்டது, எனப்பொருள்கோடலுமாம். சேவன்களின் ஆயுள்முடிவையும், நல்லினைதீவினைப்பயன்களையுமெழுதிச்சொல்லுதல் இக்கணக்கர்களின்றொழிலாகலால், மார்க்கண்டேயரின் ஆயுள்முடிவையும் வினைப்பயன்களையுங்கூறுகின்றனவென்பதாம். (உகந்)

முதிர்ந்தருதவமுடைமுனிவராயினும்

பொதுவதுதிருவொடுபொலிவராயினு பரிப

மதியினராயினும்எலியராயினும்

விதியினையாவேரெவல்லுநீர்மையார்.

(இ-ள்) முதிர்ந்தருதவும் உடைமுனிவர் ஆயினும்-மேம்பாடுபொருத்தியதவத்தையுடையமுனிவர்களாக இருந்தாலும். பொது அது திருவொடுபொலிவர் ஆயினும்—(பலர்க்கும்) பொதுவாருத்தன்மையல்லாதசெல்வத்தோடு சிறப்புற்றிருப்பவராக இருந்தாலும். மதியினர் ஆயினும்-புத்தியையுடையவர்களாக இருந்தாலும். வலியினர் ஆயினும்-வலிமையையுடையவர்களாக இருந்தாலும். விதியினைவெல்லும் நீர்மையார் யாவர்-விதியைவெல்லுந்தம்மையையுடையவர் எவர். (ஒருவருமில்லென்றபடி.) (எ-று)

காரம்-அசை. யாவர்-எதிர்மறைவினாவினைக்குறிப்பு. விதி-இருவினைப்பயன் செய்தவனையேசென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி. ஊழ், பால், முறை, உம்மை, தெய்வம், நியதி, விதியென்பன ஒருபொருட் கிளவிகள். பொதுவறுதிருப்பங்கில்லாததிரு, ஒப்பில்லாததிருவென்பாருமுள். தவமும் செல்வமும், புத்தியும், வலிமையுமிருந்தாலும், அவர்விதியைவெல்லுதல்முடியாதென்ப பிறர்மேலேற்றிக்கூறினார், மார்க்கண்டேயர் எவற்றினும்மேம்பாடுடையவராக இருந்தாலுமிறக்கத்தான்வேண்டுமென்பதுபோதர. ஏதொன்றினும் விதியையெற்றிகொள்ளல்கூடாதென்பதை, “ஊழிற்பெருவலியாவுளமற்றொன்று-சூழினுந்தான்முந்துறும்” என்னுந்தேவரவாக்கானும், வினைப்பயனைவெல்வதற்கு வேதமுதலா-வினைத்தாயது லகத்துமில்லை’ என்னுமவ்வையிராட்டியாரமுதவாக்கானுமுணர்க.

அங்நனமேல், மார்க்கண்டேயர் விதியைவென்றமையுமுண்மையே யாமெனின், அதுவும், “ஊழையுமுட்பக்கங்காண்பருலேவின் றித்-தாழாதுஒற்றுபவர்” என்னுந்தேவரவாக்கானும், “விண்ணுறுவார்க்கில்லைவிதி” என்னுமவ்வைப் பிராட்டியாரமுதவாக்கானுமுளதேயாமென்றொழிக. (உகச)

ஆதலினமருலகடைவதாயினன்
பேதுறுநிரயமும்பிழைத்துநீங்கினு
னீதவனிலைமையென்றிருவருஞ்சொல
மேதகுதண்டகன்வெகுட்சிபெய்தினான்.

(இ-ள்) ஆதலின்-ஆகையினால். அமர் உலகு அடைவது ஆயினன்—(மார்க்கண்டேயன் இறந்து) சுவர்க்கலோகத்தைச்சேருந்தன்மையையுடையவனாயினன். பேது உறும் நிரயமும்பிழைத்து நீங்கினான்-மனதைக்கலங்கச்செய்கின்றதற்கேதுவான நரகத்தினுந்தப்பித்து நீங்கினான். ஈது அவன் நிலைமை என்று-இதுவே அந்தமார்க்கண்டனது தன்மையாகுமென்று. இருவரும்சொல—(சித்திரன், குப்தன் என்னுங்கணக்கர்கள்) இரண் பெயரும்சொல்ல. மேதகுதண்டகன்வெகுட்சி எய்தினான்-மேன்மைதக்கயமதன்மராசன்கோபங்கொண்டான். (எ-று)

அமரருலகு, அமருலகு எனவிகாரப்பட்டது. ஈது-நீட்டல்விகாரம். பேதுறல்-மனங்கலங்கல். “பேதுறும்” என்பதற்கு பலவேறுவுகைப்படும், எண்பொருள்கூறுவாருமுள். வெகுட்சி-தொழிற்பெயர். அடைவது-எதிர்காலத்தொழிற்பெயர்.

புண்ணியங்களுட்சிறந்த புண்ணியமாகிய சிவபூசைப்புண்ணியமுடையோர் தேவராய்ச்சொர்க்கலோகஞ்சேர்வராகவின், “அமருலகடைவதாயினன்” என்றும், அவர்க்குநரகயாதனையிலையாகவின், “நிரயமும்பிழைத்து

நீங்கினான்” என்றும்கூறினார். அங்ஙனமாகவும், யமன், அதிகார அகங்கார மூடமையானும், புண்ணியசீலர்முதலினியம்புராஞ்சேர்த்து பின்னர்ச்சொர்க்கஞ்சேருதவண்ணையானும், அவர்கூற்றைப்பொருட்படுத்தாது சினந்தாளுகலின், “வெருட்செய்யத்தினான்” என்றார். புண்ணியசீலர்கள்சொர்க்கமாதிய பதங்களுையெழுவுவென்பதை, “தானடியாகந்தீர்த்தமாச்சிரமந்தவங்கள் சாந்திவிரதங்கண்மயோகங்கள் சரித்தோ—ரீனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற்றிமைப்பளவின் மீள்வரீசனியோகக் கிரியாசரியைபினினின்றோ—ருனமிலாமுத்திபதம்பெற்றுலகமெல்லாமொகிங்கும் போதான் முனிவாடொழியினும் பவித்து—ஞானநெறிபடைத்தடைவர் சிவனையங்குநாகனே முன்னிற்கின ணுருவார்நற்றோனே,” என்னுஞ்சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும், யமலோகஞ்சென்று அதன் பின்பேசொர்க்கம் முதலானபதங்களிற்செல்லவேண்டிமென்பதை, “அன்னமுக்கமாவசவ மாடைகுடைகட்டுவையசின—மென்னுமிவைகளிருநான்கு மீயிற்பிரேதபதியிரங்குஞ்—சொன்னபடியே மற்றுமுன் தானப்புரிவார் துமரக்கலத்—துன்னுவார்களியம்புரிய தன்பின்னடைவாதுநக்கமுமே.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச்செய்யுளானுமுணர்க, (௨௧௫)

அந் த க ண த் துணையமைச்சனாகிய

வெந்திறற்காலனைவிளித்துக்காசியி

னந்தனைவெருமகனவனதானியைத்

தந்திடுகென்றலுந்தரணிபெய்தினான்.

(இ-ள்) அதுணை—அப்பொழுது, அந்தகன்—யமதன்மரரசன். அமைச்சன் ஆகியவெம் திறல்காலனைவிளித்து—(தனது) மந்திரியாகவுள்ளகொடுமையானவலியையுடையகாலனென்பவனையழைத்து. காசியில் ஒரு அந்தணன்மகன்—காசிக்ஷத்திரத்திலொரு பிராமணச்சிறுவன் (இருக்கின்றனன்) அவன் அது ஆவியை—அந்தச்சிறுவனது உயிரை. தந்திடுக என்றலும்—(நீபோய்) இங்கேகொண்டெவர்க்கடவையென்றுசொல்லாதலும், தரணி எய்தினான்—(அந்தக்காலனென்பவன்) பூவுலகின்கண்வந்தான். (௭-று)

தந்திடுகென்றலும்—நறுதொகுத்தல். அவனதாவி—என்பதன்கண் ஆறனுருபு அபேதப்பொருளில்வந்தது. அமைச்சன்—அமாத்யன். என்னும் வடமொழிவிதாரம். அரசனோடு ஐக்கியமுடையனென்பதுபொருள். அமாவாசி, என்பதிற்போல. தரணி—(எல்லாப்பொருளையுந்) தரிப்பது. காலன்—இருவினைகளையுங்கணக்கிடுவோன், வயசுசணிப்போன். (௨௧௬)

மற்றவன் காசியில்வந்துமாகிவா

நற்றவனிருந் துழிந ணுகிரான்மறைத்

கொற்றவன் பூசையுக்குறிப்புநோக்கியே

பெற்றிவன் வருவதென்றெண்ணியேங்கினான்.

(இ-ள்) அவன் காசியில்வந்து—அந்தக்காலனென்பவன் காசியம்புதியி ன்கண்வந்து. மாசு இலாநல்தவன் இருந்த உழி நணுகி—குற்றமில்வாதநல்லத வத்தையுடைய மார்க்கண்டேயமுனீந்திரரிருந்த இடத்தையடைந்து. நான் மறைகொற்றவன் பூசையும்—நான்குவேதங்களுக்குந்தலைவரான அவரது சி வபூசையையும், குறிப்புநோக்கி—(சிரசின்கணுள்ள) பாதமுத்திரையையு ம்பார்த்து. இவன்வருவது என்று என்று எண்ணி—(சிவபெருமானது பாத முத்திரையைப்பெற்றுப் பூசிக்கும்மகானுபாவனாகிய) இந்தப்பாலன் (என் னுடன்) வருவது எவ்வாறு என்று நினைத்து. ஏங்கினான்—பயங்கரமடைந்தா ன்.

(எ-று)

மற்று, ஏ-அசைகள். இருந்துழி—ஈறுதொகுத்தல். என்று—குறிப்புவி னைமுற்று. வேதங்கள் நான்காவன—இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம். நா ன்குவேதங்களையுமோதியுணர்ந்ததிற் பாண்டித்தியமடைந்தமையின், மார்க் கண்டேயரை, “நான் மறைக்கொற்றவன்” என்றார். “ஏங்கினான்.” என் பதற்கு, தடுமாற்றங்கொண்டானென்பினுமமையும். “குறிப்பு” என்பதற்கு, சிவத்தியானமெனவும், நோக்கமெனவும்பொருள்கொள்வாருமுனர். குறிப்பு— முத்திரை. சிவபூசையொன்றைத்தானு முடையாரிடத்துச்சேறலு முயிர்க வர்சலுங்கூடாதாகவும், அதனோடு பதமுத்தியுமிருத்தலின், லுங் சிவ லோகஞ்சேர்வான்றி எமலோகஞ்சேராரென்றும், அணுகுகிலெனக்குக்கே பெயக்குமென்றமாலோசித்தஞ் சிவனென்பார். “பூசையுக்குறிப்புநோக்கி யே, பெற்றிவன்வருவதென்றெண்ணியேங்கினான்” என்றார்.

(உ௧௭)

விழியிடை—தெகரிவுறமேனிமைந்தனைத்

தொழுதனன் யாரைநீசொல்லுதென்றலு

முழுதுலகுயிரெலாமுடிக்குமானையான்

கழலிணையடிமைசெய்கின்றகாலன்யான்.

(இ-ள்) விழியிடைதெகரிவுறமேவி—(பயங்கரமடைந்தகாலனென்பவ ன், மார்க்கண்டேயமுனீந்திரரது) கண்களுக்குத்தோற்றம்படி சமீபத்திலவ ந்து நின்று, மைந்தனைதொழுதனன்—பாலகரான் மார்க்கண்டேயமுனீந்திர ரை நமஸ்காரஞ்செதனன், நீயாரசொல்லுக என்றலும்—(அப்பொழுதில் மார்க்கண்டேயமுனீந்திரர் காலனைநோக்கி) நீயாரோ? சொல்லக்கடவை யென்று வினாவுதலும், முழுது உலகு உயிர் எலாம் முடிக்கும் ஆணையான்— (காலன்சொல்வான்) உலகம் முழுதினுமுள்ள சீவவர்க்கங்களையெல்லாம் சங் காரஞ்செய்கின்ற ஆக்கிணையையுடைய யமதன் மராசாவினது, இணைகழல்

அடிமைசெய்கின்ற-உபயபாதங்களுக்குத் தொண்டுசெய்கின்ற, காலன் யான்-காலனென்பவன்யான். (௭-று)

யாரை, ஐ-அசை. சொல்லுகின்றனும்-தொகுக்கல். அடிமை-தொண்டு. நித்தியமாகிய உயிரை ஈண்டுமுடித்தலென்று உடம்பினின்றுநீக்குல. இச்செய்யுளில், “என்றனும்” என்பது, பின்னே, “சிந்தைமீதினில்” என்னுஞ்செய்யுளில், “இசைத்தான்” என்பதனோடுமுடியும். “விழியிடைத் தெரிவிறமேலி” என்றார், காலன் காமரூபியாகலின். காமரூபி-வேண்டியவிடத்து வேண்டியபொருள்கொள்பவன். யமன்சங்கரிப்பது சிவபிரான்கட்டளைப்படி என்பான் “முடிக்குமாணையான்” என்றெனென்றும், தான் அரசனுக்கு வணக்கமுடையவன் என்பான், “கழவினைபடிமைசெய்கின்ற காலன்யான்” என்றெனென்றுக்கூறினார். (௨௧அ)

போர்ததிந்நெவனெனப்புநலுயிரென
னாய்கதுமொழிசுவனாதிராயக
னீர்கடுகாலமெண்ணிரண்டுநென்னலே
தெய்ந்ததுநெகல்புலஞ்சீர்தல்வேண்டிரீர்,

(இ-ள்) இங்குபோர்கதா-ரீர் இவ்விடத்திலவந்தது, எவன் என புநலுயிரீர் எனின்-என்னகாரணத்திற்காகவென்றுசொல்லி வினாவுவீராயின், அது ஆய்ந்துமொழிசுவன்-அக்காரணத்தை ஆராய்ந்து (தெளிவாக) சொல்லுவேன், ஆதிநாயகன் ஈந்திடுகாலம் எண் இரண்டும்-முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் (கங்களுக்குத்) தந்தருளிச்செய்த வயதுபதினும், நென்னலேதெய்ந்தது-நேற்றையதினமே முடிவாகிவிட்டது, நீர் தென்புலம்சீர்தல்வேண்டும்--(ஆகையால்) நீர் யமலோகத்திற்குவருதல்வேண்டும். (௭-று)

வகாசம்-தேற்றம். மொழிசுவன், -கு-சாரியை. புநலுயீர், நீர்-உயர்த்தற்கண் வந்தபன்மைகள். “எவனென்வினவினைக்குறிப்பு இழியிருபால்.” என்னும் விதியான் ஈண்டு, எவன், என்பது அஃறிணையிருபாற்கும் பொதுவாகிய வினாவினைக்குறிப்புமுற்று. நென்னல்-முதலான. “காலந்தெய்ந்தது” என்றார், வாழ்க்கன்போன்று நாழ்க்கன்செல்லுதலால். (௨௧௧)

வேறு

தடுக்குந்தன்மையகன்றிதுசுதூர்முதத்தவற்கு
மடுக்குந்தன்மையேபுதுவதுபுகுந்ததோவன்றே
கொடுக்குந்தன்மையோற்காததிடுந்தன்மைபோற்குற்றன்
படுக்குந்தன்மையுங்கறையிடற்றியறையருட்பணியே.

(இ-ள்) இதுதடுக்கும் தன்மையது அன்று—‘காலம்முடிந்தவுடன் இறந்துபோவதாகிய) இச்செயல் விலக்குந்தன்மையையுடையதுமல்ல, சதுர் முகத்தவற்கும், அடுக்கும்தன்மையே— சிருட்டிகர்த்தாவாகிய) பிரமதேவருக்குச் சம்பவிக்குந்தன்மையதேயாம், புதுவதுபுகுந்ததோ அன்று—புதிதாகவுண்டானதுமோவல்ல, கொடுக்கும்தன்மைபோல்—படைக்கின்ற தன்மையைப்போலவும், காத்திடும்தன்மைபோல்—காக்கின்றதன்மையைப்போலவும், கூற்றன் படுக்கும்தன்மையும்—யமன் அழிக்கின்றதன்மையும், கறைமிடற்று இறை அருள்பணியே—நஞ்சணிகண்டரான சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய கட்டளைமையாம். (எ-று

நற்றேகாரம்—தேற்றத்தோடு பிரிநிலை. தன்மையே, அன்றே—என்னுமேகாரங்கள்—தேற்றம். புகுந்ததோ,—என்னுமோகாரம்—தெரிநிலை. “சதுர் முகத்தவற்குமடுக்குந்தன்மையே” என்றது, கற்பாத்தத்து பிரமனுக்கும்மரணமுண்மையின். சிவபிரானொருவர் கட்டளைக்குட்பட்டவனன்றிப் பிறர் கட்டளைக்குட்பட்டவனல்லவென்று நீர் கருதுகினும் இதுவுமவர் கட்டளையேயாமென்பதும் புலப்பட, “கூற்றன் படுக்குந்தன்மையுங் கறைமிடற்றிறையருட்பணியே” என்றனென்க.

இது முதல் ஒன்பதுசெய்யுட்கள் பெரும்பான்மை முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீரும், ஒழிந்த மூன்றுசீரும் விளச்சீருமாய் வந்தநெடிலடி நான்கு கொண்ட கவிநிலைத்துறைகள்: (உஉ0)

ஆதல்! லுமைவிளித்தனன் றியுமமலன்

பாதமாமலருச்சனைபுரிவதுபலரு

1.10 — மோதலேவமனமகிழ்ந்துமைக்கணியவுன்னிக்
காதலாகிபேரின்றனன் றென்றிசைக்கடவுள்.

(இ-ள்) ஆதலால்—ஆகையினால், உமைவிளித்தனன்—(அடியேன்) தங்கனையழைத்தேன், அன்றியும்—அதுவுமல்லாமல், அமலன் பாதமாமரை அருச்சனைபுரிவது—(தாங்கள்) மலரகிதரான சிவபெருமானது திருவடித்தாமரைகளுக்குப் பூசைசெய்வதை, பலரும் ஓத—பலரும் வந்துசொல்வச் சொல்ல, மனம்மகிழ்ந்து—மனச்சந்தோஷமடைந்து, உமைகாணிய உன்னி—தங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று கருதி, காதல் ஆகின்றனன்—பேராசையுடைய வஞ்சியிருக்கின்றனன். (எ-று

ஏகாரங்கள்—அசை. காணிய—செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டெதிர்காலவினையெச்சம், பாதமாமலர்—உவமைத்தொகை, முன் பின்புகுமாரிபின்றது. “விளித்தனன்” தன்மையொருமைவினைமுற்று. இனி படர்க்கைவினைமுற்

றாக்கி, யமன் அழைத்தனனென்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். சொல்லாற்றலையுடையவர் மந்திரிகளாகலின், மந்திரியாகியகாலனும் இங்ஙனங்கற்பனையாக்கூறினனென்க. (உஉச)

அடுத்தேலாம்பிபசெய்கையனென்பதாலவனைக்
கொடியனென்பராவறிவிலார்செய்கின்றோருட்கு
முடிவிலாருயிரெவற்றிற்குமுறைபுரிந்திடலா
னமெனென்கின்றதவன்பெயருலகெலாநவிலும்.

(இ-ள்) அறிவு இலார்—அறிவில்லாதவர்கள், அடுத்தல் ஒம்பியசெய்கையன் என்பதால்— இரக்கமில்லாமல்) கொல்லுந்தொழிலைச்செய்யும் செய்கையையுடையவனென்பதனால், அவனை—அந்தயமனை, கொடியன் என்பார்—கொடியவனென்று சொல்லுவார்கள், உலகு எலாம்—(அறிவுடைய) மேலோர்கள் யாவரும்—செய்வியைகுறித்து—(அவ்வவ்வான்மாக்கள்) செய்யும் நல்லியை தீயியைகளையெழுதி, முடிவில்—ஆயுள்முடியுங்காலத்தில், ஆர் உயர் எவற்றிற்கும்—நிச்சயிய சிவவர்க்கங்கள் யாவற்றிற்கும், முறைபுரிந்திடலால்—(வினைகளுக்கேற்ப) நீதிகளைச்செய்து விடுவதனால், நடுவன் என்கின்றது அவன்பெயர் நவிலும்—நடுவனென்றுசொல்லப்படுகின்றது அவனுடையநாமம் (என்று) சொல்லுவார்கள். (எ-று)

ஆல்—அசை. “என்று” அவாய் நிலையாவருவிக்கப்பட்டது. மேலே அறிவிலார், என்றமையின், உலகு, என்பதற்கு அறிவுடையமேலோரென்ப பொருள்கொள்ளப்பட்டது. “ஐது சீருலகமென்பவயார்ந்தவற்கியம்பு நாமம்” என்றார் குடாமணியாரும். உலகு, மேலோர்மேற்றதாக, “பல்லோர்படர்கைமுன்னிலைதன்மையிற் செல்லாதாகுஞ்செய்யுமென்முற்றே” என்றவிதிப்படி “நவிலும்” என்னும்செய்யுமென்னும் முற்றைக்கொள்ளாதெனினும், பொருளார் பலர்பால்மேற்றதாயினும், சொல்லால் பால்பகாவஃறிணையாகவிற்கொண்டதென்க. துலைநாப்போன்று மத்தியஸ்தனாய்நின்று உயிர்களாவியைகளுக்கேற்ப நரகத்தினும் சொர்க்கத்தினுமாகச்சேர்த்து பவனாகலின், யமன், ‘நடுவன்’ என்னும் நாமத்தைப்பெற்றானென்பதாம். நடுவன்—நடுவுநின்றலையுடையவன். (உஉஉ)

சின்தைமீதினில்யாவதுமெண்ணலீர்தென்பா
லந்தகன்புரமடைதிரேலவென்திரணுகி
வந்துகைதொழுதத்தியேநயமொழிவழங்கி
யிந்திரன்பதநல்குவன்வருதிரென்றிசைத்தான்.

(இ-ள்) சின்தைமீதினில் யாவதும் எண்ணலீர்—(நீர்) மனத்திலே தொன்றுக்குமாலோசியாதீர், தென்பால் அந்தகன்புரம் அடைதிரேல்—தெ

ன்திசைக்கணுள்ள யமனது நகரத்துக்குவருவீராயின், அவன் எதிர் அணுகி வந்து-அந்த யமதன்மன் (உம்மை) எதிர்கொண்டு சமீபித்துவந்து, கைதொழுது ஏத்தி-வணங்கித்துதிசெய்து, நயம்மொழிவழங்கி—(சன்மானமான) நல்லவார்த்தைகளைப்பேசி, இந்திரன்பதம் நல்குவன்-இந்திரபதத்தைத்தருவான், வருதீர் என்று இசைத்தான்—(ஆகையால், என்னுடன்) வருவீராக வென்றுகூறினான். (எ-று)

யாவது-விரித்தல் விகாரம், “எண்ணலீர்” என்பதை முற்றெச்சமாக்கி ‘எண்ணாமல்’ எனப்பொருள்கொள்ளினும்பொருந்தும், ஏல்-என்னில் என்பதன் மருஉ. “இந்திரன்பதம்” என்பதற்கு இந்திரனுடையசொர்க்கலோகமென்பினும்பொருந்தும். அந்தகன்-அழிவுசெய்பவன், இந்திரன்-பகைவரைப்போக்குவோன், சகல நன்மை தீமைகளையுங்காண்பவன், நென்முதலியதாநியங்களைக்கொடுப்பவன், பெருமகிமையுடையவன். (உஉசு)

மாற்றமிங்கிதுகேட்டலுமதிமுடியரணைப்
போற்றுமன்பர்களிந்திரனுலகினும்போகார்
கூற்றுவன்றனதுலகினுறும்மொடுகுறுகா
ரேற்றமாகியசிவபதமடைந்தினிருப்பார்.

(இ-ள்) இங்கு இது மற்றம்கேட்டலும்-இவ்வாறு (காலன் சொன்ன) இந்தவார்த்தையைகேட்டவுடனே, (மார்க்கண்டேயமுனிந்திரன் கூறுவார்) மதிமுடி அரணைபோற்றும் அன்பர்கள்-பிறைச்சந்திரனைத்தரித்த சடாமகுடத்தையுடைய சிவபெருமானை வழிபடுகின்ற மெய்யடியார்கள், இந்திரன் உலகினும்போகார்-இந்திரலோகத்தினும்செல்லார்கள், தும்மொடுகூற்றுவன்றனது உலகினும் குறுகார்-உங்களோடுகூடி யமலோகத்தினும்செல்லார்கள், ஏற்றம் ஆகிய சிவபதம் அடைந்து—(அவர்கள், எவ்வகைத்தாய உலகங்களுக்கும்) மேலானதாகிவினங்கும் சிவலோகத்திற்கென்று, இனிது இருப்பார்—(அங்குநித்தியமான) பேரின்பத்தை யதுபவித்துக்கொண்டவீற்றிருப்பார்கள்

யமகணங்களையுமகப்படுத்தி “தும்” எனப்பன்மையாற் கூறினார். உயர்வுகுறித்ததேல் கீழ்ச்செய்யுளில், “போதிபோதி” என்ற ஒருமையோமொறுபடுமென்க. ஏற்றம்-உயர்வும், மேன்மையும்.

சிவனடியார்கள், சிவகணங்களழைக்கச்சென்று சிவலோகஞ்சேர்வாரென்பார், “தும்மொடுங் குறுகார், சிவபதமடைந்தினிதிருப்பார்” என்றார். எல்லாவுலகங்களினுஞ் சிவலோகம்மேலானதென்பதை, “புவலோகங்கடந்துபோய்ப்புண்ணியருக்கெண்ணிற்றத்தபோக மூட்டுஞ், சுவலோகங்கடந்துபோய் மகலோகஞ்சனலோகந்தறந்துமேலைத்-தவலோகங்கடந்துபோய்ச் சத்தியலோகங்கடந்து தன்மூர்யோன்-நவலோகங்கடந்துலகநாயகமாஞ் சிவலோ

கண்ணினாரே” என்னுந்திருவிளையாடற் புராணச்செய்யுளானும், இந்திர பதத்தைவிரும்பாரென்பதை, “புள்ளியதோலாடைபுனைந்தரவப் பூணணிந் த—வெள்ளியசெங்கண்விடையானடிக்கமல—முள்ளிய மெய்யன்புடையாரரு வருத்துத்—தள்ளியசெல்வத்தருக்கினுயென்செய்தாய்” என்னுந்திருவிளையா டற்புராணச்செய்யுளானும், யமலோகத்திற்குச்செல்லாரென்பதை, “கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள—விட்டுக்கொள்வனபூவுள நீருள—கற்றைச்செஞ்ச டையானுளன்யாமுனோ—மெற்றுக்கோநமனாள் முனிவுண்பதே.” என்னும் ஆளுடைய வரசுகினிருள்வாக்கானுமுணர்க. (௨௨௪)

நாதனார் தமதடியவர்க்கடியவானை
மாதலானுமதந்தகன் புரந்தகனக்கணுகேன்
வேதன்மாலம்பதங்கனும்வெண்கலன் விரைவிற
போதிபோதியென்றுரைத்தலுநன்மெனப்போனான்.

இ—ள் நானும்—(காலனே) நானும், நாதனார் தமது அடியவர்க்கு அடிய வவன், எப்பொருட்குமிறைவராகிய சிவபெருமானது அடியார்களுக்கு அடி மையாகஉள்ளவன், ஆதலால்—ஆதலினால், தமது அந்தகன்புரம் தனக்கு அணு கேன்—உங்களுரசனாகிய யமனது நகரத்துக்குவரமாட்டேன், வேதன்மால் அ மர்பதங்களும் வெண்கலன்—பிரமவிட்டுணுக்கள்வீற்றிருக்கின்ற உலகங்களையு ம் (ஒருபொருளென்று) விரும்பமாட்டேன், விரைவில் போதிபோதி என்று உரைத்தலுட்—(நீ) அதிசீக்கிரத்தில் (இவ்விடத்தைவிட்டுப்) போய்விடுபோ ய்விடு என்று (மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர்) மறுத்துக்கூறியவளவில், நன்று எ னப்போனான்—(காலனும், ஒருப்பட்டு) நல்லதுமென்றுசொல்லிக்கொண்டு சென்றான்.

பதங்களும்—என்பதன் உம்மை உயர்வுசிறப்போடு இறந்துதழுவிய எ ச்சம். அடுக்கு—அலட்சியம்பற்றியது. வேதன்—வேதங்களைப் பாராயணஞ்செ ய்பவன். மால்—பெருமையையுடையவன், மாயையையுடையவன். தம்மைத் தாழ்த்தி “அடியவர்க்கடியவன்” என்றார். மெய்யடியார்கள், பிரமவிட்டுணு க்களின் சத்தியவுலகம்வைகுந்த வுலகங்களை விரும்பாரென்பதை, “கொள் ளேன்புரந்தரன் மாலயன்வாழ்வுகுடிகெழு—நள்ளேனினதடியாரொடல்லா னரகம்புகினு—மெள்ளேன்றிருவருளாலேயிருக்கப் பெற்றினிறைவா—வுள்ளே ன் பிறதெய்வமுன்னையல்லாதெங்களுத்தமனே” என்பதனாலும், காலதூதர் களையிங்நமகலப்போருமாறு முனிந்துகூறுதலை, “படையும்பாசமும் பற் றியகையினீ—ரடையன்மின்னமதிசனடியரை—விடைகொளுந்தியினுடியா ர்குளாம்—புடைபுகாது நீர் போற்றியேபோமினே” என்னுமருள்வாக்கானுமு ணர்க. (௨௨௫)

போனகாலனும்மறலிசியணங்கிபேபுருந்த

பான்மையாவையுமுரைத்தலுமுளம்பதைபதைப்ப

மேனிமார்பகம்வியர்ப்புறசிழிகனல்பொழிபக்

"கூனல்வார்புருவக்கடைநிமிர்ந்திடக்கொதித்தான்.

(இ-ள்) போனகாலனும்— இவ்வாறுசொல்லிக்கொண்டு சென்றகாலனென்பவனும், மறலியைவணங்கி—யமதன்மனை நமஸ்காரஞ்செய்து, புருந்தபான்மையாவையும் உரைத்தலு—நிகழ்த்தசம்பவங்கள் முழுதையும்கொன்னமாத்திரத்தில், உளம்பதைபதைப்ப—(அதுகேட்ட யமதன்மன்) மனத்துடிதுடிக்கவும், மேனிமார்பகம்வியர்ப்புற—தேகமும் மார்பும் வெயர்க்கவும், விழிகனல்பொழிய—கண்கள் கோபாக்கினியைச்சொரியவும், கூனல்வார்புருவம் கடைநிமிர்ந்திட—வளைவாகிய நீண்டபுருவங்களின் கடைகளெறித்து நெற்றிமேலேறவும், கொதித்தான்—கோபங்கொண்டான் (எ-று)

மார்பகம்—ஒருசொல். மேனி, என்பதற்கு அழகெனினுமொக்கும். மறலி—வலிமையுடையவன். (உஉச)

அழைத்திர்மேதியைபென்னலுமபிரந்ததாஸதன்மேற்

புழைக்கைமால்கரியாடெனவெரிநிடைப்புருந்து

நிழற்றுகின்றதேகார்க்குகைபுந்துவசமுநிப்ப

வழுத்திவீரர்கள்சுற்றிடவந்தகன்வந்தான்.

(இ-ள்) அந்தகன்—(கோபங்கொண்ட) யமராசன், மேதியை அழைத்திர் என்னலும்—(எனதுவாகனமாகிய) எருமைக்கடாவைக்கொண்டுவருங்கொன்று கட்டளையிடுதலும், புழைக்கைமால் கரி'என்போந்தது—(அது) துளைபொருந்தியகரத்தையுடைய பெரியயானையைப்போல (ஏவலாட்களாலழைக்கப்பட்டு) வந்தது, அதன்மேல்வெரிந் இடைபுருந்து—அக்கடாவின்மேல் முதுகின் கண்ணெறிக்கொண்டு, நிழற்றுகின்றது ஓர் கவிகையும் துவசமும் நிவப்பு—நிழலைச்செய்தின்றவொப்பற்ற குடையும்கொடியும் மேலெழுந்தோங்கவும், வீரர்கள்வழுத்தி சுற்றிட—படைவீரர்கள் துதிசூறிக்கொண்டு சூழ்ந்துவரவும், வந்தான்—பூவுலகத்தையோக்கிவந்தான். (எ-று)

ஆல், ஆம்—அசைகள். கரி—கரத்தையுடையது. கவிகை—கவித்துள்ளது கை—தொழிற்பெயர் விருதி. "புழைக்கை" என அடைகொடுத்தமையின் "கரி" அப்பொருள்குரியாது, "கருங்கண்ணன்" என்புழிப்போல், பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. கரிய பெரிய ரூபமுடமையால் கடாவிற்குயானையுமையாயிற்று. இனியிவ்வுவமையையினுக்கேற்றிக் கூறிலும்பொருந்தும், ஓர்கவிகை—ஒற்றைவெண்தொற்றக்குடை. (உஉஎ)

போந்துகாசியின்முனிமகனிருந்துழிப்போகிச்
சேந்தகுஞ்சியுமுகிப்புரைமேனியுஞ்சினத்திற்
காந்துகண்களுட்பிடித்ததோர்பாசமுங்கரத்தி
லேந்துதண்டமுஞ்சுலமுமாகியேயொதிர்ந்தான்.

(இ-ள்) காசியின்போந்து— இவ்வாறுவந்தயமராசன்) காசியம்பதியி
ன்கண்வந்து முனிமகன் இருந்த உழிபோகி-முனிசுமாராண மார்ச்சுண்டே
யமுனிந்திரர் ஊற்றிருந்த சிவபூசைத்தானத்தையடைந்து, சேந்தகுஞ்சியும்—
சிவந்தகேசத்தையு, முகிப்புரைமேனியும்—கருமுகிலை நிகர்த்ததேகத்தையு
ம், சினத்தில்காந்து கண்களும்—கோபத்தினாலெரிந்துகொண்டிருக்கின்ற க
ண்ணையும், (கரத்தில்) பிடித்தது ஓர் பாசமும், கையிற்பிடித்தவொப்பற்றய
மபாசத்தையும், கரத்தில் எடுத்துதண்டமும் சூலமும்—கையிலேந்திய தண்டப
டடைபையு சூலப்படையையும், ஆகி—உடையவனாகி, எதிர்ந்தான்—(மார்ச்சு
ண்டேயமுனிந்திராது முன்னிலையில்) காணப்பட்டான். (எ-று)

இருந்துழி-தொகுத்தல். கரம்—மேலுங்கூட்டப்பட்டது. சேந்த-சிவந்த
என்பதன் மருஉ. பாசம்—கயிற்றுவடிவமான ஓராயுதம். (உஉஅ)

லேறு

வந்துதோன்றலுமார்ச்சுண்டனென்பவ
னந்தகன்வந்தனுநினனாடுமெனச்
சுந்தைசெய்தவன்செய்கையைநோக்கியே
யெந்தையாரடியேத்தியிறைஞ்சினன்.

(இ-ள்) வந்துதோன்றலும்—(இப்பெற்றித்தாக யமராசன்) வந்து
முன்பாகக்காணப்பட்டமாதிரத்தில், மார்ச்சுண்டன் என்பவன்—(அதனை
ச்சுண்ட) மார்ச்சுண்டேயமுனிந்திரரென்பவர், அந்தகன்வந்து அனுநினன்
என சுந்தைசெய்து—முன்வந்துநெருங்கிவிட்டானென்று சிந்தித்து, அவன்
செய்கையைநோக்கி—அவனுடைய தன்மையைப்பார்த்து, எந்தையார் அடி
எத்தி இறைஞ்சினன்—எங்கள் பரமபிதாவான சிவபெருமானுடையவரு
மைத்திருவடிகளாவணங்கித் தோத்திரஞ்செய்தனர். (எ-று)

ஆம்—ஒப்பில்போலியில்வந்த உரையசைமாத்திரையது. என்பவன்—எழு
வாயின்சொல்லுருபு. ஆர்—உயர்த்தற்கண்வந்தது. அடிக்கேற்றினுமமையும்.
சுந்தைசெய்தல்—சிந்தித்தல். இவன்கருத்தென்னையோவென்றேருகாற் கண்
ணுன்றிப்பார்த்தனரென்பார், “அவன் செய்கையைநோக்கி” என்றார். இங்
வாறுசுவேதவேந்தனும் யமனெதிர்ப்பட்டபோது சிறிதுமச்சுமற்றலட்சியம்
பண்ணித்தனது சிவபூசையிற்றையிட்டானென்பதை, “பாற்றினஞ்சுழலும்

வெய்யபருப்புடைத் தண்டஞ்சுற்றிக்-கூற்றெதிர்த்திடவுநெஞ்சம் வெருவல
னாகிக்கொன்றை-பூற்றிருந்திழிதேன் காலுமொணியிறைச்சடையோன்பாத
ம்-போற்றி நாண்மலர்கள் தூவிப்பூசுநெயிரிந்தானன்றே” என்னுங்குட்பு
ராணச்செய்யுளானுணர்க.

இது முதற்பதினெட்டுச்செய்யுட்கள் பெரும்பாலும் முதற்சீர்மாச்சீரு
ம் ஏனெனும் றுசீர்களும் வினச்சீருமாய்வந்த அளவடிநான்குகொண்டகலிவி
ருத்தங்கள் (உஉக)

அன்னலேயிலந்தகன்மைந்தநீ
பென்னினைந்தகையாவதியற்றினை
முன்னையுழின்முறைமையுமுக்கணன்
சொன்னவாறுத்துடைத்திடலர்குமோ.

(இ-ள்) அன்னலேயில்-அந்தச்சமயத்தில், அந்தகன்-யமராசன்,
(மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரைநோக்கிச்சொல்லுவான்) மைந்தநீ என்நினை
ந்தனை-பாலகனைநீ! என்ன எண்ணினாய்! யாது இயற்றினை-எதனைச்செய்
கின்றாய்! முன்னை ஊழின் முறைமையும்-பழமையான விதியினொழுங்கை
யும், முக்கணன்சொன்னவாறு-திரியம்பகரான சிவபெருமான் திருவாய் ம
லர்ந்தருளிச்செய்த (பதினாறுவயசில் மரணமென்ற) படியையும், துடைத்தி
டல் ஆருமோ-நீக்கிவிடுதல்குமொனதோ (கூடாதென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்-எதிர்ப்பறை, யாவது-விரித்தல் முன்னை ஊழ். முற்பிறப்பிற்
செய்தகருமம், அது தப்பாது பயனைப்பயந்தேவிலவது. நீ, இறவாதிருக்க
வேண்டுமென்றெண்ணியவெண்ணத்தாலும், அதுன்பொருட்டுச்செய்த சிவபூ
சையாலும்பயனில்லையென்பான், “என்னினைந்தனை, யாவதியற்றினை” எ
ன்றான். (உஉஉ)

சிறிதுமுழினைத்திண்மையுந்தேர்கிலா
யுறுதியொன்றுமுணர்கிலேபோலுமா
லிறுகியேபிறப்பென்றினவயாரும்
பெறுவான்னுபேசுதல்வேண்டுகமோ.

(இ-ள்) ஊழ்வினைத்திண்மையும் சிறிதும்தேர்கிலாய்-(பாலகனை
நீ!) பழவினையின்வலிமையையுமொரு சற்றுமறியமட்டாய், உறுதி ஒன்றும்
உணர்கிலேபோலும்-உண்மைகளெதொன்றையுமறிந்தாயில்லைப்போலும், இ
றுதி பிறப்புஎன்று இவையாவருப்பொறுவர்-மரணம்சுன்னமென்றவிறற்றை
ப் (பெரியர் சிறியரென்னாது) எப்பாலாரும்டைவார்கள், அன்னதுபேசுதல்
வேண்டுகமோ-அதனைச்சொல்லவும்வேண்டியதோ. (வேண்டாமென்றபடி).

ஓகாரம்-எதிர்மறை. ஆல்-ஏ-அசைகள். தேர்கிலாய், உணர்கிலை-முன்னிலையொருமையெதிர்மறை வினைமுற்றுக்கள். போலும்-ஒப்பில்போலியில்வந்த உரையசை. என் றிவை-செய்வெனெச்சத்திரிபு. மரணசன்னமே நிச்சயமானதென்பான், “உறுதியொன்று முணர்கிலபோலும்” என்றான்.

பீடுசாலும்பெருந்தவர்க்காயினுங்

கடுறாள் தகடுமென்றுன்னிய

நாடிநின்னைநண்ணுகல்பற்றுண

ரட்டவர்க்குமியற்கைபகாருகோ.

(இ-ள்) பீடுசாலும் பெரும்சவர்க்குஆயினுள்-பெருமைசான்றமேலானதவத்தையுடைய முனிவர்களுக்குத்தானென்றாலும், கடுறா இது-சித்தியாகாத மரணத்தைத்தவிர்த்தலாகிய இக்கருமம், கூடும் என்று உன்னி- (நமக்குச்) சித்தியாகுமென்று நினைத்து, நாடி இன்னணம் நண்ணுதல்-விரும்பி இவ்வாறு (சிவபூசையில்) இருத்தல், சுற்று உணர் ஆடவர்க்கும்-(நூல்களைக்) கற்றறிந்த (புத்திசாலிகளான) ஆண்மக்களுக்கும், இயற்கையது ஆகுமோ-நீதியாகுமோ. (ஆகாதென்றபடி) (எ-று)

ஓகாரம்-எதிர்மறை. இன்னணம்-இன்னவண்ணம் என்பதன்மூலம்-உயர்வு சிறப்பும்மையால், பெருந்தவர்க்கஃது கூடுமென்பதும்பெறப்படும்.

நசுனாந்தம்இணையடிமீமிசை

நேசநெஞ்சினைநித்தலுரீபுரி

பூசைவெம்பவம்போக்குவதன்மியான்

விசபாசம்விலக்கவும்வல்லதோ.

(இ-ள்) நசுனாந்தம் இணை அடிமீமிசை-சிவபெருமானாது அருமை யான வுபயதிருவடிகளின்கண், நேசம்நெஞ்சினை-பேரன்புபூண்டமனத்தை யுடையவனும், நீ நித்தலும்புரிபூசை-நீ நித்தியமும்செய்யாரின்ற சிவபூசையானது, வெம்பவம்போக்குவது அன்றி-கொடுமையானபாவத்தை நீக்குவதொன்றல்லாமல், யான் விசபாசம்விலக்கவும் வல்லதோ-(உன்மேல்) நான் எறியும் யமபாசத்தை நீக்குவதற்கும் வல்லமையையுடையதோ, (இல்லையென்றபடி) (எ-று)

ஓகாரம்-எதிர்மறை. நெஞ்சினை-முற்றெச்சம். நித்தல், நித்தம் என்பதன்போலி, பவம்-என்பதற்கு இனிவரும்பிறப்பு எனப்பொருள்கோடலுமாம். சிவபூசையால் மரணத்தைத்தவிர்த்தமுடியாதென்றானென்பதாம், (உகூ)

சிந்துவின் கட்செறிமணலெண்ணினு
முந்துவானத்துடுகினைபெண்ணினு
உந்தமின்றிடுவாணையின்மாண்டிடு
மிந்திரன்றினைபெண்ணிடலாகுமோ.

இ-ள் சிந்துவின் கண்ட்செறிமணல் எண்ணினும்—கடற்கரையின்கண் மிக்கிருக்கின்ற மணல்களைத்தான் (இவ்வளவென்று) எண்ணிமதித்தாலும் உந்துவானம் உடுவினை எண்ணினும், உபர்ந்த ஆகாயத்தின்கணுள்ளநட்சத் திரங்களைத்தான் (இவ்வளவென்று) எண்ணி மதித்தாலும், அந்தம் இன்றி—அளவில்லாமல், என் ஆணையின் மாண்டிடு—என்னுடைய ஆக்கினையாலிற்று போகும், இந்திரந்தனை எண்ணிடல் ஆகுமோ—செய்யவந்திரர்களை (இவ்வளவென்று) எண்ணிமதித்தல்முடியுமோ, (முடியாதென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. அத்து—சாரியை. சிந்து—விட்டவாகுபெயர் இந்திரன்—சாதியொருமை. “இந்திரந்தமை” எனவும் பாடங்கொள்ளலாம். ஒரு இந்திரப்பட்டத்து யமர் பலராகலின், என்னின்மாண்டிடுமென்றோது, “என் னாணையின்மாண்டிடும்” என்றான். (உகச)

இற்றவானவர்தம்மையுமென்னின்

முற்றநானவராகியுள்ளேரையு

முற்றவோதின்முடிவிலதாதலான்

மற்றையோரைவகுத்திடல்வேண்டிமோ.

(இ-ள் (என்னின்—) என்னால், இற்றவானவர்தம்மையும், இறந்த தேவர்களையும், என்னின்—என்னால், நறு உற்றநானவர் ஆகி உள்ளோரையு—இறந்தலையடைந்த அசுரர்களாகவுள்ளவர்களையும், முற்ற ஒதின்—முடிவுபெறச்சொல்லுகின், முடிவு இலது—(அதற்கு ஒரு) முடிவில்லை, ஆகாலால்—ஆகையினால், மற்றையோரைவகுத்திடல்வேண்டிமோ—(என்னால் இறந்த) என்னோர்களை (அளவில்லையென்று, நான்) சொல்லவும்கேண்டிமோ. (சொல்லவேண்டாமென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை. என்னின்—இடைநிலைத்தீபகம், உம்மைகள்—என்னோடுநின்றுகிறப்பு தானவர்—ததுவென்பவளின் புதிரர், தத்திதார்த்தப்பெயர். வரப்பாசாதத்தானும் வல்லமையானும் ஆயுணீட்சியானும் மேம்பட்டுள்ளதே வாகுசர்களைண்ணற்றவர்களிறந்தார்களையாமாகின், இவற்றுகொன்றைத்தானுங்கிஞ் சித்தம்பெறாத மானுடர்களையென்கொல்லவேண்டிமென்றெனன்பதாம். இவ்வாறு, கூட்புராணத்தினும், “தண்ணறந் துளவோன்செய்ய தாமரைப்பொகுட்டுமேலோன் விண்ணவரியக்கர்சித்தர் முனிவரர் விஞ்ச

வேந்த-ரெண்ணிலரென்கைப் பாசத்தாருயிரிந்தாரென்னின்-மண்ணுறமு
னிதனோவென்பாசத்தை விலக்கவல்லான்.” என வருதல்காண்க. இச்செய்
யுள் தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறென்னு மலங்காரம், அஃதாவது
ஒருபொருளைச்சொல்லி அதுவாயிலாகமற்றொருபொருளைச்சாதித்தல். உகடு

கனக்குமுண்டகக்காமருகண்ணினான்

றனக்குமுண்டுசதுர்முகற்குண்டுமற்

றெனக்குமுண்டுபிறப்பிறப்பென்றிடி

னுனக்குமுண்டென்றுரைத்திடல்வேண்டுமோ.

(இ-ள்) பிறப்பு இறப்பு-சன்னமும் மரணமும், கனக்கும், பெருமையையுடைத்தாகும், முண்டகம் காமருகண்ணினான் தனக்கும் உண்டு-தாமரைமலர்போன்ற அழகிய கண்களையுடையவிட்டுணுமூர்த்திக்குமுளது, சதுர்முகற்கு உண்டு-என்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவருக்குமுளது, மற்றைய, மற்றைய, எனக்கும் உண்டு-சங்கரிக்கின்றவனாகிய) எனக்குமுளது, என்றிடி-என்றுசொல்லுகில், உனக்கும் உண்டு என்று உரைத்திடல்வேண்டுமோ-அற்பமானுடனாகிய) உனக்குமுளதென்று சொல்லவும்வேண்டுமோ. (வேண்டாமென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்-எதிர்மறை. பிறப்பிறப்பு-உம்மைத்தொகை. தனக்கும், எனக்கும்-என்றதன்கண் உம்மைகள்-எச்சத்தோடியர்வு சிறப்பு. உனக்கும்-என்றதன்கண் உம்மை-எச்சத்தோழிவுசிறப்பு. காமரு-தொகுத்தல்விகாரம். காமம்-ஆசை, அது அழகுக்கு ஆகுபெர். படைத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையிற்று மதிகாரிகளான முத்தேவர்களுக்கும் சன்னமரணமுண்டாயிருந்தபோது, அற்பமானுடனாகிய உனக்குண்டென்பதையேன் சொல்லவேண்டுமென்றென்பதாம். இதுவும்மேலையலங்காரம். (உகடு)

வாசமாமலரிட்டுவழிபட

வீசனார்முன்னெனக்கருள்செய்தன

வாசிலா கிவ்வரசியசேந்திய

பாசஞலம்படைமழுத்தண்டமே

(இ-ள்) ஆச இலா-குற்றமில்லாத, இ அரசியல்-இந்த அரசாட்சியும் வந்திய-நான் பிடித்திரா நின்ற, பாசம் ஞலம் மழுதண்டம்படை-பாசமும் ஞலமும் மழுவும் தண்டமுமாகிய படையாளரும், வாசம்மாமலர் இட்டுவழிபட-நறுமணங்கமழுகின்ற பெருமைபொருந்திய புட்பங்களைச்சாத்தி (யருச்சித்து) வழிபடாநிற்ப, ஈசனார் முன் எனக்கு அருள்செய்தன-சகலமென்மைகளையுமுடைய சிவபெருமானாராதியிலே யடியேனுக்குத்தந்தருள்ப்பட்டன.

ஏகாரம்—தேற்றம், முன்—காலமுன். ஆர்—உயர்த்தற் கண்வந்தது, பாச ன்ஞலம்—என்பதும்பாடம். படை—சேனையுமாம். அரசியல்—அதிகாரநிலை. இ வைகள் பழுதாகாதென்றான் என்பதாம். (உக௭)

தேவர்காப்பினுஞ்செய்தனிக்தீறுசெய்
மூவர்காப்பினுமொயம்பினராயினே
ரேவர்காப்பினுங்காத்திடனின் றுசின்
னாகொண்டன் றிமீண்டுமகல்வனே

(இ—ள்) தேவர்காப்பினும்—(மார்க்கண்டேனே, உன்னை) தேவர்கள் தா ன் (வந்து) பாதுகாத்தாலும், செய்து அளித்து ஈறுசெய்—படைத்துக்காத்து அழிக்கின்ற, மூவர் காப்பினும்—(பிரமலிட்டுணுருத்திரனாகிய) திரிமூர்த்திக ள்தான் (வந்து) பாதுகாத்தாலும், மொயம்பினர் ஆயினேர் ஏவர் காப்பினும் —(மற்றும்) வலிமையுடையவர்களாகிய யார்தான் (வந்து) பாதுகாத்தாலும் காத்திட—காக்கக்கடவர், இன்று நின் ஆலிகொண்டு அன்றிமீண்டும் அகல்வ னே—(நான்) இன்றைக்கு உனது உயிரைக் கொண்டேயல்வாமல் திரும்பி யும்போவேனே, (போகேனென்றபடி) (எ—று)

ஒகாரம்—எதிர்மறை, காத்திட—அகரவீற்று வியங்கோள், செயவெனும் வாய்பாட்டு நிகழ்காலவினைமெச்சமாகக்கொண்டு, அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நிற்கையிலே. எனப்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும், இடு—துணிவுப்பொ ருனது, நின்னாவி—அபேதப் பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை, (உக௮)

துன்பமென்பது கொள்ளலேருவித
னன்பராயினுமந்தம்வந்தெய்திடிற்
றென்புலந்தனிற்சேர்த்துவன் றிண்ணமே
பென்பினீயினியேகென்றியும்பலும்.

(இ—ள்) துன்பமென்பது கொள்ளல்—(இதனாலே, நீ) வருத்தமென்ப தைச் சற்றுமடையவேண்டாம்; ருவிதன் அன்பர் ஆயினும்—சிவபெருமானது மெய்யடியார்களாகத் தானிருந்தாலும்; அந்தம்வந்துஎய்திடின—(ஆயுளின்) முடிவுநாள்வந்து சேர்ந்துவிட்டால், தென்புலந்தனில் சேர்த்துவன்—(அவர் களை, நான்) யமபுரத்தின்கண்சேர்ப்பேன், திண்ணமே—(ஒஃது) சத்தியமே யாம், நீ இனி என்பின் ஏகு என்று இயம்பலும்—(ஆகையால், மார்க்கண்டேனே) நீ இப்பொழுது எனதுபின்னே வாக்கடவையென்று (யமராசன் முறைப்பித் துச்) சொல்லுதலும். (எ—று)

கொரம்—தேற்றம். திண்ணம்—அம்விசுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். தென் திசைக்கணுள்ளவாகலின் தென்புலம்என்றான்யமபுரத்தை. அது, சமனாவதி. புண்ணியவசத்தரும், முதலினியமபுரஞ்சென்று, பின்னரே மேலுலகங்களுக் குச் சேறலு முண்மையான்,” சூலிதனன்பராயினுந், தென் புலந்தனிற் சேர்த்துவன்” என்றான். இதனை,” அன்னமுதக மாவசவமாடைகுடைக ட்டி வையசின—மென்னு மிவைகளிரு நான்குமீயிற்பிரேத பதியிரங்குஞ்—சொன்னபடியே மற்றுமுளதானம் புரிவார்துயரகலத்—துன்னுவார்களிய மபுரியதன்பின்னடைவாறுதறக்கமுமே,” எனவருஞ்சிவதருமோத்தரச் செய் யுளானுமுணர்க. நேரே சிவபதமடையும், சிவத்தோடு அனன்னிய பதத்தி லுற்ற மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரையும், மற்றையபுண்ணியமுடையாரைப் போல் மதித்திங்நனங்கூறியது, இவனத்திகாரமயக்கமென்க. (௨௩௯)

மைந்தனாகதுகேட்டுமறலிகே
 ளொந்தையாரடியார், கமக்கில்லையா
 வந்தமென்பதண்டாயிலுநின்புரம்
 வந்திடாள்வெள்ளிமால்வரையேகுவார்.

(இ-ள்) மைந்தன்—(மார்க்கண்டேயமுனிந்திரராகிய, வாற்சல்லிய) பா லகரானவர், அதுகேட்டு—(யம, தன்மன் சொன்ன) அந்தவார்த்தையைகேட்டு (தாங்குறுகின்றனர்) மறலிகேள்—யமனேகேட்பாயாக, எந்தையார் அடியார் தமக்கு—எங்கள்பரமபிதாவான சிவபெருமானுருடைய மெய்யடியார்களுக்கு, அந்தம் என்பது இல்லை—முடிவுநாளென்று சொல்லப்படுவதொன்றில்லை’ உண் டெனினும்—(ஒருசமயம்) உளதேயாமாகிலும், நிற்புரம்வந்திடார்—உனதாகிய யமபுரத்திற்கு வரமாட்டார்கள். மால்வெள்ளிவரைஎருவார்—மகிமையானகயி லாமலைக்கேசெல்வார்கள் (௭-று)

ஆங்கு, ஆல்—அசைகள், ஆர்—உயர்த்தற் கண்ணது, மறலி—அண்மை விளியாகலினியல் பாயிற்று. வரை—கணு, அதுமூங்கிலுக்காய் பின்மலைக்கா னமையின், இருமடிஆகுபெயர். மேற்செய்யுளில், “இயம்பலும்” என்பது, இச்செய்யுளில், “மைந்தன் அதுகேட்டு” என்பதனோடியும். சிவனடியா ராகிய தவத்தர்களுக்கு மாணியில்லையென்பதை,” வெஃகு, நெடுமபொருள் பல்வுங்கொள்வர் நித்தராயுறைவர்” என இந்நூலின் மேற்கூறுமாற்றானும், அவர்சிவபதத்தையே சேர்வாரென்பதை,” சிற்றறிவுனைத்தும் போக்சியவ் வறிவெனச் சிவபோதம்—விரிந்துதோன்றுநெஞ்சுடையவித்தகரே மேன்மை யானும்மெய்ப்பதம்பெறுவார்” எனவருந் திருவாதவூரடிக ள்புராணச்செய்யு ளானுமுணர்க. (௨௪௦)

அனையர்தன்மையறைகுவினங்கவர்

புனிதமாதவராயினும்பொற்புடை

மனையின் வாழ்க்கையின் மல்கினராயினும்

வினையினீங்கியவீட்டின் பமெய்துவார்.

(இ-ள்) அனையர்தன்மை அறைகுவின—அந்தச்சிவனடியார்களுடைய நிலைமைகளை (நீயுணர்ந்துய்தற்பொருட்டு, நான்) சொல்லுவேன், (எங்ஙன மெனின்) அவர் புனிதமாதவர் ஆயினும்—அவர்கள் சுத்தமானமகாதவத்தையு டையவர்களாக இருந்தாலும், பொற்புஉடை—பொலிவுபொருந்திய, மனையின் வாழ்க்கையின் மல்கினர் ஆயினும்—இவ்வாழ்க்கைக் கண்ணமுத்தினவர்களாக இருந்தாலும், வினையின் நீங்கிவீட்டுஇன்பம்எய்துவார்—வினைகளினின்று மொழிந்து அந்தமோட்ச இன்பத்தைப் பெறுவார்கள் (எ-று)

ஆங்கு-அசை, “வினையின்” என்பதன்கண் இன்—நீக்கப்பொருளில்வ ன்த ஐந்தனுருபு மல்கல்—அர்த்தகாமியங்களினமுந்துதல் “மன்னினர்” என் பதும்பாடம். சிவனடியார்கள், எப்பொழுதுமோரே மனமுடையராகலான், அவர்கள், துறவறத்துநின்றாலும், இல்லறத்துநின்றாலும் தப்பாது வீடுபேற் றையடைவார்கள், துறவறம் இல்லறமென்றபேதம் அவர்க்கில்லை என்றாரெ ன்பதாம். (உசக)

வாதந்தீர்கடர் தன்னையுமெண்ணுமைம்

பூதந்தன்னையும்போ திகன்றன்னையும்

பேதஞ்செய்வாற்பிறப்பொழித்தோரவர்

பாதஞ்சேர்தல்பரபதஞ்சேர்வதே.

(இ-ள்) வாதந்தீர்கடர் தன்னையும்—குற்றம் நீங்கிய (சூரியன், சந்திரனா கிய) இருசுடர்களையும், எண்ணும் ஐம்பூதத்தன்னையும்—(பிருதுவி, அபபு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்று) எண்ணுகின்ற பஞ்சபூதங்களையும், போதிகன் தன்னையும்—ஆன்மாணையும், பேதம்செய்வார்—(பரப்பொருளல்லவென்று) ப குத்துப்பரப்பொருளைத்தெளிவார்கள், பிறப்பு ஒழித்தோர்—சுன்னமரணங்க ளைநீக்கிக்கொண்டவர்கள், அவர் பாதம்சேர்தல்—(அங்ஙனமான) சிவனடி யார்களுடைய பாதங்களையடைதலே; பரபதம்சேர்வதே—சிவபதத்தையடை வதாரும். (எ-று)

ஈற்றேகாரம்—தேற்றம். சேர்தல்—என்பதன்கண் தேற்றேகாரம்மொக்க து, உபலக்கணத்தான், மாணமுமுடன்கொள்ளப்பட்டது, பரபதம்—விதியீற் றப்படிணர்ச்சி, மேலான இடமுமாகம். போதம்—அறிவு; ஆதனையுடைவன், போ திகன். சேதனன் என்னும் ஆன்மாவின்பெயருமிப்பொருளது. படிப்தம்சேர்வ

து அவர் பாத்துச்சேர்தல், என்றது உபசாரம். சூரியன், சக்திரன், பிருதுவி, அர்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், ஆன்மா என்ற எட்டுமே சிவபிரானது திருமேனியாகலானும், அவைகளுட்டனையுப்பிரித்துச் சிவத்தைத் தெளிபவரே மேலான சிவனடியாராகலானும், அவ்வடியாரும் சிவபிரானுன்னியமற்று. அன்னனிமமாகவினக்கு வராகலானும் இங்ஙனங்கூறினரென்க. சிவபிரான் துவைகளுட்டையுச் திருமேனியாகவுடையாரென்பதை, "போற்றி மென்மேலும் பொய்யுநர் மைமாத்கொள்ளும் வள்ளல்-போற்றிநீன்பாதம் போற்றி நாகனே போற்றிபோற்றி-போற்றிநீன்கருணைவெள்ளப் புதுமது புவனநீர்நீர்-காற்றியமான்வானமிருகடர்க்கடவுளானே" என்னும் மணிவாசகப்பிரானருள்வாக்கானுணர்க. இயமானன்-ஆன்மா. இன்னும், பதிபசுபாசகாகியதிரிபதார்த்தங்களையும் பகுத்துணர்ந்து, நிஷ்களங்கரூபியான சிவமேவானே பரம்பவரே சுண்ணாம்புமற்ற மெய்யடியார்கள் எனப்பொருள்கோடலுமென்று, சுடர்-பதி, கீழ்சூர்-பாசம், போதிகன்-பசு. பஞ்சபூதங்களின் விசாரமே பிரபஞ்சமாகலான், காரணத்தைக் காரியமாகவுபசரித்து பாசத்தை, கீழ்சூர் மன்னார், "பற்றியதொடர்பையுமுயிரையும் பகுத்-திற்றெனவுணர்கில மேதந்தீர்கிலம்" என இத்தூவின் மேற்கூறியது மிதுபற்றியென்க.

(உசஉ)

உன்னை பெண்ணல்லரும்பரையெண்ணலர்
மன்னை பெண்ணலர் மாமலர்ப்பண்ணவன்
மன்னை பெண்ணலர் தண்டுள்வோனையும்
பின்னை பெண்ணலர் பிஞ்ஞகனன் பிஞேர்.

(எ-ள்) பிஞ்ஞகன் அன்பிஞேர்-முத்திசாதனரான) சிவனடியார்கள், உன்னை எண்ணலர்-உன்னையும் (ஒருபொருளாக) நன்குமதிக்கமாட்டார்கள், உம்பரை எண்ணலர்-தேவர்களையும் நன்குமதிக்கமாட்டார்கள், மன்னை எண்ணலர்--(அத்தேவர்களுக்கு) அரசனான இந்திரனையும் நன்குமதிக்கமாட்டார்கள், மாமலர் பண்ணவன் தன்னை எண்ணலர்-சிறந்த தாமரைப்பூவிலிருக்கின்ற பிரமாவையும் நன்குமதிக்கமாட்டார்கள், பின்னை--(இவர்களை) அன்றி, தண்டுவளவோனையும் எண்ணலர்-குளிரந்த துளவமாலையைத் தரித்த விட்டுணுமூர்த்தியையும் நன்குமதிக்கமாட்டார்கள். (எ-று)

உம்மை-உயர்வுசிறம்பு. உம்பர், மன்-ஆகுபெயர்கள். பின்னையென விடைச்சொற்பெய்துபிரித்தார், தேவர்க்குட்டிருமால் சிறந்தமையின். பிஞ்ஞகன்-தலைக்கோலத்தை யுடையவன்-சிவபெருமானொருவர்க்கே யாட்பட்டுக் கழிபெருஞ் சுவையோடுறுதி பயக்கும் பேரின்பபுகர்ச்சிக் கணிற்றுகந்தது வருணிகளான சிவனடியார்களுக்கு, அழிதன் மாலையவாயதொழில்களின்

கணின்று பிறந்திற்றுழனும் தேவர்கள் துரும்புபோற்றோற்றுவரகையின், அவர், யமனோ, அரிபிரமேந்திராதிவானோ ரொருவனாயுமெண்ணலரென்றார். இதனை, “நாமார்க்குங் குடியல்லோ நமனையஞ்சோ நரகத்திலிடர்ப்படோ நடனையல்லோ மோமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோ மின்பமே யெந்நீளுந் துன்பமில்லை, தாமார்க்குங் குடியல்லாத்தன்மையான சங்கரனத் சங்கவெண் குழையோர்காதிற், கோபாற்கே நாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்மலர்ச் சேவடியிணையேகுறுகினோமே” என்னுமாளுடைய வரசுகளருள்வாக்கானு முணர்க. , (உசக)

நாதன் தன்னையுநாதன தம்புயப்
பாதஞ்சேர்துபரவினர்தம்மையும்
பேதஞ்செய்வதுபேதமைநீரென
வேதங்கூறும்விழுப்பொருள்பொய்க்குமோ.

(இ-ள்) நாதன் தன்னையும்—(எப்பொருட்குமிறைவராகிய) சிவபெருமானையும், நாதன் அது அம் புயம் பாதம்சேர்த்து—அந்தச் சிவபெருமானது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைச் சரணடைந்து, பரவினர்தம்மையும்—வழிபட்டமெய்யடியார்களையும், பேதம்செய்வது—ஒன்றாகக்கருதாமல், இரண்டாகப் பிரித்தெண்ணுவது, பேதமை நீர் என—அறியாமைத்தன்மையாகுமென்று, வேதம்கூறும் விழுப்பொருள்பொய்க்குமோ—வேதங்கள் முறையிடுகின்ற சிறந்தபொருளானது பொய்பாடுமோ, (எ-று)

ஓகாரம்—எதிர்மறை. நீர்மை—நீர் எனவும், விழும—விழு எனவு மீறுகெட்டுமின்றன். அம்புயம்—நீரில்தோன்றுவது. அம்பு—நீர். சிவத்தையுமடியாரையுமொன்றாகமதிக்கவேண்டுமது பரிதமென்பதுகருத்து. இருவினையொப்பச்சத்தி நிபாதத்தையடைந்து, சிவஞானத்தாற் பசுசுரணங்கெடப் பாசநீங்கிச் சிவமாகவிளங்குவோரெமெய்யடியாராகவின், அவரையும் சிவத்தையுமிரண்டாகப் பிரித்தெண்ணுவது பேதமெத்தன்மையென்றார், மெய்யடியார்தாமே சிவமாகவிளங்குவரென்பதை, திருமந்திரத்து, “இருவினையேரொப்பிலின்னருட்சத்தி, குருவெனவந்து குணம்பலநீக்கித், தருமெனுஞானத்தாற்றன்செயலற்றார், றிரிமலந்தீர்த்து சிவனவனோமே” என்னுஞ்செய்யுளானும், சிவனையுமடியாரையுமொன்றாக மதிக்கவேண்டுமென்பதை, “எவரேனுந்தாமாக விலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுங்கண்டாலுங்கி, யுவராதேயவரவரைக்கண்டபோதிலுந் தடிமைத்திறனினீந்தங்குவந்துநோக்கி, யிவர் தேவரவர்தேவரென்றுசொல்லி யிரண்டாட்டாதொழிந் தீசன்றிறமேபேணிக், கவராதேவரொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே கன்றப்பூர் நதெறியைக்காணலாமே” என்னுமாளுடைய வரசுகளருள்வாக்கானும்; இன்னும், பிரபுலிங்க

லீலை, “சங்கமந்தனக்கொருசாதியுன்னினி, னங்கையினமர்தருமர்தரு முன்னினி, சங்கரனெடுசுரந்தம்மில்வேறெனு மங்கவனறிவருமன்றமுங்குவான்” என்றுஞ்செய்யுளானு முணர்க. (உசச)

செம்மையாகியசின்னையர்சீரியோர்
வெம்மையென்பதைவிட்டிவிளங்கினோர்
தன்மையுந் துறந்தேககலின்றவ
நிம்மையதனினுமின்பத்தைமேவுவார்.

(இ-ள்) செம்மை ஆகியசின்னையர்—(கொட்டமின்றி) நேர்மையான நல்வழியிற்செல்லுந் மனத்தையுடையவரும், சீரியோர்—(பகைமுதலியவில்லாத) சிறப்பையுடையவரும், வெம்மை என்பதைவிட்டிவிளங்கினோர்—கொட்டையென்பதைவிட்டு விளங்குகின்றவரும், தன்மையும் துறந்தே தலைநின்றவர்—நானெனச்சென்னும் அகங்காரமகாரங்களைநீங்கி மேலான நிலையில்நின்றவருமாகிய சிவனடியார்கள், இம்மைதன்னினும் இன்பத்தைமேவுவார்—(மறுபிறப்பின்பாத்திரமன்றி) இப்பிறப்பினும் பேரின்பத்தைப்பெறுவார்கள். (எ-று)

இம்மைதன்னினும், என்பதன்கணும்மை—எச்சத்தோடிழிவுசிறப்பு. சிவனடியார்கள், பற்றற்றவராகலானும், பற்றற்றவிடமே வீடாகலானும், தேகத்தோடிருக்கும்பொழுதே சீவன்முத்தராய் விளங்குவரென்பார், “இம்மைதன்னினுமின்பத்தைமேவுவார்” என்றார். இதனை, “ஆராவியற்கையவாரீப்பின்நிலையே, பேராவியற்கைதரும்” “அற்றதுபற்றெனில், உற்றதுவீதியிர்” என்பவற்றானும், “சித்தாந்ததேசிவன்நன்றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்செனனமொன்றிலே சீவன்முத்தராக, வைத்தாண்டு மலங்கமுவிஞானவாரிமடுத்தானந்தம் பொழிந்துவரும்பிறப்பையறுத்து, முத்தாந்தப்பாதமலர்க்கீழ்வைப்பென்று மொழிந்திடவுமுலகரொல்லாமுர்க்கராகிப், பித்தாந்தப்பெரும் பிதற்றுப்பிதற்றிப் பாவப்பெருங்குழியில் வீழ்ந்திவெரிதுவென்பியராந்தி.” என்பதனானு முணர்க. (உசக)

இன்மையாலதியாண்டுமில்லாதவர்
நன்மையென்பதியல்பெனநண்ணினோர்
புன்மையானபொருள்விரும்பாவார்
தன்மையாவேசாற்றவல்லார்களே.

(இ-ள்) இன்மையாண்டுமில்லாதவர்—நீமையை (மனம் வாக்குகாயமாகிய) எவ்விடத்துமில்லாதவரும், நன்மை இயல்பு என நண்ணினோர்—நன்மையையில்பாகப்பெற்றவருமாகிய சிவனடியார்கள், புன்மை ஆனபொருள்

விரும்பார்—இழிவானபொருள்களே தொன்றையுமபேட்சிக்கமாட்டார்கள், அவர் தன்மை—(ஆகலின்) அச்சிவனடியார்களின் மேன்மைத்தகைமைகளே யெல்லாம், சாற்றவல்லார்களாயாவர்—எடுத்துக்கூறத்தக்கவல்லமையையுடைய வர்யாவர். (ஒருவருமில்லென்றபடி) (எ-று)

ஏகரங்கள்—அசை. ஆவது, என்பது—பகுதிப்பொருள்விகுதிகள். எழு வாயின்சொல்லுருபெனினுமாம். யாவரென்னும் வினாவிற்குறிப்பீண்டெ திர்மறை. கள்—விகுதிமேல்விகுதி. புன்மையானபொருள்—அநித்தியமானவ ஸ்து. சிவனடியார்கள், தீரமையை, சிந்தித்தலும், பேசுதலும், செய்தலும்செ ய்யாதவரென்பார், “இன்மையாவதியாண்டிமில்லாதவர்” என்றார். (உசசு)

வேறு.

அன்றா தன்மையோர்கிலைவையத்தவர்போல
உன்னோன்றாங்கவர்க்கப்பாலுறுகின்ற
வென்னாவிக்குந்தீங்குவினைந்தாயிவையெல்லா
முன்னாவிக்குமித்தலைமைக்குமொழிவன்றோ.

(இ-ள்) அன்றா தன்மை ஒர்கிலை—(யமனே, நீ) அத்தகையசிவ னடியார்களது (சிறப்புற்ற) செயல்களையறிகின்றிலை, வையத்து அவர்போல உன்னோன்றாய்—(அவர்களையும்) பூமியின்கணுள்ள சாமானியமாதர்களைப் போல எண்ணுகின்றாய், அவர்க்கப்பால் உறுகின்ற என் ஆவிக்கும் தீங்குந் தினைந்தாய்—அவ்வடியார் பகுப்பிலிருக்கின்ற எனது உயிருக்கும் தீமைசெய்ய க்கருதினாய், இவை எல்லாம்—இந்தச்செய்கைகளாயவும், உன் ஆவிக்கும்— உனது உயிருக்கும், இதலைமைக்கும்—(உனது) இந்த அதிகாரத்துக்கும், ஒழிவு அன்றோ—கேட்டைவினைவிப்பனவல்லவோ. (எ-று)

அன்றோ—தேற்றம். ஆங்கு—அசை. என்னாவி, உன்னாவி யென்பனவ பேதப்பொருளில்வந்த வாரும்வேற்றுமைத்தொகைகள். “இவை ஒழிவன் றோ” என்பது, காரணம் காரியத்தில்வந்த உபசாரம், “தேர்கிலை” என்பது ம்பாடம். வையம்—(பொருள்களை) வைக்குமிடம். “அவர் தம்பாலுறுகின்ற” என்பதற்கு அடியார்க்கடியவரை இருக்கின்றவெனப்பொருள் கொள்ளினு ம்பொருந்தும். சிவனடியார்களிடத்துச்செல்வாயேல் அப்பொழுதேயுனக் குக்கேடு சம்பவிக்குமெனமேலே சிவபெருமான் கட்டளையிட்டிருத்தலின், “இவையெல்லாமுன்னாவிக்குமித்தலைமைக்கு மொழிவன்றோ” என்றார்.

இதுமுதற் பத்துச்செய்யுட்கள்—பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீர்விளச்சீரு ம், ஐந்தாஞ்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், ஒழிந்த மூன்றும்மாச்சீர்களுமாய்வந்த நெடி லடி நான்குகொண்டகவிநிலத்துறைகள். (நெடிலடி—ஐஞ்சீரடித்துநிற்பது.

திதா கி ன் ற வா ச க மெ ன் ற ஸ் செ ன் கே ட் க
மோ தா கி ன் று ய் மே ல் வரு மு ற் ற மு ண ர் கி ல் லாய்
பே தா ய் பே தா ய் நீ யி லி ணி ற் க ப் பெ று வா யோ
போ தா ய் போ தா யெ ன் று ரை செய் தா ன் புகி ரில் லான்.

(இ-ள்) தீ து ஆ கி ன் ற வா ச கம்—கொடுமையாகியவார்த்தையை, என் த
வ் செ லி கே ட் க ஓ தா கி ன் று ய்—என்னுடைய காதுகளுக்கேட்கும்படியாகச் சொ
ல்லுகின்றாய், மேல்வரும் ஊற்றும் உணர்சில்லாய்—(இதனால், உனக்கு)
இனிவரப்போகின்ற கெடுதலைப்பற்றிகின்றிலை, பேதாய் பேதாய்—அறிவி
ல்லாதவனே! அறிவில்லாதவனே! நீ இவண் நிற்கப்பெறுவாயோ—நீ யிவ்விட
த்தில் நிற்கத்தக்கவனாவாயோ. போதாய் போதாய் என்று உரைசெய்தான்
—(கூண்ப்பொழுதுமின்றி நிலமாம்) போய்விடு போய்விடு என்று கூறி
ஞர். புகர் இல்லான்—குற்றமில்லாத மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர் (எ-று)

ஓகாரம்—எதிர்ப்பறை, ஊறு—இடையூறு. இது, அம்முச்சாரியைப்பெற்று,
நகரவொற்றிரட்டி ஊற்றாமெனநின்றது. இவண் என்பதன்கண் அகன் விசு
தி இடப்பொருளுக்கும் வழுவதனாகுபு. பேதாய்—ஈறுதிரிந்தவிலி. “பே
தாய் பேதாய்” என்னுயடுக்கு இகழ்ச்சியினும், “போதாய் போதாய்” என்
னுயடுக்கு அலட்சியத்தினும் வந்தன. வாசகம். வடமொழி.

சிவனடியார்களோடெதிர்ந்துக்கடிந்து கூறல் சிவத்துரோகமென்பார்,
“தீதா கி ன் ற வா ச கம்” என்றும், அதனாற்பின் கண்டிக்கப்படுவையென்பார்,
“மேல்வருமுற்றமுணர்கில்லாய்” என்றும், இது பாவமென்பது மலையிலக்கு
ப்போலிருக்கவும் நீ, யறியாத அஞ்ஞையாயிருக்கின்றாயென்பார், “பேதாய்
பேதாய்” என்னும், சிவசுந்திதானத்துடையவிகணித்தத்தகாதென்பார், “நீ யவ
ணிற் கப் பெ று வா யோ” என்றும் கூறுஞர்.

யமகணங்கள், சிவனடியாரைக்கண்டபோது, அவர் பக்கத்தினுமணுகா
து தூரத்தேறின்று துதிசெய்துகொண்டுபோய்விடல்வேண்டுமென்று ஆளு
டையவரசுகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிச்செய்த, “படையும் பாசமும்பற்றிய
கையினீ, ரடையன் பின்னமதிசனடியரை, விடைகொளூர்தியினையடியார்
குழாம், புடைபுகாது நீர் போற்றியேபோயினே” இதுவுமிதுபற்றியென்க.

கே ட் டா ன் மை ந் தன் கூ ரிய மா ற் ற ங் கி ள ர் செ ந் தீ
யூ ட் டா ரி ன் ற க ண் ணி ன் ன யா ன ச் ச று மா ற் ற ல்
கா ட் டா கி ன் று ய் ந ட் மு யி ர் கூ ற் ற ன் கை க் க கொ ள் ள
மா ட் டா னெ ன் றே ரெ ய ண் ணி னை கொ ள் லோ வ ளி யி ல் லாய்.

(இ—ள்) மைந்தன் கூறியமாற்றிற்கேட்டான்—(இப்பெற்றித்தாய், சிவ பிரானது வாற்சல்விய) பாலரான மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர் சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டவளுகிய யமதன்மராசன், கிளர்ச்செம் தீ ஊட்டாநின்ற கண்ணினன்—விளங்குகின்ற சிவந்தகோபாக்கினி பறக்கின்றகண்களையுடையவளாய், வலி இல்லாய்—(மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரைநோக்கி) சற்றும் வல்லமையென்பதில்லாத குழந்தாய் நீ! யான் அச்சமும் ஆற்றல்காட்டாநின்றாய்—நான் பயங்கரமடையும் படியானவல்லமையைக்காண்பிக்கின்றாய், நம் உயிர்—நமது உயிரை, கூற்றன்னைக்கொள்ளமாட்டான் என்று—இந்த யமன் பற்றிக்கொள்ளமாட்டான் தா னென்று, எண்ணினையோ—நினைத்தாயோ. (எ—று.

ஒகாரம்—வினாவோடெதிர்மறை. கொல்—அரசு. ஏகாரம்—தோற்றம். கேட்டான்—வினையாலணையும்பெயர், முற்றெச்சுபாக்கினும் பொருத்தும் கண்ணினன்—முற்றெச்சம், அச்சு—அஞ்சு என்பதன்றிரிபு, நம—தனித்தன்மைப்பன்மை, “கூற்றன்” “ஒரிடம் பிறவிடச்சமுவுமுன்” என்பதனாலவந்த இடவழுவுமைதி, யமனையும் வெல்லவல்ல வலியையுடையவென்பது போதர, “மைந்தன்” என்றார், மைந்து—வலி.

தேவர், அசுரர், அரக்கராதிய வெப்பாலாருமுஞ்சிப்புறத்தரும் பேரற்றலை யுடைவவளுனவென்னை, மாணுடச்சிறுவளுன நீதானை வச்சப்படுத்துபவனென்பான், “யானச்சுறுமாற்றால் காட்டான் நின்றாய்” என்றான். உச்சு

என்றான்வானத்தேதெனவார்க்கதானிலனேரே

நின்றால்வாரானென்றுநினைந்தேநெடுநீலக்

குன்றமுன்னப்பாலகன்முன்னங்கொலைவேலான்

சென்றன்பாசம்வீசுவதற்குச்சிந்தித்தான்.

(இ—ள்) என்றான்—என்றுசொல்லி, கொலைவேலான்—கொலைத்தொழிலமைந்த குலவேலையுடையவளுகிய யமதன்மராசன், வானத்து ஏறு என ஆர்த்தான்—இடியேறுபோல ஆரவாரித்து, இவன்—இந்தச்சிறுவன், நேர் எநின்றால்வாரான் என்று நினைந்து ஏ—(மாறுபாடுகொள்ளாமல்) நேர்மையாகவே (நீதியோடு) நிற்கில் வரமாட்டானென்று நினைத்து, நெடும் நீலம் குன்றம் என்ன பாலகன் முன்னம் சென்றான்—நீண்ட நீல மலைதானென்று சொல்லும்படி மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரது முன்னிலையிற்போய் நின்று, பாசம்வீசுவதற்கு சிந்தித்தான்—யமபாசத்தையறிவதற்கு ஆலோசித்தான் என்று

மேலைச்செய்யுளி“வெண்ணினையோ”வென்பதிச்செய்யுளின் ‘என்றான்’ என்பதனோடமுடியும், என்றான், சென்றான்—முற்றெச்சங்கள்—என்று, ஆர்த்து, சென்று சிந்தித்தானென்க. சிவனடியாராக விருத்தவின் யாதாய் முடி

யுமோ வென்னு மெண்ண முஞ்சிறிதுண்டாயிற் றென்பது போதர, “சிந்தித்தான்” என்றார். (உரு)

எறிந்தான் பாசமீர்த்திடலுற்றானிதுபோழ்தி
லறிந்தான் றுனுமீசனையேத்தியடிநீழ்
பிறிந்தானல்லன் மற்பினியிந்தப்பொருமைந்தன்
மறிந்தான் றேவென் மையோருமருளுற்றார்,

(இ-ள்) பாசம் எறிந்தான் ஈர்த்திடலுற்றான்—(அங்ஙனஞ் சிந்தித்த யமதன்மராசன்) பாசத்தையெறிந்து (சிவவாற்சல்லிய பால்ரான மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரது கழுத்திலிட்டு) இழுக்கத்தொடங்கினான், இது போழ்தில்—இந்தச்சூரியத்தில் (அவசரத்தில்) அறிந்தான் தானும்—அதனையுணர்ந்த சிவஞானியான மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரும், ஈசனையேத்தி—(அடியார் வெண்டிய வேண்டிபாங் குற்றுழியுதவும்) மேன்மையாளரான சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு, அடிநிழல் பிறிந்தான் அல்லன்—அவரது திருவடி நிழலவிடப்பிரியாதிருந்தனர், இமையோரும்—(அதுகண்ட) தேவர்களும், இந்த பொருமைந்தன்—இந்தச் (சிவானுபூதிச் செல்வனை) பெருமையுடைய சிறுவன், இனி மறிந்தான் அன்றோ என்று மருள்உற்றார்—இனி யிறத்துபோனல்லவோ வென்று மயக்கமடைந்தார்கள். (எ-று)

மற்று—வினேமாற்று, அறிந்தான்—இரட்டுறொழிதல். “பிரிந்தான்” என்பது அடிநோக்கி பிறிந்தானெனநின்றது, பிறிந்தானென்பதும் வழக்கென்பாருமுளர், அன்றோ—தோற்றம், உம்மை—உயர்வு சிறப்பு, மறிந்தான்—துணியும், விரைவும், பற்றிவந்தகாலவழுவமைதி” எறிந்தான்—முற்றெச்சம், மேலைச்செய்யுளிற் “சிந்தித்தான்” என்பதை முற்றெச்சமாக்கி, “எறிந்தான்” என்பதனோடுமுடிப்பினுமாம், போழ்து பொழுது என்பதன்மருஉ. நீழல்—நீட்டல்விளரம், இமையோர்—கண்ணிமையாதவர், மமன், கால்பாசத்தை தமது கழுத்திலெறிந்த அவசரத்தில், மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், மனத்தியானிக்க, நாத்துதிசுடற, விங்கத்தைத்தழுவிக்கொண்டு சிவமயமாய் விளங்கினரென்பதாம். (உருக)

ஈர்க்கும்பாசங்கந்தரமுற்றுமிடரில்லா
மார்க்கண்டன்முன்றோன்றினனின் பால்வருதுன்பர்
தீர்க்கின்றாரீயஞ்சலையென்றேதிரையாழிசு
கார்க்கண்டத்துக்கண்ணுகலையன் கழறுற்றான்.

(இ-ள்) ஈர்க்கும்பாசம்—(யமதன்மராசன், எறிந்து) இழுக்கின்ற பாசமானது, கந்தரம் உற்றும்—(தமது) கழுத்தில் விழுந்திருந்தும், இடர் இல்

லா—(அதனற்கிஞ்சித்தும்) ஆபத்தில்லாத, மார்க்கண்டன்முன்—மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரது முன்பாக, திரை ஆழி கார் கண்டத்து கண்ணுநல் ஐயன்தோன்றினன்—அலைகளையுடைய பாற்கடலிற்பிறந்த நஞ்சையடக்கியதிருக்கண்டதையும் நெற்றிக்கண்ணையுமுடைய சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி, நிற்பால்வருதுன்பம் தீர்க்கின்றும்—(மெய்யடிமைத்திறம் பூண்டெம்பாலன்புனைத்தபாலனை) உன்மாட்டுவருகின்றதுன்பங்களை நீக்குகின்றேம், நீ அஞ்சலை என்று—நீ பயப்பாடாதேயென்று, கழுற்றூள்—திருவாய்மலர்ந்தருளிச்செய்தனர்.

(6-11)

இல்லா—சுறுகெட்டபெயரெச்சம், தோன்றினன்—முற்றெச்சம். தூர்—ஆகுபெயர். உற்று உற: எச்சத்திரிபு. கத்தரட்—தலையைத்தர்ப்பது. கம் தலை. ஆழி—ஆழத்தையுடையது. “சர்க்குர்பாசம்” என்பதற்கு இழுக்குத்தன்மையையுடைய பாசம் எனப்பொருள்கொள்ளினும் பொருத்தம்.

யமனுக்கும் வினையைக்கடிந்தருள்புரிந்து, மார்க்கண்டேயமுனிந்திரருக்கும் திருவருள்பாலிக்கும் பேரருளாளரென்பதை யடைமுகத்தான் விளக்குவாராய், “கார்க்கண்டத்துக்கண்ணுதலையன்” என்றார் நஞ்சானது அடர்த்துமேலெழுந்தபோது, அடைக்கலாபுக்க வானவர்களிடத்து மநஞ்சினிடத்தும் விருப்புவெறுப்பின்றி, அத்தேசவர்சைக்கருளுமாயும், நஞ்சின் வெம்மையைப்போக்குமாறும், கண்டத்திலடைத்துவைத் தருள்புரிந்தவாறுபோல ‘அடைக்கலம்புகுத்த மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரிடத்தும், யமனிடத்தும் விருப்புவெறுப்பற்று, அவர்க்கருள்புரியுமாறு, யமனது நானென்னுமானவ மலத்தைக் கெடுத்தருள்புரிவரென்பது உள்ளுறை. இதனை, மேல் “மறைபவன்கணும்” என்னுஞ்செய்யுளிற காண்க. இது, கருத்துடையடையென்னுமலங்காசம்.

(உருஉ)

மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன் மைந்தனுயிர்வாங்கப்
பதைத்தானென்னாவுன்னிவெருண்டான் பதிமுன் றுந்
சிதைத்தான் வா மச்சேவடி, தன் னாற்சிறி துந்தி

புதைத்தான்கூற்றன் கிண்முகில்போன் மன்னுறவீழ்ந்தான்.

(இ-ள்) பதிமுன்றும் சிதைத்தான்—(அவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி செய்த) முப்புரங்களையுழித்தவராகிய சிவபெருமான், மதத்தால் மிக்கான் இவன்—அகங்காரத்தால்மேற்பட்டவனாகிய இந்த யமன், மைந்தன் உயிர்வாங்க பதைத்தான் என்னு உன்னி—(நமது வாற்சல்லிய பாலகனாகிய) மார்க்கண்டேயனது உபிரைக்கவரும்படியதிவிரைவுப்பட்டானென்று திருவுள்ளங் கொண்டு, வெருண்டான்—கோபித்து, வாமம் சே அடிதன்னால்—(தமது) செம்மையான வலது திருவடியினால், சிறிது உந்தி உதைத்தான்—சுற்றேரிட

ஐ உதைத்தருளிஞர், கூற்றன்விண்முகில்போல் மண் உற வீழ்ந்தான்—(உதையுண் டயமதன்மராசன் ஆகாயத்தின்கணுள்ள கரியமுகிலானது (பூமியில்விழுதல்) போல பூமியின் கட்பொருந்தவிழுந்திறத்தான். (எ-று

மற்று—வினைமாற்று. மிக்கான், வெகுண்டான்—முற்றெச்சங்கள். செம்மை, என்னும் பண்புப்பெயர் நறுகெட்டாதிரீண்டு நடுகின்ற மகரம்வகரமாய்த்திரிந்து, சேவ், எனநின்றது. “மகத்தான் மிக்கான் இவன் உயிர்வாங்கமைந்தன் பதைத்தான் என்று,” எனமாற்றி அகங்காசத்தான் மிக்கவனாகிய இந்த யமன் உயிரைக்கவர (அதனால்) மார்க்கண்டேயர் நடுக்கமுற்றாரென்று, எனப்பொருள்கோடலுமொன்று. இப்பொருட்டு “வாங்க” என்பதன்கணகரம் காரணப்பொருட்டு.

இடப்பாதம்சத்திகூருகலான் அதனைக்கொண்டி யமனையுதைத்தவிழுக்காகமுடித்தலின், “வாமம்” என்பதற்கு வலமென்பபொருள்கொள்ளப்பட்டது. “உவா” என்னுமொருமொழி அமாவாசியை, பெளர்ணிமையென்னுமிரண்டினையுமுணர்த்துமாறுபோல “வாமம்” என்பதும் இடம்வலமாகியவிரண்டினையுமுணர்த்துமென்ப, இனி, “வாமச்சேவடி” என்பதற்கு அழகிய செம்மையான (வலது) திருவடி, எனப்பொருள்கொள்ளினும்பொருந்தும்.

விருப்புவெறுப்பற்றகடவுளையீண்டு “வெகுண்டான்” என்றதும், “தந்தையப்பெற்றதத்தம் புதல்வர்கடஞ்சொலாற்றின், வந்திடாவிடினுறுக்கி வளாரினாலடித்துத்தீய, பந்தமுமிடுவசெல்லாம் பார்த்திழற்பரிவேயாகு, மிந்தநீர் முறைமையன்றோவீசனார் முனிவுமென்றும்” என்னுஞ்சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தத்தின்படி, யமனை, வினையைப்போக்கியிரகழிக்கும் பொருட்டுக் கொண்டவன்பேயாகுமென்க.

யமனையுதைக்கவல்லவென்பதும், ஓரிடத்தொருகாலத்தூகைக் கிணையாகிய விரண்டுஞ்செய்யவல்லவென்பதும் போதா, “பதிமுன்றுஞ்சிதைத்தான்” என்றார்.

முப்புரம் செய்தவினையாற்சிகையும் அப்புரத்திருந்த மூன்றகூர்செய்தபுண்ணியத்தால் ரகையுமோரே முறையிற்செய்தவென்பதிவ்வடைக்கருத்து. இதனை, “இகல்பற்றின்றி, மூவரைவிடுத்தொன்னான் முப்புரம் பெரிடித்தமுன்னேன்” என இந்துலாகிரியர் மேற்கூறியவாற்றானுமுணர்க.

இதுவும் மேலையலங்காரம்.

(உருக)

வீழுங்காலத்தம்புயனாதிவிண்ணோர்கள்

வாழ்ந்தன்மைத்தெவ்வுலகென்னுமறுகுற்றார்

சூழும்னெனையார் த்திலதண்டத்தெனாகைபெல்லாங்

சீழும்மேலும்நெக்கனபாருங்கிழிந்தன்றே.

(இ-ள்) வீழும்சாலத்து—(அவ்வாறியமராசன்) விழும்சமையத்தில், சூழும்வேலை ஆர்த்திலது—(அந்த அதிர்ச்சியினால் பூமியைச்) சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சமுத்திரம் (அடங்கி) ஒலியாதிருந்தது, சீழும் மேலும் அண்டம் தொகை எல்லாநெக்கன—சீழும் மேலமாகவுள்ள அண்டகூட்டங்களனைத்தும் விண்டு உடைந்தன, பாரும் கிழிந்தன்று—பூமியும்பிளந்தது, அம்புயன் ஆதிவிண்ணோர்கள்—கமலாசனனாகிய பிரமன்முதலான தேவர்கள், எ உலகு வாழும் தன்மைத்து எவ்நாறு மறுகுற்றார்—(இனி) எந்த உலகம்வாழ்ந்தன்மையையுடையதென்று மனக்கலக்கமடைந்தார்கள். (எ-று)

ஒகாரம்—அசை, கிழிந்தன்று—உடன்பாட்டொருடையிறந்த காலவினைமுற்று. பார்—பார்க்கப்படுவது, பருமையையுடையது. அண்டம்—அண்டாகாரமானது. அண்டம்—முட்டை. (உருச)

பாங்காய்நின்றதானையுமுரும்பகடுந்தா
னெங்காநின்றேபார்மிசைவீழா னிறவுற்ற
திங்காய்நின்றசெய்வீனையாள்சிதைவாகிப்
போங்காலத்திற்சேர்ந்தவாதாமுட்போகாபோ.

(இ-ள்) பாங்கு ஆய்நின்றதானையும்—(யமராசன்) பக்கமாய்ச் (சூழ்ந்து) நின்றசைனியங்களும், ஊருப்பகடு—அவனேறிச்செலுத்தும் (வாகனமான) எருமைக்கடாவும், ஏங்காநின்று—(யமராசன்)வீழ்ந்தமையைக்கண்ட்சங்கொண்டு) ஏக்கமுற்றுகின்ற, பார்மிசைவீழா இறவு உற்ற—பூமியின் கண்வீழ்ந்திறந்தன, திங்கு ஆய் நின்றசெய்வீன ஆளர்—நீமையாகவுள்ளவற்றைச்செய்யும் தீயவர்கள், சிதைவு ஆகி போம்காலத்தில்—அழிவாகிப்போருங்காலத்தில், சேர்ந்தவர் தாமும் போகாரோ—(அவர்களை) அடுத்திருந்தவர்களும்அழிவாகிப்போகமாட்டார்களா. (போயேவிடுவென்றபடி) (எ-று)

ஒகாரம்—உடன்பாடு. இறவு, என்பதில், வு—தொழிற்பெயர் விருதி. பகடு—எருமை ஆண்.

தீயவனாகிய யமனோடுசேர்ந்து வந்தமையின், சேனைகளும் கடாவுயிறந்தனவென்பதாம். தீயாரைச்சேர்ந்தவர்க்கும் தீமையேசம்பவிக்குமென்பதை, “தீயாரைக்காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற, தீயார்கொற்கேட்பதுவுந் தீதேயத், தீயார், குணங்களுரைப்பதுவுந் தீதேயவரோ, டிணங்கியிருப்பதுவுந் தீது.” என்னுமவ்வைவாக்கானும், சிவனடியாராகிய அருந்தவர்க்குக்கேடுகுழக்கருதுபவர், தங்குடியோடுந்தாமுமழிந்தேவிடுவென்பதை, “குன்றன்னா

ருன்றமதிப்பிற்குடிபொடி, நின்றனனார்மாய்வர்நிலத்து” என்னுந்தேவர்வாக்காவமுணர்க. இது வேற்றுப்பொருள்வைப்பென்னு மலங்காரம். (உரு)

அந்தக் காலத்தெம்முயிர்காப்பான னுண்டால்
வந்தக்கூற்றனென் செய்வனென்னாவதொன்னுந்
சந்தப்பாவிற்றோற்றுதல்செய்ததனினின்று
டைந்ததற்கு னுடவெம்பெருமானுமகிழ்வற்றான்.

(இ-ள்) அந்த காலத்து-அந்தச்சமயத்தில், எம் உயிர் காப்பான் அரண் உண்டு-அடியேனது சீவனையிரகிக்கும்படி (பிரமகருணாதியாகிய) சிவபெருமானிருக்கின்றனர், அகூற்றன்வந்து என்டுய்வன் என்னு- (அங்ஙனமிருக்க) அந்த யுத்தோசன்வந்து (என்னை) யாதுசெய்யக்கூடுமென்றலகிபாக நினைத்து, தொல்வடநூல் சந்தம் பாவில்போற்றுதல்செய்தே-பழமை யான சமஸ்கிருதகாண்டவியலியற்றிய அழகுபொருந்திய சுலோகங்களினால் தோத்திரம்பண்ணிக்கொண்டு, தனி நின்றமைந்தன் காணுஉ-ஒப்பில்லாதவராக (தனியைவராக) நின்ற (வாற்சல்லியபாலரான) மார்க்கண்டேயரையருட்கண்ணுற்று, எம் பெருமானும் மகிழ்வு உற்றான்- (அடியேங்களுக்கெல்லாந்தலைவராகவுள்ள) சிவபெருமானுந்திருவுளக்களிப்படைந்தனர். (எ-று)

ஆல்-அசை, அந்தம் காலம் எனப்பிரித்து முடியும்காலமாகிய இறக்குநூன்றில், எனவும், அரனுண்டால், சிவபிரானுதவியாக இருந்தாலெனவும் பொருள்கொள்ளினும்பொருந்தும், இப்பொருட்டு, ஆல்-தேற்றம், காப்பான்-பாவிற்றுவினையெச்சம். எம்முயிர்-அபேதப்பொருளில்வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. அகரம்-பண்டறிசுட்டு, காணுஉ, மகிழ்வற்றானெனவியையும், சமஸ்கிருதம் வடதிசைக்கணுள்ளதாகலின், வடனலெனப்பட்டது. ஆன்-முடிவில் எல்லாவற்றையுமழிப்பவன், மலத்தினை அழிப்பவன், உயிர்களை உயர்த்தநிலையிற் போகச்செய்பவன், பலநாமங்களிருப்பினும் சுண்டு “அரன்” என்னும் நாமத்தையேசாதித்தார், தன்னை, மலோபாதியினின்றும் எடுத்து சிவன்முத்தியாகிய உயர்ந்தநிலையில்வைத்தமையின்.

சிவானுபூதிச்செல்வராகிய மெய்யடியார்கள், யமனுக்கும் மற்றேதொன்றற்குக்கிஞ்சித்து மஞ்சாததிடபத்தியுடையராகலின் ‘எம்முயிர்காப்பானரனுண்டால் வந்தக்கூற்றனென்செய்வன்’ என்றார். இதனை, “அல்லலென்செயு மருவினையென்செயுந், தொல்லைவல்லினைத் தொண்டந்தானென்செயுந், தில்லைமாநகர்ச்சிற்றம் பலவனர்க், கெல்லையில்லதோரடிமை பூண்டேனுக்கே.” என்னுந்திருநாவுக்கரசராயனார் திருவாக்கானும் “நானென்செயும் வினைதானென்செயும் நமையாடிவந்த, கோனென்செயும் கொடுக்கற்றென்செயுங்குமோசரிரு, தானருஞ்சிலம்புஞ்சுததங்கையுந் தண்டையுந் சண்முகமுந்

தோளுங்கடம்பு மெனக்குமுன்னேவந்து தோன்றிடுனே” என்னுமருண்கி
ரிநாதர் திருவாக்கானுமுணர்க, நண்டு மார்க்கண்டேயர் துதித்தகலோகங்
களே மார்க்கண்டேய அட்டகமெனவழங்கப்படுவன, (௨௫௬)

சேறு

மைந்தநீநமைவழுத்திமாசினா

முந்துபூசனைமுயன்றதன்மையா பர -

லந்தமில்லதாரபுணிற்கியார்

தந்துல்கினுமென்றுசாற்றினான்.

(இ-ள்) மைந்தநீ—(அங்ஙனங்குளிப்படைந்த சிவபெருமான் மார்க்க
ண்டேயமுனிந்திரையருட்கண்ணுற்று, பக்திவாய்ந்த) பாலகனே நீ, நமைவ
முத்தி மாசு இலா முந்து பூசனைமுயன்றதன்மையால்—நம்மைத்தோத்திரம்
பண்ணிகுற்றியில்லாத ஐத்தமமான பூசையைச்செய்த தன்மையினால், நாம்
நிற்கு அந்தம் இல்லவது ஓர் ஆயுள் தந்து—நாம் உனக்கு அழிவில்லாத ஒப்பற்ற
ஆயுளைக்கொடுத்து, நல்கினும் என்றுசாற்றினான்—கிருபைபாலித்தோமென்று
திருவாய்வலர்த்தருளிச்செய்தனா. (௭-று)

நமை, யாம், நல்கினும்—தனித்தன்மைபன்மைகள். நமை—தொகுத்த
ல். ஆல்—ஏதுப்பொருட்டி. அந்தமில்லவொர் ஆயுள்—சிரஞ்விததுவய—தாமுவ
க்க, தலையன்போடாற்றும் பூசனையாகவின், மாசிலாமுந்துபூசனை என்றார்.

இதுமுதற் பதினென்குசெய்யுட்கள்—பெருமபுறம் முதலும் மூன்றுமா
கியசீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டும் நான்குமாகியசீர்கள் விளச்சீர்களுமாகி
வந்த அளவடி, நான்குகொண்டகலிவிருத்தவகள். (௨௫௭)

சாற்றுமெல்லையிற்றன துதாளினை

போற்றுகின்றவன் பூசைசெய்திடு

மேற்றதாணுவுக்கிடையதாகவே

கூற்றின்கூற்றுவன்குறுகுற்றனரோ.

(இ-ள்) சாற்றும் எல்லையில்—(இவ்வாறு) திருவாய்வலர்த்தருளிச்செ
ய்த அச்சமயத்தில், கூற்றின் கூற்றுவன்—யமனுக்கு யமனான சிவபெருமான்,
தனது தான் இணைபோற்றுகின்றவன்—தமது உபையதிருவடினைத்துதிசெ
ய்கின்ற மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், பூசைசெய்திடும் ஏற்றதாணுவுக்கு இ
டை ஆக—பூசைசெய்யப்பட்டதகுதிபொருந்தியலிங்கத்தின் கண்ணதாக, கு
றுகுற்றான்—மறைந்தருளிஞர். (௭-று)

அரோ, ஏ—அசைகள். ஆது—புகழிப்பொருள்விருகி, “குறுகுற்றான்”
என்பதின், உறு—துணைவினை. போற்றுகின்றவன்—வினையாலணையும்பெயர்.

“கூற்றின் கூற்றுவன், எல்லையிற், குறுகுற்ற” எனவியையும். யமனைக் கொன்றமையின், “கூற்றின் கூற்றுவன்” என்றார். காலகாலனென்பது மிது. தானு-அசைவில்லாதது, ஊழியிலும் நிலைபெற்றிருப்பது. (௨௫)

மறையவன் கணுமன் னுதென்புலத்
திறையவன் கணுமிகல்பற்றின்மரோ
வறிவர்தேர்குறினை யன்செய்தன
முறையது குமான் முதன்மைப்பாலதே,

(௫-ள்) மறையவன்கண் பற்றும்-பிராமணச்சிறிவராகிய மார்க்கண்டேயமுனிந்திரரிடத்தில் விருப்பும். மன்னுதென்புலத்து இறையவன்கண் இகலும்-நிலைபெற்ற தெற்குத்திக்குக்கதிபனாகிய யமதன் மனிதத்தில்வெறுப்பும், இன்று (சிவபெருமானுக்கு) இல்லை, அறிவர்தேர்குறின-பேரறிவுடையபெரியோர்கள் ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, ஐயன்செய்தன-சிவபெருமான் (சகை, சிகை, யாக ஈண்டுச்) செய்தருளியசெய்கைகள், முதன்மை பாலது முறையது ஆகும-முதன்மைத்தன்மையான நீதியின்பாற்பட்டனவாகும்.

அரோ, ஆல், ஏ-அசைகள். தேர்குறின், என்பதின், கு-சாரியை, உறு-துணைவினை. இகல் பற்று இன்று, என்பதும், செய்தனமுறையதுமுதன்மைப்பாலது, என்பதும், ஒருமைப் பன்மைமயக்கங்கள். மறையவன்கண் பற்றும், இறையவன்கண் இகலுமெனமாறிநின்றலால் எதிர் நிரனிறைப்பொருள்கோள். மறையவன்கண் இகல்பற்றும், இறையவன்கண் இகல்பற்றும் இன்று எனப்பொருள்கோடலுமாம். கடவுளுக்கு விருப்புவெறுப்பின்மையாதலை, “வேண்டதல் வேண்டாமையிலான்” என்னுந் தேவர் வாக்கா னுமுணர்க.

மார்க்கண்டேயமுனிந்திரருக்கு முன்னமே பூரணபுனைக் கொடாமையின் அவரிடத்துவிருப்பும், யமனை யித்தற்குமுன் னெல்லார் தனைடியாமலிதுபொழுது தண்டித்து மீளவுயிர் கொடுத்தருளலால் அவனிடத்து வெறுப்பு யின்மையாதல் தெள்ளிதென்க. பேரறிவாளர்க்கன்றி யஃதிலார்க்கிஃதெந்நன்ம புலப்படுமென்பார், “அறிவர்தேர்குறின்” என்றும், முழுதற்கடவுளானவர் இருவர் வினைக்கு மீடாகரகை சிகை யெனவீண்டுச் செய்தன வுத்தமநீதியென்பார், “ஐயன்செய்தன முறையதாகும் முதன்மைப்பாலது” என்றுங் கூறினார்.

பதினாறுவயசுக் கண்டத்தை விலக்கினோ மென்பதற்குச் சான்றாக சிவனின் கப்பாதமுத்தியைக் கண்டபோது மவுரையடர்த்துப் பாசம்வீசியதுகூட நென்னுமாணவ மலமேயாம்; தந்தைதாயர்கள் தம்புதல்வரைத் தண்டித்து

நல்வழிப்படுத்தி மாறுபோல, முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானுமிவனது நானென்னுமானவ மலத்தைப்போக்கியருளுமாறு உதைத்துத்தண்டித்தது மிவன் மேற்கொண்டகருணையே யாமென்பதேயிதனுண்மை. இதற்கு “நிக்கிரகங்கடானுநேசத்தாலீசன்செய்வதக்கிரமத்தாற் குற்றமடித்துத்தீர்த்தச்சப்பண்ணி-யிக்கிரமத்தினாலே யீண்டறமியற்றிடுன்ப- னொக்கிரமத்தினாலுமிறைசெய்வருளேயென்றும்” எனவருஞ் சிவஞானசித்தத்திருவிருச்சமே சால்வுஞ்சான்ருமாறுகாண்க. “எக்கிரமத்தினாலு” என்றார், திரோடவித்தல் சங்கரித்தலுட்பட்டசெயல்களும் அருளேயென்பதுபோதர.

இஃது ரூபன்மன் முதலியபுதல்வர்களுக்கு மயக்கநிகழாமற் கூறியவாறு. கவிக்கூற்றென்பினும்பொருத்தும். (௨௦௬)

நின்றமைந்தனுநித்தன்மேனியை
யொன்றுமன்பினாலுன்னியைமணி
கன்றிகையெனுங்கடவுளாலாஞ்
சென்றுநாதன்னுள்சென்னிசேர்த்தினான்.

(இ-ள்) நின்றமைந்தனும்—(மரணத்து நின்றும்நப்பி, சீவன்முத்தநிலையைப்பெற்றுக்கொண்டு) நின்ற மார்க்கண்டேயமுனீந்திராரும், நித்தன்மேனியை—சிவபெருமானது அருமைத்திருவுருவை, ஒன்றும் அன்யினால் உன்னி—பொருந்திய அன்பினால்தியானஞ்செய்து, மணிகன்றிகை எனும் கடவுள் ஆலயம்சென்று—மணிகர்னிகையென்னும் சிவாலயத்தினுட்போய், நாதன் தான்சென்னிசேர்த்தினான்—(அங்குக் கோவில்கொண்டெழுத்தருளியிருக்கின்ற) விசுவநாதஸ்வாமியினது திருவடிகளில் தலைவைத்து வணக்கம்செய்தனர்

ஏகாரம்—அசை, தேற்றமெனினுமாம். உம்மை—சிறப்பு—எனும்—இடைக்குறை, உன்னி, சென்று, சேர்த்தினானென்க. நித்தன்—பிறப்பிறப்பற்றவன். ஒன்றும் அன்பு—நீங்காதபக்தி. தண்டாகாரமாகவீழ்ந்து பாதங்களில் தலைவைத்துவணங்கினரென்பார், “நாதன்னுள் சென்னிசேர்த்தினான்” என்றார்.

புந்திநைந்திடப்புலம்பிநாட்டரீர்
சிந்தும்வேலையிற்றிகைத்துச்சாம்பிய
தந்தையன்னைதாடமுனித்தாழ்ந்திடா
முந்துமாகுலமுதுமாற்றினான்.

(இ-ள்) புந்திநைந்திடப்புலம்பி—(தங்கள் புதல்வனுக்குயாது நேரிட்டதோவென்னுங்கவலையினால்) மனம்தளர அழுது, நாட்டம்சிந்தும்ரீர் வேலையில்லிகைத்து—கண்களினின்றும் சொரிவின்ற நீராகியகடலில் மூழ்கி, சாம்

பிய-வாட்டமடைந்துகொண்டிருந்த, தந்தை அன்னை—(தமனது) தந்தை தாயருடைய, தான் சமூவிதாழ்ந்திடா-பாதங்களை (மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர் சென்று) கட்டியினைத்து நமஸ்கரித்து, முந்தும் ஆகுலம் முழுதும் மாற்றி னான்—(அவர்கட்டு) முன்னிரந்தகவலைமுழுதையும் தீர்த்தனர். (எ-று)

சழ்ந்திடா-ஆகாரவீற்றுடன்பாட்டெச்சம். தந்தையன்னை உம்மைத் தொகை, புத்தி-புத்தி என்னும் வடமொழிவிகாரம். “புந்தினைந்திடபுலம்பி நாட்டநீர் சிந்தும்வேலையில் திளைத்துசாம்பி அ தந்தை அன்னை தான் தழுவி” எனப்பிரித்து மார்க்கண்டேயருக்கேற்றி, “மனங்கசிய ஆரவாரப்பட்டு ஆனந்தக்கண்ணீரில்படிந்து ஒடுக்கமாய் அந்தத்தந்தைதாயருடைய பாதங்க ளைபடைந்து, எனப்பொருள்கோடலுமொன்று. புலம்பல்-ஆரவாரம்-சந்தே வும், சாம்புதல்-ஒங்குதல்-புலனடங்கல். மேலே, “முன்னர், வருத்தமுநீங்கிச்சிந்தைமகிழ்ந்தனர் பயந்தமேலோர்” எனக்கூறி, ஈண்டிங்குனங்குறுதல் வருவாகாதோவெனின், அப்பொழுது புத்திரன்குறியுதிடவசனத்தினாலொருவாறு மனமகிழ்ந்து, பின்பு, உவன்மேற்கொண்ட அன்பினாலும், மரணத் தைக்கடத்தலருமையாலும், தந்தைதாயர் விசனப்படுதலியல் பாருமாகலின் வருவாகாதென்க. (உசக)

அங்கண்சில்பகல் அமர்ந்து நீங்கியே

செங்க ணைறுடைச்செல்வன் மல்கியே

தங்குகின்ற நற்றூண்மயா வையும்

பொங்குகாதலிற் போற்றல் மேயினான்.

(இங்) அங்கண்சில்பகல் அமர்ந்து—(மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், தந்தைதாயரோடுக்கூடி) அந்தக்காசியம்பதியில் சிவனாளிருந்து, நீங்கி—(பின்பு) அப்பதியையுந் தந்தைதாயரையும்) விட்டகன்று, செம்கண்ணறு உடைசெல்வன்-சிவந்தகண்களையுடைய இஷ்பாருடராகிய சிவபெருான், மல்கித்தங்குகின்ற-பூரணமாகிவீற்றிருக்கின்ற, ஈல்தானம்யாவையும்-திவ்வியதலங்களையெல்லாம், பொங்குகாதலின் போற்றல் மேயினான்-யிக்கபேரன்பினால் வணக்கம்செய்வாராயினர். (எ-று)

ஏகாரங்கள்-அசை. தானத்தைப் போற்றுவாரென்றோரேனும், தானத்தின் கடவுளைப்போற்றுவாரென்பது கருத்தாகக்கொள்க. விட்டுணுவாகிய இஷ்பமென்பார், “செங்கணைறு” என்றும், வணங்குவோர்க்குத் தருமார்த தகரமமோட்சம் பயக்குந்தானமென்பார், “நற்றூண்” என்றும், பேரன்பில்லாதவணக்கத்தாற் பயனில்லையென்பார், “பொங்குகாதலிற் போற்றல்மேயினான்” என்றுங் கூறினார். (உசஉ)

அத்தனையுமனைத்தும்வைகலும்
பத்தியோடுமுன்பரவியேமிகுந்
சுத்தனாகியேதொலைவிலாருயிர்
முத்தியெய்தினுன்முழுதுணர்ந்துளான்.

(இ-ள்) முழுதும் உணர்ந்துளான்—எல்லாவற்றையுமொருக்கறிந்துள்ள மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், வைகலுட்—நாள்தோறும்' அத்தன் ஆலயம் அனைத்தும் பத்தியோடுமுன் பரவி—சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருக்கோவில்களையெல்லாம் அன்போடுசந்தித்தான் தன் வணக்கி, மிகு ம்சுத்தன் ஆகி—மிக்கசித்த சித்தியையுடையவராய், தொலைவு இல் ஆர் உயிர் முத்தி எய்தினான்—அழிவற்றதும் (கிடைத்தற்கு) அருமையானதுமான சீவன்முத்தியைப்பெற்றனர். (எ-று)

ஏகாரங்கள்—அசை. மகரம்—தொகுத்தல், முன்—இடமுன். வைகலும், என்பதன் உம்மை—தொறுப்பொருளது. அத்தன்—அகிலகாரணமானவன், மெய்ப்பொருளாயுள்ளவன். முக்தி என்னும் வடமொழி முத்தியென்றாயிற்று, முக்தி—(கருமங்களினின்று) விடுபடுவது.

சீவன் முத்தியாவது, சிவபெருமானது திருவருட்பார்வையினால், சென்னமொன்றிலே உலகப்பற்றும் வினைத்தொடர்புமற்று சிவானந்தத்தையனுபவித்துக்கொண்டிருத்தல். இதனை, “பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்” என்பதனாலும், “சித்தாந்தத்தேசிவன்நன்றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்சென்னமொன்றிலே சீவன் முத்தராசு—வைத்தாண்டு மலங்கழுவிஞானவாரி மடுத்தானந்தப்பாதமலர்க்கீழ்வைப்பன்” எனபதனாலும் முணர்க. (உசுந)

விண்ணின்பாலுளான் கிருப்பிப்போற்றுவோர்
கண்ணின்பாலுளான் கருத்தின்பாலுளான்
மண்ணின்பாலுளான் மற்றவன்செய
லெண்ணின்பாலேதாவிசையின்பாலேதா.

(இ-ள்) விண்ணின்பால் உளான்—(சீவன் முத்தரான மார்க்கண்டேய முனிந்திரர்) வானுலகத்தினும் இருப்பர், விரும்பிப்போற்றுவோர், (தம்மை) விரும்பித்ததிக்கின்றவர்களுடைய, கண்ணின்பால் உளான் கருத்தின்பால் உளான்—கட்புலனுக்குந்தோற்றுவர் மனத்திற்குந்தோற்றுவர், மண்ணின்பால் உளான்—பூவுலகத்தினும் இருப்பர், அவன் செயல்—அவருடைய திருவருட்பிசாசாதச்செய்கையானது, எண்ணின்பாலேதா இசையின்பாலேதா—நினைவின் கண் அடங்குமோ சொல்லின் கண் அடங்குமோ. (அடங்காதென்றபடி) எ-று

மற்று-அசை. ஓகாரங்கள்-எதிர்மறை. “எண்ணின்பாலதோ இசையின்பாலதோ” என்பதற்கு அளக்கமுடியுமோ புகழ்முடியுமோ வெனப்பொருள்கூறுவாருமுளர். பண்பு வாக்குக்கெட்டாமலும் நிற்பென்பார், “எண்ணின்பாலதோ இசையின்பாலதோ” என்றார். இதனால், அவர் எங்கும் வியாபகமாக இருப்பென்பது பெற்றும். (உசு)

முண்டகத்திடைமுளைத்தவன் மூயில்
கொண்டவெல்லைபக்குணிக்கிலா வதெ
எண்டநல்கிமொன்று நசுவாங்குவன்
கண்டகற்புடையகணக்கிலா தழிவ.

(இ-ள்) முண்டகத்து இடைமுளைத்தவன் துயில்லகொண்ட (விட்டு ஊழாத்தியினது) நாயிக்கமலத்துத்தோன்றியபிரமா நித்திரைசெய்த, எல்லையை குணிக்கில் ஆவது என்-காலத்தை அளவைசெய்வதிற்பயனென்றை, அண்டம் நல்கியோன்-அண்டங்களைப்படைத்தவராகியபிரமா, தஞ்ச-இறக்க, அவன் கண்டகற்புடைய-அந்த மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர் (தாம் இறவாதுநின்று) கண்டுபிழித்தகற்பகாலங்களே, கண்கு இலாத-அளவிறந்தவைகள். (எ-று)

ஓகாரம்-தேற்றம். ஓகாரம்-உயர்வுசிறப்போடுதெரிநிலையும், ஆங்கு-அசை. இலாத-முற்று. தஞ்சல்-நித்திரைசெய்தல், மங்கலவழக்கால், இறத்தலைத்தஞ்சுவென்றார். கற்பம்-பிரமன் ஆயுள், பிரமனான். எல்லை-நாளையும், கற்பம்-ஆயுளையு முணர்த்தின. இந்த மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர் அளவிறந்த பிரமர்கற்பகளைக்கண்டு கழித்தனரென்பது கருத்து. *

எழுபத்தொருசதுரயுகங்கொண்டது ஓர் மனுவந்தரம், பதினான்கு மனு வந்தரங்கொண்டது ஓர் கற்பம், அக்கற்பம் பிரமனுக்கு ஓர்நாளாகும், அந்நாள் ஆயிரங்கொண்டது பிரமனுக்கு ஓர்வருடமாகும், அவ்வருடம் நூறு கொண்டது ஓர்பிரமன் ஆயுளாகும், ஓர்பிரமன் ஆயுள்கொண்டது விட்டுஊவுக்கு ஓர்நாளாகும் என்க இதனை, “முறையே நடக்குஞ் சதுரயுகமெழுபத்தொன்று முடிந்தொழியி-னறையுமனுவந்தரமாகுமது தான் பதினான்ககண் றெழிதல்-குறைவில்லாதபெருமனப்பெருமாத் சுற்பங்குளிர்நான்மலர்ப்பொருட்டி-னுறையுமுகநான்குடைய மறையொருவன்நனக்கோர் பகலாமால்” எனவும், “அதுதானேராயிரங்கடந்தாலன்னோன்நனக்கோர் வருடமாம்.” எனவும், “மாயோன்பகவிலோர் மறையோன்மாய்வான்,” எனவும் வரும் வாயுசங்கிதைச்செய்யுட்களானு முணர்க. தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறென்னு மலங்காரம். (உசு)

அன்னவன்றனைபகச்செய்திடுந்
தென்னவன்னுயிர்செய்துந் துபோதலாந்
பன்னகத்திறைபரித்தபார்மிசை
யன்னுபல்லுயிர்வளிந்துமல்கிற்றே.

(இ-ள்) அன்னவன்றனை-அத்தகையையுடையதாகிய மார்க்கண்டேய முனீந்திரரை, அவக்கண்ணெய்திடும்-துன்பப்படுத்திய, தென்னவன் உயிர் சினைத்துபோதலால்-தென்புலத்திற் கதிபன்னையமரசான் உயிர் நீங்கிப்போனமையினால், பன்னகத்து 'இறைபரித்தபார் மிசைமன்னுபல் உயிர்-சர்ப்பரரசனாகிய ஆகிசேடன் சுபூக்கின்ற நிலவுலகத்துப்பொருந்தும் பலவகைத்தாய சீவவர்க்கங்கள், வளர்ந்துமல்கிற்று-அதிகரித்து நிரம்பியது

ஏகாரம்-அசை தென்னவன்னுயிர்" என்பதனகரம்விரித்தல்விகாரம், "உயிர் மல்கிற்று" என்றது சாதிப்பொருமை. போதலால்வளர்ந்து, எனவியையும், பங்கம், பாதத்தாற்செல்லாதது, பத் நகம்-பத்-பாதம். ந-இன்மை. கம்-ஊர்தல்.

(உசக)

முடிநின்றமுயிர்முற்றுப்பற்பகன்
படிநின்றகியேமலியும்பான்மையாற்
படியின்மங்கையுப்பரம்பொருதுமா
லடியின்விழ்ந்துதன்னயர்வுகூறினான்.

(இ-ள்) முடிவு இன்று ஆம் உயிர்முற்றும்-அளவில்லாதனவாகிய சீவவர்க்கங்கள் முழுதும், பல்பகல்-அநேககாலம், மடிவு இன்று ஆகி-இறத்தலில்லாமல், மலியும்பான்மையால்-விருத்தியாய்க்கொண்டிருக்குந் தன்மையினால், படி இன்மங்கையும்-பூமிதேவியும், பரம்பொருது-பாரத்தைச்சுமக்கமுடியாது, மால் அடியின்விழ்ந்து-(தன் கணவராகிய) விட்டுணுமூர்த்தியினது பாதங்களில் விழுந்துவணங்கி, தன் அயர்வு கூறினான்-தனது வருத்தத்தை முறையிட்டனன்.

(எ-று)

ஏகாரம்-அசை படி இன்மங்கை, இன்-அல்வழிச்சாரியை. பான்மையால் பொருதுகூறினான் எனமுடிக்க, தனக்குக்கணவரும் காத்தற்றொழிற் குணவருமாகவின், பூமிதேவி திருமாலிடத்தில் முறையிட்டனன் என்க. இவ்வாறு, மகா பாரதத்தினும், "தானவராகிமுன்னர்த் தனித் தனியிறந்தோர் யாரு-மாவவராகியிம்மை வந்தனரிம்பரென்றே-தானவர் பொறைபொருது தராதல்மென்னுஞ்செங்கண்-மான்வர்க்கருளலோடு மாலுமக்குறையைநேர்ந்தான்" எனவருதல்காண்க.

(உசக)

கொண்டல்லண்ணனுஞ்சுபாணியும்
புண்டரீகமேற்பொலிந்தபோதனு

மண்டர்யாவருமணுகியாலமார்

கண்டன்மேவுறுங்கயிலேயேயினார்.

(இ-ள்) கொண்டல் வண்ணனும்—காளமேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய ராகிய விட்டுணுமூர்த்தியும், குலிசபாணியும்—வச்சிரப்படையைப் பிடித்த ரத்தையுடையனாகிய இந்திரனும், புண்டரீகமேல்பொலிந்தபோதனும்—தாமரைப்பூவின் கண் வசிக்கின்ற பிரமாவும், அண்டர்யாவரும்—(மற்றும்) தேவர்களனைவரும், அணுகி—ஒருங்குகூடி, ஆலம் ஆர் கண்டன்மேவுறும்—நஞ்சுநங்கிய ஸ்ரீகண்டத்தையுடையராகிய சிவபெருமான்வீற்றிருக்கின்ற, கயிலேயேயினார்—திருக்கயிலாசுகிரியை யடைந்தார்கள் (ஏ-று)

கொண்டல்—(நீரைக்) கொள்ளுதல், அது முகிலுக்கு தொழிலாகு பெயர். குலிசட—வச்சிரம்—பாணி—கை, அது இந்திரனுக்கு வேற்றுமைத்தொகையுடைய பிறந்த அன்னொழிதொகை. போதன்—அறிவுடையவன்—அண்டா—ஆகாயத்திருப்பவன். “ஆலமார் கண்டன்” என்றார், ஆபத்துக்காலத்தில் அடைக்கலம்புக்கோரைத்தப்பாது ரகிக்கும் கருணைவள்ளலென்பது போதர இது கருத்துடையடையென்னுமலங்காரம். (உகஅ)

கா னி ப ம ம ல ர் க டு த் த க ந் த ர த்

சே வு பெ ற் ப த ரு செ ஸ் னி செ ர் த் தி யே

த னி ல் ப ங் க ய ச் ச து ர் மு க த் த னு ம

பூ வ ள வ ண் ண னு ம போ த் த ன் மே யினார்.

(இ-ள்) தா இல். பங்கயம் சதுர்முகத்தனும்—குநீரில்லாத தாமரைப்பூவில்வசிக்கும் நான்கு முகங்களுடைய பிரமாவும், பூவைவண்ணனும்—காயாம் பூவை நிர்த்த நிறத்தையுடைய விட்டுணுமூர்த்தியும், அம்காயிலர்கடுதத—அழகிய கருங்குவளைப் பூவையொத்த, கந்தரம் தேவு பொன்பதம் சென்னி சேர்த்தி—ஸ்ரீகண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது பொலிந்த திருவடிகளில் (தங்கள்) தலையைவைத்து வணங்கி, டீபாற்றல் மேயினார்—துதிசெய்வாசாயினர். (ஏ-று)

வகாரம்—அசை. கடித்த—உவமவுருபு. பூவை—ஆகுபெயர். கந்தரம்—தலையைத்தரிப்பது, கம்—தலை, தரம்—தரிப்பது. (உகக)

நீ ல் த ண் ட னு கி டு ல ன் மு ன் ன ரே

சா லு ம ன் பெ ரு ட ன் தா ழ் ன் து போ த் த ன்

மா லை நோ க் கி ரீ வ ந் த தெ ன் னெ ன

வே லு ம டி ற் றி னு லி த் தை க் கூ று வ ன்.

(இ-ள்) நீலகண்டன் ஆம் நிமலன்முன்னர்—திருநீலகண்டரான சிவ பெருமானது சந்நிதானத்தில், சாலும் அன்பொடு தாழ்த்துபோற்றினார்—அளவிறந்த பேரன்போடுவணங்கித்துதிசெய்யவும், மாலைபோகி நீர் வந்தது என்றன—(அச்சிவபெருமான்) விட்டுணுமூர்த்திபைப்பார்த்து நீங்கள் (இவ்ரு) வந்தது என்னகாரணமென்று வினாவியருள, ஏனும் ஆற்றினால் இதுதனைகூறுவான்—(அப்பொழுது விட்டுணுமூர்த்தி) பொருத்தம்படியாக இந்தவிடையைச்சொல்வாராயினர். (எ-று)

அது மேற்காண்க. ஏகாரம்—அசை. நீர்—பிரமாதிகேதவர்களைபுகழப்படுத்திய பன்மை. முதற்றேவர்களுமும் காத்தற்றொழிற்குரியபராகளானும் மாலைபோக்கினவென்க— (உஎ)

வேறு.

பங்கயமிசைவருபகவனுதிபா

எங்குளதலைவர்களெவருமித்துணைத்

தங்கடமரசிபறவாதுபோற்றின

ரங்கவர்தமக்குரியளித்தவண்ணமே.

(இ-ள்) பங்கயம் மிசைவருபகவன் ஆதி ஆ—எமது) நாபிக்கமலத்தின்கண்டோன்றிய பிரமன்முதலாக, இங்கு உளதலைவர்கள் எவரும்—இவ்வுலகத்தின்கணுள்ள அதிகாரதேவர்களெவரும், நீ அங்கு அவர் தமக்கு அளித்தவண்ணம்—தேவரீர் அக்காலத்து அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளியபடி, இதுணை—இந்நான்வரைக்கும், தங்கள் தம் அரசு இயல் தவாதுபோற்றினார்—தங்கள் தங்களுடைய அரசாட்சிமுறைகளைத்தவறாது பாதுகாத்துக்கொண்டுவந்தார்கள்.

ஏகாரம்—அசை. ஆக—ஆ, என கூறுகெட்டுின்றது. பகம்—அவா வின்மை, ஈச்சுரத்தன்மை, கீர்த்தி, செல்வம், ஞானம், வீரியம் என்னுமறுகுணம். இவ்வறுகுணங்களையுடையவன் பகவன்.

இதுமுதற் பதினைந்துசெய்யுட்கள்—பெரும்பன்மை மூன்றஞ்சீர்மாச்சீரும், ஒழிந்த மூன்றுசீர்களும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த அளவடி நான்குகொண்டகலிவிருத்தங்கள். (உஎக)

ஐயநீயெனக்குமுன்னளித்தகாப்பினைத்

துய்யநின்றிருவருடுணையதாகவே

வைகலும்புரிஞானவழாதுமற்றதற்

கெய்தியதோர்க்குன்றயிசைப்பங்கேட்டிரீ.

(இ-ன்) ஐய-சுவாமி! நீ முன் எனக்கு அளித்தகாப்பினை-தேவரீர் முற்காலத்தில் அடியேனுக்குக்கொடுத்தருளிய காத்தற்றொழிலை, நின்துய்ய திரு அருள்துணை ஆக—நான் தமது சுத்தமானதிருவருளைத்துணையாகக் கொண்டு, வைகலும் வழாதுபுரிசுவன்—தினந்தோறும் தருமற்செய்வேன், அதற்கு ஒர்குறை எய்திபதி-அந்தக்காத்தற்றொழிலுக்கு (இப்பொழுது) ஒரு குறைவுசம்பவித்தது, இசைப்பன் நீ கேட்டி—(அக்குறைவைச்) சொல்லுவேன் தேவரீர்கேட்டருள்வீராக. (எ-று)

ஏ, மற்று-அசைகள். அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி. புரிசுவன்-என்டதன், கு-சாரியை (உஎஉ)

நிலபெருந்திருவருணினைகிலாமையாற்
மென்புலக்கேமகன்சிறைதந்துபோயினான்
மன்மதைக்குலப்பிறவளர்ந்துமிக்கன
துன்பமுற்றனளவைசுமக்கும்பூமகன்.

(இ-ன்) நில்பெரும் திருவருள்நினைகிலாமையால்—(மார்க்கண்டேய ராகியமெய்யடியாரிடத்துவைத்த) தமது (கழிபெஞ் சுவையோடுறுதி பபக் கும்) பெருந்திருவருளைச் சிந்திக்காததன்மையினால், தென்புலம்கோமகன் சிறைதந்துபோயினான்—தென்திசைக்கதிபனான யமதன்மன் இறந்துபோனான், மன்பதை குலம் பிறவளர்ந்து மிக்கன—(கொல்லுந்தொழிற்கொருவரின்மையால்) மக்கட்பரப்பாக்கிய கூட்டமும் ஏனையபிரானிகளும் விருத்தியாகியதிகரித்தன, அவைசுமக்கும் பூமகன் துன்பம் உற்றனன்—அவைகளைச்சுமக்கின்ற பூமிதேவி (பாரமதிகப்பட்டமையால்) வருத்தமடைந்தனன். (எ-று)

கோமகன்—இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. “யாகா பிற பிறக்கு அசைமொழி” என்னும் நன்னூல்விதிப்படி, பிற-என்பதனை அசையாக்கினுமாம் அவன், தன்வினையால் தான்இறந்தானென்பதுபோதா “சிறைத்து போயினான்” என்றார். அதுமேற்காண்க. (உஎக)

தன்புடையெவற்றையுந்தாங்குகின்றவ
நேப்புறவுயிரெலாந்தோன்றித்தோன்றியே
பின்பிறவாமலேபெருகிவைகுமே
லென்படுமென்படுமெனதுகாவலே.

(இ-ன்) தன்புடை எவற்றையும் தாங்குகின்றவன் தன்பு உற-தன்கண்வைத்து எல்லாப்பொருள்களையும் சுமக்கின்றவனாகிய பூமிதேவியருத்தமடையும்படி, உயிர் எலாந்தோன்றி தோன்றி-சேவார்க்கங்கள் முழுதும்பிறந்து பிறந்து,பின்பு-பின்னர், இறவாமல் பெருகிவைகுமல்-எல்-இறந்துபோகாமல்

விருத்தியாகிக்கொண்டு நிலத்திருக்குமேயென்றால், எனதுகாவல் என்பதும் என்பதும்—அடியேனது காத்தல்தொழில் யாதாய்முடியும் யாதாய்முடியும், (வருத்தமாய்முடியுமென்றபடி). (எ-று)

ஏகாங்கன்—அசைகள். அடுக்குமுன்னையது மிகுதிப்பொருளினும், பின்னையது இரக்கத்தினும்வந்தன. புடை—ஏழனுருபு. அழித்தல்தொழில் நடைபெறுதொழியின், காத்தல்தொழில் கடைபோகாதென்பார், எனதுகாவல் என்பதும் என்பதும்” என்றார். (உஎச)

இறுத்திமரசினுக்கெவருமில்லை
செறுத்திடலந்தகன் செய்ததீமைபையப்
பொறுத்தருளவன்றனைப்புரிதியீங்கிது
மறுத்திடலென்றடிவணங்கிவேண்டவே.

(இ-ள்) இறுத்திடம் அரசினிக்கு எவரும் இல்லை—(சீவலர்க்கங்களைக்) கொல்லுகின்ற அனிகாரத்திற்கு (வேறு) யாருமில்லை, நீ செறுத்திடல்—தேவரீர்கோபங்கொள்ளாமல், அந்தகன் செய்ததீமையைப்பொறுத்தருள்—யமன் செய்தகுற்றத்தை மன்னித்தருளி. அவன் தனைபுரிதி—அவனைமுழுப்பித்தந்தருளும், ஈற்கு இது மறுத்திடல்—இவ்வனம் (அடியேன்வேண்டிய, இவ்வேண்டுகோளை விலக்காதொழிக, என்று அடிவணங்கிவேண்ட—என்று (விட்டுணுமூர்த்தி, சிவபெருமானது) திருவடிகளில் வணங்கிக்குறையிரக்க.

ஏகாரம்—அசை. செறுத்திடல், பொறுத்தருள் என் பனமுற்றெச்சங்கள். அவன் தனை தீமையைப்பொறுத்தருள் புரிதி, ஏனமாற்றிப்பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தம். (உஎஃ)

அந்தகவெழுதென வடலநாயகன்
முந்தருள்புரிதலுமுடிந்தகற்றுவன்
லந்தனன்றெழுதென் வணங்கித்தாள்பட
வயந்தனனடியென்னுணர்ந்துபோற்றினான்.

(இ-ள்) அமலன்—நாயகன்—நிர்மலராகிய சிவபெருமான், அந்தகன், எழுக என முந்து அருள்புரிதலும்—யமனே (நீ உயிர்பெற்று) எழுந்திருக்கக் கடவையென்று (ஒருதிருவாக்கைக்கூறி) முதன்மையான திருவருளைப்பாலிக்கவும், முடிந்த கூற்றுவன்—(முடிபு) இறந்த யமதன்மன், வந்தனன் தொழுதனன்வணங்கி—(உயிர்பெற்றெழுந்து) வந்து கரங்களைக்குவித்து நமஸ்காரம்பண்ணி, அடியன்—அடியவனாகிய நான், தாள்பட உயந்தனன் என்று—(தேவரீரது) திருவடித்தாமரை படுதலால் தீவினையினின்றும் நீங்கி) பேரின் பவாழ்வைப்பெற்றேனென்று சொல்லி, உணர்ந்துபோற்றினான்—கனிப்படைந்து துதிசெய்தனன். (எ-று)

எழுமகன்-தொகுத்தல். வந்தனன், தொழுதனன்-முற்றெச்சம். தான் படவணங்கி என இப்பைத்துப்பொருள் கோடலிண்டுச் சிறப்பின்று. வேண்ட, நாயகன் எழுகவென அருள் புரிதலும் என மேலேச் செய்யுளோடுகூட்டி முடிக்க. உணர்ந்துபோற்றினான் என்பதற்கு. தண்டித்தமையை யறிந்து (அச்சத்தோடு) துதித்தனனென்பினுமமையும். (உஎக)

போற்றிடுதருமனைப்புராரிநோக்கிபே

சாற்றிடுகென்றனன்றயங்குகண்டிகை

நீற்றொடுபுனைந்தெமைநினைபுநீர்பாற்

கூற்று வன்யானெனக்குறுகுறையுலை.

(இ-ள்) புராரி- முப்புரங்களை யழித்தவராகிய சிவபெருமான், போற்றிடு தருமனைநோக்கி சாற்றிடுகின்றனன்-(தம்மைத்) துதிசெய்கின்ற யம தன் மனைபார்த்துத்திருவாய் மலர்ந்தருளிச்செய்கின்றனர், தயங்குகண்டிகை நீற்றொடுபுனைந்து-பிரகாசிக்கின்றருத்திராக்க மாலிகையை விபூதியோடுநீர்நித்து, எமைநிளையும் நீர்ப்பால்-எம்மை அனவரதமும் தியானம்பண்ணுந் தன்மைமயினரான மெய்யடியார்களிடத்தில், யான்கூற்றுவன் என குறுகுவாய் அலை-யான் தான் யமனென்றுபோகாதொழிவாயாக. (எ-று)

வகாரம்-அசை. அலை-தொகுத்தல். புராரி, புராரி, தீர்க்கசந்தி-அரி, அழிப்பவன். தருமன்-நீதிசெய்பவன், கண்டிகை-கண்டத்திலணியப்படுவது நானென்னு மகங்காரத்தை, மெய்யடியாரிடத்தில் காட்டாதே யென்றா ரென்பதாம். (உஎஎ)

நண்ணருங்கதிபெறுநமதுதொண்டரை

மண்ணுலகத்தவர்மனிதரேபென

வெண்ணலைபவர்தமையாமென்றெண்ணுதி

கண்ணுறினன்னவர்கழலின்வீழ்தியால்.

பா

(இ-ள்) நண் அரும் கதிபெறும் நமது தொண்டரை-அடைதற்கு அருமையாகும் வீடுபேற்றைப் பெறுதற்குரியவரான வெமது அடியார்களை, மண் உலகத்தவர் மனிதர் என எண்ணலை-பூவுலகத்தி லுள்ளவரென்றும் மாணுடர்களென்றும் (அலட்சியமாக) நினையாதே, அவர் தமையாம் என்று எண்ணுதி-அந்த அடியவர்களைச் (சிவமாகிய) நாம் தானென்று சிந்தித்துக் கொள், கண் உறின் (உனது) கண்முன் சந்திப்பாராயின், அன்னவர் கழலின் வீழ்ந்தி-அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணக் கடவாய்.

ஆல்-அசை. நண்ணரு-தொகுத்தல். வகாரம்-தேற்றத் தோடிழிவு சிறப்பு மனிதர்-மனுஷின்வழிப்பட்டவர்.

சிவனடியார்களுக்கு, இடவிசேடமென்றும் சாதிவிசேடமென்று மில்லையென்று கூறினாரென்பதாம். இதனை, மேலே, “நாதன்நன்னையும்” என்னுஞ் செய்யுளிற் காண்க. (உஎஅ)

தண்ணியமனமொழிகாயமீறதா

வெண்ணியகருவிகளிடையதாகவே

புண்ணியமொடுபகம்புரிபுமேனைப்

விண்ணொடுநிரயமேன்மேலாச்செய்தீர்.

(இ-ள்) கண்ணியம் மனம் மொழி காயம் ஈறது ஆ-தகுதிடொருந்தியமனமும்வாக்கும் காயமும் முடிவாக, எண்ணியகருவிகள் இடையது ஆக-எண்ணப்பட்ட (இம்மூன்று) காரணங்களின்வழியதாக, புண்ணியம் ஒடுபவம்புரியும்-நல்வினையோடு தீவினையைச்செய்யும், ஏனையர்-(மெய்யடியாரையல்லாத) மற்றையோர்கள், விண் ஒடுநிராமேல் மேவ-சொர்க்கத்தோடும் நாகத்தின்கண் சேரும்படி, நீ செய்தி-(யமனை) நீ செய்வாயாக. (எ-று)

ஏகாரம்-தேற்றம். ஒடுக்கள்-எண்ணுப்பொருளான பேல்-வுழனுருபு ஆக-ஆவெனவீறுகெட்டது. கண்ணிய, எனநிறுத்தி கருதப்பட்டவெனப்பொருள்கொள்ளினுமாம். புண்ணியம் புரிபவர். விண்ணினும், பாவம்புரிவார் நிரயத்தினுமேவ, எனவியைதலின், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். மனம்வாக்குக்காயமாகிய மூன்றுமே, நல்வினை தீவினைகளுக்கேதுக்களென்க. ஈண்டுப்புண்ணியமென்றது, சொர்க்கம் முதலியமேலுலகங்களிற் சென்றிருந்துபோகக்களையனுபவிக்கும் பிறவிக்கேதுவான பொன்விலங்குபோலும் புண்ணியத்தையெய்யாம். (உஎக)

என்றருள்புரிந்துநின்படையொடேகென

மன்றமரடிமிசைவணங்கிமுன்னரே

பொன்றியபகட்டொடுப்பொருந் தம்மொடுந்

தென்றிசைபுகுந்துதன்செயலினமேவினை.

(இ-ள்) என்று அருள்புரிந்து-என்று (இவ்வாறு) திருவாய்மலர்ந்தருளிச்செய்து, நிற்படையொடு ஏரு என-உந்துபடைகளோடும் போகக்கடவையென்று (சிவபெருமான்) விடைகொடுத்தருள, மன்று அமர் அடிமிசைவணங்கி-(யமதன்மன், சிவபெருமான்) கனகசபையின்கண் விரும்பித் (திருநடனம்புரிகின்ற) திருவடிகளின்கண் நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு, முன்னர் பொன்றியபகட்டொடும்-முன்னமேயிறந்த எருமைக்கடாவோடும், பொருந் தம்மொடும்-வீரர்களோடும், தென்திசைபுகுந்து தன் செயலில்மேலினுண்-யமபுர்த்தையடைந்து (சிவவர்க்கங்களைக்கோறவாகிய) தனது தொழிலிலிருந்தனன். (எ-று)

ஏகாரம்—தெரிநிலை, தென்திசை—ஆகுபெயர் இரட்டிதமொழிதலால்
படை—சைனியமும், ஆயுதமும். பொருநர்—போர்புரிபவர். (உஅ௦)

சித்தசுத்புரிதருசெங்கண்மான்முதன்

மெய்த்திடுகடவுளர்முனிவர்மும்முறை

நித்தனைவணங்கினர்கயிலைநீங்கினர்

தத்தமதுறைபுளிற்சார் தன்மேயினர்.

(இ—ன்) சித்தசன் புரி தருசெங்கண்மால் முதல்—என்மனைப்பெற்ற
சிவந்தகண்களையுடைய விட்டுணுமூர்த்திமுதலாக, மெய்த்திடுகடவுளர்—ரு
பூங்கொண்டிற்றிகின்றதேவர்களும், முனிவர்—இருமுகளும், நித்தனைமும் மு
றைவணங்கினர்—சிவபெருமானை மூன்றுமுறை நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு,
கயிலைநீங்கினர்—கயிலாசகிரியைவிட்டுக் கன்றுசென்று, தம் தமது உறையுளில்
சாரதல்மேயினர்—தங்கள் தங்களுடைய வாசஸ் தானங்களின்கண் வீற்றிருந்
தார்கள். (எ—று)

தத்தம்—வலித்தல் விகாரம். வணங்கினர், நீங்கினர்—முற்றெச்சங்கள்
சித்தசன்—சித்தத்திற் பிறந்தவன் கடவுளர்—மேலானவர். முனிவர்—சுன்னத்
தைவெறுப்பவர். (உஅ௧)

கொன்னிலிபடைக்கூற்றன்பண்டுபோ

லிலைமும்வினாகுவதென்கொலோவென

மன்னருள்பெற்றமாக்கண்டன்மாக்கதை .

பன்னினர்முன்னமுமபடர் தற்கஞ்சுமால்.

(இ—ன்) கொன் நலில்—(கண்டோர்க்கு) அச்சத்தைச்செய்யும், அபிப
டை கூற்றன்—கொல்லுகின்ற (குவம் முதலான) படைக்கலங்களையுடைய
யமதன்மன் பண்டுபோல்—முன்போல, இன்னமும் வினாகுவது என்கொ
லோ எஞ்ஞ—இனிமேலும் (தனக்குச்) நம்பவிக்குந்தீமையாதோவென்று நினை
ந்து, மன் அருள்பெற்ற—(சிரஞ்சீவித்துவமான) நிலைபெற்ற திருவருளைப்
பெற்ற, மார்க்கண்டன்மாக்கதைபன்னினர் முன்னமும—மார்க்கண்டியமுனி
நீதிருடைய மகிமையான சரித்திரத்தைச்சொல்லுகின்றவர்களுடைய முன்
னிலையின்றனும், படர்தற்கு அஞ்சம்—போவற்கு அச்சமடைவான். (எ—று)

ஆக—அசை. கொல்—ஐயம்—ஒகாரம்—அச்சம். அபிபடை—வினைத்தொ
கை. வினாகுவது—என்பதின், கு—சாரியை. கொன்னலிப்படை அபிபடை
எனத்தனித் தனியியையும், அஞ்சம்—செய்யுமென்னும் முற்று. மன்! அருள்—
என்பதற்குத் தலைவரான சிவபெருமானது திருவருளைப்பொருள் கொள்
ளினும்பொருந்தும். (உஅ௨)

ஆதலிற் குச்சகனருந்தவத்திலோர்
மாதுயிரளித்தனன் மால்களிற்றினைக்
காதுகை நீக்கியொண்கடவுள்! க்கியே
மேதருவிண்ணிடைமேவாச்செய்தனன்.

(இ-ள்) ஆதலின்—(பிள்ளைகள்! சரித்திரமில்வாறு) ஆகவே—குச்சகன்—குச்சகமுனிவர், அரும்பவத்தில் ஓர் மாது உயிர் அளித்தனன்—(செய்வதற்கு) அருமையான தவப்பயனால் (விருத்தையென்னும்) ஒரு பெண்ணினது சீவனையிரட்சித்தனா (அதுமட்டோ) மால்களிற்றினை—(தருமத்தனென்னும் வைசியனொருவனினவதாரமாகிய) மதயக்கையுடைய யானையை, காதுகை நீக்கி—கொல்லுதலாகிய தொழிலைமாற்றி, ஒண்கடவுள், ஆக்கி—சிறப்புற்றதேவனாகச்செய்து, மேதருவிண்ணிடைமேவாச் செய்தனன்—மேன்மைதக்கசொர்க்க நகரத்தின் கணடையும்பாடு செய்துவைத்தனர். (ஏ-று)

ஏகாரம்—அசை, தவம்—ஆகுபெயர், காதுகை என்பதன்கை—தொழிற் பெயர் விருதி, காதுகை நீக்கல், தன்னையுமேனைய வுயிர்களையுங்கொல்லாதபடி செய்தல். (உஅக)

உதவியமிருக்கண்பேன் மாலயன்
முதலவர் புகழ்தருமுதன் மைபெற்றனன்
விதிமுறையவனருள்மிருகன் டொப்பிடுலார்
புதல்வனைப்பெற்றனன் புரிக்கநொன் மைபால்.

(இ-ள்) உதவியமிருக்கண்பேன்—(அந்தக்குச்சகமுனிவர்) பெற்ற (புதல்வரான) மிருககண்யேமுனிவர், (புரிந்தநோன்மையால், —(தாம்) செய்த தவப்பயனால், மால் அயன்முதலவர் புகழ்தரும் முதன்மைபெற்றனன்—அரி பிரமாதிடேவர்கள் பாராட்டுகின்றமேன்மைத் தன்மையைப்பெற்றனர் அவன்—அந்தமிருககண்யேமுனிவர், விதிமுறை அருள் மிருகண்டு—சாஸ்திர முறைப்படிபெற்ற (புதல்வரான) மிருகண்டுமுனிவர், புரிந்தநோன்மையால் —(தாம்) செய்ததவப்பயனால், ஒப்பு இல் ஓர் புதல்வனைப்பெற்றனன்—ஒப்பில்லாத (மார்க்கண்டேயரென்னும்) ஒரு புத்திரரைப்பெற்றனர். (ஏ-று)

நோன்மை—ஆகுபெயர்—நோன்மையால் என்பதுமேலுங்கூட்டப்பட்டது. “விதிமுறை” புரிந்தநோன்மை எனக்கூட்டிப்பொருள் கொள்ளினும் பொருத்தம். அயன்—விட்டுணுவிடத்திற் பிறந்தவன். (உஅச)

அப்பெருந்திருமகனாற்றினோன்பினும்
றப்பரும்கிடையினைத்தணந்துகற்றுவன்

றுப்பினை யகற்றியேதேலேவுகண்டேன்
னெப்பெழுத்தினுமிற்றின்றுயினன்.

(இ-ள்) அ பெருந்திருமகன்-அந்தப்பெருமை யமைந்ததிருக் குமாரசாகிய மார்க்கண்டேயமுனிந்திரர், ஆற்றும் நோன்பினால்-(தாம்) செய்யும் (சிவபூசையாகிய) சுவப்பயனினால், தப்பு அரும் விதியினை தணந்து-விலக்க அருமைபான ஊழ்வினையைக்கடந்து, கூற்றுவன் துப்பினை அகற்றி-யமனுடைய வலிமையைக்கெடுத்து, தேலேவுகண்டு-(அவனை) இறக்கச்செய்து, பின்-பின்பு, எப்பொழுதத்தினும் இறப்பு இன்று ஆயினான்-எந்தக்காலத்தினும் மாணமில்லாதவராயிருந்தனர். (எ-று)

ஏகாசம்-அசை. நோன்பு-ஆருபெயர். அத்து-சாரியை. எப்பொழுதினுமிறப்பின்றாதல்-அமரத்வம். அஃது சீவன்முத்தி. (உஅரு)

மார்க்கண்டேயப்படலமுலமுமுரையும்.

முற்றுப்பெற்றன.

மார்க்கண்டேயமுனிவர் திருவடிவாழ்க.

பிழை திருத்தம்

பக்கம். வரி. பிழை. திருத்தம்.

உ	க	இவ்வறம்	இவ்வறம்
“	உக	அடைந்தாள்	அடைந்தான்
ச	க	தவிர்த்து	தவிர்த்து
“	கௌ	பிரிந்து	பிரித்து
கந	ந	நகன்	நகன்
,	ந0	நற்றேகாரம்	நற்றேகாரம்
கடு	க0	உருவம்	உருவம்
கக	அ	மாயாப	மாய்ப்
“	க0	பொதப்	பொதப்
கக	கௌ	நிலைமை	நிலைமை
உ	உக	முகங்களை	முகங்களை
உச	ந0	முனிவர்	முனிவர்
“	நஉ	பயனினில்லை	பயனில்லை
உக	உக	மேலாய்	மேலாய்
ந0	ச	எடுத்துக்காட்டுவமையணி	-----
நக	உச	துப்புரவ்வுகி	துப்புரவ்வுகி
இக	உௌ	முணர்	முணர்க
கஉ	கக	மக	மக
“	உ0	குச்சகன்	குச்சகன்
கடு	கக	அருந்தி	அருந்தி
புக	க	மதரார்	மாதரார்
“	உக	கழிவ	கண்டிவ
அடு	கக	வருத்து	வருத்த
அக	கக	தாளை	தாளை
“	உஉ	காதணியையுடைய	காதணியையுடைய
கடு	உக	புதியரும், தவமிக்கோரும்	-----
க00	கக	கடகற்	கடகற்
க0க	கச	செய்மோம்	செய்மோம்
க0டு	உஅ	வழக்கமான	வழக்கமான
க0ௌ	ௌ	கருத்து	கருத்து
க0க	கடு	வெகுவெணம்	வெகுவெணம்
கக0	உந	தெய்வத்தி	தெய்வத்தி

